

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ERIN HAWKINS

UNEXPECTEDLY IN LOVE SERIES BOOK ONE

Reluctantly Yours

*A steamy
romantic
comedy*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ERIN HAWKINS

UNEXPECTEDLY IN LOVE SERIES BOOK ONE

Reluctantly Yours

Telif hakkı © 2022 Erin Hawkins E-kitap

ISBN: 978-1-7356883-4-3

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Chelly Peeler inkitoutediting.com

Kapak Tasarımı: Cover Ever After covereverafter.com

Vellum ile oluşturulmuştur.

İçindekiler

1. [Barrett](#)
2. [Chloe](#)
3. [Barrett](#)
4. [Chloe](#)
5. [Chloe](#)
6. [Barrett](#)
7. [Chloe](#)
8. [Chloe](#)
9. [Barrett](#)
10. [Chloe](#)
11. [Barrett](#)
12. [Chloe](#)
13. [Barrett](#)
14. [Chloe](#)
15. [Barrett](#)
16. [Chloe](#)
17. [Barrett](#)
18. [Chloe](#)
19. [Barrett](#)
20. [Chloe](#)
21. [Barrett](#)
22. [Chloe](#)
23. [Barrett](#)
24. [Chloe](#)
25. [Barrett](#)
26. [Chloe](#)
27. [Barrett](#)
28. [Chloe](#)
29. [Barrett](#)
30. [Chloe](#)
31. [Barrett](#)
32. [Chloe](#)

[Epilog](#)

[Ön İzleme](#)

[Teşekkür](#)

[Erin Hawkins'ın diğer
eserleri](#) [Yazar Hakkında](#)

BÖLÜM 1

Barrett

Şampanya kadehlerine kaşıkların çarpması, etrafımda kulakları sağır edecek bir sese ulaşıyor. Bu sağır edici sesi, New York'un üst tabakası mensuplarıyla yaptığım sıkıcı sohbetten kurtulmak için bir bahane olarak kullanıyorum.

"Bir viski daha, sek lütfen." Boş bardağımı bara koydum.

Arkamda, keskin sesin kaybolması, gelin ve damadın bu iğrenç geleneğe boyun eğip öpüştüklerini gösteriyor.

Barmen, bardağımı hızlıca doldurur, büyük bir kare buz ve iki parmak Macallan, ama hızla yaklaşan annemden kaçmam için yeterince hızlı değildir. Boncuklu bir elbise giymektedir, muhtemelen sahip olduğu yüzlerce elbiseden biridir, makyajı bu özel gün için profesyonelce yapılmıştır ve kısa, beyaz saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve şekillendirilmiştir.

"İşte buradasın Barrett. Kokteyl saatinden beri seni görmemiştim." Bardağımdaki kehribar rengi sıvıya dikkatle bakıyor. "Görünüşe göre hala oradasın."

"İyi akşamlar, anne." Yanağıma ulaşabilmesi için yeterince eğildim. Ondan kaçıyor olabilirim ama şimdi beni bulduğu için pislik gibi davranmam için bir neden yok.

"Çok güzel bir düğündü, değil mi?" diye sordu, odanın diğer ucundaki bir çifte el sallayarak.

JoAnna St. Clair, kendi dünyasında. İki insanın birbirinde bulduğu aşkı kutlayan bir sosyal kelebek. Romantik biridir ve aşkı kutlamak için her fırsatı değerlendirir. Ya da yalnız kalarak bir şeyleri kaçırdığımı bana ikna etmeye çalışır.

O, babamla birlikte kurdukları yayınevi St. Clair Press'in yayıncılık bölümünün başkanı. St. Clair Press, sektörde SCM olarak bilinen ana şirket St. Clair Media'nın bir parçası.

Başımı sallıyorum. "Tabii."

Demek istediğim, öyle olduğunu tahmin ediyorum. Tören sırasında kilisede iş e-postalarımı kontrol ediyordum.

"Mark ve Amber ile konuştun mu?" diye soruyor.

Ciddiyetle başımı sallıyorum.

"Evet, başsağlığı dileklerimi ilettim," diye öksürdüm, "Yani, uzun ve mutlu bir evlilik için en iyi dileklerimi ilettim."

Kadehimi havaya kaldırıp sahte bir kadeh kaldırma hareketi yapıyorum.

Düğünleri ve genel olarak aşkı zaman kaybı olarak görüyorum.

Alkolün etkisiyle biraz tembelleşmiş olan en güzel gülümsememi ona gösteririm. O, yüzünde parlak bir gülümsemeyle odanın içindeki insanlara bakıyor. Sadece ben, çenesinin gerginliğini görebiliyorum.

"En azından onunla konuşsan ölmezsin."

"Kimle, anne? Bu gece bana zorla ayarladığın kadınla mı, yoksa henüz doğmamış çocuklarımız için isim seçmeye başlayan annesiyle mi?" Bir yudum daha alıyorum. Viski'nin midemde yarattığı yanma hissini seviyorum. Annemin kişisel hayatıma karışmasının her zaman yarattığı baş ağrısını bastırıyor.

"Saçmalıyorsun. Estelle ve benim aklımıza gelen bir fikirdi sadece. İkinizin iyi anlaşabileceğinizi düşündük."

Estelle, annemin kulüpteki tenis partneri. Eminim bu plan, kirli martinilerle zafer kazandıktan sonra, tombul yanaklı torunların dans ettiği hayallerle ortaya çıkmıştır.

"Çünkü çok ortak noktamız var mı?" Neredeyse burnumdan soluyorum.

Akşamki ikinci içkim, Kristin, Krista ya da Kristy'nin kız öğrenci yurdundaki dramını dinlememi sağlayan tek şeydi. Kristy, yüzde yetmiş beş eminim. En iyi arkadaşının erkek arkadaşının onun arkasından başka bir kızla çıktığı ve hepsinin oda arkadaşı olduğu gibi bir şeydi sanırım. Kahretsin, o kadar uzun süre dinlediğim için kendimi tebrik ediyorum.

Estelle'in kızı, annemin denediği uzun bir dizi ayarlamamanın sonuncusu. Kristy, üniversiteden yeni mezun olmuş, koca bulup ev hanımı olmak isteyen yirmi iki yaşında bir sosyetik. Ona iyi şanslar, çünkü ben o tür bir adam değilim.

Kişisel maceralara ayıracak vaktim yok. Bugünkü daveti kabul etmemin tek nedeni iş amaçlıdır. Annemin çöpçatanlık yapması için değil.

Annemin arkadaşlarının ve tanıdıklarının kadın akrabaları bitmiş olmalı diye düşünürdüm, ama sıcakkanlı ve dost canlısı bir dışadönük olduğu için, muhtemelen önüme sarkıtacak taze yüzlü kadınlar hiç bitmeyecektir. Saygısızlık etmek istemem, kadınlar eminim çok hoştur. Başka bir erkeği mutlu ve memnun edebilirler, ama şu anda hayatımın odak noktası bu değil.

Voltaire Telecom ile anlaşma yapmak benim tek odak noktam. Annem, dikkatimin babamın kurduğu şirkete odaklanması gerektiğini neden göremiyor? Babamın ölümünden sonra, iş anlayışından yoksun, sevimli ve çekici bir adam olan Leo amcamın, benim onlu yaşlarımın sonlarında ve yirmili yaşlarımın başında yavaş yavaş batırdığı şirket. Annemin hala çoğunluk hisselerine sahip olduğu ve yönetimi bana emanet ettiği şirket.

Annem bana yan gözle bakıyor. Bu konuda pes etmemi beklediğini anlayabiliyorum. Yetiştirdiği itaatkar oğul olmami bekliyor. Mesele de bu. Her zaman pes ettim ve yapmam gerekeni yaptım. İyi notlar aldım, doğru okullara gittim, aile işini devraldım. Ama annemin kişisel hayatıma karışmasına izin verirsem yazıklar olsun bana. Otuz iki yaşındayım ve yerleşik bir hayata geçmeye niyetim yok. Özellikle de annemin benim için seçtiği biri için.

"Düğün sezonu Barrett."

Bu, bana üç ay boyunca, gelecekteki gelin adaylarıyla pusu kurmak için düzenleyeceği etkinlikleri haber verme şekli. Annemin tehdit şekli bu. Önümüzdeki birkaç ay boyunca, katıldığımız her sosyal etkinlikte bana bir randevu ayarlamak için beni deliye çevireceğini açıkça söylemiyor, ama onu tanıyorum ve o kadar kolay pes etmez.

"Kuru kek ve mutsuzluk için gerçek bir sezon mu var?" diye soruyorum, ifadesiz bir yüzle, sonra viskimden bir yudum daha alıyorum.

O benim iğnelememi görmezden geliyor.

"Voltaire Telecom üzerinde çalıştığını ve bu satın almanın önemini biliyorum, ama bir denge bulman gerekiyor. Ayrıca, iş yemeklerinde koluna bir kadın takmak sana iyi gelebilir. Otuz beş yıl boyunca babanın yanında oturdum, bu yüzden bana güven, nasıl olduğunu biliyorum."

Viski yudumlayarak mırıldanıyorum. Bazı açılardan haklı olduğunu biliyorum, ama ona cesaret vermek istemiyorum.

"Tessa Green. Otuz yaşında ve Cooper Stanley Williams'ta avukat. Akıllı ve güzel bir kadın. En azından onunla öğle yemeğinde buluşabilirsin. Chloe'ye ayarlamasını söyleyeceğim."

Annemin asistanından bahsedilince omuzlarımdaki kaslar geriliyor. Bu otomatik bir tepki. Chloe Anderson her karşılaşmamızda sınırlarımı zorluyor. İki yıldır annemin asistanı ve onu nadiren görsem de zihnimde kolayca canlandırabiliyorum. Ateş kırmızısı saçları her zaman başının üstünde bir topuz halinde toplanmış, ince boynunu ortaya çıkarıyor. Çoğu zaman beni onaylamayan bir bakışla süzen o kristal mavisi gözleri, başka bir dünyaya ait gibi. Minyon vücudunun eksikliğini, alaycı ve keskin sözleriyle telafi ediyor. Annemin işlerini yürüten minyon bir insan ve bazen, örneğin kör randevular ayarlamak gibi, hayatımı daha da zorlaştırıyor.

Annemin, benim hiç ilgilenmediğim bir öğle yemeği randevusu için ona rezervasyon yaptırtmasını istemesi, ona olan nefretimi daha da artırıyor. Bu haksızlık, ama yine de şu anda benim tek savunma mekanizmam bu.

"Tessa'nın iyi bir kadın olduğundan eminim, ama onu öğle yemeğine götürmeyeceğim. Takvimim iş toplantılarıyla dolu."

Onun da onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı.

Görünüşe göre bu, ikimizin ortak özelliği. "Sen bilirsin, Barrett."

Bu bir veda sözü. Bu tartışmanın ve karşılaştığı her doğurgan kadını benimle tanıştırma planının henüz bitmediğinin bir uyarısı.

Tatlı bir gülümsemeyle yanağıma öpücük konduruyor. Geri çekilen sırtı, smokinler ve gece elbiseleriyle dolu kalabalığın içinde kaybolurken onu izliyorum.

Annem şimdilik peşimden ayrıldığına göre, kalabalığı tarıyorum ve gözüm Voltaire Telecom'un Başkanı ve CEO'su Fred Hinkle'ın büyük, kel kafasına takılıyor. Kafasından yansıyan parlaklık, beni eve götüren Kuzey Yıldızı gibi. Ayaklarım hemen hareket etmeye başlıyor, gözlerim Kristy ile başka bir sohbete kapılmamak için etrafı tarıyor.

Fred Hinkle ve şirketi Voltaire Telecom'un satın alınması, SCM'nin medya sektörünün zirvesindeki yerini sağlamlaştıracak. Şirket için bu, babamın onu yönettiği zamanki durumdu. Son yedi yıldır sahip olduğum tek hedef bu. Her toplantı, her anlaşma yaptığım, her her satın alma yaptığım

SCM'nin mirasını geri kazanmak için çaba sarf ettim. Şimdi, hedefe çok yaklaştım. Artık gözümü toptan ayırmam mümkün değil.

Fred Hinkle'ın kafatası olan parlak, ışıltılı top.

"Fred." Elimi takım elbiseli omzuna koyuyorum. Konuştuğu gruptan dönüyor, beni tanıyan gözleri neşeli gülümsemesini kaybediyor.

Fred benden hoşlanmaz. Beni, diğer şirketleri satın alıp, onları bugünkü haline getiren çalışkan insanları feda ederek, kibirli bir iş adamı olarak görür.

Bu bir söylenti olabilir, ama onunla bir toplantı ayarlamaya çalıştığımda bana bunu kendisi söyledi.

Beni "zayıfları avlayan akbaba"ya benzetmişti.

Haklı da. Bu süreçte işçilerin işlerini kaybetmesine neden olan kararlar almak zorunda kaldım, ama bu kişisel bir şey değildi, işin gereği idi. Uzun vadede şirketim için doğru olan kararlar.

Ayrıca Voltaire Telecom'u gönüllü olarak satmak da istemiyor. Şirketi zor durumda. Bankalar kredilerini geri istiyor, yatırımcılar ödemelerini istiyor ve hisseleri düşüşte. Nakit enjeksiyonuna ihtiyacı var. Devralma kaçınılmaz ve SCM'yi bunu yapmak için mükemmel bir konuma getirdim. Fred'in imparatorluğu çöküyor, ama parçaları kimin toplayacağını seçebilecek kadar zamanı ve imkânı var. Beni seçmesini istiyorum.

Ancak aynı pozisyon için yarışan birçok başka şirket var.

Fred ile konuşan adam Ryan Shaw. Ben

bir akbaba isem, Ryan bir sülük.

Onun şirketi, Shaw & Graham, SCM'nin en büyük rakibi. Rekabet sağlıklıdır. Onunla sorunum bu değil. Ama ne zaman bir şirketle anlaşma veya birleşme için masaya otursam, o da peşimden gelip benden önce davranmaya çalışıyor. Adamın özgün bir fikri yok. Benim niyetimi açıklamamı bekliyor, sonra da ringe atılıyor.

"Bay St. Clair." Fred'in resmiyet kullanımı, beni durumun farkında tutma yöntemidir. O altmışlı yaşlarında ve o nesil her zaman kendi işlerini kendi yöntemleriyle yapardı. Mesela benimle görüşmeyi kabul etmediği için, onun katılacağını bildiğim bir etkinlikte onu takip etmek zorunda kaldım. Haftanın galasına veya bağış etkinliğine katılıp katılmayacağı şüpheli olsa da, kızının düğününü kaçırmayacağını biliyordum.

"St. Clair." Ryan başını sallayıp sırtarak gülümsedi.

"Shaw." Ben de başımı sallayarak cevap veriyorum, ama dikkatimi Fred'e vermeye devam ediyorum.

"Bay Hinkle, çok güzel bir düğündü. Amber muhteşem görünüyordu. Eminim bu gece gururlu bir babasınız." Amber ve ben aynı hazırlık okuluna gittik ve annelerimiz arkadaş. Bu düğüne davet edilmemin tek nedeni bu. Bir de, eminim milyonlarca daha önemli işi olan Fred, konuk listesini kontrol etme zahmetine girmedi.

Fred'in yüzü kızından bahsedilince yumuşar. "Çok gururlu bir babayım."

Yüzünde uzaklara dalmış bir ifade belirir, gülümsemesi geri gelir ve gözleri buğulanır. Fred, ağlayarak dağılıp gitmek üzereymiş gibi görünür. Yakam sıkılaşır, boğulurum. Belki de küçük kızını yeni evlendiren bir adamla konuşmaya çalıştığım için başıma gelen budur. Siktir.

Bir an için, konuştuğu gruba geri dönüp konuyu kapatacağını düşünürüm, ama omzumun üzerinden bir şey dikkatini çeker.

"Randevunu mu kaçırıyorsun?" "Ne?"

Kristy'nin kalabalığı taramak için topuklarında zıpladığını görmek için dönüp bakıyorum.

Beni görmeden önce, Fred'e geri döndüm.

"Hayır." Kafamı salladım. "Randevu yok."

Fred'in dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılır, ağzının kenarındaki kırışıklıklar derinleşir, bu da onun doğuştan hoşnutsuzluğu tercih ettiğini gösterir.

Onun neşeli ruh halinden ve muhtemelen benim gibi Fred'in de bu gece birkaç içki içmiş olmasından tam olarak yararlanmayı umuyordum. Aklım neyin yanlış gittiğini arıyor. Fred kızı, ailesi ve aşkı hakkında konuşuyordu. Mutluydu. Bana randevum olup olmadığını sordu, hayır dedim ve o da kaşlarını çattı. İş hayatında başarılı olduğum bir şey varsa, o da insanları okumak ve onların duygularına hitap edebilmektir. Duyguları işle karıştırmayı hiç sevmem, ama istediğimi elde etmek için başkalarının duygularını kullanmaktan çekinmem.

Bir kadın Fred'e arkadan yaklaşıırken, ben de fırsat kolluyorum. Onun bakımlı, üç santim uzunluğundaki tırnakları, Fred'in takım elbisesinin omuz kısmındaki kumaşı sıyrıyor ve ardından parlak pembe dudaklarını Fred'in yanağına koyuyor.

"İşte buradasın bebeğim," diye fısıldar.

Fred, bu kadının sevgisine çok sevinir. Fred ve Helen birkaç yıldır boşanmışlardır, ama Fred'in hayatında yeni bir kadın olduğunu bilmiyordum. Kadın genç, benim yaşıma yakın, Fred'den en az yirmi yaş daha genç. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla, Fred'in kel kafasının üzerinde yükselir,

uzun sarı saçları düz ve parlak, neredeyse Fred'in omzuna kadar uzanıyor. Fred'in yanına yaklaşarak koyu mavi saten elbisesinin içindeki kıvrımlı vücudunu ortaya çıkarıyor, ince spagetti askılarla zar zor tutulan büyük göğüsleri.

"Merhaba." Kadın dikkatini bana çeviriyor. "Ben Frankie."

Gülümsüyor ve elini bana uzatıyor.

"Barrett St. Clair."

Elini sıkıyorum, uzun tırnakları nedeniyle bu şaşırtıcı derecede garip bir hareket. Elini çevirip söz konusu tırnakları inceliyorum.

"Tırnaklarınız çok güzel."

Bu tam olarak bir iltifat değildi ama Frankie öyle algıladı.

"Aman Tanrım, teşekkürler. Bunlar piyasaya süreceğim tırnak serisinin bir parçası." Heyecanla parmaklarını salladı. Kaşımı kesmemek için bir adım geri attım. "Frankie'nin Sahte Tırnakları. Şu ana kadar bulduğumuz isim bu, değil mi bebeğim?"

İkimiz de Fred'e döndük, Frankie farkında değil gibi görünüyordu ama Fred'in gözlerinin kısıldığını görebiliyordum. Ve bana bakıyordu.

Uh oh. O bakışın ne anlama geldiğini biliyorum ve *"hey dostum, sana bir bira ısmarlayayım mı, şirketimi devralman hakkında konuşalım mı?"* anlamına gelmiyor.

Bu bir bölge savunması. Aklım, Fred'in benim bir randevum olmamasına duyduğu hoşnutsuzluğa geri dönüyor. Frankie ile tanıştıktan sonra, Fred'in onu yaşına uygun, başarılı, bekar erkeklerden uzak tutmak istemesinin nedenini anlayabiliyorum. O da benim.

Frankie'ye ilgim olmasa da, Fred bunu bilmiyor.

"Harika. Kız arkadaşım da çok sevecektir." Söylemek üzere olduğum şeyin sonuçlarını tam olarak kavrayamadan sözler ağızımdan dökülüyordu.

"Kız arkadaşın mı?" Fred şaşkınlıkla soruyor. "Randevun olmadığını söylemiştin." "Şehir dışında. Ailesini ziyaret ediyor," diye yalan söylüyorum.

Fred'in kaşları düzelir ve ağzı bir santim yukarı doğru kıvrılır. "Demek smokin ceketinin altında bir kalp var."

"Elbette." Fred'in aşılmaz dış görünüşünde bir çatlak açtığımı bilerek gülümsüyorum. Ve çünkü şansım yaver gidiyor ve onun kız arkadaşıyla ilgilenmediğimi ona temin etmek istiyorum, devam ediyorum, "O benim hayatımın aşkı."

"Ahh." Frankie iç çeker, elini göğsüne bastırır. Tırnakları göğüslerine batır, deride izler bırakır.

"İyi," der Fred, düşmanlığı kaybolmuş bir şekilde. "Sadece fildişi kuleğinde vakit geçirmedişine sevindim. İşinden daha önemli bir şey, *birini* bulduğuna sevindim."

daha önemli bir şey, birini bulduğuna sevindim."

"Tabii ki hayır. Aşk olmadan hayat ne anlam ifade eder ki? O olmasaydı, bugün bu kadar başarılı bir adam olamazdım. *Onu* kastediyorum. O harika biridir. Bu gece gelememesi çok yazık. Onunla tanışmanızı çok isterdim. İkinizin de." Frankie'ye başımı sallıyorum. "Bence ikiniz çok iyi anlaşırsınız."

Bu noktada, ağzımdan ne çıkıyor bilmiyorum, ama Fred'in benimle konuşmaya yeni başlayan istekliliği, beni durdurmamı imkansız hale getiriyor.

"Kesinlikle iyi anlaşırdık." Frankie, sözde kız arkadaşım hakkında hiçbir bilgi vermemiş olmama rağmen başını salladı.

Fred, rahat hissedebileceğimden daha uzun bir süre bana bakıyor. Boş bakışları, belki de çok ileri gittiğimi, benim yalan söylediğimi bildiğini ve bunu yüzüme vuracağını düşündürüyor. Ama Frankie heyecanla çılgılık atıyor.

"Aman Tanrım, çocuklar. Kesinlikle çiftler buluşması yapmalıyız." Frankie, Fred'in yanında zıplıyor ve Wolverine'e benzeyen tırnaklarıyla onun göğsünü okşuyor.

Evren benim tarafımda olmalı çünkü Fred kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Hadi yapalım." Fred başını sallıyor. "Cumartesiden bir hafta sonra."

"Harika," derim, kız arkadaşı olan bir erkeğin tüm özgüveniyle.

Görünüşe göre, Fred Hinkle ile bir ortak nokta buldum. Şimdi tek sorun, bu sözde "hayatımın aşkı"nı bulmak için bir haftam olması.

BÖLÜM 2

Chloe

"Yine yüzünde kitapla uyuyakaldın, değil mi?" St. Clair Press'teki arkadaşım ve iş arkadaşım Jules, yüzümde hala belirgin olan kırılganlıkları işaret ediyor.

O kahve siparişini verirken, ben yanağımı ovuşturuyorum. Şimdiye kadar yumuşamış olmalarını ummuştum.

Ofis binamızın aşağısındaki kahve dükkanındayız.

"Lütfen bu hafta sonu beni terk edip el yazmalarını okumadığını söyle," diyor.

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

"Tek nedenin bu olmasa daha iyi hisseder miydin?" diye soruyorum.

Evet, okuyordum, ama cumartesi öğleden sonramın çoğunu çocukluk arkadaşımın bekarlığa veda partisi için malzeme toplamakla geçirdim. Lauren, annesi ve teyzesi, arkadaşları ve iş arkadaşları cuma öğleden sonra New York'a gelecekler. Bu düşünce, az önce içtiğim mocha latte'yi midemde karıştırıyor.

"Tamam, bu seferlik affediyorum." Jules tezgahtan kahvesini alır. "Lauren'ın partisi için hazırlıklar nasıl gidiyor?"

"Sanırım her şey hazır." Omuz silkiyorum ve onu takip ederek kapıdan çıkıyorum. "Daha önce hiç bekarlığa veda partisi düzenlemedim."

"Çünkü artık kim yirmi beş yaşında evleniyor ki? Bizim yaşımızda, tek bir erkeğe bağlanıp doğru kararı verdiğini nasıl bilebilirsin?" Etrafımızdaki kalabalık caddelere el salladı. "Yani, sadece bu şehirde keşfedilmeyi bekleyen bir sürü erkek var."

Yoldan geçen bir adam Jules'a endişeli bir bakış attı, ama o farkında olmadan yoluna devam etti.

İki yıl önce, Jules ve ben aynı gün, ülkenin en büyük yayıncılık şirketlerinden biri olan St. Clair Press'te işe başladık. O pazarlama asistanı, ben ise St. Clair Press'in kurucusu ve yayıncısı JoAnna St. Clair'in editör asistanıyım. Tamamen farklıyız, ama bence arkadaşlığımızın yürümesi de bu yüzden.

"Bilmiyorum. Aşk, sanırım?" Aşk ya da tek bir erkeğe bağlı kalmak konusunda pek bir şey bilmiyorum. Jules'a göre, bu şehirde sonsuz sayıda erkek var ama ben henüz bir tanesini bile keşfetmedim. En son bir erkekle karşılaştığımda, üç yıl önce üniversitedeydim. Sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Ne yapacağımı bile bilebilir miyim? Bisiklete binmek gibi mi, sadece nasıl yapıldığını hatırlarsın?

Belki de bu yüzden bu hafta sonu için gerginim. Her şeyin sorunsuz geçmesini istiyorum, çocukluk arkadaşının hayatındaki önemli bir dönüm noktası için parti düzenleyen herkesin isteyeceği gibi, ama iki yıldır New York'ta yaşadıktan sonra, hayatımda daha fazla ihtişam ve heyecan olması gerektiğini hissediyorum. Lauren öyle olduğunu düşünüyor. Bu yüzden yaklaşan düğününü hiç uyumayan şehirde kutlamak istedi. O bilmiyor ama ben genellikle saat 10'da uykuya dalarım. Gece yarısından sonra uyanık kalmamın tek nedeni, okuduğum kitabı elime bırakamamamdır.

Kendime biraz kredi vereceğim. Kimseyi tanımadan tek başıma New York'a taşındım. East Harlem'de bir daire buldum. Ayakkabı kutusu kadar küçük ama tamamen benim. Eşyalarımı karıştıran ve babamın eski konser tişörtlerini çalan ev arkadaşlarım ya da sinir bozucu küçük kardeşlerim yok. Beş çocuğun en büyüğü olarak, bunları hak ettim.

Ve çok sayıda yüksek nitelikli aday arasından JoAnna St. Clair beni editör asistanı olarak seçti. Belki de onun beklentilerini karşılama baskısı, aşk hayatımı, yani penis keşiflerimi askıya aldı. Jules'un dediği gibi, daha yirmi beş yaşındayız, bunun için bolca zaman var.

"Cumartesi günü Bounce'daydık. Ortam çok iyiydi. Oh! Ve bir erkekle tanıştım." Buzlu karamel macchiato'sundan bir yudum aldı. "Senin için."

"Benim için mi?"

"Evet! Yakışıklı ve başarılı bir adam. Finansçı falan. Müzik çok gürültülüydü. Ayrıntıları öğrenemedim ama ona senin fotoğrafını gösterdim ve ilgilendiğini söyledi."

"Görüşmeden randevuları sevmem. Bilirsin, körü körüne bir şeye atılmak konusunda pek iyi değilimdir. Konuşacak konular lazım. Ortak ilgi alanları."

"İkiniz de çekici insanlarsınız ve gecenin sonunda seksle ilgileniyorsunuz, bu nasıl?"

"Jules." Ona sert bir bakış attım.

"Ne? Bana uyar." Boş kahve fincanını yakındaki çöp kutusuna atar ve beni takip ederek binamıza girer. "Ve ben zaten ayarlamayı yaptım. Gidip ne düşündüğünü görebilirsin. Baskı yok."

İç çekerim. "Ne zaman?"

"Haftaya. Çarşamba. Akşam yemeği için."

"Tamam," derim, asansör düğmesine basarak. "Bu senin için iyi olacak. Göreceksin."

Bir dakika sonra, asansör St. Clair Press'in resepsiyonuna açılır. Jules, pazarlama departmanına doğru koridora girerken el sallar ve ben de JoAnna'nın ve benim ofislerimizin bulunduğu yönetici alanına doğru sola dönerim.

Bugün ofiste bir hareketlilik var. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama havada beni heyecanlandıran bir şey var.

Romantik roman editörlerinden Lindy koridorda yanımdan geçiyor.

"Lacey bebeğini erken doğurdu." Tebrik kartına imza topluyor ve bana da imzalamam için uzatıyor.

"Bu harika." Lacey için mutlu olduğumu gösteren bir gülümsemeyle, ama aynı zamanda doğum izni sırasında onun pozisyonunun ne olacağını merak ederek cevap veriyorum.

JoAnna bu konuyu her açtığında, işi istediğimi hem açıkça hem de dolaylı olarak belli ettim. Bu iş olmalı ve ben de bunun için New York'a geldim.

JoAnna, "*Lütfen bana gel*" yazan kısa bir e-posta ile beni ofisine çağırıyor. Hemen mutfağa uğrayıp, onun sevdiği gibi iki findık kremalı kahve ve kendime de siyah kahve alıyorum

—kesinlikle benim sevdiğim şekilde değil. Ama bugün, hep okuduğum kitap editörleri gibi olmak istiyorum, siyah kahve içip sigara içmek istiyorum. Sigara içmeyi reddediyorum ama kahveyi deneyeceğim.

"Lacey'nin erken doğum yaptığını duymuşsundur," diyor JoAnna, ben iki kahveyi masaya koyarken.

"Evet. Lindy'yi koridorda gördüm. Bu çok heyecan verici!" Ona gülümsüyorum. Sıcak siyah sıvıyı bir yudum alıyorum, yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Sade kahve iğrenç.

JoAnna, muhtemelen yüzümdeki ifadeden dolayı duraksıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Devam ediyor: "Daha uzun bir geçiş dönemi olmasını ummuştum ama bebekler tahmin edilemez. Lacey doğum iznindeyken onun yerine senin geçeceğini karar verdim."

"Evet!" Biraz fazla yüksek sesle söylüyorum ve JoAnna bana eğlenceli bir gülümsemeyle bakıyor. *Hadi Chloe, kendini toplu.* "Yani, teşekkür ederim!"

"Bu kolay olmayacak. Lacey'nin yerine bakmanın yanı sıra, tüm editör asistanı görevlerini de yerine getirecek ve yaklaşan Books 4 Kids etkinliğinde bana yardım edeceksin."

İş yükünden korkmam gerekirdi. Haklı, kolay olmayacak, ama editör yardımcısı olmak benim hedefim ve bu fırsatı şimdi değerlendirmesem, bir daha ne zaman böyle bir fırsatın geleceğini bilmiyorum.

"Bu arada, Books 4 Kids etkinliği ne durumda?" diye sordu.

Gülümserim ve tabletimi alırım. Ellerim hala JoAnna'nın haberinin heyecanıyla titriyor.

Başlangıçta JoAnna'dan biraz çekinmiş olsam da, sofistike tavırları ve kusursuz görünüşünün altında, altın gibi bir kalbi var ve yetersiz değilseniz oldukça rahat biridir. Yetişkinlere karşı gerçekten hiç toleransı yoktur.

"Her şey yolunda. Tüm büyük sponsor masaları hazır. Sadece birkaçından sponsor çeklerini almam gerekiyor." Listeye göz atıyorum.

Etkinliğin ana sponsoru ve St. Clair Press'in ana şirketi olan SCM de onlardan biri.

İdeal bir dünyada, çek sihirli bir şekilde posta kutuma düşerdi.

SCM'ye gidip bağış çekini almak için yaptığım yolculuktan korkuyormuşum gibi geliyorsa, haklısınız. St. Clair Press'te JoAnna için çalışmaktan keyif aldığım iki yıl boyunca, SCM'nin Genel Müdür Yardımcısı ve CEO'su olan oğlu Barrett ile etkileşimde bulunmaktan aynı keyfi alamadım.

JoAnna sıcakkanlı ve cana yakın biriyken, Barrett takım elbiseli bir robot gibidir. Soğuk, küçümseyen gözleri eriyen kutup buzlarını yeniden dondurabilir. Tek bir bakışıyla küresel ısınmaya son verebilir. O, belki de kendi suçu olmayan, iğrenç derecede yakışıklı. Barrett, babasının tıpatıp aynısı, ama ben yaşlı St. Clair'in şeytani derecede yakışıklı gülümsemesini gösteren fotoğraflarını gördüğümde, Barrett'ın medyada yer alan fotoğrafları "En İfadesiz, Ama Yıkıcı Derecede Yakışıklı Adam" kategorisinde yarışıyor.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor JoAnna.

JoAnna'dan Barrett'tan hesabı almasını istemek kolay bir çözüm olurdu, ama onun, çek almayı bile beceremeyen biri olduğumu düşünmesini istemiyorum.

O bana çok daha zorlu görevleri olan hayalimdeki işi teklif etti, bu kadar basit bir şeyi yapamayacağımı düşünmesini istemiyorum. Zaten Barrett'la konuşmam gerekmeyecek. O tür şeyler için çok meşgul ve önemli biri. Asistanı Bea bana yardım edecek.

"Hayır," başımı sallıyorum. "Ben hallederim."

"Harika." JoAnna gülümsüyor. "Halletmen gereken bir şey daha var. Perşembe günü saat 12:30'da Sea Fire Grill'de iki kişilik rezervasyon yapar mısın?"

"Tabii ki. St. Clair'in altında

mı?" "Evet." O başını sallar.

"Onaylanır onaylanmaz takvimine ekleyeceğim."

"Gerek yok. Barrett ve Tessa Green için. Bir öğle yemeği randevusu."

"Oh," diyorum, JoAnna'nın artık oğlunun öğle yemeği randevularını benim ayarlamamı istemesi biraz şaşırtıcı, ama aynı zamanda tamamen anlaşılabilir bir durum. Soğuk tavırları ve karamsar tutumuyla, torun sahibi olmak istiyorsa çöpçatanlık yapmaya karar verdiğinden eminim. Muhtemelen yarı robot olacaklar, ama JoAnna'nın iyiliği için, bunun bir nesil atlamasını umuyorum. "Detayları Bea'ya iletmeli miyim?"

"Evet. Teşekkürler." Başını salladı.

Haftanın takvimini inceleyerek randevuları ve önemli toplantıları işaretlemeye devam ediyorum. JoAnna, Pilates dersi için programında zaman ayırmamı istiyor.

"Cuma günü Los Angeles'a giden uçağın saat yedide. Saat dört buçukta seni almaya bir araba ayarladım."

O başını sallar. "Hafta sonu planların nedir?"

"Çocukluk arkadaşımın bekarlığa veda partisi var."

"Doğru. Onları ağırlayacağını söylemiştin. Eğlenceli bir kızlar hafta sonu olacak gibi görünüyor."

"Partiyi Le Pavillon'da düzenliyorum."

"Konuklarınız için harika bir sürpriz olacak."

Her şey plana göre giderse, muhteşem bir hafta sonu olacak.

"Lindy ile randevu al ve Lacey'nin bıraktığı şeyleri gözden geçir.

O sana yardımcı olacaktır."

"Tabii ki."

Terfi, geçici de olsa, bu hafta sonu için özgüvenimi artırmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

SCM, East^{46th} Street ve Park Avenue yakınlarındaki Helmsley Binası'nda bulunuyor. Bina muhteşem, Park Avenue'nun üzerine inşa edilmiş, her bir tek yönlü caddenin geçebilmesi için iki kemer yapılmış. Büyük bir saat, Yunan tanrısı Merkür ile diğer tarafta asma ve buğdaylarla süslenmiş bir tanrıça arasında yer alıyor. Binanın büyük cam pencereli cephesi siyah renkle süslenmiş, lobisi mermer zeminler ve bronz armatürlerle donatılmış.

Bu, New York'ta en sevdiğim binalardan biridir. Ne yazık ki, bu güzelliğin tümü, buraya gelmek zorunda olmamın nedeni yüzünden gölgeleniyor.

Barrett'a olan nefretim, belki de ilk tanışmamızdan beri *beni* sevmemesinden kaynaklanıyor. JoAnna, iki yıl önce düzenlediği bir öğle yemeğinde, onun için çalışmaya başladığımda bizi tanıştırdı. Bana bir kez baktı, o ela gözleri vücudumu kısaca süzdü, sonra kısa bir baş sallama ile yanımdan geçti.

Bunu görmezden gelebilirdim. Daha sonraki etkileşimlerimiz, Barrett'ın böyle bir insan olduğunu kanıtladı. Soğuk ve değerlendirci. Ama onu JoAnna'ya, benim onun asistanı olarak uygun olmadığını düşündüğünü söylerken duymak, onunla sorunumun kaynağı oldu. Beni neredeyse hiç tanımadı, hakkımda bir şey öğrenmeye çalışmadı bile. Benim niteliklerimi nereden bilecekti ki? Ne pislik herif.

Olgun bir yetişkin olarak, ona karşı tam bir hor görmeyle karşılık vermek adil olur diye düşündüm.

Kapıyı açıp asansöre doğru yürüdüm. Topuklarım İtalyan mermerine tıklıyordu. Uzun boylu biri değilim. 80'ler temalı bir partide ve saçlarım 2,5 cm kabarık olsa bile boyum 1,57 metre. Topuklu ayakkabılar şehirde işleri halletmek için pratik olmasa da, düşman kampına girerken olmazsa olmazdır. Bugün tüm boyumu kullanmam gerekecek. Av gibi görünmemek için dik durmak ve daha büyük görünmek önemli.

Hazırlık çok önemli olsa da, Barrett'ı görmeyeceğime eminim. Nadiren ortalıkta görünür, her gün yönetim kurulu odalarında saklanmayı tercih eder. Ayrıca, asistanı Bea'yı aradım bile. Uğrayacağımı biliyor.

On üçüncü kata çıktığımda, büyük SCM logosu beni karşılıyor. Ana resepsiyonist Maggie, beni koridordan Bea'nın masasına yönlendiriyor.

İnsanların ofislerinin önünden geçerken, telefonların çaldığı, klavyelerin tıkırdadığı, üretkenliğin vızıltısı duyuluyor.

Bea geldiğinde telefonda konuşuyor, ama masasının karşısındaki misafir koltuklarından birine işaret ediyor. Koltuklar, Barrett'ın kapısının dışındaki ofisinin duvarına yaslanmış durumda. Sanki müdürün beni görmesini bekliyormuşum ve Bea da bana cesaret vermek için burada bulunan nazik sekretermiş gibi hissediyorum. Tekrar söylüyorum, ben yanlış bir şey yapmadım ve korkutulmayacağım.

Gözlerim odayı dolaşüyor, farklı bir şey var mı diye bakmaya çalışıyorum. Buraya daha önce birkaç kez gelmişim. JoAnna'ya SCM yönetim kurulu toplantısına eşlik etmek ya da SCM avukatlarının incelemesi gereken sözleşmeleri bırakmak için. Aslında buraya mümkün olduğunca az gelmeye çalışıyorum. Bunun için kuryeler var.

Dikkatim, SCM logosunun çok sayıda küçük logo ile çevrili olduğu uzak duvara takılıyor. St. Clair Press de bunların arasında.

SCM, St. Clair Press'in ana şirketi olduğu için, onların işlerini iyi bilmem gerekir, ama dürüst olmak gerekirse, bu medya devi hakkında pek bir şey bilmiyorum. JoAnna'nın rahmetli eşi, şirketi 80'lerde kurmuş ve Barrett şu anda CEO'su. Onun yönetiminde SCM, reklamcılık, yayıncılık, basılı yayıncılık, dijital medya ve sinema alanlarında daha küçük şirketleri satın alıyor. Duvardaki logolar da bunun kanıtı.

Bea telefonu kapattığında "Chloe" diyor. "Seni görmek ne güzel." Ayağa kalkıp, yolda Levain Bakery'den aldığım çikolatalı kurabiye kutusunu ona uzatıyorum.

"Bunlar en sevdiğim," diyor.

"Bunlar en sevdiğim çikolatalı kurabiyeler," diyor.

"Biliyorum." Gülümserim, dünyadaki en sevdiğim duygulardan biri olan —birine hoşuna gideceğini bildiğin bir şey vermek. "Çok tatlısın."

"Ama kurabiyeler kadar tatlı değilsin." Gülerek

Sanki bir şey hatırlamış gibi parmaklarını şıklatıyor. "Books 4 Kids bağış çeki. Üzgünüm. Aklımdan çıkmış. Bugün çok yoğun bir gün oldu."

"Tahmin edebiliyorum." Patronun bir pislik olması yoğun bir gün geçirmeni sağlar. Bunu kendime saklıyorum. Barrett ile çalışırken, Bea'nın işinin her gün stresli olduğunu tahmin ediyorum. Anlayışla gülümsüyorum.

"Özür dilerim. Henüz çeki doldurma fırsatım olmadı." Birkaç kağıdı karıştırır.

İçimde hissettiğimle aksine, rahat ve neşeli bir gülümseme takındım.

"Sorun değil," diyorum, ama hızlıca girip çıkma planım, buraya gelirken yediğim kurabiye gibi parçalanıyor.

"Teşekkürler." Bea bilgisayarında yazmaya başlarken, ben tekrar oturdum.

Gözlerim Barrett'ın ofisine açılan kapıya doğru çekiliyor. Barrett'ın ruhunun rengi olan siyah deri bir kanep ve yüksek sırtlı sandalyesi olan cam kapaklı bir masa görüyorum. Ama soğuk mobilyalardan daha da önemlisi, odada hiçbir kişisel eşya yok. Bakışlarım Bea'nın masasına geri dönüyor. Bilgisayarımı zar zor sığdırabileceği sıcak maun bir masa, çerçevesi fotoğraflar ve biblolarla kaplı, küçük saksı bitkileri dosya dolabının üzerinde duruyor ve bir avuç dolusu karalanmış pastel boya çizimleri ilan tahtasına asılmış. En azından Barrett, robotik eğilimlerini çalışanlarına aktarmıyor.

"Orada işler nasıl gidiyor?" diye soruyorum, bir dakika daha geçtikten sonra.

"B

ir "Bir dakika daha bekleyin."

da "Söz mü?" Gülüşüm garip çıkıyor.

kik Bea gülümsüyor, bu süreci ilerletme isteğimin tamamen farkında değil.

a

da

ha

ge

çiy

or.

. Ben, sensörlerle dolu bir odada fark edilmeden hareket etmeye çalışan, tavandan sarkan Tom Cruise gibiyim.

Sözüne sadık kalarak, bir dakika sonra ayağa kalkıp yazıcısından bir şey alıyor. "Bay St. Clair'in toplantısını bitirip imzalamasını bekleyeceğiz, sonra gidebilirsiniz."

Faturayı fark edilmeden almayı umduğum umutlarım suya düştü.

"Oh, bu gerekli mi?" diye soruyorum, zaman kısıtlamasını belirtmek için saatime bakarak. Beş dakikadır buradayım; sanki bir ömür gibi geliyor.

"Çeki sadece Bay St. Clair imzalayabilir." Bana, altında Barrett St. Clair, Başkan ve CEO yazan boş imza satırını gösterdi.

"Eminim onun adını bir iki kez imzalamak zorunda kalmışsınızdır, değil mi?" Göz kırıyorum. Çünkü iyi bir amaç için biraz sahtecilik ne önemi var ki? Para çocuklar için, ama iyi amaç Barrett'ı görmek zorunda kalmamam. Muhtemelen kendim imzalayabilirim. Sadece iki boynuz ve bir dirgen çiz.

Bea komplo kurar gibi bana doğru eğildi. "Bir keresinde o şehir dışındayken şirketin yılbaşı kartlarını o öğleden sonra matbaaya göndermek zorunda kaldığımızda onun adını imzalamak zorunda kaldım."

Gördün mü? Belki Bea'yı gücünü iyi bir amaç için kullanmaya ikna edebilirim. Göğsümde umut yeşerir, ama ona daha fazla baskı yapamadan, çantamdaki telefonum titrer. Telefonum hiç çalmadı, ama görünüşe göre sesli mesajım var.

"Bir dakika izin verir misin?" diye Bea'ya soruyorum ve masasından uzaklaşıyorum.

Mesajı dinlemek için oynat düğmesine basıyorum.

"Bu mesaj Chloe için, ben Angelica, Le Pavillon'dan arıyorum, cuma günü on altı konuğunuz için özel parti odasını onaylamak için..."

Mesajı dinlerken, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bize doğru gelen 46 numara ayakkabıların sesi kalp atışlarımı hızlandırdı. Halı üzerinde bile ayak sesleri uğursuz bir şekilde yankılanıyordu. Ve her kötü adamın bir tema şarkısı olduğu için, bir yerlerde hayali bir hoparlör sistemi Foreigner'ın "Cold As Ice" şarkısını çalıyordu.

Sırtımı açıktaki bırakmama içgüdüleriyle telefonumu çantama atıp arkamı dönüyorum.

Barrett'in yaklaşması sanki ağır çekimdeymiş gibi hissettiriyor. Koyu renkli saçları kalın ve dalgalı, ellerinizin içinde kaybolabileceği türden. Saçları titizlikle şekillendirilmiş, tek bir tel bile yerinden oynamamış. Robotlar uyumadığı için, onun saçlarının yataktan kalkınca dağınık olduğunu sanmıyorum. JoAnna'ninkisiyle aynı olan ela gözleri, uzun, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş. Her kadının sahip olmak için can atacağı, ama bir erkekte tamamen boşa giden kirpikler. Mükemmel bir burun, kare çene... Bu tip erkekleri bilirsiniz.

Yüz hatlarını fark etsem de, Barrett'in vücudunun detaylarını aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. O sadece uçan bir kafa değil, bu yüzden bir kafası olduğunu biliyorum. Onu her gördüğümde bir takım elbise giyiyordu. Geniş omuzlarına ve ince beline uyan bir takım elbise. Kaslı bacaklarına ve sıkı kalçalarına oturan pantolonunun detaylarına girmeye gerek yok. Pantolonunun önündeki hafif şişkinliği de tartışmayacağız, ki ben kesinlikle daha iyi görmek için gözlerimi kısımlıyorum.

O, saatlerce bakıp sana söyleyebileceği tüm müstehcen şeyleri hayal edebileceğin türden bir adam, ama ağzını açıp konuşmaya başladığında, kaçınılmaz olarak her şeyi mahvediyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Barrett, neredeyse yüz yüze gelmeden önce durarak sorar.

Aramayı sessize alıp telefonumu çantama koyuyorum.

"Bayan Anderson, Books 4 Kids bağış etkinliği için çekini almaya geldi," Bea gönüllü olarak Barrett'a çekini gösterir.

Ben heykel gibi hareketsiz duruyorum, yüzümde sıkı bir gülümseme var. *Çeki imzala yeter*, diyorum içimden. Barrett çeke bir göz atıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Ela gözleri beni delip geçerken, yüzündeki ifade okunamıyor.

Tek kelime etmeden, çekini Bea'dan alır ve ofisine girer. "Bay St. Clair şimdi sizi kabul edecek." Bea cesaret verici bir şekilde başını sallar, sonra beni ofisinin kapısına doğru yönlendirir.

Görünmek istemiyorum. Çeki alıp kaçmak istiyorum. Barrett çeki imzalayıp tek kelime etmeden işine devam edebilirdi. Ama bu onun tarzı değil. Sessizliği sever, ama sadece bir işkence biçimi olarak. Karşısındakini rahatsız etmek için. Benim savunma taktiğim, ikimiz için de yeterince konuşmak.

"Vay canına, burayı çok beğendim," diyorum, ofisinin tamamını incelerken. Boş raflar, boş duvarlar. Sanki yedi yıldır değil, yedi dakikadır buradaymış gibi görünüyor.

"Minimalist," diyor, masasının arkasına otururken sesinde bir keskinlik var. Dirsekleri koltuk kollarına rahatça yaslanmış, uzun parmakları birbirine dolanmış ve kendisiyle masa arasındaki boşlukta sallanıyor. Aceleci görünmüyor. Ne mutlu bana.

"Aslında bence bir adım daha ötesine geçtin, bu daha çok hiçlik gibi."

"Eşyaları düzenli tutmayı severim. Bu senin özelliklerinden biri gibi görünmüyor." Barrett'ın gözleri bluzuma düşüyor. Bir an için göğüslerimi incelediğini düşünüyorum, ta ki aşağı bakıp buraya gelirken yediğim sıcak, yapışkan kurabiyeden kalan çikolata lekesini fark edene kadar. Kendime kurabiye almadan edemedim. Bu, kurabiye tanrılarına saygısızlık olurdu. Çikolata lekesini örtmek için pembe hırkamı daha da çekiyorum.

Masadaki tek kalemi, bilgisayar ve telefon dışında tek şey olan kalemi alıp ona uzattım.

Kalemi almıyor, şimdi ben de kalemi garip bir şekilde tutuyorum ve kalem, bir yazı gereçlerinin olması gerektiğinden daha ağır. Altın ya da kurşun ya da başka bir şeyle kaplanmış olmalı.

"Bana at," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak hem kibirli hem de seksi bir güç pozunda.

"Ne demek istiyorsun?" diyorum, gözlerimi kısarak.

"Zor kazandığım parayı Books 4 Kids'e bağışlamam için bir neden."

Boğuk bir kahkaha kaçıyor.

"Sponsorluk için parayı zaten taahhüt ettin." Kendimi sinirlenmeye başladığımı hissediyorum. Barrett, sponsorluğunu geri çekerek benimle uğraşacağını düşünüyorsa, çok saçma. Books 4 Kids, JoAnna'nın en sevdiği proje. SCM'nin bağışını neden geri çektiğini ona açıklamak zorunda kalacak. Gerçi, çek olmadan geri dönersem, bunu da açıklamak zorunda kalacağım.

"Paramın nereye gittiğini bilmek istiyorum. Neden sizin davanıza bir milyon dolar bağışladığımı."

"Bu iyi bir soru. Neden sadece bir milyon dolar bağışlıyorsun? Sen milyardersin. Daha fazla bağış yapabilirsin."

O sırtıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yine, sessizlik onun tercih ettiği silah.

"Bu benim davam değil. Bu, annenin kurduğu ve yönetim kurulunda yer aldığı bir hayır kurumu. O senden bu parayı bağışlamayı istedi."

Tepkisi, tepkisizliktir. Onun isteğine uymadığım sürece o çekle hiçbir yere varamayacağımı anlıyorum. Bu anlamsız talep, onun ne kadar pislik olduğunu fark etmemi sağlıyor.

"Tamam," diyorum. Kalem cam masa üstüne vurmaktan zorlukla kendimi alıkoyuyorum. "Books 4 Kids NYC, her yıl çocuklara milyonlarca kitap bağışlayan ve şehirdeki risk altındaki ve düşük gelirli ailelere okuma yazma programları sunan bir kuruluş. Sizin gibi bağışçılardan gelen fonlar, Books 4 Kids'in daha fazla çocuğa ulaşacak ve erken okuma yazma becerisinin geliştirilmesine yardımcı olacak yeni bir çevrimiçi platformu hayata geçirmesini sağlayacak." Bir süre duruyorum. İstatistikler harika olsa da, sanki bir reklam filmi gibi konuşuyorum. Nefes alıp Barrett'ın sessiz onaylamamasını görmezden geliyorum. "Okumayı öğrenmenin size verdiği gücü hatırlıyor musunuz? Kendi başınıza kitap okumak size verdiği bağımsızlığı? Dışarıda oynamak için hava çok yağışlı olduğunda, okumanın sizi götürdüğü yerleri? Kitapları birbiri ardına yutardım. Çocuklara vermek istediğimiz heyecan budur. Okuma becerisi ve çocuklara kitap sağlayan kaynaklara sahip olmak önemsiz bir şey değil, bir can simidi." Dönüp Barrett'ın ela gözlerinin bana dikkatle baktığını gördüm. "Peki, çeki imzalayacak mısın, imzalamayacak mısın?"

Boğazını temizledi, bakışları bir an daha üzerinde kaldıktan sonra yavaşça kalemi uzattı. Onu bir nevi yerine koyduğum için kendimi sert bir adam gibi hissederek, şansımı zorlamaya karar verdim.

"Hikaye zamanı için birkaç ünlü okuyucuya daha ihtiyacımız var."

Gözleri benimkilere kayıyor, eli kalemi sıkıca tutarak imza satırının üzerinde sabit duruyor.

"Bunu bana neden söylüyorsun?" diye sordu.

"Bu pozisyonlardan birini doldurur musun diye soruyorum. Az önce açıkladığım gibi, bu çok önemli bir amaç için. Anneni desteklemiş olacağın ve tabelada SCM yazacağı da cabası. İyi bir reklam olur ve o kadar da zor değil."

"Hayır." Gözlerini indirip çeki imzalamayı bitirir.

"Sadece on beş dakika," diye ısrar ediyorum. "Kitabı sen seçebilirsin. Eminim derin bariton sesin, *There's a Monster Under My Bed* veya *Creepy Underwear* kitaplarına çok yakışacaktır." Ya da ateşli telefon seksi, ama bu çocuklara hikaye okuma saatine uygun olmaz.

"Meşgulüm. Bea'ya yönetici ekibinden birini seçmesi için yardım etmesini söyle.

Bu yeterli olmalı."

"Bence senin orada olman daha anlamlı olur." Barrett'ın orada olmasını onun istediğinden daha fazla istemiyorum, ama Barrett'ın çocuklara kitap okuduğu düşüncesi o kadar alışılmadık ki, bunu görmek istemeden edemiyorum.

Barrett bana çeki uzattı, imzası siyah mürekkeple altta duruyordu. "Başka birini bul," dedi kesin bir şekilde, sonra bilgisayarına döndü.

Görünüşe göre, kovulmuşum.

Kapıya yarı yolda, cebimdeki notu hatırladım. JoAnna'nın Barrett ve randevusu için yaptırdığı öğle yemeği rezervasyonu. Bea'ya vermek niyetindeydim, ama Barrett'la karşılaşma endişesiyle unutmuşum. Notu çıkarıp Barrett'ın masasına doğru yürüdüm. Notu camın üzerine sertçe vurdum ve oradan ayrıldım.

BÖLÜM 3

Barrett

Cilalı ahşap zeminde tenis ayakkabılarının tanıdık sesi ve lastik topun duvara çarpması, babamla birlikte sayısız kez raket kulübüne geldiğim günleri hatırlattı. St. Clair Media'nın bir arkadaşı ve şirket avukatı olan Carl, sağ duvardan bir vuruş yaptı ve ben top benden geçmeden önce ona yetişmek için koştum.

"Tanrım, St. Clair, bugün kafan nerede?" diye alay ediyor Carl. "O topu bir kutuya koyup sana göndersem bile daha kolay vuramazdın."

Onun alaycı sözlerini görmezden gelerek, suyum ve havlumla kortun kenarına doğru ilerliyorum. Raketimi ahşap zemine vurarak ses çıkarmasını sağlıyorum, sonra koruyucu gözlüklerimi başımın üstüne kaydırıp alnımdaki teri havluyla siliyorum.

Cuma sabahı. Fred'in beni kız arkadaşlarımızla akşam yemeğine davet etmesinden bu yana neredeyse bir hafta geçti ve bugün de geçen haftadan daha yakın bir ilişkim yok. Bu, denemediğim anlamına gelmez. Annemin çöpçatanlık yapma isteğine boyun eğerek, Tessa Green ile bir öğle yemeği ayarlamasına izin verdim. Başarılı bir avukat ve aktivist olan Tessa ile bazı ortak yönlerimiz vardı, özellikle Hamptons'da geçirdiğimiz yazlar ve yoğun iş programlarımız, ama bir saatlik öğle yemeğimizin çoğunu başka bir kadın hakkında düşünerek geçirdim. Masamdaki post-it notuyla randevu haberini veren kadın.

Tessa, evlilik ve bebekler için iki yıllık planından bahsetmeye başladığında, iş toplantısı için sahte bir kız arkadaş bulmak için iki günlük planımı açıklamama gerek olmadığını anladım. Öğle yemeğinden sonra, ikimiz de bunun bir sonuç vermeyeceğini bilerek ayrıldık.

Fred Hinkle ile bu akşam yemeği işim için çok önemli, sokaktan rastgele bir kadına teklif edemem. Gizlilik gerekiyor. Fred yalanımı öğrenirse, onunla iş yapma umudum yok olmakla kalmaz, itibarım da zedelenir. Kendimi köşeye sıkıştırdığım duvarlar üzerime kyor.

Carl vasat bir raketbol oyuncusu, teniste ise daha da kötüdür. Oyundan çok laf atmakla meşgul, bu yüzden gömleğimin terden sırlısklam olması ikimiz için de anlamlı bir işaret. Yanıma gelip su şişesinin kapağını açıyor.

"Seni hiç bu kadar kötü görmemiştim." O suyunu yudumlarken, ben boynumun arkasını havluyla siliyorum. "Normalde bir erkeğin oyunu kötü olduğunda, bir kadın olduğunu söylerdim, ama sen keşiş gibi yaşadığın için, işinle ilgili bir şey olmalı."

"Keşiş gibi yaşamıyorum. Bazı insanlar gibi değil, kişişel hayatımı Page Six'ten uzak tutmayı tercih ediyorum."

"Dostum, kim olduğunu unutmuş olmalısın. Haber değerı olan bir şey olsaydı, sen de bizimle birlikte manşetlerde olurdun."

Carl'ı Hawthorne Prep'teki gnlerimizden beri tanıyorum. Columbia'da lisans eğitimimi tamamladıktan sonra Wharton'da MBA yaptım, Carl ise Harvard'da hukuk eğitimi aldı. Amcamdan SCM'yi devraldığımda, Carl şirketin hukuk müşaviri olarak kolay bir tercihti. Ona güveniyorum ve o bir raketbol oyuncusundan çok daha iyi bir avukat.

Carl'a içinde bulunduğum zor durumu anlatmaya çekiniyorum. Sorun zc olmakla gurur duyuyorum. SCM'nin yönetimini devraldığımdan bu yana geçen yedi yıl içinde, çözemediğim hiçbir sorun olmadı. Zorlu mücadeleleri severim. Fred Hinkle ile kendimi, ileriye dönük yolun net olmadığı bir duruma sokmuş olmam, son iki gecedir uykularımı kaçırıyor.

"Bir kadınla ilgili," diye mırıldanıyorum ve suyum içiyorum. Carl'ın kaşları havaya kalkıyor.

"Ya da kadının olmaması."

"Oh, lanet olsun. Sevişemiyor musun?"

"Ben iyiyim," diye neredeyse hırıldayarak cevap verdim, seks yapmam gerektiği için değil, Carl'ın bir an olsun sikiyle düşünmemesi gerektiği için. "Mesele o değil. Voltaire Telecom ile anlaşmayı yapmaya kararlı olduğumu biliyorsun, ama Fred Hinkle gururlu bir adam."

"Bu, tencere dibi kara, seninki de kara demek gibi bir şey."

Ona sert bir bakış attım. "Konu o değil. Onunla görüşme ayarlayamadım, bu yüzden Amber'ın düğününde onu buldum. Yeni bir kız arkadaşı var."

"Ona asıldın mı?" Carl'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır. Ona bir kız arkadaşım olduğunu söyledim."

"Neden böyle bir şey yaptın?"

"Kız arkadaşıyla konuşurken beni öldürmek istiyor gibi görünüyordu. Onunla flört etmeye çalışmıyordum. Nazik olmak için tırnaklarına bir iltifat ettim ve Fred bundan hoşlanmadı. Bu yüzden, onun rahatlama ve benim onun kız arkadaşıyla flört ettiğimi düşünmemesi için bir kız arkadaş uydurdum."

"Yani, küçük bir yalan söyledin. Sorun ne?" diye sorar Carl.

"Fred'in kız arkadaşı Frankie çok heyecanlandı ve çiftler buluşması yapmamızı söyledi. Yarın akşam Gallagher's'a gideceğiz." Tekrar bir yudum su içerek, yeniden oluşan şüpheyi gidermeye çalışıyorum. Bu sefer çok ileri gittiğim konusunda içimi kemiren bir his var.

Yıllar boyunca bazı riskler aldım. İş hayatında, ilerlemenin yolu budur. Uçaktan atlayıp paraşütün açılmasını ummak. Paraşüt açıldığında, atlamaya cesaret edemeyen aptallar, cesaretleri olsaydı keşke derler. Fred'e bir kız arkadaşım olduğunu söyleyip, onunla ve Frankie ile bir randevu ayarlamak büyük bir riskti. Şu anda bunun nasıl işe yarayacağını bilmiyorum. Bu konuda dürüst olabileceğim birine ihtiyacım var, ama son zamanlarda tanıştığım tüm kadınlar ciddi bir ilişki istiyor. Onların bu oyuna katılacaklarından emin olamıyorum ve eğer katılmamaya karar verirlerse, boku yedim demektir.

Carl'ın ağzı açık kalır, "Siktir dostum, ne yapacaksın?"

"Önümüzdeki otuz altı saat içinde bir kız arkadaş bulacağım."

Marcus'u erken eve gönderdim ve kulüpten eve yürüyerek gitmeye karar verdim, umarım bu bana düşünmek için zaman verir.

Kız arkadaşım olmaması sorununa bir çözüm bulmaya kararlıyım. Yarın akşamki çiftler buluşmasına biriyle gitmeliyim, yoksa Fred'e yalancı olduğumu söylemek zorunda kalırım. İkincisi bir seçenek değil. Fred, kız arkadaşım olduğu konusunda yalan söylediğimi öğrenirse, bir hafta önce bana yüz vermediği zamankinden daha kötü bir durumda kalırım.

Belki iptal edebilirim. Fred'e kız arkadaşımın hasta olduğunu söyleyebilirim. Kendime biraz daha zaman kazanabilirim. Ama bu fırsatın bir daha elimize geçeceği garantisi yok.

Bir eskort tutmayı ve ona gizlilik sözleşmesi imzalatmayı düşündüm, ama görülme riski var ve sabahleyin Barrett St. Clair'in bir randevu tutmak zorunda kaldığı haberi şehrin tüm dedikodu sitelerinde yer alır. Dişlerimi sıkıyorum. Bu kadar zor olmamalı, ama sorun şu ki çoğu kadının benim gerçek kız arkadaşım olmak istediğini, sahte bir kız arkadaş değil.

Cuma akşamı ve sokaklar el ele yürüyen, gülüp konuşan çiftlerle dolmuş durumda.

Kıskanmıyorum. Yarın akşam Fred ile akşam yemeği için bir kız arkadaşla ihtiyacım olmasaydı, bekarlığım umurumda bile olmazdı. Tercih ederim. Kimseye hesap vermek zorunda değilim, iş yemeklerini randevulara tercih ettiğimde kimseyi hayal kırıklığına uğratmıyorum.

Yürümeye devam ediyorum, beynimin bir çözüm bulmasını istiyorum.

Heather'ı arayabilirim — yoksa Haley miydi? Dört yıl önce bir ay boyunca çıktığım kız. Çenemi okşayarak, ona bu fikri nasıl önerebileceğimi düşünüyorum. Asla işe yaramaz. O, ciddi bir ilişkiye çok meraklıydı, bu yüzden ilişkimiz sadece dört hafta sürdü.

Bu, annemin ayarladığı bir randevuydu, ben onları eğlendirmek istemeden önce.

Tessa'yı neredeyse ekecektim, çünkü mesajı ileten minyon kadına, annemin bana randevu ayarladığını bilmenin verdiği kendini beğenmişliği inkar etme ihtiyacımdan dolayı.

Chloe'nin dolgun, pembe dudaklarının eğlenerek seğirdiğini düşünmek, azı dişlerimin birbirine uyguladığı basınçtan çenemi ağrıtıyor.

Chloe'yi unutmam lazım. Bu gece şehirde başka biriyle randevusu olup olmadığını merak etmemeye çalışacağım.

Annemin kişisel hayatıma karışmasını sevmesem de, belirsizlikle karşı karşıya kaldığımda ona danıştığım bir kişi olduğunu fark ettim. Bu sık sık olmaz, babamın ölümü ve SCM'yi yönettiğim ilk yıl hayatımın en zor dönemleriydi. Annem sakinleştirici bir varlıktır. Ve şu anda buna ihtiyacım var, şu anki zor durumumu onunla paylaşmayı planlamasam da.

Ona kısa bir mesaj atıp, Pekin'de ortaklık kurmayı düşündüğümüz bir yayınevinden örnek olarak istediğim kitapların dairesinde olup olmadığını soruyorum. Cevap vermesi bir dakika sürüyor.

JSC: Los Angeles'ta, satın aldığımız gerilim filminin yapımcılarıyla görüşmek için buradayım. Kitaplar çalışma odasında. İhtiyacın olursa uğrayıp alabilirsin xo

Cuma günü ve annem neden şu anda o kitapları aradığımı sorgulamıyor bile. Kişisel hayatım söz konusu olduğunda, benim için her şey iş olduğunu biliyor.

Kitaplar acil bir mesele değil, ama bu gece çalışmaktan başka planım yok. Bir de kız arkadaşım ile ilgili bir çözüm bulmam gerekiyor.

BÖLÜM 4

Chloe

Telefonum yine titriyor. Grup mesajında yeni bir mesaj var. Lauren ve Claire hazırlanıyorlar ve bana kıyafetlerinin fotoğraflarını gönderiyorlar. Birkaç saat önce, bu partiye katılan ve çoğunu tanımadığım on üç kadınla birlikte geldiler, otellerine yerleştiler ve odalarına gönderdiğim şampanyayı içmeye başladılar bile.

Telefonumdan başımı kaldırıyorum.

"Bir daha kontrol edebilir misiniz?" diye kibarca soruyorum ve gülümsüyorum, umarım bu, hostesin hatasını fark etmesi için zaman kazandırır. Benim adıma bir rezervasyon olduğunu. Arkadaki büyük parti salonu için. Lauren'ın bekarlığa veda partisini düzenlemek için gerekli olan parti salonu, çünkü benim dairem açıklanamaz bir şekilde çok küçük.

"Bir ay önce yaptım," diye ekliyorum, zamanlamanın onu bulmasına yardımcı olması ihtimaline karşı. "Lauren'in bekarlığa veda partisi, on altı kişilik." Omzumdaki, tüm parti malzemelerini içeren kırk kiloluk çantayı düzeltiyorum. Kuşaklar, taçlar, parti oyunları, hatta o iğrenç penis pipetleri, kendimi tutamadım.

Bu o kadar da zor olmamalı, ama kaba davranmak istemiyorum, bu yüzden o tabletin ekranında gezinip dokunurken sabırla bekliyorum. Standdan bir adım geri çekilmeye zorluyorum kendimi, yan tarafa dolanıp onu bulmayı teklif etmekten korkuyorum.

"Buldum," diyor bir süre sonra.

"Oh, iyi." Rahat bir nefes alıyorum ve bu geceki partiye rezervasyonum olmadığını düşündüren o kalp durduran andan sonra mutlaka sunacağı özürleri geri çevirmeye hazırlanıyorum.

"İptal edildi," diyor özür dilemeden.

"Ne demek *iptal* oldu?" Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum, ama panikle iki oktav yükseliyor.

Lauren'in bekarlığa veda partisi bir saat sonra başlayacak olsa da, her ayrıntının halledildiğinden emin olmak için erken geldim. Şimdi ise çok büyük bir sorunla karşı karşıya olduğumu fark ediyorum. Nefes alıp, bu sorunu şimdi hallettiğim için mutluyum, böylece diğerleri geldiğinde çoktan unutulmuş olacak.

Bunun aptalca bir yanlış anlaşılma olduğunu kendime telkin etsem de, beynim rezervasyonu onayladığım anı hatırlamaya çalışmak için fazla mesai yapıyor. Son zamanlarda düzinelerce rezervasyon onayladım. Elbette bu da onlardan biriydi. Yoğun bir hafta oldu. Her zamanki toplantılar ve işler, JoAnna'nın seyahat hazırlıklarına yardım etmek, Books 4 Kids bağış kampanyası için çalışmak ve bu partinin son rötuşlarını yapmak için geç saatlere kadar çalışmak.

Hostes ekranına dokunuyor. "Burada, rezervasyonu onaylamak için Salı günü bir mesaj bırakıldığı, ancak hiçbir zaman onaylanmadığı yazıyor."

Gülmek istiyorum. Etrafta kamera var mı diye bakıyorum, belli ki bana bir tür şaka yapıyor. Çocukluk arkadaşımın bekarlığa veda partisi için rezervasyonu onaylamadım mı? O, bu hafta sonu katılmak için Colorado'dan buraya kadar uçtu. Bu bir şaka olmalı. Hayatımda hiç bir randevuyu veya rezervasyonu onaylamayı unutmadım. Hatta iki gün önce onay e-postası göndermediklerinde dişçiye arayıp randevumu kontrol ettim. Doktorun hastalık izni nedeniyle randevuların ertelenmesi nedeniyle yoğunluk vardı ve benim titizliğim için bana teşekkür ettiler. İhtiyacınız olduğunda o rezervasyon karması nerede?

"Bu mümkün değil." Kafamı salladım, ama bir saniye sonra bunun aslında mümkün olduğunu fark ettim.

Kahretsin. Haklı olduğunu biliyorum. Şimdi sesli mesajı hatırladım. O öğleden sonra aramayı kaçırmıştım ve Barrett'ın ofisinde bağış çekini beklerken sesli mesajlarımı kontrol ediyordum. O geldiğinde dikkatim dağıldı ve restoranı arayıp teyit etmeyi unuttum. Çılgılık atmak için dayanılmaz bir istek duyuyorum. Bu durumun hiçbir şekilde yardımı olmaz, ama şu anda Barrett'a karşı hissettiğim öfkeyi hafifletir. Mantıken, bu onun suçu değil, ama durumun yarattığı stres beynimi ele geçiriyor. Suçu olsun ya da olmasın, bu yanlış anlaşılmayı ona karşı duyduğum diğer tüm şikayetlerle bir araya getirmek istiyorum. Mesela

neden takım elbise içinde bu kadar yakışıklı görünüyor? Ela gözleri nasıl aynı anda hem yeşil hem de altın rengi görünebilir? Bu gerçekten sinir bozucu.

Barrett'ı unut, önümdeki işe odaklanmam lazım. Bundan bir çıkış yolu olmalı. İlk kez hız cezası almak gibi, seni uyarı ile bırakmak zorundalar, değil mi? Hiç hız cezası almadım, ama temiz bir sicilim sayesinde ilk suçumda affedilmeyi umuyorum. En dostça gülümsememi takınmak için bir an duruyorum.

"Onaylamadığım için özür dilerim, ama hazırlık yapmak için erken geldim, beni rezervasyona tekrar ekleyebilirsiniz çok sevinirim."

Başını kaldırmadan, hostes gözlerini bana doğru çevirir.

"Üzgünüm, bu mekan için bekleme listesi vardı. Listedeki bir sonraki partiyi zaten onayladık."

"Ne?" Gözlerimi yere indiriyorum, sanki zeminin altımdan kayıp gitmiş gibi hissediyorum. "Bir saat sonra başlayacak ve çoğu bu etkinlik için özel olarak uçarak gelen on altı kişinin katılacağı, çocukluk arkadaşım için düzenlediğim bekarlığa veda partisi için ayırttığım yer artık müsait değil mi diyorsunuz?!"

"Üzgünüm." Sesi sıkılmıştı ve omuz silkerek sözlerini bitirdi. Yemin ederim, zihninde "üzgün değilim" dediğini duyabiliyordum. Rezervasyonumun teknik bir ayrıntı yüzünden benden çalınması onun için önemli değildi. Bu davranışı, standın ötesine uzanıp, elimde tuttuğum yirmi balonun kurdeleleriyle onu boğmak istememe neden oldu. Bunun yerine, yeni bir taktik denedim.

"Dinleyin, ben JoAnna St. Clair'in asistanıyım, yapabileceğiniz bir şey var mı?" "Kim?" Bana şaşkın bir şekilde bakıyor.

"JoAnna St. Clair," diyorum daha yavaş, sanki bu onun anlamasını sağlayacakmış gibi. "St. Clair Press'in yayıncısı."

Boş bakışları beni yerinde duramaz hale getirir.

JoAnna'nın kitap ve yayıncılık dünyasında herkesin bildiği bir isim olmasına rağmen, bu yirmili yaşlarındaki hostesin onun kim olduğunu bilmediğini fark ettim. JoAnna'nın adı burada etkili olsa bile, onu kullanmaktan rahatsızlık duyuyorum. O şu anda havaalanında. Otuz dakikadan az bir süre sonra Los Angeles'a giden uçağa binecek. Bu rezervasyonu bu hafta onayladım. Kafamı sallıyorum.

"Oh, bekle!" Parmaklarını şıklatıyor ve ben bir umut ışığı hissediyorum. "O ismi biliyorum. Bir oğlu var. Çok yakışıklı ve zengin. Dünyanın en genç milyarderlerinden biri. Barrett, değil mi?"

Dilimi şaklatıyorum. "Doğru."

"O da burada olacak mı?" diye sorar.

"Arkadaşımla bekarlığa veda partisinde mi?" diye soruyorum. Heyecanla başını sallıyor.

Cuma gecesi, ama Barrett'ın çorak ofisinde saklanıp, her gece yaptığı ritüeli, lamba ışığında altın paralarını saymayı sürdürdüğünü hayal ediyorum. Modern zamanın Ebenezer Scrooge'u.

Ancak parasına tam olarak cimri sayılmaz. Books 4 Kids kampanyasına bir milyon dolar bağışladı. Onun ve SCM'nin katıldığı diğer tüm hayırseverlik faaliyetlerinden haberdarım, ancak bu onun hoş bir insan olduğu anlamına gelmez. Tüm o para ve cömertlik, berbat kişiliğini telafi edemez. Her zaman somurtkan ve küçümseyici tavırları.

Ama kim bilir? Belki dün Tessa Green ile iyi anlaşmışlardır ve bu gece romantik bir ikinci randevuya çıkacaklardır. Her halükarda, o gelmeyecek.

"Hayır," diyorum.

Gülümsemesi kaybolur. "Tamamen doluyuz. Bara deneyebilirsiniz, sadece ayakta durma yeri var."

Bar alanına göz gezdiriyorum. Eğlenceli bir atmosferi var, ama başka müşteri olmasa bile parti bu alana sığmaz. Midem düğümleniyor. Normalde düzenli biriymişimdir, detaylara çok önem veririm. Bu olamaz.

Derin bir nefes alıyorum. Seyahat programı, önemli bir toplantı veya akşam yemeği rezervasyonu olsun, hiçbir zaman bir onay kaçırmadım. Şimdi buradayım, bu bir şey ifade etmiyor mu? Bu konuyu tartışmak üzereyken, hostes tekrar konuşmaya başlıyor.

"Pastanızı kaldırmanız gerekiyor." Dudaklarını büzerek, standının üzerinde duran şeffaf pencereye beyaz pasta kutusuna gözlerini düşürdü ve altından iki menü çıkardı. Bacağına yapışıp yardım etmesini yalvarmadan önce, arkamda duran, söz konusu pastaya hayretle bakan 60'lı yaşlarındaki çifti masalarına yönlendirerek uzaklaşıyor.

Pasta, bir erkeğin göğsü şeklindeydi, göğüs kasları ve karın kasları, tereyağı kremasıyla mükemmel bir şekilde oyulmuştu, fondan penis ise göbek deliğine doğru yukarı doğru çıkıntı yapıyordu, şeffaf krem rengi bir madde pastanın tepesinden akıyor ve karın kaslarının üzerinde "Here cums the bride" (Gelin geliyor) yazıyordu.

Seçtiğimde çok komik bulmuştum. Bu devasa erkek pastasının fırının geleneksel pasta kutularına sığmayacak kadar büyük olması benim suçum değil,

bu şeffaf kutu tek seçenek olarak kaldı. Sipariş verdiğimde beni uyarmalıydılar. Belki de devasa penisi birkaç santim kısaltarak uygun bir kutuya sığdırmayı önerebilirlerdi. Beş metrelik görüş mesafesi içindeki herkese içeriğini göstermeyen bir kutu.

Restorana yetişmek için acele ettiğimden, üzerine bir kağıt yapıştırmak için vaktim olmadı. Buraya gelip özel odaya yerleştirdiğimde pastanın sorun olmayacağını düşündüm. Şimdi, elimdeki pastanın üzerindeki devasa penis sorunlarımın en küçüğü.

Sağ elimdeki parti malzemeleri çantasını hareket ettirerek pasta kutusunu resepsiyon masasından alıyorum, sonra her şeyi derin pencere pervazına koyuyorum. Düşünmem lazım. Bir çözüm olmalı. Sonra, bir yer bulmak ve rezervasyon yapmak için harcadığım tüm çabayı hatırlıyorum. Restoranı ilk başta rezerve etmemin nedenlerini.

Dairem çok küçük. O kadar insanı aynı anda içeri almak yangın yönetmeliğine aykırı olur. Ayrıca, hepimizi içeri sıkıştırırsak hareket edemeyiz. Lauren ve Claire'in otel odası benim dairemden daha büyük. Oraya gidip Lauren'a olanları anlatabilirim. Bekarlığa veda partisi için New York'a geldiğini, ama benim restoran rezervasyonunu onaylamayı unuttuğumu. Bu modaya uygun, lüks ve tamamen konuksever olmayan restoran, oda ücreti almayan bulabildiğim tek yerdi. Bu pahalı şehirde nadir bulunan bir mücevher.

Telefonum çalıyor ve arkadaşlarımdan olduğunu düşünürken, aşağı bakıyorum ve JoAnna'nın aradığını görüyorum.

"Alo?"

"Oh, Chloe, sana ulaşabildiğime sevindim. Meşgul müsün?"

Gülmek istiyorum. Cuma gecesi New York'ta on altı kadının katılacağı arkadaşımın bekarlığa veda partisi için yeni bir mekan bulmam gerekiyor. Çok acil bir şey değil.

"Hayır," yalan söylüyorum, "neye ihtiyacın var?"

"*Take Me Down*'ın inceleme kopyaları pazartesi günü ofise değil, bugün benim binama teslim edildi."

"Oh, hayır." Beynim çalışmaya başlıyor, bu hatayı ben mi yaptım diye merak ediyorum.

Bugünün gidişatına bakılırsa, her şey mümkün.

"Paul'un asistanı yanlış adres yazmış, şimdi Pierre'in lobisinde yirmi kutu kitap var. Oraya gidip Orlando'yu daireme alır mısın?"

Bu, ihtiyacım olan son şey, giderek uzayan yapılacaklar listeme eklenecek bir başka madde.

"Onların bütün hafta sonu orada oturmalarını istemiyorum," diye ekliyor.

"Tabii ki. Ben hallederim," diyorum, bu sapmanın bekarlığa veda partisi mekanını bulmak için ayırdığım zamanı alacağını söyleyen paniğimi bastırmaya çalışarak. JoAnna'nın her şeyi kontrol altında tuttuğumu bilmesini istiyorum.

JoAnna egoist ve talepkar bir patron değil. Cuma akşamı beni arıyorsa, gerçekten yardımına ihtiyacı var demektir.

"Lütfen onları ofisimin yanındaki misafir odasına koymasını söyle."

"Tamam. Yola çıkıyorum."

İyi tarafı, JoAnna'nın çatı katı dairesi restorandan sadece birkaç blok uzakta, bu yüzden eşyalarımı topluyorum — balonlar, parti çantası ve müstehcen erkek pastası — kısa yürüyüşün bana geceki kutlamalar için yeni bir plan düşünmek için zaman vereceğini umarak.

JoAnna'nın dairesi, Central Park'ın karşısındaki Pierre Hotel'in en üst katının tamamını kaplıyor. Kapıcı Hank, saray gibi altın kapıyı benim için açıyor ve taşıdığım eşyaları taşımama yardım etmeyi teklif ediyor. Ancak onu geri çeviriyorum. Bu, bir şeyi başkasına vermeye çalışırsam, sonunda hepsini düşüreceğim türden bir durum. Ayrıca, bu tatlı, beyaz saçlı adamın bu pastayı görmesini kesinlikle istemiyorum.

Hank pastayı fark etse de, hiçbir şey söylemiyor.

Konsiyerj masasındaki Orlando beni gülümseyerek karşılıyor.

"İyi akşamlar, Chloe. Sanırım teslimat için geldin?"

"Evet." Tüm kutulara bakınca gözlerim fal taşı gibi açılır. Bu ne kadar sürecek?

Panik halimi fark etmiş olmalı.

"Merak etme, el arabam var, ağır işleri ben yaparım."

"Oh, harika." Rahatlarım. Topuklu ayakkabılarım ve payetli parti elbisemle ağır yükleri taşımak için gelmedim.

JoAnna'nın aylar önce verdiği anahtar kartını kullanarak asansöre biniyorum ve Orlando, yüklü el arabasıyla beni takip ederek en üst kata çıkıyor. Asansörden çıkıp dairesine girdiğimde, giriş masasındaki büyük çiçek buketinin kokusu beni karşılıyor.

Haftalık olarak yenilenen aranjman şu anda güller, ranunculus, krizantemler, karanfiller ve devedikenleriyle dolu. JoAnna'nın çatı katı dairesinin dekoru, mükemmel bir denge sağlayan nötr renklerle karıştırılmış parlak renklerle dolu. Bu, JoAnna'nın tarzı, zarif ve şık, biraz da cüretkar ve yetenekli.

"Bunları nereye koyabileceğimi söyle, ben gidip bir yük daha getireyim," diyor Orlando.

Pastayı ve çantayı antre masasına koyuyorum, balonları serbestçe uçmaya bırakıyorum, sonra Orlando'ya JoAnna'nın ofisinin yanındaki misafir yatak odasını gösteriyor ve kutuları nereye koyabileceğini işaret ediyorum.

Ona yukarı çıkması için anahtar kartını veriyorum ve o aşağıya bir yük daha almaya giderken, ben de düşünmek için bir anlığına şişkin kanepeye uzanıyorum. Telefonumda gezinirken, bana yardım edebilecek birinin adını bulmayı umuyorum. Beni bu durumdan kurtaracak bir iyilik. Parti bir saatten az bir süre sonra başlayacak, bir çözüm bulmam gerekiyor. Jules'un adına gelip arama düğmesine basıyorum.

Jules cevap vermeden önce, "Büyük bir sorunum var" diyorum.

"Bu pasta ile mi ilgili? Çünkü bu konuda büyük bir sorun olabileceğini sanmıyorum. İster etten ister hamurdan olsun, büyük penisler asla sorun olmaz."

"Hayır. Kekle ilgili değil, ama metroda birkaç tuhaf bakış aldım. Özel oda rezervasyonu iptal edildi."

"Oh, hayır. Neden?" diye sordu Jules.

"Tamam, iptal edildi denemez," diye iç çekerim. "Rezervasyonu onaylamayı unuttum ve restoran, bekleme listesindeki bir sonraki gruba verdi. Mahvoldum! Bu kadar kısa sürede on altı kişinin sığabileceği bir yer nereden bulacağım? Partiyi iptal etmek zorunda kalacağım. Lauren'ın annesi, teyzesi ve kız kardeşi sadece parti için bu öğleden sonra New York'a uçtular. İş arkadaşları ve arkadaşları da cabası. Henüz tanışmadığım arkadaşları, ama yakında bu işi batırdığım için beceriksiz bir nedime olduğumu öğrenecekler. Lauren yıkılacak."

"Tamam. Bir dakika. Nefes al. Şu anda neredesin?" diye sorar.

"JoAnna'nın dairesindeyim. İnceleme kopyası siparişinde bir sorun çıktı ve benim uğramamı istedi. Bu öğleden sonra Los Angeles'a uçtu. Belki The Magnolia'daki Vance'i arayabilirim. JoAnna orada pek çok etkinlik düzenledi. Belki bizi konferans salonlarından birine sıkıştırabilir. Ya da

"Bekle. Yani, JoAnna'nın penthouse'unda ve o hafta sonu için gitti mi?"

"Evet!" diye bağıyorum. "Üzgünüm, sana bağlamak istemem ama burada çok baskı altındayım ve sen sürekli nerede olduğumu soruyorsun, ama önemli olan nerede olduğum değil, nerede olmam gerektiği... Lauren'ın partisi için bir yer bulmam gerekiyor."

"Bence burada yanılıyorsun." Telefonun diğer ucunda gülümsediğini duyabiliyorum.

"Dinle Jules, zeka oyunlarını sevdiğini biliyorum, ama zamanım azalıyor, bu yüzden net cevaplar istiyorum."

"En basit cevap bu. Partiyi JoAnna'nın evinde yapmalısın."

Bir shot daha içiyorum çünkü patronunun izni olmadan onun penthouse dairesinde arkadaşının bekarlığa veda partisini düzenlemek çok stresli. Jules bunu ilk önerdiğinde içgüdüsel olarak *hayır dedim* ama sonra Lauren parti için ne kadar heyecanlı olduğunu belirten bir mesaj attı ve bu kadar geç bir saatte başka seçenek olmadığı için pes ettim ve güncellenmiş adresi içeren bir toplu mesaj attım.

Sorun şu ki, istesem bile JoAnna'dan izin isteyemezdim. Uçağı, Lauren'ın partisi başlamadan çok sonra LAX'e inecekti. Ya hayır derse? JoAnna bana karşı her zaman çok nazikti, hatta bu şehirde tek başıma dolaşırken bana annem gibi davrandı, ama onun dairesini kişisel bir toplantı için kullanmak kesinlikle uygunsuz bir davranış olurdu. Boynumu kaşıyorum. Ya bu kiralık elbisenin payetleri cildimi tahriş ediyor ya da kuralları çiğnemek bana kurdeşen döküyor.

Jules, partiyi JoAnna'nın evinde düzenleme fikrini bana vermenin yanı sıra, son dakikada ekstra mezeler hazırlayabilecek bir cateringci arkadaşını aradı. Kişisel seçimlerim için zamanı ve malzemesi yoktu, bu yüzden Jamie ve Greg'in Hawaii luau temalı düğün resepsiyonu için seçtikleri menüye mahkum kaldım. Yani, Luau Thai tavuk ve tatlı ekşi köfte olacak!

Diğer bayanlar JoAnna'nın oturma odasında atıştırmalıklar yiyip içkilerini yudumlarken, ben de alkol dağıtım servisi sayesinde çantamdan özel yapım pin the junk on the hunk oyunumu çıkardım. Evet,

Etsy, oyunu kendim yaptım ve elli dolar tasarruf ettim. Kinkos'taki adam makineden çıktığında bana tuhaf bir bakış attı ama.

Ryan Gosling bana gülümsüyor, alt yarısı için kullandığım aşırı kaslı vücut ikizinin boyutu kafasının boyutuyla orantısız. Bacaklarının arasındaki boşluk, basılı ve elle kesilmiş kağıt penislerimin hedefi.

"Chloe!" Arkadaşım Claire'in koridordan bana seslendiğini duyabiliyorum.

Claire, Lauren ve ben çocukluktan beri çok yakın arkadaşlık. Claire şu anda Seattle'da yaşıyor

Şu anda Seattle'da yaşıyor ve her ne kadar iletişimimizi çok iyi sürdürememiş olsak da, bir saat önce geldiğinde lisedeki günlerimize kolayca geri döndük.

"Penisler geliyor!" diye bağırarak çantadan kağıt penisleri çıkarıyorum, ama o çoktan kapıda bekliyor ve ben de posteri kaldırıp steroid almış Ryan Gosling'i görmesini sağlıyorum. Kağıt penisleri sallayıp duruyorum, sonra küçük şakamla kahkahalara boğuluyorum. "Anladın mı? Geliyorlar!"

"Çok komik," dedi ciddi bir ifadeyle ve beni koridora doğru yönlendirdi.

O, ellerini sallayarak, parti malzemelerini sakladığım misafir odasından acilen çıkmamı işaret ederken, ben hala gülüyorum. Pin the junk on the hunk oyununun bu kadar heyecan uyandıracağını düşünmemiştim.

"Nereye asalım?" diye soruyorum.

"Oyunu unut. Striptizci geldi. Ve çok yakışıklı. Jersey Shore'daki kaslı, sahte bronz tenli striptizciler gibi değil, seksi bir iş adamı striptizci. Onu nereden buldun? WallStreetStrippers.com'dan mı?"

Ooh la la. Striptizci eğlenceli olur. "Pin the dick on the prick" ya da bu oyunun adı her neyse, ondan bile daha iyi. Ama yine de oyunu topluyorum ve getiriyorum çünkü ona çok emek harcadım.

Claire'i takip ederek oturma odasına geri dönerken, sözleri nihayet votkanın beyinimi bulanıklaştırdığı sisin içinden geçip ulaşıyor. Ne kadar içki içtiğimi gerçekten takip etmeliydim.

"Bekle." Aniden duruyorum, kağıt penisleri yere düşürmek üzereyim.

"Ben striptizci tutmadım."

JoAnna'nın dairesine kapı zili çalınmadan girebilecek tek bir adam var. Midem endişeden kasılır. Tanrım.

"Gerçekten mi?" Claire'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Peki, takım elbiseli yakışıklı kim?" Gözlerim, onu bulana kadar az giyinmiş kadınların denizini tarar. İşte orada.

Odanın diğer ucunda, lacivert takım elbise içinde, kalın

koyu saçları, mükemmel burnu ve keskin çenesi ile tüm bekarlığa veda partisi katılımcıları tarafından takip ediliyordu.

Kalbim durdu. Bu, milyonlarca yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir senaryo. Neden gelsin ki? Barrett neden cuma gecesi JoAnna'nın evine uğrasın ki? O şehir dışındayken? Yapacak daha iyi işleri yok mu? Mesela bebeklerden şekerlerini almak ve insanların ruhlarını bedenlerinden emmek gibi?

O da beni görür ve gözlerimiz buluştuğunda her şey durur. Bu, bir geyiğin yaklaşan bir aracın farları tarafından aydınlatıldığında hissettiği şeyi hayal ettiğim şeydir. Donmuş, sersemlemiş, çarpışmayı beklemekten başka bir şey yapamayan.

Onun ela gözleri benimkini tutar, yoğun ve meydan okurcasına, sonra dolgun dudakları şeytani bir sırıtışa bürünür.

"Chloe Anderson," başını sallar, "sen kötü bir kız oldun."

BÖLÜM 5

Chloe

Vücudumdan çıkmış gibi hissediyorum. Lauren'ın bekarlığa veda partisini JoAnna'nın oturma odasında düzenlemeye karar verdiğimde, milyon yıl düşünsem bile böyle bir senaryo hayal edemezdim. Daha önce stresli olduğumu düşünüyorsam, hiçbir miktarda votka bunu düzeltemez. Barrett'ın soğuk, değerlendirci gözleri beni baştan aşağı süzer. Bakışları buz gibi ve ben gözle görülür şekilde titriyorum. Şaşkınlıktan dilim tutuldu, bu kabusun gelişmesini izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Lauren'ın iş arkadaşlarından biri olan Molly, kırmızı straplez elbise giymiş uzun boylu bir sarışın, Barrett'a doğru ilerliyor. "Oh, Chloe gelin değil." Lauren'ı elinden tutup kadınlar grubundan çekiyor. "Lauren gelin."

Öldüm. Öldüm ve kovuldum. Barrett'ın beni kovulmamı görmekten daha çok isteyeceği bir şey olamaz. Nedenini bilmiyorum, ama bu onu tatmin edecek bir şey gibi görünüyor. Bu ve bebekleri ağlatmak.

Aklımda, JoAnna'nın iki yıl önce seçmek zorunda kaldığı çok sayıda editör asistanı adayı canlanıyor. Şimdi daha da fazlası olabilir. Daha geçen hafta haberlerde, genç profesyonellerin şehre taşınması nedeniyle nüfusun arttığı bildirildi. Anında yerime başka biri geçecek. JoAnna Beyonce ve ben onun aldatan erkek arkadaşım, yarın başka bir beni bulabilir. Ben yeri doldurulamaz değilim.

St. Clair Press'teki işimi kaybetmekten daha kötüsü, JoAnna isterse tek kelimeyle beni New York'taki tüm yayıncılık sektöründen kovabilir. Onun gücü budur. Bu gücü müşterilerinin yararına dışında kullandığını nadiren gördüm, ama bunu öğrenmek istemem.

Gelecekte yardımcı editörlük işi olmayacaktı. Hiçbir iş olmayacaktı. Eve taşınmak ve üniversiteye gitmeden önce beş yıl çalıştığım yerel kitapçı The Book Nook'ta hayatımın geri kalanını çalışmak zorunda kalacaktım.

Ya da JoAnna St.

Clair'in yayıncılık sektöründeki etkisinin ulaşamadığı bir köşe bulabilirim.

Antarktika gibi. "Lauren. Lauren çok yaramaz bir kız oldu," diyor Molly, Barrett'a göz kırpar.

Beyaz parlak tulumu ve gelin adayı kuşağıyla Lauren, topuklu ayakkabılarında zıplıyor.

New York'taki hayatım ve kariyerim gözlerimin önünden geçerken, Lauren gülüyor ve iki eliyle ağzını kapatıyor. "Aman Tanrım, bu çok eğlenceli!" Odanın diğer ucunda beni bulmak için dönüyor. "Chloe, bir striptizci tuttuğuna inanamıyorum. Ve o çok seksi!"

Üç içkiden sonra, tacının eğriliği ve yanaklarının kızarması belli oluyor. Ayrıca Barrett'ın gelişinin bana verdiği stresi de fark etmiyor.

Sanırım kalp krizi geçiriyorum. Sonunda ayaklarım vücudumu hareket ettirme mesajını alıyor ve Barrett ile aramızdaki üç metrelik mesafeyi kapatıyorum. Etrafımda, Barrett'ın performansı hakkındaki konuşmalar hız kazanıyor.

"Boom box'ın nerede?" Lauren'ın kuzeni Lana soruyor. "Boom box'ı olsaydı, tam doksanlar tarzı olmaz mıydı?"

"İstek alıyor musun?" Lauren'ın teyzesi Clara, ağzı sulanmış bir şekilde araya giriyor.

"Chloe, bence onun bir müzik bağlantısına ihtiyacı var," Lauren'ın başka bir iş arkadaşı heyecanla bağırır.

"Şey, bir dakika konuşabilir miyiz?" diye soruyorum ve Barrett'ın kolunu tutup mutfığa doğru çekiyorum. Şu anda tek amacım Barrett'ı kadınlardan uzaklaştırmak ve onlara teknik olarak izinsiz girdiğimi söylememesini sağlamak.

Polisi arayabilir. Beni dışarı attırabilir ya da daha kötüsü, tutuklatabilir. Bu elbise ve topuklu ayakkabılarla, fahişe sanılabilirim. Canlı hayal gücüm, en kötü senaryoları düşünerek fazla mesai yapıyor.

Barrett'ın beni kolayca takip etmesine minnettarım. Yer değiştirmeye itiraz etmiyor ve herkesin önünde beni küçük düşürmeyi talep etmiyor.

Barrett'a daha önce hiç dokunmamıştım. Dokunmak için bir neden yoktu. Etkileşimlerimiz az ve kısıydı, ancak onun dosttan çok düşman olduğunu anlayacak kadar düşmanlık doluydu. Bununla birlikte, vücudunun bu kadar sıcak olmasını beklemiyordum. Vücudunun buz gibi bakışlarını yansıtmasını bekliyordum. Soğuk ve sert.

Damarlarında da soğuk kan akıyor olmalıydı, ya da sabit diskine bağlanan kablolar. Takım elbisesinin kumaşı üzerinden cildinin ve kaslarının sıcaklığını hissetmek güzeldi. Hemen kolunu bıraktım ve kiler kapısına uzandım.

O içeri girince, arkamızdan kapıyı kapatıyorum. Küçük alanda, kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Çok dikkat dağıtıcı. Her zaman böyle kokuyor muydu? Sarhoş edici ve çökmüş? Kokusu, bu kilerde başka bir nedenle olmayı dilememe neden oluyor. Oh, hayır, az önce Barrett'ı öpmek mi düşündüm? Votka savunmamı zayıflatıyor olmalı. Odaklanmam lazım.

Barrett, kilerin karşı tarafında sağlam bir duruş sergiliyor. Bir eli cebinde, diğer eli JoAnna'nın bitki ve takviye şişelerinin yanındaki rafa dayalı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve bir an için Barrett'ın gözlerinin benim yüzümün altına indiğini hissediyorum. Gözlerim aşağıya iniyor ve göğüslerimin göğsümde daha yukarıya çıktığını görüyorum, bu da Barrett'a dekoltemi tam olarak görmesini sağlıyor. Barrett'ın göğsüme bakması imkansız. Bunun için bir şeyler hissetmesi gerekir ve o içten ölü bir adam, ama yine de kollarımı indiriyorum.

"Tamam, dinle," diyorum, ellerimle oynayarak. "Bu görüldüğü gibi değil."

"Ne gibi görünüyor Chloe?" Barrett rahat bir şekilde sorar. "Annenin dairesinde parti veriyormuşum gibi."

"Oturma odasındaki tüm o kadınları hayal ediyorum. Benim burada erkek striptizci olduğumu düşünen kadınları."

Sinirli bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum.

"Hayır, hepsi doğru. Ama bunu ben planlamadım. Burada parti vermeyi planlamıyordum. Restoranda bir karışıklık oldu."

"Ne tür bir karışıklık?" diye soruyor ve onun ne düşündüğünü anlayamamaktan nefret ediyorum. Bu bilgiyle ne yapacağını.

"Rezervasyonu onaylamayı unuttum, onlar da iptal edip başkasına verdiler. Parti çocukluk arkadaşım Lauren için." Oturma odasına doğru işaret ediyorum. "Birkaç ay sonra evlenecek. Herkes parti için New York'a geldi. Yani herkes. Clara teyzesi bile. Senin istekleri kabul edip etmediğini soran oydu. Ve hepimiz Clara teyzenin seyahat etmediğini biliyoruz. Muhtemelen uçağa binmesi için içirdiği votkadan hala sarhoş. İptal etmem mümkün değil.

"Belki de onlara gerçeği söylemeliydim, ama herkes New York'a gelmek için çok heyecanlıydı. Burada bu kadar göz alıcı bir hayat yaşadığımı düşünüyorlar.

Burada yaşadığım küçük daireden ve New York'ta yaşadığım kısa süre içinde hiç randevuya çıkmadığımdan bahsetmiyorum. Bana biraz olsun itibar kazandıran tek şey St. Clair Press'teki işim. "Annen beni arayıp birkaç kutu kitap getirmemi istedi. Ben de bunu yapmak için geldim ve sonra da kaldım."

Bu cümlelerin kulağa hoş gelmediğini biliyorum.

"Bütün gece burada kalmayacaktık. Sadece yemek, içki ve parti oyunları için. Sokaktan gelen bir adamın striptiz gösterisi." Elimi ona doğru sallıyorum, ama o gülümsemiyor bile. "Daha sonra Bounce'a gideceğiz. Zıplamaya gitmiyoruz," vücudumla garip bir hareket yapıyorum, "ama gece kulübü Bounce'a."

O dans kulübünü tanıyor mu diye sorardım ama Barrett, Bounce adında bir yerde görülmek isteyecek türde bir adam gibi görünmüyor.

"Anlıyorum." Barrett'ın tek söylediği bu. Bir an için, benim ikilemimi anlayıp bu akşama göz yumacağını umut ediyorum. O tasarımcı takım elbisesinin altında, benim durumumu anlayabilecek bir kalp atıyor olabileceğini düşünmekle fazla mı umutluyum?

"JoAnna'ya söyleyecek misin?" diye soruyorum, alt dudağımı dişlerimle ısırırken, onun cevabını diken üstünde bekliyorum.

"Hayır." Başını sallar ve rahatlama hissi anında vücudumu kaplar, ancak bir saniye sonra devam edince yerini panik alır. "Sen ona söyleyeceksin."

"Kahretsin. Haklısın. Ona söylemeliyim. Doğru olan bu." Doğru olduğunu bilsem de, hayatımı kesinlikle değiştireceğini bildiğim için bundan nefret etsem de başımı sallıyorum.

Barrett, kendimi savunmasız hissetmek istediğim son kişidir, ama annesini en iyi o tanır ve muhtemelen kaderimi tahmin edebilecektir.

"Sence beni kovacak mı?" diye soruyorum.

Barrett'ın ağzı açılır, cevabını giyotin gibi hızlı ve keskin bir şekilde vermek için hazırdır, ama cevap vermeden kapanır. Parmak uçlarının dalgın bir şekilde rafın üzerinde gezindiğini izlerim. Parmaklarını tekrar kaldırır, sanki JoAnna'nın kiler raflarında bir toz zerresi varmış gibi parmaklarını birbirine sürter.

Cevabını beklerken, en kötüsünü hayal ediyorum.

"Büyük olasılıkla," diye cevaplar sonunda.

"Evet." Bu cevabı bekliyordum, ama yine de farklı olmasını dilerdim.

"Tamam." Kaderimden emin olarak başımı sallıyorum. Barrett'a JoAnna'ya söylememesi, bu uygunsuzluğu ikimizin arasında tutması için dizlerimin üzerine çöküp yalvaran bir görüntü beliriyor, ama onu hemen bir kenara atıyorum. Bana bu iyiliği yapması imkansız, o yüzden kendimi utançtan kurtarsam iyi olur. "Lütfen gruba bundan bahsetme ve her şeyi halletmem için bana bir saat ver."

Bir dakika boyunca cevap vermez. İç geçiririm. "Duydun mu..."

"Duydum." Elini saçlarının arasından geçiriyor, bunu daha önce hiç yapmadığını görmemiştim. Koyu renkli, mükemmel şekillendirilmiş saçlarında hiçbir zaman bir tel bile yerinden oynamaz. Geceleri çıkarıp sabahları titanyum kafatasına geri taktığı bir peruk mu diye merak etmeye başlamıştım. Çok mükemmel. Ellerimi saçlarına sokup dağınık hale getirmek istiyorum. Uçlarını karışık ve eğri bırakmak istiyorum. Barrett St. Clair'in yataktan kalkmış hali, görülmeye değer bir manzara olurdu.

"Sana bir iş teklifi var."

"Nedir?" diye soruyorum, bunu aramızda halledebileceğimiz umuduyla.

"Yarın akşam iş yemeği için bir randevuya ihtiyacım var."

"Bir randevu bulamıyor musun?" Bunu söylediğim anda, Barrett'ın kişisel hayatını analiz etmenin şu anda düşüncelerimin ön saflarında olmaması gerektiğini fark ettim, ama meraklandım. JoAnna'nın ara sıra ona randevular ayarladığını biliyorum, en sonuncusu bu hafta Tessa Green ile öğle yemeği idi, ve Barrett yarı robot olsa da, birçok kadının bir milyarder kapmak için onun sürüngen gibi tavırlarını görmezden gelmeye istekli olduğu belirlenmiştir. Ve o çok yakışıklı, bunu isteksizce kabul ediyorum, bu yüzden çok fazla konuşmadığı sürece herhangi bir kadın onun ağına düşebilir.

Sorumu görmezden geliyor.

"Bir iş ortağımla akşam yemeği yiyeceğim. Akşam için bir arkadaşaya ihtiyacım var."

"Seninle yatmayacağım."

Barrett'ın kaşları saç çizgisine kadar yükselir. Oh, kahretsin. Bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Yani, neden ben?" diye soruyorum. "Sen tolere edilebilirsin."

"Tanrım, bayılmadan önce beni yakala."

"Bu bir iş anlaşması. Bu gece burada gördüklerimi görmezden geleceğim ve sen yarın akşam benimle yemeğe katılacaksın."

"Yarın akşam mı?" Dişlerimi sıkıyorum. "Zamanlama çok kötü. Şehirde misafirlerim var.

Pazar gününe kadar ayrılmayacaklar."

Barrett'ın kaşları yine yükseldi ve bunun ne kadar aptalca geldiğini fark ettim. Bana bir çıkış yolu sunuyor. Hatalarımı ortadan kaldırmanın bir yolunu ve onun benden istediği şeyi yapmam gerekiyor. Lauren bunu anlamak zorunda.

"Anlaştık mı?" diye sordu.

"Tamam," diyorum, isteksizce de olsa, çünkü Barrett'la randevuya çıkmak bir kabus gibi geliyor. "Ne giymeliyim?" diye soruyorum.

"Onu giyme." Gözleri yine o şeyi yapıyor, sanki kıyafetimden çok utanmış gibi, ama sanki bir tren kazası gibi gözlerini alamıyor ve her santimini incelemek zorunda kalıyor. Gözleri sonunda benimkilere dönüyor, yanımdan geçip kilerden çıkarken dudakları düz bir çizgi halinde.

Kadınları, varsayılan erkek striptizcimizin kaybı konusunda teselli etmek birkaç dakika, yirmi dakika sürer. Gerçek hayattaki yakışıklı bir erkek aramızda olduğu için, yakışıklı erkeğe çöp takma oyunum düşündüğüm kadar iyi gitmez. Kadınlara, onun takım elbisesinin altını görmek istemeyeceklerini garanti ederim. Titanyum o kadar heyecan verici değildir.

Cinsel deneyimlerimin sınırlı olması nedeniyle katılmak zorunda kalmadığım için şükrettiğim, heyecan verici bir içki oyunu olan "Never Have I Ever" sırasında, tüm parti malzemelerini topladım, erkek pastasının kalıntılarını buzdolabına koydum ve çöpü çıkardım. Yarın pastayı almak ve temizliği halletmek için geri döneceğim, JoAnna pazar akşamı dönmeden önce daireye taze bir bakış atabileceğim için minnettarım.

Bir saat sonra, Lauren'ın annesi ve Clara teyzesine veda ettik ve Bounce'a gitmek için iki Uber XL'e sığmayı başardık.

"Bize takım elbiseli yakışıklı hakkında daha fazla bilgi ver." Lauren arka koltukta beni dürttü.

"Dediğim gibi, o patronumun oğlu ve sadece ihtiyacımız olan her şeyin olup olmadığını kontrol ediyordu."

Akşam ve Barrett'ın iş yemeğinde onunla birlikte olmam gerektiği gerçeği konusunda sakın olmak istiyorum, ama JoAnna'nın dairesinde parti düzenlemenin stresi şimdi Barrett'ın partneri olmaya dönüştü. Bu

Gerçek bir randevu değil, sadece iş, ama bu, Barrett'ın yanına oturup birbirimizi randevuya çıkacak kadar sevdiğimizi taklit etmek zorunda olmamı daha az rahatsız edici hale getirmiyor. Bu çok üzücü.

Lana telefonunu ses sistemine takar ve biz de Taylor Swift şarkılarını falsolu seslerimizle söyleyerek kulübe varana kadar şoförü rahatsız ederiz. Sonra araçlardan iner ve Bounce'un önündeki uzayan kuyruğa gireriz.

"Sıra olacağını biliyordum, ama bu çılgınlık," diyor Lauren, topuklu ayakkabılarında sendeleyerek. Onu dengelemek için elimi uzatıyorum ve grubun geri kalanına sıranın sonuna doğru el sallıyorum. "Her zaman böyle mi?"

"Bu oldukça normal," diyorum, kulübe gidenlerin sırasına bakarak.

Buraya hiç gelmemiştim. Jules'a tavsiye için danıştım. Ayrıca, internette "New York'ta 25 yaşındakiler için en iyi gece kulüpleri" araması yaptığımda bu kulüp en iyi yorumları almıştı, bu yüzden buradayız.

"Çok tuvaletim var," diyor Lauren.

Claire iç çeker. "Apartmanda gitmeliydin."

"Apartmanda yaptım," diye sızlanıyor Lauren. "Mühürü bozdum." Ana banyoyu da temizlemem gerektiğini aklımda not ediyorum.

"Ne yapabileceğime bir bakayım." Editör asistanı olmak, gece kulübünde bağlantıları olduğu anlamına gelmez, ama ben bir kızım ve gösterişli bir elbise giyiyorum, bu yüzden en iyisini umuyorum.

Ön kapıda, tamamen siyah takım elbiseli bir adam kimlikleri kontrol ediyor ve küçük bir standda tableti olan bir kadın var. Bu gece hostesler ve tabletlerle şansım pek yaver gitmiyor, ama umarım Lauren'ın durumunu anlar ve tuvaleti kullanması için bir dakikalığına içeri girmesine izin verir.

"Merhaba, sıranın sonundayız ve arkadaşımın tuvaleti kullanmak için içeri girebilir mi diye merak ediyordum. Bir dakika sürmez, o hızlıdır. Onun bekarlığa veda partisi için buradayız ve pantolonuna işemesini istemem. Aslında, tulum giyiyor, bu yüzden işediği zaman muhtemelen bacağına akacaktır, ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Bana bir an baktı. "Bekleyin."

Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok, o yüzden o elini kulaklığına bastırıp kulaklığıyla konuşurken ben bekliyorum.

"Chloe musunuz? On altı kişilik grup mu?" Tabletine dokunur.

"Şey, biz on dört kişiyiz, ama sadece birinin çiši var. En azından buraya gelmeden önceki durum böyleydi."

"Grubunuzu alın ve şuraya geçin." Giriş kapılarından birinin yanındaki iple çevrilmiş çizginin yanını işaretler.

Onun dediğini yapıyorum, bayanları öne çıkarıyorum ve sırada bekleyen diğer müşterilerin bize attığı bakışları görmezden geliyorum.

"Tamam, Lance kimliklerinizi kontrol edecek, sonra Veronica sizinle içeride buluşacak." "Hepimiz tuvalete mi gidiyoruz?" diye sorar Molly.

"Ben de tuvalete gitmem lazım!" "Görünüşe göre öyle," derim ve kimliğimi Lance'e uzatırım. Hepimiz

Giriş yaptıktan sonra, ön kapıdan içeri girip bizi tuvalete götürecek olan Veronica'yı buluyoruz. Sanırım bu, sundukları bir hizmet ya da tuvalete girerken dans pistine çıkacağımızdan korkuyorlar. Artık içeri girdik, geri çıkıp sırada beklemek zor olacak. Kahretsin. Yerlerimizi koruyabilir miyiz diye sormalıyım. Yine sıranın en arkasına geçeceğiz. Orada durduğumuz iki dakika içinde çok fazla ilerlemiş sayılmazdık zaten.

Veronica bizi kulübün içinden geçirip üst kata çıkardı. Üç adet pelüş koltukla çevrili alçak bir masanın önünde durduğunda kafam karıştı.

"Tuvalet nerede?" Lauren, gözleri fal taşı gibi açılmış halde sorar.

"Koridorun sonunda sağda," diye yanıtladı Veronica. "Rahatınıza bakın, hemen döneceğim."

Hızlıca geri döner ve elinde şampanya şişeleri ve flüt kadehleriyle dolu bir tepsi vardır.

"Pardon, bu ne?" diye soruyorum.

"Şampanya servisi." Gülümser ve şişelerden birinin mantarını çıkarır.

Burada bir şişe şampanyanın ne kadar olduğunu bilmiyorum, birden fazla şişenin ne kadar olacağını ise hiç bilmiyorum.

"Sadece tuvalete gitmemiz gerekiyordu," diye müziğin sesini bastırarak bağıríyorum, ama Veronica içkileri doldurmaya ve bardakları dağıtmaya devam ediyor.

"Bu çok havalı, Chloe." Molly, kalabalık kulübü etrafına bakarak gülümsüyor. "Vay canına, Chloe," diyor Claire coşkuyla. "Bu çok etkileyici."

Gülümsüyorum, çünkü gerçekten etkileyici, ama bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Belki de restoranla yaşadığım talihsizlikten sonra, iyi karma rezervasyon onayı titreşimleri kendini düzeltiyor. Her ne ise, kadınların eğlendiğini görmek bana güven veriyor ve bu, New York'ta geçirdiğim tipik bir Cuma gecesi gibi olmasa da, tam da onların deneyimlemesini istediğim şey.

Veronica şampanya kadehlerini doldurup bana küçük bir kart uzattığında, kendimi bulutların üzerinde hissediyorum.

Dikkatli ol – B

Jules dışında bu gece buraya geleceğimi bilen tek kişi Barrett'tı. Bunu o ayarlamış olmalı. Mantıklı değil. Neden böyle bir şey yapsın ki? Ona daha fazla borçlu mu kalayım? Midem düğümleniyor. Aklıma gelen tek neden bu.

Claire heyecanla kolumu sıkıyor. "Lauren çok eğleniyor. Hepimiz çok eğleniyoruz."

Lauren tuvaletten geri döner.

"Aman Tanrım, kalacak mıyız? Bunu nasıl ayarladın?" diye sorar.

"Eğlenceli, değil mi?" Rahatsızlığımı belli etmek istemediğimden, parlak bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

Kadınlar şampanya yudumlarırken ve özel alanımızda dans ederken, Veronica'nın bana verdiği karta tekrar bakıyorum. Sanırım ruhumu şeytana satmış olabilirim.

BÖLÜM 6

Barrett

Bu benim tarzım değil. Tüm detayları planlamamış olmaktan nefret ediyorum, ama kendimi bu karmaşaya soktum ve tek çıkış yolu bunu atlatmak. Fred ve Frankie ile Chloe'nin yanımda olduğu bir randevu gecesi.

Restoranın bulunduğu caddede beklerken şoförüm Marcus geldi. Ofisim birkaç blok ötede ve öğleden sonra orada çalıştığım için ona Chloe'yi alıp restorandan biraz uzakta benimle buluşmasını söyledim. Chloe ve benim birlikte geldiğimiz izlenimi vermek istiyorum.

Arka koltuğun kapısını açmak için arabadan indi, ama kapı kendiliğinden açıldı. Ayak bileğinden uyluk ortasına kadar bir çift bacak göründü. Onları hemen tanıdım. Bunun nedeni Chloe'nin arabada olduğunu bilmem olduğunu, onun bacaklarının şeklini ezberlemiş olmam olduğunu kendime söyledim.

Daha önce yağmur yağmıştı, sıcak Haziran günü yerini serin bir akşama bırakmıştı. Masamda, yağmur damlalarının şehre düşmesini izlemiş ve Chloe ile şehri ziyaret eden arkadaşlarının ne yaptığını merak etmiştim. Ama onu onlardan uzaklaştırdığım için suçluluk duymayı reddettim. Fred ile planlarımı değiştirmem mümkün değildi.

Marcus'un yardımıyla arabadan indi. Onu görünce ağzım açık kaldı. Chloe'nin çıplak kollarında ceket yoktu. Çıplak olan tek şey bu değildi. Elbisesi siyah, kısa ve dar.

"Ne giyiyorsun sen?" Gözlerim onu baştan aşağı taradı. Bu bir ziyafet ve lezzetli olan şey Chloe'nin pürüzsüz, kremsi teni.

Annemin dairesinde Chloe'yi görmek sürpriz olmuştu, ama odanın diğer ucunda Chloe'yi görmek, kısa, ışıltılı bir elbiseyle, tonlu bacaklarını, kıvrımlı kalçalarını ve dolgun göğüslerini vurgulayan, saçları

çıplak omuzlarının etrafında dalgalı saçları. Daha önce gördüğüm hırka giyen, topuz saçlı Chloe'ye hiç benzemiyordu.

O elbiseyle dün gece yatakta yatarken, bir elim sikimde, tek düşündüğüm şey oydu ve şimdi burada, Fred'e odaklanmam gereken bir anda, bomba gibi giyinmiş, beynimi dağıtan Chloe var.

"Bir elbise." Elbisenin uzunluğunu işaret ediyor. "Geri kalanı nerede?" diye homurdanıyorum.

"Hepsi bu kadar."

"Bea bir elbise gönderdi, neden onu giymedin?"

"Bea'nın gönderdiği elbise bu," diye tartışıyor.

"Dalga geçiyorsun." Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırıyorum. Bea ne düşünüyormuş ki?

"Evet, haklısın. Kendime, neden akşam yemeğinde sadece eğlenmek için aşırı rahatsız ve açık saçık bir şey giymem ki diye düşündüm. Bunu giymemi istediğini sandım. Belki bir tür ceza olduğunu düşündüm."

"Sadece senin için değil," diye mırıldanıyorum.

Göğsünü işaret etti. "Nefes alamıyorum ve bu lanet şeyin içinde göğüslerimi düzeltmek için yirmi dakika harcadım!"

Gözlerim hemen Chloe'nin göğüslerine kaydı. Elbisesi üst kısmı dar olduğu için göğüsleri yukarı doğru itilmiş ve bol dekolte ortaya çıkmıştı. Saçları yüzünden geriye çekilmişti, böylece engelsiz bir görüş açısı yaratıyordu. Çok seksi görünüyordu. Bunu inkar etmenin bir anlamı yok, ama kıyafeti lüks bir restoranda akşam yemeği için değil, gece kulübünde daha uygun olurdu. Chloe çok minyon olduğu için, elbise inanılmaz derecede kısa ve çılgın. Bea pratik yapmamış olmalı. Hayatımda kıyafet seçtiğim çok fazla kadın olmadı.

Onu dairesinden almadığım için pişmanım. Artık kıyafetini değiştirmek mümkün değil, bu yüzden böyle devam etmek zorundayız. Chloe elbisenin eteğini beşinci kez çekiyor.

"Kıpırdanmayı bırak. Gayet iyisin," diye onu teselli ediyorum ve bir kez daha ona bakıyorum. Gayet iyi olmaktan da öte. O çok çekici görünüyor. Ve dikkatimi dağıtıyor. Bu da tüm bu düzenlemeyi yeniden düşünmeme neden oluyor. Ama artık geri dönüş yok, restorana girmemize dakikalar kaldı.

"Umarım bana bu iltifatı ederken kendini zorlamamışsındır," diyor.

Elini tutuyorum ve restoranın girişine doğru yürümeye başlıyorum.

"Elimi tutmanın anlamı ne?" diye soruyor, benim uzun adımlarıma yetişmek için acele ediyor.

"Kaçmaman için."

Chloe onaylamadığını belirten bir ses çıkarır, ama bana karşı çıkmaz. "Dün geceki şampanya için teşekkür ederim," der yumuşak bir sesle. "Önemli değil," derim.

"Önemliydi."

Cevap vermiyorum. Söyleyecek bir şey yok. Lanet olsun, neden yaptığımı bilmiyorum. Arabaya ulaşır Marcus'a eve gitmesini söyledikten sonra, kendimi telefonumu çıkarıp arama yaparken buldum. Bunu analiz etmek istemiyorum.

"Kiminle akşam yemeği yiyeceğiz?" diye sorar.

"İş ortağım Fred Hinkle ve kız arkadaşı Frankie." "Frankie kız mı? İki yaşlı adam ve ben de küçük senin centilmen tavırlarını bozmaması için küçük bir hanımefendi olacağımı sanmıştım."

"Bu bir regency romanı değil. İki iş ortağı kız arkadaşlarıyla akşam yemeği yiyor."

Chloe aniden durur, kollarımız gerilir, ama benim ileriye doğru ivmem onun topuklarının betona sürtünmesine neden olur.

"Kız arkadaş mı? Randevu olduğunu söylemiştin."

Yürümeye devam ediyorum ve o, sendeleyerek adım atarak yanıma yetişiyor.

"Bu, çıktığımız birçok randevudan biriymiş gibi davran."

Chloe yine durur. "Hayır, hayır, hayır. Ben sadece süs olarak buradayım sanıyordum.

Şimdi de senin *kız* arkadaşınmışım gibi mi davranmam

gerekıyor?" "Neden sorun oluyor ki?" diye soruyorum.

"Biraz arka plan bilgisi iyi olurdu. Nasıl tanıştık? Ne kadar süredir birlikteyiz? Beni gerçekten almaya gelseydin, konuşabileceğimiz şeyler."

"İşle meşguldüm."

"Cumartesi günü mü?" diye

soruyor. "Her gün

çalışıyorum" diye

cevaplıyorum.

"İşini gerçekten seviyor olmalısın."

"Sevmekle ilgisi yok. İnsanlar bana güveniyor, bu yüzden çok çalışıyorum. SCM ülkedeki en büyük medya şirketi ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Bu akşam yemeği çok önemli. Her şeyin yolunda gitmesi lazım. Fred ile bir iş anlaşması yapacağım. Şirketi satılık, ya da yakında satılacak

ve satın alan kişi olmak için onun beni sevmesi gerekiyor."

"şu anda seni sevmiyor mu?" şaşırmadığı belli. Dudakları bir tarafa kıvrılıyor ve gözleri sahte bir şaşkınlıkla genişliyor.

Omuz silkiyorum. "Beni tanımıyor. Bu akşam yemeği onu beni daha iyi tanmasına yardımcı olacak."

"Evet, sahte bir kız arkadaşını yemeğe getirmenin ilişkinizi nasıl güçlendireceğini kesinlikle anlayabiliyorum. şimdi her şey mantıklı geliyor."

"Kız arkadaşına iyi davranman gerekiyor, Frankie. Onunla ilgilen, böylece ben Fred ile konuşabileyim."

"Bana çekici mi diyorsun?" O sırtıyor. "Biraz abartılı ama eminim bir yolunu bulursun."

Kapıdan geçip resepsiyon masasına doğru yürürken elimi Chloe'nin sırtına koydum. Elim neredeyse onun omuz genişliğini kaplıyordu, buna şaşırmamalıydım. Ağzım kulağına yaklaşacak şekilde eğildim. "İşine ne kadar değer verdiğini biliyorum, bu yüzden bunu halledeceğini biliyorum."

Elim, Chloe'nin omurgasında bir titreme hissetti, ama o bakışlarını ileriye doğru sürdürdü.

Resepsiyon görevlisiyle görüştüm ve o da bize onu takip etmemizi işaret etti.

Biz geldiğimizde Fred ve Frankie zaten masada oturuyorlardı. Ayağa kalktılar ve ben tanıştırma yaptım. Frankie'nin elbisesini görünce iki kez baktım. Chloe'ninkiyle tamamen aynı elbise gibi görünüyordu, sadece parlak fuşya rengindeydi. Frankie, Chloe'den 15 cm daha uzundu, bu yüzden Chloe'de kısa olan elbise, Frankie'nin vücudunu zar zor örtüyordu. Nefesimi tutarak, bunun nasıl sonuçlanacağını merak ettim. Deneyimlerimden öğrendiğim kadarıyla, kadınlar benzer giyinmekten hoşlanmazlar.

"Kızım, elbiseni çok beğendim!" Frankie gülümser. "Balmain en iyi tasarımcı değil mi? Üzerine tam oturuyor. Fred arabada ellerini benden çekemedi."

Sanırım Frankie'nin durumunda, akşam yemeğinde yarı çıplak olan tek kişi olmamaktan hoşlanıyor.

"Eminim sen de aynı sorunu yaşadın, Barrett." Bana göz kırparak, tırnaklarını şakacı bir şekilde sallıyor. Tırnakları, geçen hafta düğünde tanıştığımızda olduğu kadar uzun, ama yeni bir tasarımları var. Pembe, turuncu ve sarı katmanlar. Göz kamaştırıcı bir gün batımı gibi görünüyorlar.

"Bu Barrett'ın hediyesiydi." Chloe tatlı bir gülümsemeyle. "Aslında birlikte gelmedik. Barrett çalışıyordu, bu yüzden burada buluştuk."

"Harika bir zevki var," diye cevapladı Frankie.

"Cumartesi günü çalışıyor mu?" diye sorar Fred.

"Chloe'nin şehirde bazı arkadaşları vardı, ben de ortadan kayboldum." Bu yarı doğru bir cevap.

Fred başını sallar. "Ah. Dengeli bir hayat sürmek önemlidir."

"Günün çoğunu yatakta geçirdik," Frankie yine göz kırpar, olağanüstü uzun kirpikleri bir anlığına yapışır, sonra geri çekilir, "ama dinlenmedik, anlarsın ya."

Ne demek istediğini anlıyorum ve akşam yemeğinden önce düşünmek istediğim en son şey bu.

Fred'in yanındaki koltuğa geçmek için harekete geçtim, ama sandalyeyi çektiğimde Chloe oturdu. Artık onunla yapmaya çalıştığım her konuşma masanın üzerinden geçecek.

"Bir şeyler içelim." Fred garsona işaret eder.

Garson geldiğinde, Fred kendisi için bir Manhattan, Frankie için ise bir Sex on the Beach sipariş eder.

"O benim neyi sevdiğimi bilir." Frankie, Fred'in yanağına bir öpücük kondurur. "Bu aynı zamanda benim en sevdiğim içki."

Chloe'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. Frankie'nin doğrudanlığından mı yoksa içki menüsünden mi etkilendiğini anlamak zor.

"Senin için sipariş vereyim mi?" diye soruyorum ona.

"Evet, lütfen." Menüü masaya geri koyarak içini çeker. "Sex on the beach'i denemelisin. Çok lezzetlidir." "Tamam," diye kabul eder Chloe.

İçeceklerimiz geldiğinde, Chloe içkisinden bir yudum alır ve yüzünü buruşturur. "Harika değil mi?" Frankie, kokteyl kadehini Chloe'ye doğru kaldırarak sorar.

Chloe'ye doğru kaldırarak sordu.

"Kesinlikle." Ama Chloe, Frankie'ye kadehini uzatırken öksürüğünü bastırmaya çalıştığını duyabiliyorum.

"İlk yudum her zaman biraz baharatlıdır. Bunlar bana Florida'yı hatırlatıyor. Orada büyüdüm."

Chloe bir yudum daha alır.

"Deniz kenarında mı yaşıyordun?" diye sorar Frankie'ye.

"Daytona Beach."

"Eminim çok güzeldi. Ben Colorado'danım. Buena Vista. Küçük bir kasaba." "Aspen'e yakın mı? Fred'in Aspen'de bir evi var." Frankie yaklaşır,

göğüslerini Fred'in koluna bastırır.

Chloe başını sallar. "Yakın."

"Aspen'de kayak yaptın mı?" diye sorar Frankie.

"Çocukken kayak yapmazdık. Ekipman, teleferik biletleri ve diğer tüm malzemelerle, beş çocuklu bir aile için kayak tatili çok pahalıydı."

"Beş çocuk mu?" Bu soru, Chloe ile gerçekten çıkıyor olsaydık bunu mutlaka bilmem gereken bir şey olduğunu fark etmeden ağzımdan çıkıverir.

Herkesin gözleri bana çevrilir.

"Beş çocuk! Aradan bunca zaman geçmesine rağmen hala şokum," diye cevap verirken içimden bu hatayı yaptığım için kendimi azarlıyorum.

"Ne kadar süredir çıkıyorsunuz?" diye sorar Fred.

"Altı aydır," diye cevap veriyorum, Chloe ise "Üç aydır" diyor.

"Oh. Sanırım altı aydır." Chloe başını sallar ve yüzünü menüye gömer.

"Eğlenirken zaman su gibi akıyor." Fred, Frankie'nin yanağına bir öpücük kondurur. "Ne ne dersin sen ? diye sorarım,

çaresizce çaresizce çabalarken yönlendirmekkonuşmayı konuşmayı Chloe ve benden uzaklaştırmaya çalışıyor. "Ne kadar oldu?"

"Salı günü altı hafta olacak," diye açıkladı Fred. "İkinci randevumuzda ona benimle birlikte yaşamayı teklif ettim."

"Vay canına." Chloe'nin gülümsemesi gergin. Bunun delice olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Öyle, ama biz Fred ve Frankie'nin ilişkisini yargılamak için burada değiliz. Ben, Fred'e şirketini satması gereken kişinin ben olduğumu anlamasına yardım etmek için buradayım.

"Onu gördüğüm anda anladım." Fred, Frankie'ye hayranlıkla bakıyor. "The Racquet Club'da tenis oynuyordu. Topu sürekli benim sahama düşüyordu. Oldukça kötüydü, ben de ona ders vermeyi teklif ettim."

"Sonra ben de karşılık verdim." Frankie dudaklarını büzüyor, yüzünde şeytani bir ifade var.

Chloe içkisini içerken birden öksürmeye başlar. Tekrar tekrar öksürdüğü için onu rahatlatmak için elimi sırtına koyarım. Elim vücuduna değdiği anda, koltuğunda birden dikleşir ve çapraz bacaklarının üst dizleri masanın altına çarpar. Bardaklarımızdaki sıvı, artçı sarsıntılarla sallanır.

Elimi çekerim. "İyi misin?" diye sorarım.

Chloe göğsünü okşar. "Evet. Özür dilerim."

Gülümser, sanki kendini toparlamış gibi.

"Barrett ve ben de sık sık tenis oynarız," diyor Chloe. "Harika."

Fred gülümsüyor, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

"Bazen Barrett'ın kazanmasına bile izin veriyorum." Chloe gülüyor.

"Oldukça iyi olmalısın. Barrett sekiz yıl üst üste kulübün tekler şampiyonu oldu."

Chloe bir an durur, sonra gülümser ve "Ben üç kez lise eyalet şampiyonu oldum, bu yüzden birbirimize meydan okuyoruz." der.

Fred başını sallar. "Bir ara hepimiz oynamalıyız."

"Kesinlikle." Chloe, Fred'e sıcak bir gülümsemeyle bakar, ama benim ona baktığımı fark edince dudaklarının köşesi aşağı doğru iner.

Garson siparişlerimizi almaya gelir. Fred, Frankie ve sonra kendisi için sipariş verir. Chloe içeceği konusunda kararsız olduğu için, onun yemeğini sipariş etmek erkek arkadaş olarak yapmam gereken bir şey olur diye düşünüyorum.

"O dana fileto alacak..." diye başlıyorum, ama Chloe sözümü kesiyor. "Aslında, ben tavuk primavera alacağım."

"Tamam," derim ve kendime dana fileto sipariş ederim.

Frankie ve Fred Chloe ile sohbet ederken, içkimi bitirip bir tane daha sipariş ettim. Chloe'nin ailesini, nerede büyüdüğünü, New York'a taşınmak için nasıl para biriktirdiğini ve kariyer hedeflerini dinlerken, neden burada olduğumuzu neredeyse unutuyordum. Fred'e odaklanmam ve onu iş hakkında konuşturmam gerektiğini.

Chloe, yüzünün yan tarafındaki bakışlarımı hissetmiş olmalı. Dönüp benimle göz göze gelir.

"Şu ikinize bakın." Frankie kıkırdar. "Romantizme bayılırım. Bize nasıl aşık olduğunuzu anlatın."

"Oh." Chloe içkisini masaya geri koyar. "Aslında oldukça sıkıcı."

"Dinlemek isterim." Fred heyecanla başını sallar.

"Nasıl tanıştık, Barrett?" Chloe bana döner. "Hikayeyi sen anlatmak ister misin? Yoksa ben mi anlatayım?" Aslında demek istediği "Onlara ne anlatacağımı bilmiyorum."

Su bardağıma uzanırım.

"Hikaye pek de ilginç değil. Annem bizi tanıştırdı. Chloe, St. Clair Press'te annemin asistanı."

"Ben editör asistanıyım, ama son zamanlarda bir iş arkadaşım doğum izninde olduğu için bazı editör yardımcısı görevlerini üstlendim. Tam zamanlı olarak yapmak istediğim iş bu."

"İş yerinde aşk mı?" Frankie hayranlıkla iç geçirir.

"Bayıldım." "Aslında değil. Ben St. Clair Press'te çalışmıyorum," diye eklerim.

"Barrett, SCM'nin CEO'su," diye ekledi Fred.

"Benimle Fred gibi ilk görüşte aşk mıydı?" diye sorar Frankie, sonra bir elini sevgiyle Fred'in omzuna koyar.

"Evet," diye cevapladım, Chloe ise "Hayır" dedi.

"Chloe'nin demek istediği, o benim büyük bir hayranım değildi ama ben ondan oldukça etkilenmişim."

Kolumu Chloe'nin sandalyesinin arkasına rahatça atıyorum ve o öne doğru eğilerek su bardağını deviriyor.

"Aman Tanrım! Çok üzgünüm."

"Önemli değil," der Fred rahat bir şekilde. Garson hemen masadaki buzu temizler ve Chloe'nin bardağını değiştirir.

"Frankie, tırnaklarını beğendim," diyor Chloe, açıkça konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Teşekkürler, tatlım. Onlar benim yeni ürün serim olan Frankie's Faux Nails'in bir parçası." "Yani sen bir girişimcisin? Bu harika."

Frankie elini ve söz konusu tırnaklarını Fred'in başının arkasına geçirir. "O benim tüm hayallerimi gerçekleştiriyor."

"Tüm fikirler senin, bebeğim."

Frankie ve Fred birbirlerine hayranlıkla bakarken, masada garip bir sessizlik hakim olur. Ya da belki de sadece benim ve Chloe'nin tarafında.

"Tuvalete gidiyorum," diyor Chloe, çantasını kapıp bana dönüyor.

Ayağa kalktım. "Sana yerini göstereyim," dedim ve Chloe'nin hemen arkasında, tuvaletlerin bulunduğu köşeye doğru yürüdük.

Chloe'nin ne düşündüğünü bilmiyorum ama yeniden toparlanmamız gerekiyor. Ona kız arkadaşım olduğunu daha önce söylemediğim için pişmanım ama sahte değil, daha doğal olursa daha kolay olur diye düşündüm. Chloe doğal biri değil.

Ana yemek salonunu geçtikten sonra "Dışarıda neler oluyor?" diye soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Hiç aynı fikirde değiliz."

"Üzgünüm. Sağlam bir ilişki geçmiş i istiyorsan, üç dakikadan fazla zamana ihtiyacım var."

"Doğaçlama yaparsak daha doğal olur diye düşündüm. Performans baskısı daha az olur."

"Bu senin güvensizliğin gibi geliyor, benimki değil," diye karşılık veriyor. "Hiç şikayet almadım." Sırıtıyorum.

Chloe'nin gözleri tavana kayar ve dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissederim. Bütün gece onunla tartışabilirim, ama buraya bunun için gelmedik.

"Neredeyse masanın diğer tarafındasın." "Ee?"

"Bana dokunmanı istiyorum,"

diyorum. Chloe'nin gözleri büyür.

"Bunun o tür bir iyilik olmadığını söylediğini sanıyordum." "Sanki birlikteymişiz gibi. İnanılır kıl."

"Masada seninle öpüşmemi mi istiyorsun?"

"Tanrım, hayır." Burnumun köprüsünü sıkıştırmam ve kendimi toplamak için bir dakika beklemem gerekiyor. Chloe'nin beni sinirlendirmeyi bıraktığını hissettiğimde, gözlerimi tekrar açıyorum. "Fred ve Frankie sevgi dolu bir çift. Onların enerjisine ayak uydurmaya çalış. Beni daha önce dokunmuşsun gibi davran. Sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi. Bunu yapabilir misin?"

"Sanırım." Yavaşça başını sallayarak düşünür. "Bu konuda pek tecrübem yok."

Bu gece ilk kez ona bakıyorum. Elbisesini gözden kaçırmak imkansızdı, arabadan indiği anda o kumaş parçası gözüme çarptı. Şimdi gözlerim Chloe'nin yüzünü tarıyor. Büyük mavi gözleri, dişlerinin arasında sıkışmış alt dudağı. Uzun, kıvılcı saçları düzleştirilmiş. Parlak ve kalın, ama ben dün geceki vahşi dalgalarını tercih ederim. Boynundaki narin altın zincir, köprücük kemiklerinin birleştiği çukura dalıyor.

Vücuduna bakmaya cesaret edemiyorum. Kahretsin, çok geç. Boy farkımız nedeniyle gözlerim doğrudan göğüs dekoltesine düşüyor. Chloe minyon bir yapıya sahip, ama kıvrımları var. Bu elbise o kıvrımları daha da belirginleştiriyor. Dolgun göğüsler, ince bel, yumuşak kalçalar. Elim, uzanıp kalçasının hatlarını izlemek için kaşınıyor. Parmaklarımı oradaki yumuşak ete bastırmak, yan tarafına doğru ilerleyip kaburgalarıyla göğüslerinin yumuşaklığı arasındaki kontrastı hissetmek ve sonra parmaklarımı kalçasının üstündeki çukurluğa yerleştirmek istiyorum. Ona böyle bakmamalıyım. Bu akşam yemeğini nasıl atlatacağımıza odaklanmalıyım.

"Seks mi?" diye soruyorum, ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyorum, daha çok hayal ettiğim şeyi hatırlıyorum.

"Ne?" diye soruyor, açıkça kafası karışmış durumda. Beyninin kontrolü açıkça alt bölgelerinde değil. "Hayır. Daha önce bir erkeği sevmiş gibi davranmak zorunda kalmadım diyorum. Bu," aramızdaki mesafeyi işaret ederek, "benim için yeni bir şey."

Doğru. "Bu normal. Ben de hiç bir kadına ilgi duyuyormuş gibi davranmak zorunda kalmadım." Ancak, kabul etmek istesem de istemesem de, Chloe'den hoşlanıyorum. Chloe'nin elbisesine verdiğim tepki ya da dün geceki ısıltılı elbisesini giydiği halini kafamdan silemediğim gerçeğine dayanarak, rol yapmam gerekmeyecek. Onun bunu bilmesine gerek yok.

Chloe konuşmayı burada bırakmıyor. "Sanırım senin için de zor, değil mi? Ben tam olarak en sevdiğin kişi değilim." Şimdi bunun benim için de zor olduğunu düşündüğü için daha rahat bir şekilde gülüyor.

"Kesinlikle," diyorum, ondan gözlerimi kaçırarak, konuşmayı bitirmiş olmaktan memnun. Bir şey zor olacak ve o da Chloe ile yakınmış gibi davranmak olmayacak.

Chloe'nin elini tutuyorum. "Tamam, gösteri zamanı." "Aslında tuvalete gitmem lazım."

Utangaç bir gülümsemeyle. "Tamam. Dışarıda görüşürüz."

Chloe'nin kadınlar tuvaletine girip kaybolmasını izledikten sonra masaya geri dönüyorum. Kafamı toparlamalıyım, bu gecenin amacını hatırlamalıyım. Fred Hinkle'a, şirketini emanet edebileceği türden bir adam olduğumu göstermeliyim. Chloe'ye karşı hissettiğim hafif çekiciliği unutmam gerekiyor. Ya da daha iyisi, bunu ilişkimizi inandırıcı kılmak için kullanmalıyım.

Tuvalete doğru bakıyorum ve Chloe'nin masaya doğru geldiğini görüyorum.

Her adımında elbisesinin kumaşı yukarı kayarken gözlerimin oraya kaymaması imkansız. Podyum mankeni boyunda olmasa da, yüksek topuklu ayakkabılarıyla podyumda yürüyormuş gibi görünüyor.

"Şu adama bak." Fred dikkatimi masaya geri çekiyor. "Gözlerini ondan ayıramıyor."

"Tıpkı senin gibi, Freddy boo. Gözlerin hep üzerimde. Ellerin de öyle."

Chloe yanıma oturur ve masanın etrafına bakar. "Kusura bakmayın. Ne kaçırdım?"

"Barrett'ın gözlerini senden alamadığından bahsediyoruz."

"Oh." Chloe'nin yanakları kızardı. İçkisini aldı ve ben, moral konuşmamızı unutup geri çekildiğinden endişelendim. Sandalyesini benimkine yaklaştırarak beni şaşırttı. Sepetten bir parça ekmek almak için eğildiğinde, boş elini uyluğuma koydu ve şimdi neredeyse derimden çıkacak olan benim.

Elini orada tutar. Parmakları pantolonumun iç kısmında tüy kadar hafiftir, ama ısıısı sanki damgalanıyormuşum gibi hissettirir. Şimdi Chloe'nin elinin benim aletimi kavradığını, kırmızı oje sürülmüş başparmağının ucunu daireler çizdiğini hayal ediyorum.

Boğazımı temizleyip Chloe'nin elini dizime doğru indiriyorum.

Chloe dönüp bana baktığını fark ediyorum.

"Ne?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Hiçbir şey," diye fısıldarım, somurtmamaya çalışarak. Sonra, dikkat çekmeden kendimi düzeltmeye çalışırım.

Yemeğimiz gelir ve yemek boyunca Fred'i iş konuşmalarına dahil etmek için birkaç kez denerim, ama o Frankie'ye hayranlık duymakla veya Chloe'ye Colorado'da büyümekle ilgili sorular sormakla meşguldür.

"Sizi sıkıyor muyuz?" Chloe kolumu sıkar. "O bu hikayeleri milyonlarca kez dinlemiştir."

Bir zamanlar çekingen olan parmakları şimdi kolayca boynumun arkasına kayıyor. Dokunuşu artık daha rahat. İçkisini bitirmesinin bir sonucu. Dokunuşu ilk başta yumuşak, neredeyse gıdıklanma gibi, sonra daha fazla baskı uyguluyor. Parmak uçları boynuma batıyor, oradaki gerginliği nazıkçe yoğuruyor. Çok iyi geliyor, ama böyle devam ederse bu masadan kalkamayacağım.

"Chloe, Balmain elbiselerini seviyorsan, yeni crop top ve tayt koleksiyonuna bayılacaksın." Frankie bir saniye içkisini bırakıp alkış tutuyor. "Aman Tanrım, birlikte alışverişe çıkmalıyız. Belli ki zevklerimiz aynı. Çok eğlenceli olur."

"Bu çok güzel olur," diyor Chloe, parmakları yakamda oynamaya devam ederken. Chloe ve Frankie'nin birlikte alışveriş yapmasını hayal edemiyorum. Bea'nın bu gece tesadüfen eşleştirdiği elbiseleri dışında, çok farklı tarzları var.

Fred ve ben hesabı 50/50 bölüştükten sonra restorandan çıktık.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Chloe." Fred, Chloe'nin koluna hafifçe vurur ve sonra elini bana uzatır. "Barrett, çok güzel vakit geçirdim."

Başımı salladım. Chloe'nin vücudu yanıma yapışmışken yapabileceğim tek şey buydu. Bir eli karnıma bastırırken, diğer eli sırtımın arkasında takım elbisenin ceketinin altına girmişti.

Frankie, bir elini omzuma, diğer elini Chloe'nin omzuna koyarak ikimize de havada öpücük gönderir, sonra Fred onu arabalarına bindirir.

Onlar caddeden uzaklaşınca, Chloe yanımdan ayrılır. "Bence iyi gitti," der.

Bütün gece Fred ile konuşma fırsatı bulamadığım için hissettiğim hayal kırıklığı doruğa ulaşır. Chloe'nin istenmeyen bir dikkat dağınıklığı yarattığı gerçeğini saymıyorum bile. Bu onun suçu olmayabilir, ama çok sinir bozucu.

"Dalga mı geçiyorsun? Bu bir felaketti. Sen ve Frankie bütün gece konuştuğunuz için Fred'le hiçbir ilerleme kaydedemedim."

"Oh, özür dilerim. İş ilişkilerinde sana yardım etmem gerektiğini bilmiyordum." Chloe kollarını genişçe açtı ve bir anlığına onun dekoltesi dikkatimi dağıttı. "Bu çok mantıklı, çünkü bu 'randevu' hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir dahaki sefere birini randevun olması için şantaj yaparsan, belki de ona ayrıntıları anlatmalısın. Bu yardımcı olabilir."

Daha önce çağırdığım Marcus, kaldırıma yanaştı. "Boş ver."

Arabanın kapısını açtım. "Seni eve bırakayım."

Çıplak kollarını beline doladı. "Hayır, teşekkürler. Bir araç paylaşımı sipariş edeceğim."

"Seni eve götürebilirim," diye tekrar ediyorum.

"Sorun değil." Telefonunda bir şeyler yazarken bana bakma zahmetine bile girmiyor.

Sinirli bir nefes veriyorum. Bu kadın beni deli ediyor, ama aynı zamanda sikimi taş gibi sertleştiriyor. Bu, hiç ilgilenmek istemediğim bir paradoks, ama onun kaldırımda titremesine izin veremem. Ceketimi çıkarıp omuzlarına örterim.

"Ben iyiyim. Gerçekten. Ceketine ihtiyacım yok."

Ceketi üzerinden atmaya çalışıyor, ama ben onun ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum. "İyi geceler, Chloe," diyorum arabama binerken. "Her şey hazır mı, Bay St. Clair?" diye soruyor Marcus.

"Lütfen Bayan Anderson'ın arabası gelene kadar bekleyin," diye sinirli bir şekilde saçlarımı okşuyorum, "sonra gidebiliriz."

"Evet, efendim."

Kaldırımda beklerken, akşamı tekrar düşünürüm.

Chloe haklı. Hazırlıksız olması onun suçu değildi, ama Fred'le hiçbir ilerleme kaydedememenin hayal kırıklığı beni öfkелendirdi. Bir de, benim teşvikimle yaptığı tüm o dokunmaların dikkatimi dağıttığı gerçeği. Siktir. Tek umudum, Fred'e iyi bir izlenim bırakmış olmamız ve onun bizimle iletişime geçmesi. Umut, iş stratejisi değildir

ama şu anda durumum bu. şu anda yaşadığım şiddetli ereksiyon ise, onunla daha sonra ilgilenip, buna neden olan kadını düşünmemeye çalışacağım.

BÖLÜM 7

Chloe

Pazartesi sabahı midem düğüm düğüm. Kahve dükkanında, kafeinsiz mi normal mi diye tartışıyorum. Ellerimin daha fazla titremesine gerek yok, ama son üç gecedir iyi uyuyamadığım için kafein işime yarayabilir.

Patronumun, onun dairesinde bekarlığa veda partisi düzenlediğimi öğrenmemesi için gerekli tüm önlemleri almış gibi görünüyorum. Sadece berrak alkollü içecekler servis ettim. Dairesini baştan aşağı temizledim. Barrett'ın bu konuyu gizli tutması için iş yemeği şartını yerine getirdim. Ama yine de JoAnna'nın bunu öğrenmesinden ve bu sabah ilk iş olarak beni kovmasından çok korkuyorum.

JoAnna'nın beni kovması için bir acil durum planı düşünmediğim zamanlarda, Barrett hakkında müstehcen, yani rahatsız edici düşüncelerim vardı. İstenmeyen düşünceler. Bunu, Fred ve Frankie ile akşam yemeğinde birbirimize çok yakın oturmamıza bağladım. Hayvanat bahçesinde geçirdiğim bir günün ardından yılanlarla ilgili kabuslar görürdüm. Bu da pratikte aynı şey.

Cumartesi gecesi restorandan ayrıldığımdan beri Barrett'tan haber almadım. Beklemiyordum da. Anlaşmamız sona erdi. O gecenin tek hatırası, omuzlarıma örttüğü takım elbise ceket, giysi askımda asılı duruyor. Büyük, koyu silueti, benim çok daha küçük ve renkli gardırobumun üzerinde belirgin bir şekilde duruyor. Onu ofisine kurye ile göndereceğim. Ucuz olmayacak, ama onu bir daha görmek zorunda kalmamak için buna değer.

Asansör kapıları açılır ve St. Clair Press'in resepsiyonundan hızla geçerim, ön masada oturan Lydia'ya el sallayarak geçerim. Koridordan JoAnna'nın ofisine doğru ilerlerim. Elimdeki kahve tepsi titremeye başlar

ve nefes almayı hatırlamam gerekiyor, yoksa bu kahveyi üzerime dökeceğim.

Bir kez daha derin nefes aldıktan sonra, kendinden emin bir gülümseme takınıp ofisine giriyorum. Umarım JoAnna yüzümdeki suçluluk duygusunu fark etmez.

O, masasının arkasında, dikkatini bilgisayarına vermiş durumda. "Günaydın." Sesim biraz tiz çıkıyor, bu yüzden yüksek tizliğini düzeltmek için boğazımı temizliyorum.

boğazımı temizliyorum. Kahveyi masasına koyup geri çekiliyorum.

Bana dönüp bakıyor. "Günaydın Chloe. Kahve için teşekkürler."

"Tabii ki." Başımı sallıyorum. "Yolculuğunuz nasıldı?"

"Verimli geçti. Los Angeles'ı pek sevmiyorum ama telefonla yapabileceğiniz şeyler sınırlı."

"Kesinlikle. Tamam, peki, ben gidiyorum..." Ayrılmak için harekete geçtim, ama o bilgisayarından dönerek tüm dikkatini bana verdi.

"Hafta sonun nasıldı?" diye sorar.

Bu soru genellikle beni bu kadar endişelendirmez. İşten uzak kaldığım zamanların çoğunu şehirdeki kitapçılarda kitap okuyarak veya inceleyerek geçiririm. Bazen komşum Todd ile şarap içip kart oynarız. Ya da nadiren Jules beni onunla dışarı çıkmaya ikna edebilir.

"Şey, bilirsin, iyiydi." Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sorar JoAnna, kahvesini bir kenara koyarak. Bu ciddi bir şey olmalı, JoAnna her sabah kahvesinin ilk yudumunu içmek için yaşıyor. Kafamda alarm zilleri çalıyor. O biliyor. Aklım hemen Barrett'a gidiyor. Ona söyledi mi? Ben anlaşılmamızın kendi kısmını yerine getirdikten sonra bile mi? Ne kötü, iki yüzlü... Koridordaki ayak sesleri, kafamda Barrett'a küfür etmekten beni alıkoyuyor. Bir dakika sonra, söz konusu iki yüzlü kapıdan içeri girer. Onun ela gözleri benimkilerle buluştuğunda, kalbim göğsümde hızla atmaya başlar. Ütülenmiş kömür rengi takım elbise ona tam oturmuştur. Yüzümü ağırlaştıran torbaların aksine, o dinlenmiş görünür ve bu beni daha da sinirlendirir.

"Ne kadar acil bir şey vardı anne?" Barrett, gözlerini benden ayırıp JoAnna'ya odaklanarak sorar.

"İkinizle de konuşmak istedim." Dizlerinin üzerinde parmaklarını birbirine kenetledikten sonra başını kaldırdı. Gözleri benimle Barrett arasında gidip geldi, sonra tekrar bana odaklandı. "Bu sabah bir telefon aldım."

Aman Tanrım. Biliyor.

"JoAnna, çok üzgünüm," diyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Biliyorum, bu doğru değil, ama açıklayabilirim."

"Açıklayacak bir şey yok," dedi basitçe. "Her şeyi biliyorum." Bu kadar mı? Söyleyeceklerimi dinlemek bile istemiyor mu?

"Şaşırmadım diyemem, ama böyle şeyler olur." Omuzlarını silkiyor, sonra dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Ancak, bunu Eileen'den duymak hoşuma gitmedi. Kadınlar tenis kulübünün başkanlığını devraldığından beri onunla yaşamak zaten imkansızdı, bu da egosunu daha da büyüttü."

Aklımda çok fazla soru var. JoAnna'nın arkadaşı Eileen Minton bu konuyu nereden biliyor? Bu, Barrett ile benim aramda kalması gereken bir şeydi.

Barrett ve ben birbirimize baktık. O da benim kadar şaşkınsa, bunu belli etmiyor.

"Neden bahsediyorsun anne? Eileen'in bununla ne ilgisi var?"

"İkinizin çıktığını bana söyleyen oydu."

"Ne?!" diye bağıyorum, ama Barrett soğukkanlılığını koruyor, hiç etkilenmiyor. Ona en iyi "ne oluyor, bu durumu düzeltmek için bir şey söylemelisin" bakışımı atıyorum, ama o benim yalvarışımı görmezden gelerek dikkatini tekrar JoAnna'ya çeviriyor.

"Oh, evet. O haberi vermekten çok mutluydu. Sanırım, seni Kristy ile tanıştırmaya çalıştığımızda onu beğenmediğin için hala sana kızgın. Bu," Barrett ile beni işaret ederek, "benim sana randevu bulma çabalarım bu kadar dirençli olmanın sebebi belli ki bu."

Barrett iç çeker. "Eileen bunu nasıl öğrendi?"

"Marjorie Green'in stilisti Dolce, sen Fred Hinkle ve yeni kız arkadaşı Francesca ile akşam yemeği yerken Cumartesi gecesini Gallagher's'taydı. O kadın başa çıkması zor biri. Fred ve Helen ayrıldıktan sonra Fred'in çıkabileceği en zarif kadın değil." Barrett sabırsızca boğazını temizler, ki bu benim aileme asla yapmayacağım bir şey, ama JoAnna'dan sadece sert bir bakış alır, "O başka bir hikaye." Elini sallayarak, "Dolce Marjorie'ye söyledi, Marjorie Melinda'ya söyledi, Melinda Eileen'e söyledi, Eileen de bana söyledi." dedi. JoAnna alaycı bir şekilde, "Hafta sonu için şehirden ayrılıyorum ve döndüğümde Upper East Side'ın dedikodu zinciri aracılığıyla ikinizin çıktığını mı öğreniyorum?" dedi.

Sözlerim tükendi. Böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim. JoAnna'nın partiyi öğrenmesinden o kadar endişeliydim ki, herkesin gözü önünde olan randevumuzun ona ulaşacağını hiç düşünmedim. Bu hiç

aklının ucundan bile geçmedi. Barrett'ın beni izlediğini fark ettim ve yemin ederim ki ağzının köşesi seğirdi. Lanet olası...

"Bu doğru mu?" diye sordu.

Bana bakıyor, ama Barrett ağzını açmadan önce ben bir şey söyleyemiyorum.

"Evet, anne." Barrett başını sallayarak en kötü kabusumu doğruladı.

"Ve ikiniz birbirinizin varlığını inkar eder gibi davranıyordunuz, bu ilişkinizi gizlemek için miydi?"

"Ben..." Cevap verecek kelimeleri henüz bulamadım. Beynim karmaşık düşüncelerin kaosuyla dolu. Barrett ise tüm kelimeleri bulmuş durumda.

"İlişkimiz bizi ilgilendirir."

İlişkimiz mi? Aklım hala karışık. Barrett ve JoAnna'nın konuşmasını dinliyorum, ama kafamı yeterince boşaltıp yardımcı olacak bir şey söyleyemiyorum. Ona aslında birlikte olmadığımızı söylersek, neden randevuya çıktığımızı bilmek isteyecektir. Barrett'ın parti hakkında sessiz kalması karşılığında iş yemeğine katılmamı istediğini ona söyleyemeyiz. Ama belki de onun yerine gittiğimi söyleyebilirim. Birlikte olmadığımızı, ama Barrett'a bir iyilik yaptığımı. Yalnızdı ve bir randevuya çok ihtiyaç duyuyordu. Bu kulağa hoş geliyor. Üçüncü tekerlek olmak istemediği için beni davet etti. Bu işe yarayabilir.

"Chloe ve ben birlikteyiz," diyor Barrett ciddiyetle. Sanki bir cesedi teşhis ediyormuş gibi görünüyor. "Şimdi, izin verirsiniz, işime dönmem gerekiyor."

Şaşkınlıktan konuşamıyorum. Barrett ve JoAnna farkına bile varmamışlar. Barrett dönüp gitmek için hazırlanıyor.

"Bir şey unutmuyor musun?" diye sorar JoAnna.

"Ne?" diye sorar Barrett, sesi keskin.

"Artık sır ortaya çıktığına göre, Chloe'ye veda edebilirsin." Gülümser. "Benim için sorun değil."

"Biz halka açık yerlerde sevgi gösterisinde bulunmayız," diyor. Bu konuşma gerçek dışı. Kimse benim henüz bir şey söylemediğimi fark etmemiş bile.

"Marjorie'nin stilisti öyle demedi." JoAnna kaşlarını kaldırır.

Frankie'nin örneğini takip ederek Cumartesi gecesi Barrett'a gösterdiğim tüm sevgiyi düşünüyorum. Avucumun altında hissettiğim kalçasının sertliği, kolunu sıkıtiğında kaslarının gerilme şekli ve boynunun arkasını ovduktan sonra elimde kalan vücut şampuanının kokusu.

"Ayrıca, burası halka açık bir yer değil. Odadan çıkarken özel birine öpücük vermek her zaman uygun bir davranıştır." JoAnna'nın sesi sert.

Hareketsiz duruyorum, ellerim vücudumun önünde birleşik. Bacaklarım titriyor, zar zor ayakta duruyorum. Son kısmı kaçırdım. Ne uygun davranış?

Barrett beş adım geri yürüyerek yanıma geldi. Büyük elini belime koydu ve eğilerek dudaklarını yanağıma bastırdı. Dudakları sıcaktı, ama cildime dokunduğunda bir hayalet gibiydiler.

"Tanrı aşkına. Öp onu."

Barrett, dudaklarını benim dudaklarıma değdirme fikrinden açıkça hoşnutsuz olarak, içinden homurdanıyor. Bu tamamen normal, çünkü benim de yapmak istediğim son şey bu. Anlıyorum dostum, ben de seninle aynı durumdayım.

Ama Barrett, JoAnna'nın ısrarından vazgeçmiyor. Görünüşe göre, bana olan hoşnutsuzluğu bu komediyi oynamasına engel olmayacak. Bir elini kalçama koyarken, diğer eliyle yüzümü okşuyor. Parmak uçları kulak kepçemi okşadı ve bu beni titretti. Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı ve nefes almaya fırsat bulamadan Barrett'ın dudakları benim dudaklarıma değdi. Yumuşak, sert bir öpücüktü, daha fazlası değil. Sorun değil. Zaten gerçek değil ki.

Ama sonra beklenmedik bir şey olur. Barrett'ın başparmağı elmacık kemiğimi okşar ve kalçamdaki eli sıkılaştır.

Öpücüğün bitmesini, Barrett'ın sıcak, sert dudaklarını çekip nefes alabilmemi bekliyorum. Ama Barrett'ın dudakları daha da derinleşir, parmak uçları sert bir baskı uygular ve beni öpücüğe doğru eğilmeye zorlar.

Zaman durur, ama nefes alma ihtiyacım durmaz. Keskin bir nefes alıp ağzımı açarım.

Bu bir hava daveti, ama ben bundan daha fazlasını alıyorum. Dilini alıyorum. Ve daha da kötüsü, bundan hoşlanıyorum. Barrett'ın dili dudaklarımın kenarını okşuyor ve ben de ona karşılık veriyorum.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, beş saniye mi beş dakika mı, ama dudakları geri çekildiğinde başım dönüyor.

Gözlerimi açtığımda, Barrett'ın yüzü hemen önümde. Hiç fark etmediğim altın rengi benekleri olan yeşil renkli ela gözleri beni inceliyor.

"Gitmeliyim," diyor, sesi çakıl gibi. "Evet,"

diyebiliyorum sadece.

Beni aniden bırakıyor ve ben neredeyse geriye düşüyorum.

"Anne." JoAnna'nın yönüne doğru başını salladıktan sonra beni ofisinin ortasında bırakıp gitti.

JoAnna'ya döndüğümde, parlak bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"İkiniz çok çekici bir çiftsiniz. Her zaman birbirinizin boğazına sarılmış gibi görünüyordunuz. Sanırım aranızda kimya var."

Onun sözleri beynimde bir ışık yakıyor. Daha önce bu durumu anlamaya çalışırken karanlıkta tökezleyip duruyordum, ama şimdi her şey netleşiyor. Artık bir çiftiz. Bir dakika...

"JoAnna, bir dakika izin verir misin?"

"Tabii ki." Gözlüklerini takıp bilgisayarına dönüyor, sanki her şey hallolmuş ve hayat her zamanki gibi devam edebilirmiş gibi.

İş yerine gergin ve titrek adımlarla geldiğim halde, şimdi maraton koşabilecekmişim gibi hissediyorum. Adrenalin vücudumda dolaşüyor. Bunun Barrett'ın öpücüğüyle ilgisi olmadığını, onun yarattığı durumla ilgisi olduğunu kendime söylüyorum.

Asansörle binanın lobisine inmek yavaş oluyor, ama kapılar açıldığında, Barrett'ın ön kapıdan çıkarken onu görmek için tam zamanında dışarı çıkmayı başarıyorum.

Barrett

"Barrett! Bekle!" Arkamdan bir ses duyuyorum.

Açık araba kapısından dönüp baktığımda, parlak bir renk dalgası bana doğru geliyor. Chloe'nin pembe eteği, her adımında kalçalarının etrafında sallanıyor.

Önümde durduğunda nefesi kesilmiş. Bir elini hızla inip çıkan göğsüne koymuş, diğer eliyle şakaklarında dağınık saçlarını düzeltiyor. Sabah güneşinde gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Bunu düzeltmelisin."

"Neden bahsediyorsun?"

"Annenin bizim çıkıyor olduğumuzu düşünmesi." Dudaklarını ısıırıyor. O yumuşak pembe dudakların birkaç dakika önce benim dudaklarıma yapıştığını hatırlıyorum. "Ve çıkmıyoruz."

"Cumartesi gecesi Gallagher'da yanımda olmanın gerçek nedenini ona söylememi istemediğini düşündüm."

"Evet, ama bundan daha iyi açıklamalar da vardır. Anlıyorum. Hazırlıksız yakalandın. Ben de öyleydim. Buna hazırlıklı değildik. Ama ona bunun bir hata olduğunu söylemelisin. Son dakika iş yemeğinde sana eşlik ederek sana bir iyilik yaptığımı söylemelisin. Bilmiyorum. Bir şey uydur. Ne olursa olsun."

Chloe haklı. Hazırlıksız yakalandım. Yakalanmamalıyım. Birinin bizi göreceğini ve haberin anneme ulaşacağını bilmeliydim. Fred ile yüz yüze görüşmeye o kadar odaklanmışım ki, bu tür ayrıntıları gözden kaçırdım. Ama annemin randevumuzu öğrenmesi daha iyi olamazdı. Fred ile iş ilişkilerim için ciddi bir ilişkim olduğu yalanını sürdürmek istiyorsam, Chloe'nin desteğine ihtiyacım var.

"Hayır," diyorum basitçe.

Chloe'nin yüzü şaşkınlıkla buruşuyor.

"Ne demek istiyorsun? Ben anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdim. Seninle iş yemeğine katıldım. Uyluklarını okşadım, Barrett! Bu binlerce iyilik sayılır. Sözümden dönemezsin. İş yemeğinde senin kız arkadaşınmışım gibi davranırsam, bu kadar olacağını söylemiştin."

"Öyle bir söz vermedim."

"Bu bir iyilik karşılığında yapılan bir iyilikti. Ödeştik. Bitti," diye tekrar tartışıyor. "Bu işler öyle yürümüyor," diyorum.

"Ne demek istiyorsun? Aynen böyle işliyor."

"Annemin dairesinde verdiği parti hakkında sessiz kalmam için, iş yemeğime kız arkadaşım olarak katılmanı istedim."

"Biliyorum. Ben de öyle diyorum." Bana deliymişim gibi bakıyor.

"Bu anlaşmanın şartlarını hiç belirtmedim. Fred Hinkle ile iş anlaşmamı tamamlayana kadar yardımına hala ihtiyacım var."

Chloe alaycı bir şekilde, "Hayır," diyor.

"Bir iş tavsiyesi... her şeyi yazılı hale getir."

"Yani, sana sadece bir randevuya hak kazandığını belirten bir belge imzalatmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Sözleşme olmadan hiçbir şeyin kesin olmadığını söylüyorum."

"Peki, senin sahte kız arkadaşın olamam. Çarşamba günü randevum var."

Chloe'nin randevuya çıkması beni rahatsız etmemeli, ama ediyor. "İptal et."

Dudakları öfkeyle aralanır.

"Beni bu oyunu oynamaya zorlayamazsın. Ayrıca, kanıt yok. Senin sözüne karşı benim sözüm olmaz mı?" Kollarını göğsünün önünde kavuşturur. Orayı bakma isteğimi görmezden gelirim.

Bunun yerine, cebimden telefonumu çıkarır ve cuma gecesi annemin dairesindeki kameralardan kaydettiğim videoyu açarım. Bu bir sigorta idi. Şimdi bunu yaptığımı memnunum.

Chloe'nin arkasına geçip telefonumun ekranını önümüze tutuyorum.

"Sabit diskten kaydı sildim. Bu tek kopyası," diyorum. "Yani hayır, Chloe, benim sözüm senin sözüne karşı olmaz. Cuma gecesi olan her şeyi belgeleyen saatlerce süren video kaydı olur."

"Tanrım, sen bir pisliksin." Boğazının sıkıştığını ve sözlerinin ardındaki duyguyu duyabiliyorum. Videoyu kapatıp telefonu cebime geri koyuyorum. Chloe'ye bu kadar yakın dururken saçlarının kokusunu alabiliyorum. Tatlı ve çiçeksi bir koku, birkaç dakika önce paylaştığımız öpücüğü hatırlatıyor. Annemi birlikte olduğumuza ikna etmek için yaptığım bir numara, ama ağzım onun ağzını kapattığında aramızdaki elektrik hissettim. Daha fazla bastırma ve daha fazlasını alma ihtiyacı, ama kendimi kontrol etmeyi başardım, sadece annem orada olduğu için değil, bu bir iş olduğu için. Daha fazlası değil.

Bana dönüp baktığında, gözleri cam gibi parlıyor ve boğazında yutmaya çalıştığı bir yumru görüyorum. Bunun beni etkilemesine izin veremem. Ona ihtiyacım var ve bu anlaşılmayı yapmak için ortalığı karıştırmam gerekse bile, bunu yapacağım. Benim için buna değer. Ama, sanki ben bir canavar mışım gibi bana bakan o büyük mavi gözleri, beni daha iyi olmak istememe neden oluyor. Göğsümde bir sıkışma hissediyorum ve onun düşündüğü gibi bir pislik olmak istemediğime karar veriyorum. Onun rolünü oynamaya devam etmesine ihtiyacım olsa da, karşılığında ona bir şey teklif edebilirim.

"Sana bir anlaşma teklif edeceğim."

Chloe yüzümü inceliyor ve bir an için gözlerinde umut görüyorum. Bir iş anlaşmasını kapatabilmek için ona şantaj yapıp kız arkadaşım gibi davranmasını istemeyen bir adam olduğumu umuyor.

"İş anlaşması için kız arkadaşım gibi davranmaya devam edeceksin ve annem için biz birlikteyiz, ama karşılığında istediğin bir şey bulabilirsin."

Yüzü asılır ve öfke narin yüz hatlarını buruşturur. "Senden ne isteyebilirim ki?"

Omuz silkiyorum. "Bir düşün."

Vücudumun yine ona doğru eğildiğini fark edince şok oldum. Sanki veda öpücüğü vermek artık bizim işimizmiş gibi. Chloe ile yukarıda yaptığımız o tek öpücük

programını sıfırlamış.

Kollarımızın birbirine değmemesi için benden geniş bir adım atarak uzaklaşır ve kapıya doğru yürür.

"Ve, Chloe?"

"Ne?" diye ters bir sesle cevap veriyor, dönüp bakma zahmetine bile girmiyor. "Yazıya dök," diye sesleniyorum.

Annem ve Chloe ile olan görüşme, güne geç başlamama neden oldu. Ofisimin kapısına vardığımda, Bea elinde bir fincan kahveyle beni bekliyor.

"Teşekkürler." Kahveyi alıyorum, Bea'nın her zaman erken gelebileceğine güvenilebileceğim için minnettarım. Saat dörtte koltuğunda uyukluyor, ama her sabah saat yedi tam olarak kapıdan içeri giriyor.

"Annemle olan toplantı yüzünden bu sabah geç kaldım."

Bea, kendi işine bakıyormuş gibi nazıkçe gülümsüyor, ama aynı zamanda her ayrıntıyı öğrenmek için sabırla bekliyor. Bu yönüyle anneme benziyor.

Bea peşimden ofisime girerken, kahve fincanını masamın üzerine koyup cüzdanımı ve cep telefonumu çekmeceme attım.

"Bay Hinkle'ın katılacağı muhtemel etkinliklerin listesini hazırladım. Top Dog Gala bu Cumartesi. Sizin için katılım teyidi yapmamı ister misiniz?"

Koltuğuma oturup fareyi sallayarak bilgisayarımı uyandırıyorum.

"Evet, Chloe Anderson da benimle birlikte katılacak."

Uzun bir sessizlik olur ve bu sessizlik dikkatimi bilgisayar ekranından Bea'ya çeker.

"Bayan Chloe?" Bea'nın gözleri ilgiyle parıldıyor.

"Evet. Çıkıyoruz." Bu sözler ağzımda yabancı geliyor ve sert bir şekilde çıkıyor. O soru sormadan önce ekliyorum: "Bu etkinliğin oturma düzenini kimin ayarladığını öğrenmen gerekiyor. Fred'in nerede oturacağını öğren. Voltaire'in kendi masası yoksa, benim masamda oturduğundan emin ol."

"Tabii ki." Bea başını sallar ve notlar alır.

"Chloe'nin bir elbiseye ihtiyacı olacak." Bea'ya gözlerimi kısarak bakarım. "Uygun bir elbise."

"Cumartesi günü seçtiğim elbiseyle bir sorun mu vardı?" diye masumca soruyor.

"Evet, yarısı eksikti."

"Araştırmamı yaptım. Fred'in kız arkadaşının tercih ettiği bir tasarımcı ve stildi. Instagram'da görmüştüm."

"Instagram'ı mı kastediyorsun?"

"Evet, torunum bana nasıl kullanıldığını gösterdi. Grubun konuşma konusu olacağını düşündüm."

"Bu konu ayrıntılı bir şekilde tartışıldı." Frankie'nin akşamki sohbeti domine etmesini ve Fred ile iş hakkında hiç konuşamamamı düşünüyorum.

"Bu bizim lehimize sonuçlanmış olabilir, ama ben sürprizleri sevmem."

"Merakımı gidermek istemiyorum," diyor. "O zaman gitme."

Tereddüt etmeden devam ediyor. "Ama ben hep seninle Bayan Chloe arasında bir şeyler olduğunu düşünmüşümdür." Gülümsüyor. "Bunu hissetmiştim. Şimdi haklı olduğumu biliyorum."

"Tabii." Başımı sallıyorum. Bea'ya, Fred'in gözüne girmek ve Voltaire Telecom'u satın almak için Chloe'yi kullandığımı söylemem mümkün değil. Kalp krizi geçirir ve bu benim vicdanımı rahatsız eder. Chloe'yi kız arkadaşım gibi davranması için şantaj yapmak şu anda yapabileceğim tek şey.

BÖLÜM 8

Chloe

Pazartesi sabahı yaşananların şoku geçtikten sonra, Barrett'ın o videoyla üstünlük sağladığını, ama benim de bu konuda söz hakkım olduğunu fark ettim. Barrett o videoyu JoAnna'ya gösterirse işimi kaybeder miyim? Bu ihtimal yüksek. Ama ona partiden bahsedip bu oyunu bitirmeye karar verirsem, Barrett'ın iş anlaşması suya düşebilir. JoAnna, gerçeği söylemediğim için benden hayal kırıklığına uğrasa da, Fred Hinkle'in Barrett'ın ona kız arkadaşı olduğu konusunda yalan söylemesinden, Fred'in yufka yüreğini kullanarak beni kullanmasından ve olmadığı biri gibi davranmasından hoşlanmayacağımı tahmin ediyorum.

Çünkü Barrett erkek arkadaş olacak biri değil. Çıkmak isteyeceğim son erkek o. Küçümseyici, talepkar, sadece kendini düşünüyor.

Lauren'ın bekarlığa veda partisi için kulüpte masa ve şampanya ayarlaması bile kendi çıkarları içindi. Onun nazik davrandığını düşünmek istedim, ama o benim gardımı düşürmek istiyordu. Ve dün JoAnna bizi "randevumuzda" yakaladığında hiç şaşırmamış olması, bunun olacağını bildiği anlamına geliyor. Bunun tek bir randevuyla bitmeyeceğini ve sonra ödeşmiş olacağımızı biliyordu. Şimdi, Barrett'ın Fred ile anlaşmasını tamamlaması için gerekli olduğunu tahmin ettiği altı hafta boyunca, onun sahte kız arkadaşı rolünü oynamak zorunda kaldım.

Bugün öğle yemeği yiyeceğiz. Oturup birlikte yemek yiyeceğiz. Yalnız başımıza. Frankie ve Fred, birbirimizden nefret ettiğimiz gerçeğinden dikkatimizi dağıtmayacak. Hayatımın böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Barrett'ın gelmesini beklerken, iş e-postalarımı kontrol ediyorum. Lacey'nin yerine geçici olarak çalıştığım için, JoAnna için yaptığım normal işlerin yanı sıra onun iş yükünü de üstleniyorum ve Books 4 Kids etkinliğinin koordinasyonuna da yardımcı oluyorum.

Yoğun geçen hafta sonu nedeniyle pek kitap okuyamadım ve son iki gündür her boş dakikamı okumaya ayırmam gerekti.

JoAnna'nın bana, yardımcı editörlüğe terfi edebileceğimi ona kanıtlamak için bu fırsatı verdiğini biliyorum. Bu, istediğim ve uğruna çalıştığım tek şey.

Kariyer hedeflerimi bir kenara bırakırsak, Barrett'ın sahte kız arkadaşı olmayı kabul etmem karşılığında ondan ne istediğimi düşünecek vaktim olmadı. Kabul ettiğimden değil. Ama karşılığında bir şey teklif ediyorsa, bundan tam olarak yararlanmak istiyorum.

O anda aklıma geldi. Defterimi çıkardım ve aklıma gelen tek şeyi yazdım.

"Uzun zamandır mı bekliyorsun?" Derin sesi dikkatimi yukarıya çekti. Aniden havada bir soğukluk hissettim. Restoranın klimayı açtığını söyleyebilirsin, ama ben terasta oturuyorum, bu yüzden muhtemelen öğle yemeği arkadaşımın soğuk yüzünden dolayıcıdır.

Bugün öğle yemeği için burada buluşalım diye attığı mesaj dışında, pazartesi sabahı JoAnna'nın ofisinde konuştuğumuzdan beri konuşmadık. Bu gayet normal, son iki yılda kurduğumuz iletişimden daha fazla, ama pazartesi sabahından beri en az bin kez ona dair düşüncelerimin dolaştığı gerçeği oldukça sorunlu.

"Uzun süre beklemem umurunda mı, yoksa yetiştirilme tarzın bunu sormayı gerektiriyor mu?"

Barrett'ın İtalyan tasarımcı takım elbisesinden alaycı sözlerim yankı bulmuyor. Yani benim iğnelememi görmezden geliyor ve ben onun uygun gördüğü şekilde cevap verene kadar sessiz, ama kendinden emin bir şekilde duruyor. Onu bu kadar iyi tanıdığım için kendimden nefret ediyorum.

"Hayır, çalışıyordum."

"İçeride oturmayı tercih ederim," diyor, hala ayakta durarak.

"Haziran ayının güzel bir öğleden sonra hiç kimse böyle bir şey söylemez." Şimdi beni görmezden gelme sırası onda.

Listeme başını sallıyor. Onu çantama geri koyamadan, Barrett onu eline alıyor.

"Books 4 Kids etkinliğine katılmamı istiyorsun," diyor, karşımdaki sandalyeye otururken. "Hepsi bu mu? Çocuklara yönelik bir hayırseverlik kitap etkinliğine katılmak mı? Kolay. Tamamdır."

Kağıdı geri alıyorum, tek isteğimin bu kadar kolay yerine getirilmesinden nefret ediyorum.

"Hayır, hepsi bu kadar değil," diyorum meydan okurcasına, beş saniye içinde başka bir şey bulabileceğimi umarak. Aklım boşalıyor. "Tamam. Aklıma gelen tek şey bu. Çünkü seçeneklerimin ne olduğunu bile bilmiyorum.

Seeneklerimin ne olduğunu bile bilmiyorum. Sanki bir dondurma dükkanına gitmişim ve vitrinler kapalıymış gibi. Her dondurma dükkanında çikolata olduğu için çikolatayı seçebilirim, ama ahududulu çikolatalı cheesecake'i kaırabilirim, çünkü bunun bir seçenek olduğunu bile bilmiyorum."

"Ahududulu ikolatalı cheesecake," diye tekrarlar. "En sevdiğin dondurma tadı bu mu?"

"Hayır, uydurdum. Ya da belki gerçekten vardır, ama vitrinde olsa bile onu seçmezdim. Bu, basit çikolatadan daha karmaşık bir şey için bir metafor. Ben daha çok kurabiye hamuru hayranıyım."

Burnunu kırıştırır.

"Kurabiye hamuru dondurmasını sevmiyor musun?" diye soruyorum. "Hiç yemedim."

"Ne?" Bu adamla başa çıkamıyorum. Ama yine de, gerçekten şaşırmış mıyım? "ok şey kaçırıyorsun."

"Sanmıyorum."

"Dur tahmin edeyim, sen vanilya seven birisin, değil mi?"

"Ben dondurma yemem," diye cevaplar. Bu keşifle neredeyse sandalyemden düşüyordum, ama sonra düşündüm ki, belki de mantıklıdır.

"Bence bu vanilya seven adam olmaktan daha kötü. En azından vanilya seven adam oyunda."

"Ne oyunu?" diye sordu.

"Dondurma yeme oyunu. Dondurma tercihin kişiliğin hakkında çok şey söylüyor. Sade adam klasiktir ve sevdiği şeylerden emindir. Bazen ılgın hissettiğinde üzerine şekerleme ekler, ama çoğunlukla dondurmasını külahta yer çünkü işleri basit tutmayı sever."

Barrett sırtıyor. "Bu vanilya adamını oldukça iyi tanıyor gibisin."

Barrett'a tanıdığım ya da tanımadığım erkekler hakkında bir şey söylememe gerek yok. Vanilya olsun ya da olmasın. Sahte bir ilişki içindeyiz, bu yüzden cinsel hayatım ya da cinsel hayatımın olmaması onu ilgilendirmez.

Dizüstü bilgisayarımı kaldırmakla meşgulüm, ama şimdi sadece Barrett ve ben varız, masanın iki ucunda birbirimize bakıyoruz. Barrett yine o sinir bozucu sessizliğini sürdürüyor, ama tamamen rahat görünüyor. Bu beni sandalyemden atlamak istememe neden oluyor. Garson nerede?

"Peki, kutuları açmamı mı istiyorsun?" diye soruyor sonunda.

"Evet." Dondurma benzetmem iyi karşılanmış olmaktan memnuniyetle başımı sallıyorum. "Kağıdı çekip tadım kaşıklarını çıkar."

Barrett bir dakika boyunca bana bakıyor, dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme beliriyor. "Bir fikrim var."

Ben sıkıca tuttuğum kağıda uzanır. Barrett kaşlarını kaldırır.

"Lütfen?" Elini uzatır.

Ne kadar nazik. Ne hoş bir davranış. Sonunda kağıdı ona veriyorum.

Barrett kaleminin kapağını açar, sonra kapağı ucuna takar. Bu basit hareketin neden bacaklarımın titremeye başlamasına neden olduğunu açıklayamam. Ya da tamamen açık. Geçen hafta ofisinde bağış çekini imzaladığında da aynı tepkiyi vermiştim.

Görünüşe göre, Barrett'ın ellerine tahrik oluyorum. Ellerinin seksi. Büyük ama zarif. Eller zarif olabilir mi? Belki de uzun parmakları ya da çok yetenekli ve sevişmeye yetenekli görünüşleri yüzündendir. Oh, lanet olsun. Böyle düşünme. Belki de zihin okuyucudur. Bu yüzden çok sessizdir. Başkalarının düşüncelerini okuyabilmek için zihnini açık tutuyordur. Yanaklarım kızarıyor ve kağıdımı geri alıp yelpaze yapabilmeyi diliyorum. Yaz kampında sanat ve el sanatları dersinde yaptığınız akordeon tarzı.

Kendimi sakinleştirmekle o kadar meşgulüm ki, Barrett kağıdı bana geri verdiğinde neye baktığımı anlamıyorum.

Barrett, üst kısma sözleşme gibi görünen bazı ifadeler eklemiş. Bu ifadeler, Fred ile olan anlaşması imzalanana kadar veya altı hafta boyunca (hangisi önce gelirse) iş amaçlı olarak onun kız arkadaşı gibi davranmaya devam edeceğimi ve karşılığında bana herhangi bir zamanda eklenebilecek altı koşul sağlayacağını belirtiyor. Aşağıda, Barrett'ın sayfaya çizdiği altı satır var.

"Altı hafta," diyorum, zaman çizelgesine dikkat çekerek. "Bu süre içinde Fred ile anlaşmayı gerçekten kapatabileceğini düşünüyor musun?"

"Bu seni ilgilendirmez, ama evet. Ne istediğimi biliyorum ve onu nasıl elde edeceğimi de biliyorum."

"Herhangi bir şey olabilir mi?" diye soruyorum.

"İş amaçlı olarak benim kız arkadaşım olmanı gerektiren sözleşmeden kurtulmak dışında, senin koşullarına herhangi bir koşul getirilmeyecek. Bunun dışında, karar sana kalmış, ama sadece altı tane var, o yüzden akıllıca kullan."

"Lambadaki cin gibi konuşuyorsun." Bir an düşünmek için durakladım. "Neden altı tane?"

"Haftada bir tane. Ya da istediğin gibi kullanabilirsin."

Garson siparişlerimizi almak için geri döner, ama masaya bir çanta koyduğunda kafam karışır.

"İşte siparişiniz, efendim." Garson bana dönerek, "Hanımefendi, size ne getireyim?" diye sordu.

"O nedir?" diye soruyorum.

Barrett ayağa kalkar, sandalyesi beton terasta yüksek sesle sürtünür.

"Kalamam. Şehir merkezinde bir toplantım var." Garsona döner, "Onun yemeğini benim kartıma yaz." Barrett ona elli dolarlık bir banknot uzatır, sonra bakışlarını bana çevirerek ekler, "Sizinle iletişime geçeceğim."

Garson bahşışinden heyecanlanır, ama benim rahatsızlığımı fark edince yüzünde suçluluk ifadesi belirir.

"Erkek arkadaşın çok yakışıklı," diye gülümser, Barrett'ın görünüşüne yaptığı iltifatın, öğle yemeğinde terk edilmenin üzüntüsünü hafifleteceğini düşündüğü belli, sonra faturayı önlüğüne koyar, "ve cömert."

Aramızda yarım saniye boyunca hissettiğim şakacı tavır, Barrett'ın ani ayrılışıyla yok olur. Kendime durumu hatırlatmam gerekiyor. Barrett ve benim, onun sahte kız arkadaşı olmam için bir sözleşmemiz var. O bunu kendi çıkarları için yapıyor. Benimle yarım saatlik bir öğle yemeği yiyemeyecek olması da bunun kanıtı. Bir dahaki sefere ellerine bakmaya başladığımda bunu hatırlamam gerekecek.

"O gerçekten özel biri," diye cevap verdim ve siparişimi verdim.

Perşembe öğleden sonra, yığınla gelen el yazmalarından seçtiğim birinin notlarını bitiriyorum. Gerçekten potansiyeli var ve bir sonraki editör toplantısında JoAnna'ya sunacağım. Telefonum masamın üzerinde titriyor.

Barrett: Kız arkadaş hizmetlerine ihtiyacım var. Marcus on dakika sonra seni alacak.

Saate bakıyorum. Saat öğleden sonra üç buçuk. Ne oluyor? İşten öylece çıkamam.

Cevabımı yazıyorum.

Ben: Çalışıyorum.

Cevabı hızlı geliyor.

Barrett: İşin buna bağlı.

Tanrım, bunun benim başıma bela olması çok sinir bozucu. JoAnna'ya söyleyip onun iş anlaşmasını bozabilirim. Bu ona dersini verir. Ama bu benim hayatımı da mahveder.

hayatımı da mahvederdi.

Barrett'in, St. Clair Press'ten kovulduğumu tüm yayınevleri öğrenirse işsiz kalacağımı, hatta tüm sektörden atılabileceğimi hatırlatması midemi bulandırıyor. Okuduğum el yazmasına bakıyorum ve anında onun taleplerine uymak zorunda olduğumu anlıyorum.

Başparmağımı yukarı doğru gösteren bir mesaj atıyorum, ki bu aslında kocaman bir "siktir git" anlamına geliyor, ama Barrett'in bunu bildiğini sanmıyorum, sonra eşyalarımı toplamaya başlıyorum.

Çıkarken, JoAnna'nın ofisine uğrayıp ayrılacağımı haber veriyorum. Oğluyla olan sahte ilişkim bir yana, onun dairesindeki partiden beri en iyi davranışımı sergilemeye kararlıyım. Barrett'la olan bu anlaşma bittiğinde, geçmiş silinecek ve ona beni kovması için başka bir neden vermek istemiyorum. Bundan sonra sadece dürüstlük olacak.

Daha önce hiç işten erken çıkmamıştım. Akşamları evde çalışıp, el yazmalarını okuyup, e-postaları kontrol etme eğiliminde olsam da, erken çıkmaktan nefret ediyorum.

Kalbim göğsümde çarparak, JoAnna'nın ofisinin kapısını çaldım.

"Chloe," der, bilgisayarından başını kaldırarak. "İçeri gel."

"Aslında bir şey istemedim, sadece bugün işten çıkacağımı haber vermek istedim."

"Tamam, tabii."

"Erken olduğunu biliyorum, ama daha sonra evde çalışacağım." El yazmalarıyla dolu çantamı işaret ettim.

"İyi olur."

"Barrett'la bir işim var," diye devam ediyorum, her şeyi itiraf etmeden durumu açıklamam gerektiğini hissederek. "Onunla buluşacağım, bilirsin, şey..."

JoAnna elini kaldırır. "Chloe, ayrıntılara ihtiyacım yok."

Aman Tanrım. Şimdi anlıyorum ki, Barrett'la seks yapmak için işten kaçtığımı düşünüyor. *Oğluyla*. İğrenç. Seks kısmı değil, çünkü dürüst olalım, ateşli robot/insan seksinin olduğu iyi bir bilim kurgu romanını severim, ama JoAnna'yla bunu konuşmak yanlış.

Şimdi, insanların Barrett ve benim seks yaptığımızı düşündükleri aklıma geliyor. Çoğu yetişkin romantik ilişkide böyle olur. Erkek arkadaşın Barrett gibi görünüyorsa böyle olur. Tavşanlar gibi, her yerde ve günün her saatinde sevişirsiniz.

JoAnna bana bakıyor.

"Barrett'la seks yapmak için erken çıkmıyorum," diyorum, biraz fazla yüksek sesle.

"Tamam, Chloe. Yarın görüşürüz."

JoAnna, gözlüklerini takıp bilgisayarına dönmeden önce sıkı bir gülümseme takınıyor.

Kahretsin. Durumu daha da kötüleştirdim.

İşten kovuldum ve orada durup ne demek istediğimi açıklamaya çalışmak aptallık olur. Bu durumu garip bir şekilde bırakmaya ve aşırı derecede uygunsuz davranmaya çalışmamaya karar verdim.

Barrett'ın dediği gibi, Marcus aşağıda beni bekliyor. Arabaya binmeme yardım etmek için kapıyı açıyor.

"Merhaba Marcus. Nasılsın?"

"İyi günler, Bayan Anderson. İyiyim." Çok resmi. İşini ciddiye alıyor. Barrett'ın dairesinde bir parti düzenlemeyi hiç düşünmediğini tahmin ediyorum.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye soruyorum.

"Kısa bir yolculuk. Sadece yarım mil kadar."

"Yürüyerek de gidebilirdim."

"Bay St. Clair sizi arabayla götürmemi istedi."

Tabii ki istedi. Muhtemelen kendi başıma oraya varabileceğime güvenmiyor. Bu çok saçma çünkü kitap okurken durağımı kaçırdığım için üç saat metroyla seyahat ettiğimi bile bilmiyor.

Sadece yarım mil ama oraya varmak on iki dakika sürüyor. Geçen her dakika beni daha da sinirlendiriyor. Trafik yüzünden değil, patronumla az önce yaptığım utanç verici konuşmayı düşünmek için daha fazla zamanım olduğu için. Ne düşünüyor olmalı?

JoAnna, Barrett ve benim hakkımda duyduklarına şaşırmış ama mutlu olmuştu.

Barrett ve ben ayrıldığımızda yıkılacak mı? O hayatına devam ettiğinde, benim hakkımda konuşmaya devam edecek mi, geçmişteki hikayelerle onu rahatsız edecek mi? Kaçan aşk? Tanrım, umarım öyledir.

Bu onu çıldırtır. Sinirli halimde bile yüzüme küçük bir gülümseme konduruyor.

Barrett, iş anlaşmasının önüne hiçbir şeyin geçemeyeceğini açıkça belirtmişti, ama bu benim işimi, kariyerimi tehlikeye atmamalıydı. Bu yüzden bu işe girdim.

Marcus varış noktamıza geldiğinde, JoAnna ile olan utanç verici konuşmamla ilgili tüm düşüncelerim yok oldu.

Marcus kapıyı açar ve önümde NYC Racquet Club belirir.

Barrett'in büyük ahşap kapının önünde beklediğini görebiliyorum. Burası bir spor kulübünden çok bir katedrale benziyor. Barrett bana doğru büyük adımlarla geliyor. Lacivert takım elbisesiyle, bembeyaz gömleğiyle ve tasarımcı gözlükleriyle kusursuz görünüyor. Dudakları, düşünceli bir model gibi sert ve düz bir çizgi halinde. Bu Gucci reklam kampanyasını çeken fotoğrafçıyı arıyorum.

Bir an orada, ayak parmaklarımız birbirine değecek şekilde duruyoruz, ikimiz de sahte sevgilimizi selamlamanın doğru protokolünü bilmiyoruz. Bu saçma sapan ilişki hakkında henüz konuşmadığımız şeylerin listesine bunu da ekleyin.

Barrett, her iki kolumu da kavrayıp eğilerek yanağıma bir öpücük kondurana kadar. Hızlı, cildime hafifçe değen bir öpücük, ama onun yakınlığı, kolonyasının kokusu, kadınsı yanımı heyecanla titretir.

Tanrım, eğer tek gereken buysa, bu bittiğinde daha fazla randevuya çıkmaya karar vermeliyim.

"Beş saatte döneceğim, efendim," Marcus arkamızdan seslenir. Barrett arabayı hareket ettirir ve şoförüne başıyla selam verir.

Marcus arabaya bindiğinde, onun muhteşem yüzünü görmeden önce ona kızgın olduğumu hatırlıyorum.

"Beni işimden çağırman doğru değil. Senin her istediğinde işimi bırakamam. Ben senin emrin altında çalışan bir kız değilim. Bu maskaralık bittiğinde, hala bir işim olması gerekiyor, unuttun mu?" Nefes alıp, ahşap kapılara doğru bakıyorum. "Ne var? Bu kadar önemli olan ne? Beni gerçekten işimden çağırıp, senin oyununu izlemem için mi çağırdın?"

"Fred ve Frankie ile tenis oynuyoruz," dedi.

"Ne?" diye soruyorum, Fred ve Frankie ile akşam yemeğinde tenis yeteneklerim hakkında söylediğim yalanları hatırlayarak sesimin tonu panikle yükseliyor.

Omuzlarını silkiyor. "Fred aradı ve bu fırsatı kaçırmak istemedim."

Kapıyı açmak için harekete geçer.

"Barrett," diye fısıldayarak tıslarım. "Tenis oynayamam."

"Merak etme, tek kişilik raketleri ve kıyafet alabileceğin bir profesyonel mağazaları var."

"Hayır. Sorun o değil. Lisede eyalet şampiyonu olduğumu söylerken yalan söyledim. Sana yardım ettiğimi sanıyordum. Fred ve Frankie ile daha fazla ortak noktan olmasını sağladığımı. Onlarla gerçekten tenis oynayacağımızı hiç düşünmemiştim."

"Dalga geçiyorsun herhalde." Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum.

Sinirli ses tonuna dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Tek bir randevu olacaktı, hatırladın mı?"

"Şimdi vazgeçemeyiz. Bir çaresini buluruz. Onlara sakatlandığını söyle. Oynamana engel olmayan ama çok iyi oynayamayacağın hafif bir sakatlık."

"Ah, evet, daha fazla yalan."

"Zararsızdır. Ayrıca, zaten onların kazanmasına izin vermeyi planlıyordum, senin handikapın bunu daha inandırıcı hale getirecek."

Barrett'a bakıyorum. Bu iş anlaşması için bu kadar uğraşmasına dehşete mi kapılayım, yoksa hayran mı kalayım, bilemiyorum. Etkileyici bir iş adamı olduğunu duymuştum, ama aynı zamanda acımasız, hesapçı ve bencil olabileceğini de. Zayıfları avlayan bir akbaba.

Zihnimde, onun pençelerini benden daha fazla çekmesine izin vermemeye karar verdim.

"Tamam," diyorum keskin bir sesle ve ona öncülük etmesini işaret ediyorum.

Bina üç katlı, cam kaplı pencerelerin üzerinde büyük kemerler var. Bordo ve altın rengi karmaşık desenli lüks lacivert halı, görebildiğim kadarıyla koridoru boydan boya kaplıyor. Hava serin ve zengin, yaşlı erkekler gibi kokuyor. Havada hafif bir puro kokusu var. Spor salonu için garip bir koku.

İçeride, süslü bir resepsiyon masasında duran, kısa siyah saçlı, tamamen beyaz giyinmiş bir kadın bizi karşılıyor. Gülümsüyor ve ben gözlerim kamaşıyor, beyaz dişleri bembeyaz polosuna mükemmel uyum sağlıyor.

"İyi günler, Bay St. Clair," diyor neşeyle. "Yedi numaralı kortu rezerve ettirmişsiniz."

"Evet." Barrett başını sallar, sonra elini belime koyar ve beni biraz öne iter. "Bu benim kız arkadaşım, Chloe Anderson."

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Anderson, ben Alana."

"Merhaba." Ben de gülümserim, ama onun parlaklığı eşsizdir. "Chloe'nin tenis kıyafeti ve ayakkabısı gerekecek."

"Elbette." Sanki insanlar her gün tenis oynamaya hiç hazırlıklı olmadan raket kulübüne geliyorlarmış gibi başını sallar.

"Onu profesyonel mağazaya kıyafet almaya göndermeden önce, raketinizi alayım, Bay St. Clair."

Alana kapıdan çıkıp bir süre sonra raket çantasıyla geri gelir.

"David raketinizi harika bir şekilde yeniden telledi. Yeni gibi oldu."

"Teşekkürler," diyor Barrett ve raket çantasını ondan alıyor.

"Raket markası ve stili konusunda bir tercihin var mı, Bayan Anderson?"

Barrett'a bakıyorum.

"Babolat Pure Aero kullanıyor. Sağlak."

Bu kadar süslü bir ismin duyulması beni şaşırttı. "Prince ve Wilson ne oldu?"

"Hâlâ piyasada." Omuzlarını silkiyor.

Alana, Barrett'ın istediği raketi bana uzattı, sonra beni profesyonel mağazaya kadar geçirmeyi teklif etti.

"Ben götürürüm." Barrett bana onu takip etmem için işaret eder.

Tenis kortu olacak kadar büyük bir odadan geçiyoruz, ama oda yüksek sırtlı okuma koltukları, sehpalar ve lambalarla dekore edilmiş. Lambalar sıcak bir ışık yayıyor, okumak için mükemmel bir ışık. Huzur içinde gazetesini okuyan adamı kıskanıyorum.

Aklıma bir düşünce gelir.

"Senin kız arkadaşın olarak raket kulübüne girebilir miyim?"

"Kort rezervasyonları sadece üyeler tarafından yapılabilir, ama diğer olanaklara, jakuziye, saunaya, salona ve okuma odasına erişebilirsin."

Tenisi boş ver. Beni okuma odasına kaydettir.

"Seni misafir listeme ekledim."

"Peki, ayrıldığımızda listeden çıkarılacağım mı?" diye soruyorum.

Kapıdaki "Pro Shop" yazısından, önümüzdeki hedefi görebiliyorum.

"Bunu hiç düşünmemiştim," diyor.

"Tenis kulübü mü, yoksa ayrılık

mı?" "İkisi de."

"Bekle." Adımlarım yavaşlar ve birbirine kenetlenmiş ellerimiz gerilir. Barrett bana doğru döner. "Nasıl ayrılacağız?"

"Bilmiyorum. Bu konuyu pek düşünmemiştim."

"Ayrılacağız. Altı hafta sonra ya da Fred ile olan anlaşman biter bitmez, hangisi önce gelirse. Sen öyle yazmıştın," diye hatırlatıyorum ona. Takvimime o günü işaretledim. Lauren'ın düğününden bir hafta önce.

Bunu aileme açıklamak zorunda kalmayacağımı fark ettiğimde hissettiğim rahatlamayı hatırlıyorum. Barrett ile olan sahte ilişkim, Colorado'ya dönmeden önce geride kalacak.

"O okuma odasına sınırsız erişim hakkımı koruyan bilinçli bir ayrılık için oy kullanacağım," diyorum.

Barrett'in dudakları kıvrılır. Benim önerimi eğlenceli bulur. "Ben ne kazanacağım?" diye sorar.

Gözleri yüzümü taradı.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum ciddiyetle, çünkü görünüşe göre pazarlık yapmak bizim işimiz.

Barrett'in gözleri vücudumun daha aşağısına kayıyor. Yemin ederim, bakışlarının sıcaklığını ayak parmaklarımın ucuna kadar hissedebiliyorum. Bu çok hızlı oluyor, ya da belki de hiç olmuyor. Muhtemelen hayal ettim. Belki de boynumdaki bir benimi inceliyor. Evet, muhtemelen öyledir.

Kaşları konsantrasyonla çatılır. Beni yönlendireceği dermatoloğun adını hatırlamaya çalışıyor.

Ama sonra, uzun parmakları ağzına doğru uzanıyor. *Bunları* hayal etmiyorum. İki parmağı alt dudağını kaydırıyor, eti yana doğru çekiyor. Gözlerim parmaklarının izlediği yolu takip ediyor. Bu, göz bebeklerimi yavaşça baştan çıkaran bir hareket. Böyle bir şey var mı?

O tek hareketle, ciğerlerimdeki tüm hava emildi.

Aniden, etrafımızdaki iki bin metrekarelik alan boğucu gelmeye başladı.

Barrett'in dudakları üç gündür benimkine dokunmadı ve birdenbire bu sonsuzluk gibi geliyor. Dışarıda yanağıma öpücüğü kadınsı bölgelerimi etkilemişse, şimdi tamamen uyanmış durumdalar. Ve ıslaklar.

Hiç mantıklı değil, ama o öpülesi dudakları ve yetenekli parmaklarıyla beni kışkırttığına olan budur. Eğer eğilip beni öpse, o yetenekli parmaklarını saçlarıma gömse, okuma odasını hemen terk ederim.

Hayır, bu doğru değil.

Önceliklerimi doğru belirlemeliyim. Birkaç dakika önce, Barrett'in çekiciliğinden etkilenmemem gerektiğini kendime söylüyordum. O dudakları ve mükemmel gülümsemenin arkasında bir kalp yok. Nasıl bu kadar çabuk unuttum?

Pro shop'un kapısı açılır ve bana çok ihtiyacım olan taze hava girer. Ve neden burada olduğumuzu hatırlatır.

"İşte buradasınız!" Frankie bizi görünce haykırır. "Bu etek gördüğünüz en sevimli şey değil mi? Tenisi çok seviyorum."

Ve sevimli derken, minik demek istiyor.

Bir dakika önce Barrett'tan bunalmış hissetmiş olsam da, Frankie'nin yarattığı duyusal aşırı yüklenmeyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey. Parfümünden takılarına ve makyajına kadar. Frankie'nin gerekli beyaz etek ve tenis tişörtünü giymiş olması önemli değil, geri kalan her şeyi sıkıcı tenis kıyafetini gölgede bırakıyor.

Beni kucakladığında fuşya rengi tırnakları sırtıma değiyor.

"Barrett." Onu yanağından öpüyor. "Fred erkekler soyunma odasında üstünü değiştiriyor."

Barrett başını sallar. "Chloe'nin kıyafetleri hazır.

"Bugün oynayacağımızı bilmiyordum, eşyalarımı evde bıraktım," diyorum. Resepsiyondan Alana ortaya çıkıyor. "Bayan Anderson, böldüğüm için özür dilerim, işte misafir anahtar kartınız," der neşeyle ve bana plastik kartı uzatır. "NYC Racquet Club'a hoş geldiniz."

Barrett boğazını temizler. Benim yanımda bunu sık sık yapar. Bunun sinirinden mi yoksa eğlencesinden mi olduğunu henüz çözemedim.

"Ha ha, teşekkürler, Alana." Kartı alıyorum ve Alana uzaklaşıyor. "Komik bir kız. Kartımı unutmuşum." Elimdeki kartı işaret ediyorum. "Çok tatlı, değil mi?"

Frankie gülümsüyor, Alana'nın beni birçok kez buraya gelmiş olmama rağmen yeni bir misafir gibi davrandığının farkında değil.

"Chloe'ye kıyafet seçmesinde yardım edeceğim, sonra dışarıda buluşuruz."

Frankie elimi tutar ve beni pro shop'a çeker. İyi bir sahte kız arkadaş gibi onu takip ederim ve Barrett'ın dudaklarını unutmak için elimden geleni yaparım.

BÖLÜM 9

Barrett

Bir kort görevlisi, Fred ve benim ısınmamız için makineye topları koyuyor. Fred'in çevikliği, orta yaşlı, fazla kilolu bir adam için etkileyici.

"Güzel bir backhand," diyorum, pozisyonlarımızı değiştirip bir sonraki topu almaya hazırlanırken.

"Her gün tenis oynuyorum," diyor Fred. "Bu beni zinde tutuyor. Frankie son zamanlarda kilo verdiğimi düşünüyor."

Kalın belini okşuyor ve ben, yüzsüz bir yalan olmayan bir cevap bulmaya çalışıyorum.

Chloe, Fred ve Frankie'ye yalan söyleyeceğimi öğrendiğinde bana bakışından hoşlanmadım. Evet, bazen iş ilişkilerimde gerçeği manipüle ederim. Gerçeğin her zaman gerekli olmadığı bir gri alan vardır. Sahte kız arkadaşımın teniste iyi olup olmadığı gibi önemli olmayan şeyler.

"Bu harika."

"Sen de fena değilsin." Fred, topu çizgiye geri gönderdiğim köşeye doğru başını salladı. "Baban da harika bir oyuncuydu."

"En iyisinden öğrendim," diyorum, Fred'in babamdan bahsetmesinin yarattığı nostaljiyi görmezden gelerek. Onun benimle kortun karşı tarafında olduğu günler çok uzun zaman önceydi.

"Bana dürüstçe söyle, evlat. Voltaire'in peşinde olduğunu biliyorum. Açıkça söylemedin, ama niyetin bu olduğunu biliyorum. Seni suçlamıyorum. Senin yerinde olsam, ben de isterdim. Ama benim durumumda, sattığım şirketin, yönetimdeki kişinin doğru kişi olduğundan emin olmalıyım. Önceliklerini doğru belirlemiş olmalılar."

Fred bir sonraki topu geri göndermek için durakladı, sonra bana döndü.

"Senden hoşlanıyorum. Hoşlanacağımı düşünmemiştim, ama sonra Chloe ile akşam yemeğinde beni şaşırttın. Ben asla şaşırmam. Ne olacağını her zaman bilirim. İnsanları, niyetlerini okuyabilirim. Senin kalpsiz, vahşi bir iş adamı olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi Chloe gibi bir kadının böyle bir adama ilgi duymasının imkansız olduğunu anlıyorum. Frankie de Chloe'ye bayılıyor. İkiisi gerçekten çok iyi anlaşıyorlar."

"Bunu takdir ediyorum, Fred, Chloe de aynı şekilde düşünüyor." Bu tam olarak bir yalan değil, Chloe'nin şehirde çok fazla arkadaşı olmadığını biliyorum, bu yüzden doğru olabilir. "Voltaire'i satın aldıktan sonra SCM'nin nereye varabileceği konusunda size bir fikir vermekle başlamak istiyorum."

"Bir dakika bekle, evlat." Fred elini kaldırarak beni susturur, dikkati tenis kortlarının ötesinde, Frankie ve Chloe'nin korta çıktığı yere yönelir. Fred, Frankie'yi kısa eteği ve dekolte bluzuyla görünce ağzı açık kalır. "Her gün tenis oynamamın tek nedeni bu olduğunu söylemek istemem ama bu kesinlikle bir avantaj."

Fred gülümser, Chloe'nin kısa beyaz tenis etekli kıyafetini gördüğümde onun ek yorumları kulağıma bile girmez. Nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama bu tenis kıyafeti, Bea'nın akşam yemeği için seçtiği elbiseyi çadır gibi gösteriyor. Tonlu bacaklarının neredeyse her santimini görebiliyorum. Kısa şortun altından, kışını zar zor örten eteğin altından minik şortlar görünüyor ve göğüsleri, derin V yakalı bluzun fermuarından dışarı fırlıyor. Topuz saçları, her adımda sallanan at kuyruğu saçlarla değiştirilmiş.

Siktir. Nişastalı tenis şortumun kasık kısmının sıkılaştığını hissedebiliyorum.

Fred'in dikkat süresinin kısalığına sinirlenirdim ama şu anda denesem bile tutarlı bir iş fikri oluşturamazdım.

"Bayanlar, çok güzelsiniz." Fred, Frankie'nin beline kolunu dolayarak onu kendine çekip öpüyor.

Chloe önümde durup, belli ki bir cevap beklerken, elimi kaldırıp kafasına hafifçe vuruyorum.

Beni sinekmişim gibi uzaklaştırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Neden böyle yaptığımı bilmiyorum. Chloe'nin vücudunda dokunmaktan çekinmeyeceğim tek yer orasıydı. Kafamı sallıyorum çünkü artık hiçbir düşüncem yok. Beynimin çalışması için gerekli olan tüm kan aşağıya inmiş durumda.

"Ne giyiyorsun?" diye soruyorum.

"Normal bedenler çok büyüktü ve küçük beden bölümü yoktu, bu yüzden senin tenis partnerin Chloe'nin kıcı ve göğüsleri dışarıda kalıyor." diye inliyor.

"Kıcın dışarıda değil."

"Ama göğüslerim sarkıyor?" diye bağırır. "Hiçbir şey sarkmıyor," diye vurgularım.

"Tenis kıyafetleri neden bu kadar dar olmak zorunda?" Vücudunu inceler, sonra benimkine bakar.

Normalde, halka açık yerlerde spontan ereksiyon sorunum yoktur. Bu, Chloe ile takılmaya başlamadan önceydi. Sanki sikim onun baktığını biliyor ve merhaba demek istiyor gibi. Lanet olası aptal.

Şimdi onun kasıklarına bakışını izliyorum ve vücuduma tepki vermemesi için yalvarıyorum. Bu imkansız bir şey. Onun bakışları sadece işi daha da zorlaştırıyor. Ağzının şaşkınlıkla açılması. Gözlerinin büyümesi ve dilinin dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkması.

"İkiniz hazır mısınız?" Frankie ağın diğer tarafından sesleniyor. Görevli top makinesini temizledi ve Frankie servis çizgisinde topu zıplatıyor.

"Bir dakika," diye sesleniyorum. Bankın üzerindeki çantamdan beyaz kulüp kazağını çıkarıp Chloe'nin başına geçiriyorum. Etek boyu, kazağın etek boyuyla aynı.

"Bu ne için?" diye soruyor, ben yakayı düzeltirken, sonra her iki kolunu da sıvıyorum.

"Böylece oyuna odaklanabilirim," diyorum ve Chloe'nin boynuna kadar fermuarı çekiyorum.

"Onları kazanmalarına izin vereceğimizi sanıyordum?" Gözlerini devirerek bana bakar. "Fazla değil," diye cevap veririm, içimdeki rekabetçi ruhun maçı kaybetmeye zorlanacağını bilerek. zorlanacağını bilerek.

Chloe'ye temel bilgileri ve bilgili görünmek için neler yapabileceğini öğretiyorum, sonra Fred'e onun hala el bileği sakatlığından kurtulmaya çalıştığını açıklayacağız.

Chloe'ye, Frankie'nin topu servisini yapacağı yerin karşı tarafında durmasını söylüyorum. O, fileye yakın duruyor ve yerinde koşuyormuş gibi ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. Bu hareket, poposunun zıplamasını sağlıyor ve neredeyse servisi geri göndermemi engelliyor.

Chloe servisleri geri göndermek ve file önünde oynamak için elinden geleni yapıyor, ama sonuçta ben tekler maçında çiftler oynuyorum. İki maçtan sonra tişörtüm

sırılsıklam oluyor.

Su molası veriyoruz. Ben havluyla terimi silerken Chloe benim süveterimi çıkarıyor.

"Bunu giymek için çok sıcak." Yüzünü havalandırıyor ve sonra su şişemi alıyor.

Tereddütümü reddetme olarak algılıyor.

"Cidden mi? Dilini ağzıma sokabilirsin ama suyunu paylaşamaz mısın?"

"Senin ağzına dilimi sokmadım."

"Kesinlikle dil vardı. Dilini hatırlıyorum."

"Her ayrıntıyı anlatmışsındır, muhtemelen haklısın.

Ben pek hatırlamıyorum."

Beyaz yanakları şimdi pembeye dönmüş. Kısmen tenis oynamaktan dolayı, ama onu öpücük konusunda takılınca daha da koyulaşılıyor. Pazartesi günü annemin ofisinde veda öpücüğü verdiğimde de aynı renkteydiler. Onunla dalga geçiyorum, ama o öpücüğün bütün hafta boyunca aklımdan çıkmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Dudaklarının benimkine ne kadar mükemmel uyduğunu görünce şaşırmıştım. Tadı ne kadar tatlıydı. Şimdi, o anıyı hatırlamadan dudaklarına bakamıyorum.

Bana bakışlarını daraltıyor, sonra içmek için şişeyi elimden çekip alıyor.

Şişeyi dudaklarına götürdü. Ter damlasının köprücük kemiğinden aşağı, göğüslerinin arasına doğru akmasını izledim.

"Burası milyon derece sıcak." Yüzünü yelpazeler.

Bu sadece ortamı daha da ısıttı, diye düşünüyorum.

"Servis geri dönüşünü denemek istiyorum," diyor Chloe kararlı bir şekilde. Oyuna girmeye başlamış gibi görünüyor.

"Bileğin sakatken bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye soruyorum.

Chloe sinirli bir şekilde dudaklarını sıkıştırır. Ben de onun ağzına bakmaktan kendimi alamadığım için sinirliyim.

"Evet. O Serena Williams değil ki. Sen çoğu geri dönüşü oynarken ben burada zıplamaktan yoruldum."

"Ben de senin orada zıplamanı görmekten bıktım." Chloe'nin o minik tenis eteğindeki dik poposu rüyalarımın girecek.

Vazgeçip, Frankie servis atmaya hazırlanırken Chloe'nin pozisyonunu değiştiriyorum.

Top fileyi geçer, Chloe ona gösterdiğim gibi saldırır ve topu geri gönderir. Frankie ilk başta şaşırır ama topu Chloe'ye geri göndermeyi başarır. Chloe

top saha dışına çıkmadan önce ona uzanır ve geri gönderir. Chloe heyecanla zıplıyor ve aklıma, oyunun hala devam ettiğini fark etmediği geliyor.

"Başardım!" Heyecanla zıplıyor. Fred topu geri gönderiyor ve Chloe hala kutlama modunda, tepki süresi çok az ya da hiç yok, top Chloe'nin alnına çarpıyor.

Onun vücudunun geriye doğru düşmesini ve raketinin yanındaki yere düşmesini çaresizce izlerim.

Kahretsin.

"Chloe?" Onu muayene etmek için yere çöküyorum. Bir an sonra, kirpikleri titriyor ve gözleri açılıyor.

"Kazandık mı?" diye soruyor, gözleri şaşkın bir ifadeyle yüzümü araştırıyor.

Daha iyi görebilmek için, at kuyruğundan kaçan gevşek saçlarını nazikçe yana doğru çekiyorum. Gözlerimin önünde, top büyüklüğünde, yüksekliği giderek artan kırmızı bir iz var.

"Kafadaki en büyük yumurta ödülü mü? Evet," diyorum.

Chloe'nin kaşları şaşkınlıkla çatılır, ama bu hareket yüzünü buruşturmasına ve bir elini alnına götürmesine neden olur.

"Aman Tanrım, Chloe!" Frankie, Chloe'nin yanına düşerken çığlık attı. "İyi misin? Fred, ona kafasına vurduğuna inanamıyorum."

"Üzgünüm, Chloe." Fred utanmış görünüyor. "Bir dahaki sefere top durana kadar kutlamayı bekleyin."

Chloe'ye kalkmasına yardım ediyorum. Beyaz eteği kirlenmiş ve içgüdüsel olarak tozunu silerek poposuna dokunuyorum. Chloe elimi bıçakla kesmiyor, bu yüzden oldukça sersemlemiş olmalı. Fred tekrar özür diliyor ve Frankie Chloe'yi kucaklayarak onu acı çekmesine neden oluyor, sonra asansörle lobiye iniyoruz.

"Gidip muayene olalım."

Dr. Patel'in talimatına göre, Chloe'yi yakından takip ediyorum ve onu eve götürüyorum. Marcus'a adresini veriyor ve hafızasının hala yerinde olmasına şükrediyorum. Beni nefret ettiğini unutmasını ve tüm eğlenceyi mahvetmesini istemem.

"Nasıl görünüyor?" Chloe alnındaki buz torbasını çıkarır. Açık ten rengi, cildindeki kırmızı izi gizlemeye yardımcı olmuyor, ancak buzun şişliği azaltmaya yardımcı olduğunu düşünüyorum. Yüzüne bakmam gerekirken, bakışlarım göğüslerine kayıyor. Çeyrek fermuarlı tenis elbisesinin dekoltesini ortaya çıkaran yere.

Beni bakarken yakaladı.

"Benim bedenime uygun spor sütyeni yoktu, bu yüzden normal sütyenimi giymek zorunda kaldım. Fred topu kafama çarpmamış olsaydı, muhtemelen bu zıplayan şeylerden biri yüzünden kendim bayılmış olurdum." Göğsünü okşadı. "Cidden, tenis kıyafetleri neden bu kadar dar? Ne demek istediğimi anlıyorsun. O şortlar hiçbir şeyi gizlemiyor."

Chloe gözünün ucuyla kucağımı fark eder.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?" Elini ağzına kapatır.

"Evet." Gülmeme engel oluyorum, çünkü kızgın Chloe'den daha eğlenceli olan tek şey, gergin ve geveze Chloe'dir.

"İyi görünüyor." Kafasını işaret ettim. "Yani kafan. Göğüslerin hakkında yorum yapmayacağım."

"Bu adil. Ben de senin penisin hakkında yorum yapmayacağım." Nefesini tutar. "Filtre yokluğu beyin sarsıntısının bir belirtisi mi?"

"Hayır," derim, Chloe'nin masum ama etkili müstehcen konuşmalarıyla şortumun daraldığını hissederek. O anda, Marcus'un Chloe'nin binasına geldiği için minnettarım.

Chloe arabadan inmek için harekete geçer. "Seni içeriye kadar geçireyim," diyorum.

"Hayır, sorun değil. Ben iyiyim."

"Dairene sorunsuz girdiğinden emin olmak istiyorum." Bunun nedeni, onun koridorda bayılmasını istememem mi, yoksa sadece meraktan mı, emin değilim.

Chloe iş kıyafetlerinin bulunduğu çantayı alır ve bir rehin dükkânı ile para havalesi ve hapisane kefaletleri reklamları yapan bir iş yeri arasında bulunan turuncu bir kapıya doğru ilerler. Sokağa bakarım. Arabada dikkatim Chloe'deydi. Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum. İçini görmedim ama şimdiden nefret ettim.

Küçük girişin içinde, duvarda dört posta kutusu ve yukarıya çıkan dik bir merdiven var.

"Kapıcı yok, öyle mi?"

Chloe gözlerini bana diyor. Öksürüyor ve yemin ederim ki, fısıldayarak "snob" dediğini duyuyorum. Açık fikirli olmaya çalışarak, Chloe'nin peşinden gidiyorum, bir kat daha merdiven çıkıp üçüncü kata ulaşıyoruz.

Anahtarı soktuktan sonra, kapı kolunu iki kez salladıktan sonra sağa doğru çevirir.

"Bu pek güvenli görünmüyor," diyorum.

"Nasıl sallayacağını bilmen lazım, yoksa işe yaramaz. Anahtarın normal şekilde çalışmasından daha etkilidir. Güven bana, birkaç kez dışarıda kaldım. Bu, internette rastgele seçilen şifrelere eşdeğer. Hani şu, yirmi karakter uzunluğunda ve seninle hiçbir ilgisi olmadığı için asla hatırlayamayacağın ve hemen Bobcatpretzel1997 olarak değiştirdiğin şifreler var ya?

Şu anda neyden bahsediyor ki? Belki de onu yalnız bırakmamalıyım.

Bu düşünceler hemen beynimi işgal ediyor, ama sesli olarak söylemiyorum. "Bunun ne önemi var?" diye soruyorum.

"Bob adında bir kedim vardı, pretzel yalamayı severdi ve ben 1997'de doğdum. Muhtemelen sana bunu söylememeliydim. Bu şifreyi her şey için kullanıyorum." Şifresini şimdi değiştirmek zorunda kalacağı için açıkça hoşnutsuz bir şekilde iç geçirir. "Tamam, geldim. Beni eve bıraktığın için teşekkürler."

Beni kapının dışında bırakma girişimini görmezden gelerek, hızla yanından geçiyorum. İki adım attıktan sonra neredeyse bir tuğla duvara çarpıyordum. Etrafıma bakıyorum. Chloe'nin dairesi gördüğüm en küçük daire. Teknik olarak daire denilebilir mi bilmiyorum, daha çok bir oda gibi.

"Ne oluyor Chloe?" Etrafımdaki alana işaret ettim. Chloe'nin evi gibi görünen 12 x 18 boyutlarındaki oda.

Kapıyı kapatıp bana doğru dönüyor. Neredeyse üst üste geliyoruz.

"Duvarı ben hareket ettirmedim. O hep oradaydı." Neredeyse çarpacağım tuğla duvarı işaret ediyor. Ben aniden durmasaydım ikimiz de yüzümüzden yaralanacaktık. "Sanki duvarları birbirine yaklaştırmak için bir tür büyü yapmışım gibi davranıyorsun. Merak etme, mükemmel burnun ezilmedi." Tenis ayakkabılarını çıkarır, sonra hiç de sessiz olmayan bir sesle mırıldanır: "Belki de bu kadar uzun ve geniş omuzlu olmasaydın, daha iyi sığardın."

"Tabii, çünkü burada sorun benim boyum."

Etrafa bakındım, artık burasının tamamı olduğunu bildiğim için nihayet evinin geri kalanını görebiliyordum. Üzerinde minik çiçekler olan pembe bir yorganın bulunduğu ikiz yatak

Altı çekmeceli bir şifonyer, aynı zamanda komodin ve üzerinde dizüstü bilgisayar, lambası ve kitapları bulunan bir masa. Köşeye sıkıştırılmış katlanır bir kamp sandalyesi, yatağı dışında oturabileceği tek yer. Yatağının karşısındaki duvarda, lavabo ve bir üst ve alt dolap bulunan iki fit genişliğinde bir tezgah var. Tezgahın geri kalanını bir ocak kaplıyor, kordonu lavaboya tehlikeli bir şekilde yakın bir yerde asılı duruyor.

Mutfak alanına doğru ilerliyorum.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyorum, ocak gözünü inceleyerek, tezgahın üzerindeki dolabı açmadan önce. Bir tarafta çeşitli parlak renkli kupalar ve birbirine uymayan tabaklar ve kaseler, diğer tarafta ise birkaç kutu yemek ve çeşitli mutfak eşyaları var.

"Tur atmak ister misin?" Chloe kendi şakasına gülmekten kendini alamıyor. "Komik olması gerekiyor, çünkü eşyalarımı görmek için tura ihtiyacın yok. Hepsi elinin altında."

Bunu hiç komik bulmuyorum.

"Heyecanlı olduğunu anlayabiliyorum. 'Vay canına, sahte kız arkadaşımı daha iyi tanımak için inceleyebileceğim tüm bu kişisel eşyalara bak' diye düşünüyorsun."

Etrafıma tekrar bakıyorum. Yatağının yanında bir yığın kitap var. Dolap yerine, duvara sabitlenmiş, askılara asılmış giysi torbalarının bulunduğu bir giysi rafı var.

Önündeki etiketi görmek için birini kenara itiyorum. "Threads nedir?"

"Bir gardırop hizmeti. Aylık bir ücret ödüyorsun ve onlar sana bir haftalık kıyafetler gönderiyor. İşin bittiğinde geri gönderiyorsun ve onlar da yenilerini gönderiyor. Giysilerim için fazla yerim ve bütçem olmadığı için bunun en mantıklı seçenek olduğunu düşündüm. Ayrıca çevre dostu. Çok fazla giysi almadığım için kendimi daha iyi hissediyorum ve zaten alamayacağım çok şirin tasarımcı kıyafetleri var. Herkese bundan bahsediyorum. Bence hepimiz böyle bir şey yapsak, çöp sahalarındaki moda atıklarını azaltmaya gerçekten yardımcı olur."

Aklıma geldi; Chloe'yi aynı kıyafetle iki kez görmedim. Pazartesi günü giydiği pembe eteğin ona ait olmaması çok yazık. Bütün hafta bunu düşündüm. Ellerim, sakız pambesi kumaşı yumruklayarak kalçalarının etrafına itip altında ne olduğunu keşfetmek için.

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum.

"Bütün kıyafetlerin bu hizmetten mi?"

"İç çamaşırlarım ve pijamalarım değil." Komodinin yanına gidip bir çekmeceyi açıyor. "Gördün mü?"

Chloe'nin iç çamaşırlarıyla ilgilendiğimi itiraf ediyorum, ama şimdi bunun sırası değil. "Banyo nerede?" diye soruyorum.

"Koridorun sonunda, sağda." Yüzünü buruşturuyor. "Oh, teknik olarak Todd beşten altıya kadar duş için rezerve etmiş, o gece vardiyasında çalışıyor, ama kullanman gerekirse muhtemelen hızlıca girebilirsin. Todd çok iyi biridir. Komşumdur. Pek dışarı çıkmaz, bu yüzden bazen programlarımız uyuşunca koridorda şarap gecesi yapar ve gin rummy oynarız."

Tuvalet durumu beni tamamen hazırlıksız yakaladı, onun sıkıcı sosyal hayatı hakkında dalga geçemiyorum bile.

"Banyoyu paylaşıyor musun? Bir erkekle mi?" Sesimdeki sinirimi gizlemekte zorlanıyorum.

"Evet." Chloe sinirli bir nefes verir. "Aynı anda orada değiliz. Ve temel kurallar belirledik. Duşta işlemek ya da diğer vücut sıvılarını bırakmak yok gibi," eliyle mastürbasyon hareketi yapar, "eminim biliyorsundur. Ve lavaboya saç düşmemesi için elimden geleni yapıyorum. Todd, benden önce burada yaşayan adamla büyük bir sorunu vardı. Sanırım peruklarını lavabonun üzerinde fırçalıyordu ve tüm kanalizasyon sistemi tıkanıyordu." Nefes almak için bir ara veriyor. "Her neyse, üç küçük kız kardeşimle paylaşmaya kıyasla bu hiçbir şey. O korkunç bir deneyimdi."

Başımızın üstündeki ampul titriyor.

"O neydi?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Chloe masum gibi davranıyor, ama bunun ilk kez olmadığına eminim.

Etrafa bir kez daha bakındım. Kapıyı tamir ettirsem, alt kattaki binaya güvenlik paneli eklesem ve haftada bir banyoyu derinlemesine temizlemesi için birini tutsam bile, bunların hiçbirisi bana huzur vermezdi.

"Burada kalamazsın," diyorum.

"Ne demek istiyorsun? Ben burada yaşıyorum. İki yıldır burada yaşıyorum."

"Çünkü bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, tavanın köşesinden sarkan gevşek kabloyu kontrol ediyorum.

"Endişenizi anlıyorum ama ben burayı seviyorum. Bütçeme uygun."

Üstümüzde bir kapı çarpıyor ve duvardan kopan küçük tuğla parçaları Chloe'nin parke zeminine saçılıyor. Gözlerim küçük tuğla parçalarını görüyor ve sonra bakışlarım ona yöneliyor. El süpürgesini ve farasını alıp parçaları hızla temizliyor.

"Güvenli gelmiyor. Yangın çıkarsa o pencereden bile çıkamazsın. Bu da bir şey ifade ediyor."

"Ah, kısa boylu şakaları. Çok komiksin."

"Senin küçük olmanı seviyorum," diye düşünmeden söylüyorum. "Ne?" Kafası benim yönüme doğru çeviriyor.

"Hiçbir şey." Boğazımı temizleyip, dikkatimi tekrar asıl konuya veriyorum. "Kız arkadaşım *burada* yaşamaz."

"Bu kadar yargılayıcı olmamalısın," diyor Chloe, enkazı temizlemek için çömeldiği yerden kalkarak. "Eminim senin dolabın benim dairemden daha büyüktür ama bu dairenin bir çekiciliği var. Karakteri var. Gramercy'deki sıradan, şık penthouse dairelerden biri değil. Ve benim bütçem kısıtlı."

"Kız arkadaşımın bütçesi kısıtlı olmak zorunda değil."

"Ben senin sahte kız arkadaşınım ve ilişkimiz beş saniye kadar sürecek. Kimse nerede yaşadığımı bilmeyecek. Fred ve Frankie'yi buraya akşam yemeğine davet edeceğimizden değil. Bu da rahatlatıcı, çünkü sadece bir sandalyem var."

İç çekip, ikiz yatağına uzanıyorum. Yatağın ağırlığından dolayı neredeyse çöküyor. Chloe gibi küçük birisi için uygun olabilir ama bu yatak daha fazla ağırlığı taşıyamaz. Bu düşünce beni olması gerekenden daha mutlu ediyor. Chloe, lavabonun altındaki çöp kutusuna çöp küreğini boşaltmak için eğildiğinde, bakacak başka bir yer olsaydı onun mükemmel kışından gözlerimi ayırırdım diyorum.

Sonunda Chloe'nin kışından gözlerimi ayırıyorum ve ayakkabılarımın önünden küçük, gri ve tüylü bir şeyin geçtiğini görüyorum.

"Chloe?"

"Bekle. O sesin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Chloe."

"Ne, Barrett?"

Sonunda arkasını dönüyor. Yerdeki kemirgeni işaret ediyorum. Kemirgen tekrar hareket ediyor ve Chloe çığlık atıyor.

Bakışlarım onun gözlerine kayıyor.

"Evcil hayvanın mı var?" diye soruyorum, sanki bu gayet normal bir soruymuş gibi. Bu noktada, kemirgen sorunu için ev sahibini aramak yerine onunla arkadaşlık kurmuş olsa bile şaşırmazdım.

"Oh, evet, o sadece Ralph," der kayıtsız bir şekilde, aynı zamanda kendini duvara yaslayarak.

Aniden fare odanın diğerk ucuna koşar ve Chloe ıglık atarak kapıya doğru koşar.

BÖLÜM 10

Chloe

Bir saat sonra, Marcus 71. Cadde'deki bir kahverengi taş binanın önüne yanaşır. Bu kadar uzun sürmesinin nedeni, az sayıdaki kişisel eşyalarımı toplamamın bu kadar uzun sürmesi değil, bu sürenin yarısını Barrett'la onun evinde kalmam konusunda tartışarak geçirmemdir.

Ralph'ı canlı bir tuzağa yakalayıp evcil hayvan olarak beslemek için mükemmel bir plan yaptım. Nerede olduğunu bilseydim kendimi çok daha iyi hissederdim. Barrett, bir tane varsa, birçoğu vardır diye tartıştı. Ben de, toplu olarak uyurken bana bir elbise dikebileceklerini söyledim. Barrett, kiraladığım tasarımcı gardırobunu yuvaları için kullanmalarının sadece an meselesi olduğunu söyledi. Ya da kitaplarımı çiğnemeye başlamalarının.

Bu, Colleen Hoover diyebilene kadar hızlı bir şekilde toparlanmamı sağladı.

Sonunda, dairemdeki fare ve bakım sorunları çözülene kadar geçici olarak Barrett'ın evine taşınmayı kabul ettim. Küçük, muhtemelen hastalık taşıyan kemirgenlerle mi yoksa Barrett'la mı yaşayacağım, zor bir karardı.

Ama Barrett ile yeni yaşam düzenim, sahte ilişkimiz kadar geçici olacak, hatta ev sahibimin Barrett'ın telefonundan gelen hıçkırıkları bir gösterge ise, daha da kısa sürecek. O evi kısa sürede mükemmel bir hale getirecek.

Arabanın camından iki kez baktım. Kahverengi taştan yapılmış bina, siyah çerçeveli pencereleri ve bunlara uyan kemerli kapısı ile beyaz sıvalıydı. On pencerenin hepsinde, düzenli yeşil çalılarla dolu saksılar vardı ve içinden sıcak sarı ışık akıyordu.

Pencereler porno gibi. Ana kattaki büyük pencereyi süslenmiş bir Noel ağacı dolduruyor. Evet, haziran ayındayız, ama bir kız hayal kurabilir.

Siyah ferforje kapı ve merdivenlere çıkan korkuluklar.

Burası tam anlamıyla New York Şehri. Ya da en azından, East Harlem'de 200 metrekarelik bütçeye uygun dairemi bulmadan önce hayal ettiğim New York Şehri.

"Her tarafım kir ve ter içinde. Bu halde valiyle görüşmemi bekleyemezsin."

Barrett beni geçerek kapıyı açıyor. "Burası benim yaşadığım yer."

"Hayır. Bu mümkün değil." Kafamı sallıyorum. "Senin evin bir binanın tepesinde, seninle aynı havayı solumaya cesaret eden sıradan ölümlüleri tepeden seyrediyor." Barrett'ın içini mahvettiğini düşündüğüm evin güzel dış cephesine hüznle bakıyorum. Muhtemelen minimalist ofisi gibi modern beton ve cam dekorlarla donatmıştır. Dişçi muayenehanesindeki gibi kare ışıklar ve sandalyelerle soğuk, gri bir kutuya dönüştürmüştür. İğrenç. "Gargoyleler nerede?"

"Şimdi kim yargılayıcı davranıyor?" Kaşları kalkar ve dudakları eğlenerek seğirir.

Yine çok yakın. Kokuyu alabileceğim kadar yakın. Barrett, sıcakta tenis oynadıktan sonra nasıl kokmuyor? Kolonyası artık hafif, güçlü feromonlar ve baş döndüren miskle karışmış. Kokusu şişelenmeli, adı da Terli Adam olmalı. Milyonlarca satılırdı.

Yine raket kulübü gibi, sadece şimdi etrafımızda bin dokuz yüz doksan beş fit kare daha az alan var. Gözleri, dudakları, yalamak isteyeceğim çenesi. Yüzünde, baktığımda kendiliğinden alev almamı istemeyen bir şey bulmam lazım.

"Kaşların çok güzel. Ağda mı yaptırıyorsun?" diye soruyorum.

"Kaşlarını ağda yaptıran bir adama benziyor muyum?" Şimdi kaşlarını çatıyor, gerçekten de kaşlarının çeşitliliğini gösteriyor.

"Hayır. Sen, saçları genetik olarak tam doğru yerde çıkacak şekilde programlanmış bir adama benziyorsun."

Beni bir an inceler. "Başka bir şey var mı, Chloe?"

"Kaşlarını gerçekten çok beğeniyorum. Muhtemelen sende en sevdiğim şey onlar," diye yalan söylüyorum. "Kimse hiç sormadı ama bir cevap hazırlamak istiyorum."

"Eğer sorulsaydı, böyle mi cevap verirdin?"

"Kız arkadaşımın vereceği cevap bu olmaz." "Kız arkadaşının vereceği cevap ne olurdu?"

Gözlerim beni ele veriyor ve Barrett'ın kucağına bakıyor. Gözlerimi kaldırıp onun bakışlarıyla buluştuğumda, neredeyse bana gülüyor. Bu nadir görülen bir manzara. Öyle ki, az önce onun kasıklarına baktığımı neredeyse unutuyorum.

"Senin çekici kişiliğin," diyorum boğuk bir sesle.

Barrett yaklaşır, yüzü benim görüş alanımın kenarında zar zor görünür. "Ben ne derdim biliyor musun?" diye sorar.

"Hmm?"

"Tenis şortumun içindeki penisimin silüetini gördüğünde gözlerinin parlaması."

Çenem arabanın zeminine düşüyor.

"Bu değil..." diye itiraz etmeye başlıyorum.

"Erkek arkadaşımın cevabı senin gülümsemem."

Barrett kafamın yanından uzaklaşır ve diğer kapıdan çıkar. Marcus eşyalarımın çoğunu çoktan indirmiştir. Valizimi ve laptop çantamı, birkaç dakika önce hayranlıkla baktığım şirin merdivene koymuştur. Barrett'ın derin, dolgun sesi kulağıma "penis" kelimesini fısıldamadan önce. Bu başka bir hayatta olmuş olmalı, çünkü ben artık öldüm.

Sanırım gülümsemem hakkında bir şey söyledi. Emin değilim, "dick" dediğinde kafam karıştı. Ayrıca bugün kafamdan yaralandım, bu yüzden "kendini evinde hisset" demek istemediğinden emin değilim.

İki seçeneğim var. Bu arabada kalıp, dairem kemirgenlerden arınana kadar burada yaşamak ya da heyecanla titreyen bedenimi arabadan çıkarmak ve titrek bacaklarla Barrett'ın kapısına kadar merdivenleri tırmanmak. İkinci seçeneği tercih ediyorum çünkü birinci seçenek, kaçınılmaz olarak bir noktada Barrett ile yüz yüze gelmeme neden olacak, çünkü bu onun arabası ve aramızda iki adımdan fazla mesafe olmasını istiyorum. Bu yüzden, yarım dakika boyunca kızarmış yanaklarımı gizlice serinletiyorum ve sonra kaldırımda onunla buluşuyorum.

Tırabzana tutunarak, başıma başka bir travma yaşamadan merdivenleri çıkmayı başardım.

"Verandanız olması çok hoş. Çok şirin." Geçici evimden sokağa dönüp bakıyorum. "Eminim arkasında ilginç bir tarih vardır."

"Salon katının at gübresinin bir üstünde olması içindi." Barrett'ın dudakları seğirir.

"Sihirli anımı mahvettiğin için teşekkürler,"
diye somurtuyorum. "Ne zaman istersen."

Marcus içeriden geri döner, tüm eşyalarım artık Barrett'ın evindedir.

"Teşekkürler Marcus. Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, Bay St. Clair." Bana doğru başını sallar. "Bayan Anderson."

Marcus'un burada olduğumu bilmesi içimi rahatlatır. Böylece Barrett uykumda beni dev elleriyle boğmaya karar verirse Marcus yetkilileri uyarır. Tabii Barrett ona rüşvet vermezse. Burada olduğumu başka birine söylemem gerekecek. Ne yazık ki, "dairemde fare istilası ve başka sorunlar olduğu için geçici olarak sahte erkek arkadaşımın yanına taşındım" demek, aileme yapmak istediğim bir telefon değil, bu yüzden Jules'a hızlıca bir mesaj atıyorum.

BEN: Barrett'ın yanına taşınıyorum. Sonra anlatırım, ama bu arada kaybolursam... onun yüzünden.

JULES:

NEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE
EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE

Barrett benimle konuşuyor, ona cevap verecek vaktim yok.

"İçeride mi yaşayacaksın, yoksa burada, merdivenlerde mi?" Barrett kapının yanındaki posta kutusunun kilidini açıyor ve bir avuç mektup çıkarıyor.

"Bunu senin için yapacak insanlar olduğunu sanıyordum." "Postamı kontrol etmek mi?" diye sorar.

Omuz silkiyorum, sonra onu içeriye takip ediyorum.

"Bir asistanım, bir şoförüm, bir hizmetçim ve haftalık yemeklerimi yapan bir aşçım var. Postamı kendim alabilirim."

"Bak, ne zor işler yapıyorsun." Kapıda tenis ayakkabılarımı çıkarıyorum — burası kesinlikle ayakkabıların çıkarılması gereken bir ev — ve etrafa bakınıyorum.

Şok oldum. Doğal ahşap zeminler ve merdivenler, orijinal taç pervazlar.

Barrett postaları kapının yanındaki masaya bırakıyor. "Evi gezdirmek ister misin?" diye soruyor.

"Evet, lütfen," diyorum ve neredeyse onun yanından koşarak geçip aslanın inine doğru ilerliyorum.

O da peşimden gelir, ben odalara bakarken odaları gösterir. Oturma odası, yemek odası, mutfak, misafir tuvaleti. Barrett'ın evinin taş ve kiremitten yapılmış bir mozole olmadığını fark edince sürprizler arka arkaya gelir. Renkli ve sıcak bir evdir ve aman Tanrım...

Başka bir odanın kapısını açtığımda, gördüğüm manzara kalbimi sevinçle çarptırıyor.

Önce nereye bakacağımı bilemiyorum. Duvarlarda yerden tavana kadar kitap rafları var. Koyu lacivert duvarları dengeleyen altın bir avize. Konyak rengi

deri kanepeler şöminenin etrafına dizilmiş. Kitap raflarından bahsetmiş miydim? Bir de merdiven var. Tavan en az dört metre yüksekliğinde olduğu için en üst raftaki kitaplara ulaşabilmek için gerçek bir merdiven var.

Kitaplıkların karşısındaki duvar, bir sanat koleksiyoncusunun hayali. Büyük ve çok sağlam görünümlü bir masanın arkasındaki lambri panellere çeşitli tablolar asılmış.

"Burası çalışma odam," diyor Barrett sert bir sesle. Soğuk ses tonunun aksine, sıcak nefesi at kuyruğumdan sarkan saçların boynumu gıdıklamasına neden oluyor. "Burada olmana gerek yok."

Kapıyı kapatmak için uzanır, neredeyse burnuma çarpacak, ama elim kalkar ve kapının hareketini durdurur.

"Chloe." Kapıyı tekrar kapatmaya çalışır, ama ben onun reddini görmezden gelirim.

Barrett'in evinde bulduğum şeylerden hala etkilenmiş olarak öne doğru adım atarım. "Tamam, nerede altmış yaşındaki şair who collects obscure

Rönesans dönemi sanat eserleri toplayan ve dünya seyahatleri hakkında soneler yazan

"Burası benim özel alanım, sakıncası yoksa..." diye açık kapıyı işaret etti.

"Sorun değil," onu görmezden gelerek incelemeye devam ettim.

"Beklediğim gibi değil."

Barrett'in üç metre öteden bir nefes aldığını duyabiliyorum, ama sanırım hayal kırıklığı yerini merakla değiştirmiş.

"Ne bekliyordun?" diye sordu.

Vampir tabutu ve mozole düşüncelerimi kendime saklamaya karar verdim. Elimi kitaplara uzattım, parmaklarım kitapların sırtlarını okşadı. "Bunu değil," diye cevap verdim sonunda, gözlerim kitapların başlıklarını açgözlülükle inceliyordu.

Çok çeşitli kitap türleri var. Klasikler, tarih, kurgu dışı, anılar, biyografiler. "Seni anladığımı sanıyordum. Soğuk ve kişisel olmayan bir yer olacağını düşünmüştüm," Barrett, cevabımı bekleyerek kaşlarını kaldırdı, "ofisin gibi." Onun gibi diyecektim, ama şimdi onun kim olduğu konusundaki fikrim kafamda bulanıklaştı.

"Bu işe yarar mı?" Şömineyi işaret ediyorum.

Barrett yanına gidip bir düğmeye basar. Şömine hemen canlanır ve ben spontan bir orgazm yaşarım. Yatak odasına ihtiyacım yok; burada yaşayacağım.

Arka duvarda, pencerelerin altında bir dizi fotoğraf ve çerçeve var. Aile fotoğrafları, JoAnna ve babasıyla çekilmiş fotoğraflar görüyorum. Columbia Üniversitesi'nden sanat tarihi diploması.

"Bunu eBay'den mi aldın?" diye soruyorum.

Çerçeveyi elimden alır ve yerine geri koyar. Düzen ve kontrol istemek, Barrett için hala geçerli olan bir şey.

"Hayır, bu benim lisans diplomam."

"O zaman Wharton'da MBA yaptın mı?" diye soruyorum, diğer, daha büyük çerçeveli diplomayı fark ederek.

"Evet, babamın hasta olduğunu anladığımda. Bu onun isteğiydi ve ben de yerine getirdim."

"Peki, diplomanla ne yapmak istedin?"

"Bilmiyorum. Gençtim ve aileme karşı isyan ediyordum." "Ivy League mezunu. Onur derecesiyle," diyorum. "Ne kadar da asi birisin."

"Pişman değilim. Hayatımın en güzel zamanlarıydı. Seyahat etmek ve okumak için Paris ve Milano'yu ziyaret etmek. Gördüğünüz gibi, hala koleksiyon yapmayı seviyorum."

"Tanrım, Paris'i çok görmek isterdim."

Barrett yine kapıyı işaret etti, bu sefer ben de onu takip ettim.

"Beast gibi davranıp kütüphanedeki tüm kitaplara erişmeme izin verecek misin?"

"Ne canavarı?"

"Disney filmi *Güzel ve Çirkin*'deki gibi, o onu esir tutuyor ve o okumayı çok seviyor, bu yüzden kütüphanesini kullanmasına izin veriyor."

"Seni esir almıyorum." "Şantaj da bir tür esaret." "Ve bu durumda sen Güzel misin?"

"Belle. Adı Belle. Ve hayır. Eğer bir Disney prensesi olsaydım, Ariel olurdu," kırmızı saçlarımı işaret ediyorum, "ki bu çok kötü çünkü iyi bir yüzücü değilim, ama denizkızı kuyruğum olsaydı, sanırım bu yardımcı olurdu."

Barrett bana boş boş bakıyor. Ariel'den sonra onu kaybettim belli ki.

"Oh, biliyorum!" Aklıma bir fikir geldiğinde parmağımı havaya kaldırdım. "Bunu listeye ekleyeceğim."

"Neyi ekleyeceksin?" diye sordu.

"Çalışma odanı kullanmak. Okumak falan için. O rahat görünümlü koltukta oturup şömineye bakarak bütün öğleden sonrayı geçirebilirim."

"Haziran ayındayız," diyor huysuzca.

"Dairemi gördün. Bunu sorun yapma."

Elini saçlarına geçirip iç çeker. "Peki. Listeye ekle. Ama masam yasak."

Gözlerim Barrett'in masası olan masif ahşap yapıya geri dönüyor. Ofisine benzer şekilde, bir lamba ve bir dizüstü bilgisayar dışında temiz. Barrett masasında seks yapacak olsaydı, masadaki tüm eşyaları tutkuyla süpürmek bile gerekmezdi. Muhtemelen bir kadının kızı için özel bir yer ayırmıştır, belki de kadını masaya eğdiriyorsa birkaç tane "elini buraya koy" işareti vardır. Şimdi Barrett'in masasında seks yapmasını düşünüyorum. Bunun mekanik bir şey olduğunu varsaymak istiyorum ama içimden bir ses, bu odadaki tek sürprizin onun sanat tarihi diploması olmadığını söylüyor.

"Sana odanı göstereyim."

"Tamam," diyorum, Barrett hakkındaki o müstehcen düşünceler yine aklıma girince telaşlanıyorum.

Yukarı çıkarken Barrett bizi mutfaktan geçirir ve bana, hizmetçisi Rose'un her gün yediden beşe kadar burada olduğunu söyler. Rose, alışveriş, temizlik ve evin diğer işlerini yönetir. Sadece kiler bile benim dairemden daha büyüktür.

"Yiyecekler nerede?"

"Dimitri yemeklerimi hazırlıyor ve porsiyonlara ayırıyor." Barrett buzdolabını açar ve her gün ve öğün için etiketlenmiş, düzgünce istiflenmiş folyo kapları gösterir. Seçeneklere göz gezdiririm. Çoğunlukla protein ve sebze.

"Hile günü yok, ha?" diyorum ve dondurucunun koluna uzanıyorum. Boş.

"Buraya ne kadar dondurma sığabileceğini biliyor musun?" diye soruyorum.

Barrett gözlerini devirip yürümeye başlar. Sanırım ona da bulaştırıyorum.

Onu doğal ahşap merdivenlerden yukarı takip ediyorum, duvardaki sanat koleksiyonunu hayranlıkla izlemek için duruyoruz.

"Marcus saat tam sekizde bizi işe götürecek. Hazır olun."

"Yürümekten hoşlanıyorum, özellikle de ofisime bu kadar yakın olduğum için."

O, işe nasıl gittiğime açıkça kayıtsız bir şekilde başını sallar.

"Bu odada kalabilirsin." Sağdaki ilk odanın kapısını açar.

İçeride yumuşak, beyaz nevresimlerle donatılmış gri ahşap bir gölgelikli yatak var. Yatağın ayak ucunda, beyaz inci avizenin altında turkuaz bir kanepe duruyor.

Turkuaz, fildişi ve yosun yeşili renklerdeki uyumlu bir oryantal halı, yatak ve kanepenin altından görünüyor.

"Mükemmel!" Barrett her şeyi benim için seçmiş gibi haykırıyorum, ama öyle değil. Bir saat öncesine kadar evini göreceğimi bile bilmiyordu. Tepkimi biraz hafifletiyorum. "Güzel. Teşekkür ederim."

Dönüp Barrett'ın kapıdan bana baktığını görüyorum. Bir zamanlar mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçları, nem ve terden dolayı şimdi mükemmel bir şekilde dağınık. Ve elleri. Ben ön kapıdan girdiğimden beri saçlarını düzeltmeye çalışıyor.

"Duş almak ister misin?"

"Evet. Harika olur. Bana yol gösterin yeter." Koridora bakıyorum. "Tabii önce siz girmek istemiyorsanız."

Barrett'ın duşa çıplak olduğunu düşünmek bile istemiyorum.

"Senin dairen gibi değil, burada birden fazla banyo var ve hiçbirinde rezervasyon sistemi yok."

"Çok komiksin," diyorum, sesimde mizah yok.

Barrett odanın sol tarafındaki kapıyı açmak için hareket eder ve görünüşe göre artık kendi banyom var. Sanırım gerçekten ağlamaya başlayacağım.

Hiç kendi banyom olmadı. Çocukken iki kız kardeşimle banyoyu paylaştığımda da, üniversiteye gidip ortak banyolar kullandığımda da, ve kesinlikle şu anki dairemde de.

Büyük bir küvet ve ayrı bir duş kabini var. İki lavabolu çift lavabo. Sanırım çiftin anlamı bu, ama hangisini kullanacağımı nasıl seçeceğim? Hiç en az iki ila dört kişinin kullanmak için sıraya girdiği iki lavaboya erişimim olmadı. Belki birini sabah, diğerini gece kullanırım. Bu en mantıklısı.

Düşün yanındaki rafta beyaz, yumuşacık havlular istiflenmiş. O kadar yumuşaklar ki, rafa sadece iki tane sığabiliyor. Jimnastikçi olsaydım, bu odada tüm yer egzersizlerini yapabilirdim.

"Bu yeterli mi?" Barrett kapıdan soruyor.

"Sanırım idare eder." Diye iç geçiriyorum. Barrett başını sallıyor, sonra kapı çerçevesinden iterek çıkıyor.

"Yemek yirmi dakika sonra hazır," derken çıkıyor.

"Uh huh," tek cevabım bu. Küveti açmak ve kıyafetlerimi çıkarmakla çok meşgulüm.

Hayret bir şey. Bu küvetten hiç çıkmadığım için işimden kovulabilirim. Bu çok ironik olurdu.

Sıcak suya dalıyorum ve yorgun kaslarımı rahatlatmasına izin veriyorum. Zor bir gün oldu.

Kulaklıklarımı takıyorum, telefonumda rahatlatıcı bir müzik açıyorum ve zihnimi boşaltıyorum. Amacım kendimi dış dünyadan soyutlamak, meditasyon yapmak, küvetle bütünleşmek, ama bunun yerine beynim otomatik olarak Barrett'ın tenis kortundaki görüntüsünü çiziyor. Her ayrıntıyı hatırlamama neden olan şey kafamdaki yara olmalı. Terden sıılsıklam gömleği kaslı vücuduna yapışmış. Her vuruşta ön kol kasları geriliyor. Ve en sevdiğim, raketin sapını kavrayan uzun parmakları.

Barrett'ı düşünmek, uyluklarımın arasında bir ağrıya neden oluyor. Dürüst olmak gerekirse, onu raket kulübünün dışında gördüğümde beri bu ağrı var.

Dudaklarımı ısıırıp parmağımın su yüzeyini okşuyorum, bu cazibeye kapılma isteğiyle mücadele ediyorum. Gözlerimi tekrar kapattığımda, o orada. Profesyonel mağazanın kapısının önünde duruyor, o baştan çıkarıcı parmakları çenesini okşuyor.

Elimi bacaklarımın arasına götürdüğümde su dalgalanıyor.

Yoğun bir günün ardından dinlenmek isteyeceğimi düşünmüştüm, ama sonunda Barrett'la ilgili müstehcen düşünceler galip geldi.

BÖLÜM 11

Barrett

Saate tekrar bakıyorum. Saat neredeyse sekiz. Chloe'ye akşam yemeği için buluşmamızı söylediğim saatten on beş dakika geçmişti.

Duş aldım, giyindim ve Dimitri'nin bu akşam için bıraktığı yemeği ısıttım. Beklenmedik bir misafir geldiği için porsiyonlar azdı, bu yüzden buzdolabından ıspanak, çilek ve ceviz salatası hazırladım. Mutfak tezgahındaki saatin dakikalarını izledim, geçen her dakika ile birlikte hayal kırıklığım da arttı.

İnsanları bekletmem, özellikle de kendi evimde.

Sandalyeyi geri çekip merdivenlere doğru yürüdüm. Her adımda sinirim daha da artıyordu.

Kırk dakika önce duşta, elimde sikimle Chloe'nin mükemmel kıcını ve dolgun dudaklarını düşünmüş olmamın bir önemi yok. O rahatlamadan hissettiğim sakinlik vücudumdan kayboldu ve şimdi her kasımın tekrar gerilmeye başladığını hissedebiliyorum.

Chloe'nin kapısını çalıyorum.

Sessizlik var ve cevap yok.

Bu sefer kapıyı yumrukluyorum. Hala cevap yok. Kapıyı açıyorum ve boş bir oda görüyorum. Chloe'nin valizi hala yatağın ayak ucunda, kitap çantaları da dokunulmamış olarak kanepede duruyor. Valizini boşaltmaya çalıştığına dair hiçbir iz yok.

O anda bir ses duydum. Ses çok zayıftı. Kulağımı banyo kapısına dayadım.

Kapı sağlam, hiçbir ses çıkarmıyor, ama yemin ederim ki sesi tekrar duyuyorum.

Bir an için öfkem yatıştır, çünkü Chloe'nin yaralanmış olabileceği aklıma gelir. Fred'in attığı kurşun kafasına oldukça sert çarpmıştır. Belki duşta başı dönmüş ve bayılmıştır. Ya da küvette bilincini kaybetmiştir. Banyo kapısını çalar ve adını bağırırım. Cevap yok.

"Chloe!" Tekrar deniyorum.

Panik göğsümü sıkıştırıyor. Kapı kolunu deniyorum. Kilitli değil, ben de kapıyı açıyorum.

Gözlerim hemen onu bulur. Küvette yatıyor, gözleri kapalı. Yaralı olup olmadığını anlamak için baştan ayağa vücudunu incelerim. Gözlemlerim bana onun iyi olduğunu söyler. Başı geriye doğru eğik ve alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış olduğu için bilincinin açık olduğunu biliyorum. Ve eli bacaklarının arasında hareket ediyor. Bunu açıkça görebiliyorum. Hareketinin yarattığı birkaç dalga dışında, su cam gibi durgun.

Ses duyuluyor. Chloe'nin eli klitorisini kuvvetlice ovarken çıkardığı yumuşak inilti. Oh, lanet olsun.

Gitmeliyim. Arkanı dön ve kapıyı kapat. Ama bacaklarım çalışmıyor. Gözlerim vücudumu kontrol ediyor ve her şeyi görüyor. Chloe'nin sert, pembe meme uçlarının su yüzeyini kırması. Omuzlarının üzerinde yüzen ıslak saçları, tavana doğru eğilirken ortaya çıkan boynu, zevke yakın bir konsantrasyonla kırışan alnı. Küvetin kenarına kıvrılan ayak parmaklarındaki kırmızı oje. Kahretsin. Bu görüntüyü beynimden silmem imkansız. Gözlerimi kapatıp ayrıntılı olarak çizebilene kadar bunu tekrar tekrar oynatacağım.

Chloe'nin gözleri açıldığında vicdanım da uyanır. Birbirimize bakarız.

"Barrett! Ne yapıyorsun?!" diye bağıırır, çırpınırken her yere su sıçratır. Kulağından kulaklığı çıkarır, sonra oturmak için çabalar ve bacaklarını göğsüne sarar, yanakları utançtan kızarır. "Kapıyı çalmıyor musun?"

"Evet. Birkaç kez. Cevap vermedin ve yaralandığını düşündüm." Kuruyan boğazımı temizlerim. "Başın dönmüş falan sandım."

"Oh." Sesi çok kısık. "Üzgünüm. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Müzik dinliyordum."

Diğer şeylerin yanı sıra.

Artık onun iyi olduğunu bildiğim için, sinirim geri geldi.

"Akşam yemeğine geç kaldın."

"Tamam. Geliyorum." Chloe'nin kızarmasının daha da derinleşmesinin mümkün olduğunu sanmıyordum, ama sözlerinin farkına varınca cildi kıpkırmızı oldu. "Yani, oraya geleceğim. Yakında."

Bacaklarım sonunda hareket etme sinyalini aldı, ben de kapıyı arkamdan kapatarak çıktım.

Üç dakika sonra, Chloe bornozuyla mutfakta belirir. Rose'un tüm misafir banyolarında koyduğu bornozdur. Tek beden olup Chloe'yi yutar. Dev bir marshmallow gibi görünür. İyi. Şu anda onun yumuşak, kremsi tenini görmek zorunda kalırsam aklımı kaçıracağım. Eminim banyo suyu onu sıcak ve esnek hale getirmiştir.

Onun için hazırladığım yere oturur ve peçeteyi kucağına koyar.

"Kusura bakma. Beni beklediğini fark etmemiştim," diyor.

"Ben de öyle." Çatalımı alıp yemeğe başlıyorum.

Chloe şaşkınlıkla ağzını açar, ama sonra gözleri tabağına kayar ve tabağını bir lokma yemekle doldurur. Çatalını dudaklarıyla kapatan o dudaklar, sikimi tekrar sertleştirme tehlikesi yaratır. Bu bir sorun olacak.

Genelde yemeğimin tadını çıkarmayı severim. Dimitri'nin hazırladıklarını afiyetle yerim, ama bu gece her şeyi iki dakikada yiyip kalkıyorum. Masamdan dizüstü bilgisayarımı alıp yatak odama gidiyorum. Chloe'nin listesine eklemesiyle çalışma odası artık güvenli bir yer değil ve bu geceki ruh halimle yalnız kalmam gerekiyor.

Yatak odamda, pencerenin yanındaki sandalyeye oturup bilgisayarımı açıyorum. Ama iş, dikkatimi yeterince dağıtamıyor ve sonunda zihnim yine Chloe'ye dönüyor.

Bu yeni yaşam durumunu nasıl idare edeceğimi, Chloe ile iş ilişkisini nasıl profesyonel tutacağımı, ellerimi kendime saklayacağımı merak ediyorum, ama en çok da Chloe'nin işini bitirip bitirmediğini merak ediyorum.

Ertesi sabah Chloe'yi görmeyi beklemiyorum. İşe yürüyerek gideceğinde ısrarcıydı ve bunu duyduğuma sevindim. E-postalarımı kontrol etmek ve ofise giderken günlük programımı gözden geçirmek gibi rutinleri seviyorum

Chloe'nin varlığı sabah rutinimden dikkatimi dağıtmasın istiyorum.

Marcus kaldırımdan ayrılmak üzereyken Chloe merdivenlerden koşarak iner.

"Bekle!" diye bağırdığını duydum.

Onu duymamış gibi davranmak istiyorum, ama Marcus çok nazik davranıp frene basıyor.

Chloe kapıyı açtı.

"Merhaba. Üzgünüm," diyor, nefesi kesilmiş halde. "Geç kalıyorum."

Bluzunun düğmelerinden görünen fildişi dantel sütyen dikkatimi çekiyor. O kadar geç kalmış ki bluzunun düğmelerini iliklemeyi unutmuş.

Çenemi sıkarak, Chloe'nin dekoltesinden gözlerimi ayırıyorum. "Bir düğmeyi iliklememişsin."

"Oh. Teşekkürler." Aşağıya bakar, solgun yanakları kızarır ve arabaya atlar. SUV'nin yüksekliği onu bir an duraksatır, sonra kapının yanındaki tutamağı kullanarak kendini yukarı çeker.

Beyaz bluzun yanı sıra, kalçalarını saran dar kırmızı bir etek ve ten rengi topuklu ayakkabılar giyiyor. Kalın, kırmızı saçları dağınık bir topuz halinde başının üstüne toplanmış ve dudakları eteğinin rengine. Koyu kırmızı. Beynim otomatik olarak o kırmızı dudakların benim sikimi sararken nasıl görüneceğini merak ediyor.

Çantasını ve seyahat termosunu yanındaki koltuğa koyar ve Marcus gaza bastığında termos devrilir ve içindeki sıvı pantolonumun paçasına dökülür.

"Kahretsin!" diye bağırırım, kanımın sıcaklığı onun sıvı kafeininin sıcaklığına yaklaşır.

Kupayı dikleştirip, ayaklarımızın yanındaki orta konsoldaki bardaklıkta benimkinin yanına koyarım. Kahve termoslarının konulması gereken yere.

"Aman Tanrım." Chloe bana doğru eğilir ve çantasından çıkardığı mendille bacağımdaki ıslak yeri siler. "Özür dilerim."

Onun bileğini tutarım, muhtemelen istemediğim kadar sertçe, ama onun davranışları bu durumu hiç kolaylaştırmıyor.

"Lütfen dur."

"Tekrar özür dilerim. Sabahım pek iyi geçmiyor. İyi uyuyamadım."

"Lüks Mısır pamuğu çarşaflar çok mu rahattı?" diye soruyorum, Chloe'nin uykusuzluğuna alınmamaya çalışarak.

"Oh, arşafllar yüzünden değildi. Onlar harika. Çok yumuşak ve dokunması çok hoş. Sadece yeni bir yerde ilk gece. Bilirsin, yabancı bir yatakta uyanıp oraya nasıl geldiğini unutursun. Öyle bir şey."

Ona ne sıklıkla yabancı bir yatakta uyandığını sormak istiyorum ama daha güvenli bir konu seçiyorum.

"Başın nasıl?" diye soruyorum.

"İyi. Dün kadar ağrımıyor. Nasıl görünüyor?"

Yüzünü inceliyorum. Uzun, koyu kirpiklerle çevrili büyük mavi gözleri ve minik burnu. Makyaj yapmışsa bile, burnunda ve yanaklarında hala görünen hafif çillerden dolayı bunu anlamak zor. Dudaklarının yanında belirgin bir çil var. Orası her zaman dikkatimi çekmiştir. Beni kışkırtan dolgun, pembe dudaklar. Bugün kırmızı oldukları için daha da büyülenmiş durumdayım.

Sonunda, bakışlarımı alnına çeviriyorum. Buz, şişliğin çoğunu gidermiş, ama kesinlikle bir çürük var. Göğsüm pişmanlıkla sıkışıyor. Yaralandığı için kendimi kötü hissediyorum.

"Daha iyiyim," diye cevap veriyorum.

"Güzel." Çantasını almadan önce o bölgeye nazikçe dokunuyor. "Nasıl uyudun?"

Konuşmaya çalışıyor olduğunu biliyorum ama sorusu bu sabahki tersliğimin sebebini ortaya çıkarıyor. Berbat bir gece geçirdim. Chloe gibi, bunun sebebi rahat edememem değildi. Chloe'nin koridorun sonunda olduğunu bilmek vücudumu yüksek alarm durumuna geçirdi. Sonra bir saat boyunca onun ne giyerek uyuduğunu merak ettim ve zihnimde onun küvetteki sahneyi defalarca tekrar ettim, ta ki o gün ikinci kez kendi başıma bir çözüm bulmak zorunda kalana kadar. Uykuya daldığımda, alarmımın çalmasına çok az kalmıştı.

"İyi," diyorum. Kimse senin nasıl hissettiğini veya ne kadar iyi uyuduğunu gerçekten bilmek istemez. Chloe, insanlar ona soru sorduğunda ve hatta sormadığında bile, incelikli ayrıntılar veren nadir biridir.

"Kahve için teşekkürler. Üzerine döktüğüm halde. Bu sabah hazır olması çok hoştu."

"O Rose'du."

"Oh, o zaman ona teşekkür etmeliyim."

Termosu bardak tutucudan alır ve bir yudum alır. Bu, onun dengesiz davranışlarını sakinleştiriyor gibi görünüyor, ki bunu takdir ediyorum çünkü tek istediğim huzur içinde oturup çalışmak.

Birkaç dakika sonra, telefonuna bakıyor ve ben de, o tekrar konuşmaya başlayana kadar yolculuğun geri kalanının huzur içinde geçeceğini düşünüyorum.

"Oh, bu zor," diyor. Dönüp baktığımda, konsantre olmak için kırıışmış alnını görüyorum.

"Anlamadım?"

"Bugünün WordIt'i." Telefonunu bana doğru salladı. Ekranda harflerin bulunduğu bir tablo vardı. "Oynar mısın?"

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım." Onun açıklamasına maruz kalmamak için hayır demem gerektiğini anlıyorum.

"Bir kelime oyunu. Çevrimiçi. Beş harfli bir kelime tahmin ediyorsun ve tahmin ettiğin harflerin doğru yerde olup olmadığını ya da kelimede olup da doğru yerde olup olmadığını söylüyor. Kelimeyi tahmin etmek için altı deneme hakkın var. Eğlenceli."

"Oyun oynayacak vaktim yok."

Telefonuma tekrar bakıyorum.

"Yarın akşam bir etkinliğe gidiyoruz," diyorum. "Oh.

Ne tür bir etkinlik?" diye soruyor.

"Hayvan Tıp Merkezi yararına düzenlenen Top Dog Gala."

"Gerçekten mi?" Chloe'nin yüzü aydınlanır. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Eğlenceli değil, iş. Bea sana bir elbise gönderecek ve hazırlanman için bir saç ve makyaj ekibi olacak."

Chloe omuz silkiyor. "Bana eğlenceli gibi geliyor." Bir süre sessiz kalıyor ve sonra ekliyor, "Hayvanları sevdiğini bilmiyordum."

"Değilim. Fred ve Frankie de orada olacak. AMC'de kalça protezi ameliyatı olan iki Bassett Hound köpeği var. Bu, iş konuşmak için başka bir fırsat."

"Büyürken evcil hayvanımız yoktu. O kadar insanın bir hayvana bakması kolay olurdu diye düşünürsün, ama annem evcil hayvan tüyelerine alerjisi var. Peki ya sen? Hiç köpeğin oldu mu?"

"Hayır. Köpekler dağınıktır ve eğitim gerektirir, en önemlisi de benim sahip olmadığım zamanı alırlar."

"Aynı zamanda sevimli, sıcacık ve sevimli hayvanlardır." "Pas."

Bir dakika sessizlik olur ve biraz huzur bulacağımı düşünürüm, ama sonra Chloe "Buldum!" diye bağırır.

Telefonunu bana doğru çeviriyor.

"Kelime MOIST'ti. Komik değil mi? Pek çok insan moist kelimesinden nefret ediyor."

Oyun tablosunun bulunduğu telefonundan, ışıl ışıl yüzüne, sonra tekrar telefonuma bakıyorum. Sabahları işe giderken konuşmayı teşvik etmek istemiyorum. Sessizliği ve yalnızlığı tercih ederim. Gözümün ucuyla, telefonunu çantasına koyduğunu görüyorum.

Araba kenara çekiyor ve baktığımda ofisime vardığımızı görüyorum. Telefonumu cebime koyup kapıya uzanıyorum.

Kaldırıma çıktığımda Chloe arabamın benim tarafına doğru eğildi, bu hareket bluzunun kumaşının vücudundan sarkmasına ve gömleğinin içine bakmamı sağladı.

"Bir şey unutmuyor musun?" diye soruyor.

Gözlerim, dantel sütyeninin üzerinde duran göğüslerinin kıvrımlarına takılıyor. şu anda hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Sorusunu duymam bir saniye sürer. Neyi unuttuğumu düşündüğünü bilmiyorum. Gözlerim, Marcus'un sürücü koltuğunda oturduğu arabanın önüne kayar. Chloe'nin, çalışanlarımın önünde sahte ilişkimizi sürdürmemiz gerektiğini düşündüğünü fark ederim. Arabamın benim tarafına eğilmiş, yüzü bana umutla bakıyor.

Eğilip, oturduğu yere yaklaşıyorum.

İçgüdüsel olarak elim yüzüne doğru hareket eder, parmaklarım kulak kepçesini okşar. Dudaklarımı onun dudaklarına sıkıca bastırırım. Kahretsin. Dudaklarının bu kadar yumuşak olduğunu unutmuşum. Bu, iffetli bir öpücük olması gerekiyordu, ama temasın bozulmasını istemediğim için orada kalırım.

Chloe geri çekiliyor. Gözlerimi açtığımda, bana şaşkın bir şekilde bakıyor. Parmakları alt dudağının kıvrımını izliyor.

"Bu... Ben öyle demek istemedim... şey... Kahven." Elini uzatıyor, elinde benim seyahat termosum var.

"Doğru." Başımı sallayarak kahveyi ondan alıyorum. Yanakları kızarmış, muhtemelen benim yanlış anlamamdan dolayı utançtan. Benim için mi, onun için mi, emin değilim. "Bir daha olmayacak," diye onu sakinleştiriyorum.

"İyi günler." Ben kapıyı çarparak kapatırken, o da benim öpücüğümün utancından kurtulur.

"Çok samimi bir ortamdı." Carl'ın binanın önünde beni beklediğini görüyorum. Kapıyı açıp asansörlere doğru yöneliyorum.

Cevap vermediğim için devam ediyor. "Fred'le tenis nasıl gitti?"

Cevap verme zahmetine girmeden asansör düğmesine basıyorum.

"Bu sabah çok konuşkansın. Ağzında bir şey var..." Dudaklarını işaret ediyor ve ben de elimi kaldırıp ağzımı siliyorum.

"Chloe benim evime taşındı."

"Sahte bir ilişki için oldukça hızlı." Açık asansöre adım atıyoruz.

"Tenis oynarken kafasına top çarptı, ben de onu eve götürdüm ve dairesinin berbat durumda olduğunu gördüm. Tamir edilmesi gerekiyor. Güvenli değil, ben de onu benim evime taşıdım."

"Bu yüzden mi bu sabah huysuz bir pisliksin?" Carl, gözlerimi dik dik bakarken ellerini havaya kaldırır. "JoAnna'ya alınma. Anneni seviyorum."

"Chloe benim evimdeyken durumu daha iyi kontrol edebileceğim. Kız arkadaşımın harap bir dairede saklanması daha inandırıcı görünüyor."

"İnanılır görünüyor, tamam." Carl başını sallar ve bir kadın girebilsin diye asansörde geri çekiliriz. "Peki, siz ikiniz," kaşlarını kaldırır.

İki kat yukarıda kapı açılır ve kadın iner, ben de Carl ile sohbetime devam ederim.

"Hayır. Chloe ile aramızda sadece iş ilişkisi var. Her şey, Fred'e onun şirketini satması gereken yerleşik bir adam olduğumu göstermek için."

Asansör kapıları tekrar açılır ve bizim kata çıkarız. "Senden asla şüphe etmem, her zaman bir planın vardır."

Başımı sallarım. Carl haklı, her zaman kontrol bende. Chloe ile olan bu durum da bir istisna olmayacak. Başlangıçta onun taşınmasını planlamamıştım, ama böylesi daha iyi. En azından kendime böyle söylüyorum.

Cam kapıları itip geçtikten sonra, koridordan yönetici ofis kanadına doğru yürüyoruz.

"WordIt'i duydun mu? Bir tür kelime oyunu uygulaması."

"Evet, herkes oynuyor. Lindsay bayılıyor. Uyandığında ilk yaptığı şey bu. Geçen gün serisini bozdu ve hiç hoş bir hali yoktu."

"Geliştiriciyi bul. Bir teklif hazırla."

"Uygulamayı satın almak mı istiyorsun?" Carl benim isteğim karşısında şaşıyor. Ben de şaşıyorum ama bunu belli etmiyorum.

"Eğer dediğin kadar popülerse, bu şaşırtıcı olmamalı. Bu bizim uzmanlık alanımız ve reklam açısından altın madeni olacak."

"Patron sensin."

Başımı sallıyorum. "Kararını bana bildir."

"Tabii ki." Carl ofisine doğru ayrılırken ben de kendiminkine doğru devam ediyorum. Bea beni gülümseyerek karşılar.

"Günaydın efendim. Saat 8:30'daki toplantınız 12. katta konferans odasında ayarlandı. Qwest Corp ile olan görüşmeniz saat 11'e alındığı için öğle yemeği toplantınızı saat 12:30'a aldım. Ayrıca yarın akşamki etkinlik için Chloe'ye uygun elbise seçeneklerini içeren bir e-posta gönderdim."

Masamdaki sandalyeye oturup bilgisayarımı açtım. Saat 8:30'daki toplantımı bekleyenleri görmezden gelerek, Bea'nın e-postasını açtım ve Chloe için üç elbise seçeneği buldum.

Bea, seçenekleri incelerken omzumun üzerinden bakıyor.

"Yeşil olanı beğendim," diyor.

Yaka, Chloe'nin göğüslerini ortaya çıkaracaktı. Bu, köpekler için bir yardım etkinliği, bütün gece ona hayran hayran bakmak istemiyorum.

Mavi bir elbise bulmak için tıklıyorum. Safir rengi Chloe'ye çok yakışır, ama yeşil olanın aksine, yakası daha yüksek.

"Mavi olan," diye onaylıyorum.

"Tabii ki. Sipariş edip Chloe'nin evine göndereceğim." "Benim adresime gönderebilirsin," diyorum.

"Oh." Bea'nın kaşları saç çizgisine kadar yükselir. Sormak için can attığını anlayabiliyorum, ama ona sert bir bakış atıyorum ve o da geri çekiliyor. "Benim için zevk."

Bea ofisimden ayrıldıktan sonra, odanın diğer ucundaki küçük dolaba doğru yürüdüm ve orada asılı duran yedek takım elbiselerden birini seçtim. Pantolonumun paçasındaki kahve lekesi kurumuştur ama kahverengi bir halka bırakmıştı. Sonra, günümü devam ettim, rutinime geri dönmek ve Chloe'yi düşünmemek için elimden geleni yaptım.

BÖLÜM 12

Chloe

Masama daha yeni oturmuşum ki, Jules ofisime dalar.

"Ne oluyor lan? Dün gece o mesajı attın ve sonra hiçbir şey yok. Beni böyle bekletemezsin." Gevezelik etmeyi bırakıp, bir an durur. "Aman Tanrım. Kafana vurup seni inine mi sürükledi? Polisi aramalı mıyım? Yardıma ihtiyacın varsa iki kez göz kırp."

"Jules. Sakin ol. Her şey kontrolüm altında."

"Alnındaki öfkeli morluk öyle bir izlenim vermiyor."

"Tenis oynarken oldu. Dün Barrett ve ben Fred ve Frankie ile oynarken kafama darbe aldım."

"Ah. Bir an için sen ve Barrett sevişirken işler biraz çığırından çıkmış olabilir mi diye düşündüm." Kaşlarını oynatır. "Onunla böyle olurdu herhalde. O soğuk gözleri seni delip geçer. Dudakları büzülür, huysuz ve sinirli olur. Sert bir sikiş."

"Jules!" JoAnna'nın ofisinin koridorun sadece üç metre ilerisinde olduğunu bilerek kapıma doğru bakıyorum. Ve Jules'un sesi en az iki katı mesafeye ulaşıyor.

"Bence bu sahte ilişkiden en azından biraz eğlenmelisin. Bunu mutsuz hale getirmenin bir anlamı yok."

"Sadece aklımı kaçırmadan bu durumu atlatmaya çalışıyorum. JoAnna bana yardımcı editörlük için gerçek bir şans verdi, bunu mahvetmek istemiyorum."

"Biliyorum," diyor Jules, anlayışla başını sallayarak. "Bu terfiyi hak ediyorsun. Gönderilen yazıları seçerken harika bir iş çıkardın."

"Teşekkürler." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "İşe odaklanmalı ve Barrett'la uyum içinde en iyisini yapmalıyım, sonra bu sahte ilişkiyi geride bırakacağım"

."

Jules başını sallar. Bunun ötesinde bir şey olmasını istediğini anlayabiliyorum. Ama yok, Barrett'la olmaz. Onun kendi planları var ve ben sadece onun oyunundaki bir piyonum. En azından bunun farkındayım. Ama artık utançtan ölmediğime göre, ona dün gece olanları anlatabilirim.

"Barrett dün gece beni küvette yakaladı." "NE??!!" diye bağırır.

İç çekerim. "Sesini alçalt." "Pardon."

"Ben, bilirsin." Alt tarafıma doğru dairesel bir hareket yapıyorum. Ağzı açık kalıyor.

"Ne yaptı?"

"Bana baktı, sonra akşam yemeğine geç kaldığımı söyledi."

Barrett'ın banyo kapısında durduğu görüntü aklıma gelir. Sert ifadesi her zamanki kaşlarını çatık halinden hiç sapmaz. Gördüklerine hiç ilgi duymuyormuş gibi görüldüğü için ayak tırnaklarımı kesiyor olabilirdim.

"Kapa çeneni."

Yüzümü ellerimle kapattım, o anki utanç duygusu tekrar içime sızdı. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeliyim; Barrett açıkça bundan hiç etkilenmemişti.

"Kahretsin." Kendini yelpazeliyor. "Benden bir şey sakladığını biliyordum."

Gülüyorum. "Bunda utanç verici bir hikaye ve banyo kapısını kilitlemem gerektiğini hatırlatan bir ders dışında bir şey yok."

Jules'un dudakları kıvrılır. "Bilmiyorum. Bence daha fazlası var." Kafamı sallarım ve Jules sandalyeden kalkar.

Kapıda durur. "Yönetim ve pazarlama departmanından bazı kızlar yarın akşam içki içmeye gidiyorlar. Katılmak ister misin?"

"Olmaz. Barrett ve ben bir hayır galasına gidiyoruz."

"Ne güzel. Nasıl geçtiğini duymak için sabırsızlanıyorum." Sırıtarak el sallayarak çıkar. "Şimdilik hoşça kal."

Bilgisayar ekranına bakıp Jules gelmeden önce ne yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum. JoAnna'nın editörlük takvimini gözden geçirip hatırlatıcılar gönderiyordum.

E-postamı açtım, ama aklım bu sabah arabada Barrett'ın beni öptüğü ana geri döndü. Onun, benim veda öpücüğü vermesi gerektiğini düşündüğünü tahmin ediyordum. Tıpkı geçen Pazartesi JoAnna'nın ofisinde yaptığı gibi

Pazartesi günü yaptığı gibi, ama bugün dudakları daha uzun süre kaldı. Dilinin ucunun ağzımın girişini okşadığını hissedebiliyordum. Hazırlıksız yakalanmışım, dudaklarının tekrar dudaklarıma değmesine hiç hazır değildim. Orada ne kadar iyi hissettiklerini hatırlamak. Dudaklarının başka yerlerimi öptüğünü hayal edebilmek. Barrett St. Clair'in dudaklarının günah için yaratıldığına eminim.

Sonra bana bunun bir daha olmayacağını söyledi. İyi. Dikkatimin dağılmasına gerek yok.

"Chloe," JoAnna'nın sesi beni irkitti, "üzgünüm, sana gizlice yaklaşmak istemedim."

"Sorun değil. Editörlük takvimi üzerinde çalışıyordum."

"Harika. *Sail Away* ile ilgili düzenlemelerini bana gönderebilir misin?"

"Tabii ki." Başımı sallayıp bilgisayarımın başına döndüm.

Tüm editör asistanı görevlerim, Lacey'nin yerine yardımcı editör olarak üstlendiğim ek sorumluluklar ve Books 4 Kids etkinliği ile ilgili görevlerim nedeniyle, yapılacaklar listem dolup taşıyor.

Barrett'i düşünmek istemiyorum, çünkü o benim kafamda yok.

Barrett'i dün sabah işe giderken arabada gördüğümünden beri görmedim. Dün gece geç saatlere kadar çalışacağını mesaj attı ve bu sabah ortalarda yoktu. Onu aradığımdan değil tabii.

Barrett'in evine yerleşiyorum. Dün gece Dimitri'nin hazırladığı akşam yemeğini tek başıma yedim, sonra Barrett'in çalışma odasındaki şöminenin önünde bir kitapla kıvrıldım. Evet, haziran ayındayız, ama dayanamadım. Aralık ayında çalışma odasını kullanmayı da listeme ekleyebilir miyim acaba? İş anlaşmasına engel olmadığı sürece ne istersem yapabileceğimi söyledi.

Ya da belki de Barrett'in evindeki banyo yüzünden keyfim yerinde, hala boyutuna ve olanaklarına alışamadım. Küvet ve duş jetleri, karartılabilir makyaj aynaları ve ısıtmalı klozet. Bacaklarımı tıraş etmek dışında her şeyi yapıyor, ki bunu az önce küvette hallettim.

Başımı yerleşik baş desteğine yaslayıp, bir bacağımı diğerinin üzerine kaydırarak pürüzsüz cildimin hissini tadını çıkarıyorum.

Barrett'in eşlikçisi olmaktan daha fazla rahatsız olacağımı düşünmüştüm. Bu akşam Top Dog Gala'da ilk kez birlikte halka açık bir yere çıkacağımızı söylerken pek de nazik davranmamıştı.

Belki de bu gece giyeceğim muhteşem mavi elbiseye aşık olmasaydım sinirlenirdim. Sırtı açık ve kendimi seksi hissettiriyor. Ayrıca yarım saat sonra insanlar gelip saçımı ve makyajımı yapacaklar. Balo için bile saçımı yaptırmamıştım. Barrett'ın neden etkinliklere gitmekten nefret ettiğini anlamıyorum. Giyinmek eğlencelidir.

Ayak parmaklarımla fişi çekiyorum, bu hareketi kırk sekiz saatten az bir sürede öğrendim, ve kendimi kaldırıp ısınma çekmecesinden bornozumu alıyorum. Evet, bu banyoda havlu veya bornozunuzu koyabileceğiniz ısıtmalı bir çekmece bile var, böylece banyodan veya duştan çıktığınızda mükemmel bir sıcaklıkta oluyor. Rose dün bana gösterdi ve neredeyse yere yığılacaktım.

Dolapta, Perşembe gecesi iç çamaşırlarımı koyduğum çekmeceyi açtım. Renkli seçenekler arasında dolaştım, pamuklu tangalar, pamuklu erkek külotları, bir sürü pamuklu iç çamaşırı. Gözlerim yine o muhteşem mavi elbiseyi buldu. Bu işimi görmeyecek. Çekmeceyi kapatıp bir sonraki çekmeceye geçiyorum. İçinde ne olduğunu zaten biliyorum ve dün gördüğümde, ona asla dokunmayacağıma yemin ettim, çünkü Barrett, Buz Kralı ile sahte bir ilişki yaşarken kim seksi ipek ve dantel iç çamaşırlarına ihtiyaç duyar ki? Ellerim ipek siyah tanga'nın kaygan kumaşının üzerinde geziyor. Hızla onu alıp çekmeceyi kapatıyorum. Elbise için. Başka bir şey için değil.

Dolapta benim olmayan tek şey iç çamaşırları değil. Birkaç yeni elbise, geniş paça pantolon ve bluz seçenekleri, seksi etekler ve üstler, kemerler, ayakkabılar ve çok sevimli bir tank top ve şortlu ipek pijama takımı var. Lavanta rengi, en sevdiğim renk. Seksi ve şık, ve ona uyan tüylü uzun kollu hırka da var. Dün beş dakika boyunca onu izledim. Bulut gibi görünüyor ve şimdi giymek için canım çekiyor ama bunun yerine külotumu giyip bornozumu yeniden bağladım.

Bir dakika sonra yatak odamın kapısı çalındı ve kapıyı açtığımda iki adam duruyordu. Biri sakallı, kalın dalgalı kahverengi saçlı bir oyuncak ayı gibi görünüyordu, diğeri ise daha zayıf, simsiyah saçlı ve belki de göz kalemi sürmüş bir adamdı.

"Chloe?" diye aynı anda soruyorlar. "Ben Hans," diyor ayıcık, "ben de Franz," diyor siyah saçlı adam, "seni süslemek için buradayız!" diye ekliyorlar bir tür aksanla.

"Franz mı?" diye soruyorum. "Bu Fransızca mı?"

"Hayır. Ben Will," diyor Franz. "Bu sadece bizim sevdiğimiz eğlenceli bir giriş."

"Oh, tamam. Peki, içeri gelin." Onları yatak odasına davet ediyorum. "Nereye yerleşelim?" diye soruyor Will.

"Banyo olabilir mi? Orada bolca yer var." Kafasını içeri sokar.

"Vay canına, kızım. Böyle bir evi almak için kaç tane oral seks yapman gerekti?" "Oh, şey." Cevap vermekte zorlanıyorum çünkü Barrett benim sahte erkek arkadaşım ama

insanlar onun gerçek erkek arkadaşım olduğunu düşünürse, muhtemelen ara sıra ona oral seks yapıyorum demektir, ki bu sorun olmaz çünkü o benim erkek arkadaşım, ama o değil ve biz yapmıyoruz. Soru neydi?

"Şaka yapıyor," diyor Hans, yönetmen koltuğu gibi görünen bir şeyi açarak bana oturmamı işaret ediyor.

"Aslında şaka yapmıyordum," diyor Will, şimdiye kadar gördüğüm en büyük makyaj çantasını açarak.

"Şampanya getirdik." Hans çantasından şampanyayı çıkarır. Çantasında başka ne var acaba?

Mantarını açıyor ve ben gülüyorum, bugün ilk kez kendimi rahat hissediyorum.

"Sen arkana yaslan ve rahatla, biz sihrimizi yapacağız."

Bir saat sonra, Hans ve Fr—Will çıkmak üzeredir ve ben gözlerimle uyumlu safir mavisi bir elbise giymiştim. Görünüşümü çok seviyorum, kendim gibi ama daha ışıltılı. Etkinliğe gitmek için heyecanlıyım ve şampanyadan biraz da sarhoşum. Ama merdivenlerden aşağı indiğimde Barrett'ın fuayede beklediğini ve dar bir smokinle muhteşem görüldüğünü gördüğümde balonum patladı, bana zar zor bir bakış attı.

O formalitelere önem veren bir adam, ki bence bu, bir kadına güzel görüldüğünü söylemeyi de içerir, ama o sadece bana bakıyor, çenesini oynatıyor ve sonra kapıya doğru yürüyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Mmhmm," diyorum dudaklarımı büzerek, çünkü insanların mırıldanıp kesin bir evet ya da hayır cevabı vermemesinden nefret ettiğini biliyorum. Bu komik, çünkü onun bunu sürekli yaptığını duyuyorum.

Arabada telefonuyla uğraşıyor. Ben de telefonumu çıkarıyorum, bugün WordIt'i oynamadığım için mutluyum ve aramızdaki sessizliği dolduracak bir şeyim var.

Başlangıç kelimelerimden biri olan C O U N T ile başlıyorum ama şansım yok. Sonra S H A P E kullanıyorum ve E sarı renkte, yani kelimeye olduğunu ama doğru yerde olmadığını anlıyorum. L ve D buluyorum ama kelimeyi bulmakta zorlanıyorum.

"Hmm." Beynim yüksek sesle yoğun bir şekilde düşünüyor.

Araba durdu, varış noktamıza, Chrysler Binası'nın yanında bulunan Cipriani adlı restorana baktım. Marcus arabadan inerken sürücü kapısı çarptı.

"ELDER," diyor Barrett ve bu beni hazırlıksız yakalıyor. "Ne?" diyorum.

"Bugünün WordIt'i."

Ellerim kulaklarıma uçar, ama duyduğumu unutamam. "Şşş! Bana söyleyemezsin."

"Az önce söyledim," diyor, sesinde hiçbir duygu yok.

"Sana sormadım," diye karşılık veriyorum, onun düşüncesizliği karşısında sinirim giderek artıyor.

Omuzlarını silkiyor. "Burada oturup senin bitirmeni bekleyecek vaktim yok."

"Bunu tüm kadınlara mı söylüyorsun? Ne kadar da çekicisin," diye öfkeyle söylüyorum. "Neredeyse oraya varmıştım. Alacaktım." Barrett ile bu etkinliğe katılma isteğim her geçen dakika azalıyor ve daha içeri bile girmedik.

Marcus kapıyı açar ve ben arabadan inerim, telefonumu ve bitmemiş WordIt oyununu çantama atarım. Barrett'in ipucunu kullanarak oyunu bitirmek yerine, 197 günlük galibiyet serimi sonlandırmayı tercih ederim.

Arabanın dışında Barrett elimi tutar. Bileğim gevşektir, zar zor tutunuyorum tutunuyor.

"Sen korkunçsun. Bunu yaptığına inanamıyorum," diyorum, "Bu bir kelime oyunu."

"Bu bir kelime oyunu." Mekanın dışına serilmiş kırmızı halı üzerinde duran birine el sallıyor ve bizi sıraya yönlendiriyor. "Sakin ol."

"Beton blok kadar katı olan adam diyor," diye karşılık veriyorum.

İçeride, konukların fotoğraf çektiği, Top Dog yardım kuruluşunun logosu ve en büyük sponsorlarının bulunduğu bir arka plan var.

Barrett elimi bırakıp elini belime koydu ve bizi sıraya soktu. Sırtı açık elbisem sayesinde tenlerimiz birbirine değiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde dokunuşu sert değildi. Sıcak ve sağlamdı, avucuyla omurgama hafif bir baskı uyguluyordu ve onun elini tokatlayabileceğim bir yerde olmak için her şeyi verirdim

ama sıra bize geliyor, önümüzdeki çift arka plandaki X işaretinden uzaklaşıyor ve biz ilerleyebiliyoruz.

Kameralara gülümsüyoruz, Barrett kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Kontrol için tarama çadırına girdiğimiz anda, onun erişiminden çıkıyorum. O, benim reddetmemi umursamıyor.

Bir kadın bizi kayıt ediyor ve sessiz müzayede teklif numaralarımızı ve yemek masası numaramızı veriyor, sonra kokteyl için yan odaya geçiyoruz. Topuklu ayakkabılarım yeni ve biraz zorlanıyorum, ayaklarımın ön kısmı sert mermer zeminin darbeleriyle sarsılıyor, ama Barrett kolunu uzattığında onu itiyorum.

"Chloe," diye kulağıma fısıldadı ve beni yerinde tutmak için dirseğimi tuttu. "Neden burada olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Hayır." Ona en soğuk bakışımı atıyorum. "Farkındayım. Ama seninle gereğinden fazla bir saniye bile geçirmek istemiyorum."

Bunun üzerine beni bırakıyor. Nereye gideceğimi bilmiyorum, ama oda geniş ve Barrett'tan biraz uzaklaşmak istiyorum. Bar iyi bir fikir gibi görünüyor, ama oraya varamadan, şampanya tepsiyle bir garson bana şampanya ikram ediyor.

Bir kadeh şampanya ve birkaç hors d'oeuvre sonra kendimi daha az sinirli hissediyorum. Barrett'ın izini kaybettim ama saat iki yönünden gelen soğuk bir esinti onun çok uzak olmadığını söylüyor.

Kimseyi tanımıyorum. Neden tanıyalım ki? Burası Barrett'ın sosyal çevresi. Ben şampanyasını yudumlayan yalnız biriyim ama bu, Barrett'ın huysuzluğuyla uğraşmaktan daha iyi. Eğer bu etkinlikte benim can simidim oysa, boğulmayı tercih ederim.

"İşte buradasın," diyor arkamdaki bir kadın.

Dönüp baktığımda, güzel bir pembe balonlu elbise giymiş muhteşem bir esmer görüyorum. Tanıdık geliyor ama neden beni aradığını bilmiyorum.

"Ben Emma, Barrett'ın kuzeniyim." Bana parlak bir gülümsemeyle bakıyor. "Jo teyzenin kitap tanıtımında tanışmıştık."

"Ah, doğru ya. Tanıdık geldiğini biliyordum." Elimi uzatıyorum. "Chloe Anderson."

"Kim olduğunu biliyorum, aptal." Beni kucaklayarak sarılır. "Ve ne olduğunu da."

"Neymişim?" diye soruyorum gergin bir şekilde.

"Barrett'ın kız arkadaşı. Kendi gözlerimle görmek zorundaydım."

Etrafına bakınıyor, muhtemelen Barrett'ın yakınlarda olmasını bekliyor. Onu kaçırdığım için hayal kırıklığına uğrayacak.

"Oh. Doğru."

"Çok küçüksün," diyor, sonra gözleri endişeyle açılıyor. "Üzgünüm, umarım bu kaba bir şey değildir. İnsanlar hep benim kısa boylu olduğumu düşünür. Annem podyum mankeni, eski podyum mankeni. Şimdi altmış yaşında, bu yüzden göz kremi reklamları onu meşgul ediyor. Dürüst olmak gerekirse, kırk yaşından büyük görünmüyor." Emma duraksıyor, muhtemelen anlatmak istediği noktayı tekrar gözden geçiriyor. Bunu anlıyorum çünkü ben de sık sık yaparım. "Demek istediğim, insanlar neden onun boyunu almadığımı merak ediyor. Bunun suçlusu babam. Bu, uzun bacaklı modelin kısa boylu fotoğrafçıya aşık olması ve dolayısıyla ortalamanın altında boyda çocukları olması gibi klasik bir durum," diye kendini işaret ediyor.

Şampanyasından bir yudum alır.

"Üzgünüm. Çok konuşuyorum.

Genetik." "O zaman Barrett ile akraba olamazsın." Bu sözüm ona güldürür.

"Annelerimiz kardeş, bu yüzden bu sadece Smith kızlarının bir özelliği olabilir."

"Elbisen muhteşem." Beni tekrar süzer. "Kıçın bu elbiseyle harika görünüyor."

"Teşekkürler." Gülümserim. Onun iltifatı bana güven verir. Barrett'tan alamadığım şeyi.

Aklım daha öncesine, Barrett'ın görünüşüme ilgisizliğine geri dönüyor. Çaba sarf edip kimsenin bunu fark etmemesi kadar kötü bir şey yoktur. Patates çuvalı giyseymdim bile muhtemelen fark etmezdi. Bir sonraki etkinliğimizde bunu denemeye karar veriyorum.

"Ben de senin elbisen için aynı şeyi söyleyecektim." JoAnna'nın yeğeni hakkında bana anlattıklarını hatırlıyorum. "Sen elbise tasarımcısıydın, değil mi?"

"Çoğunlukla gelinlikler, ama kendi kokteyl kıyafetlerimle de oynuyorum. Kendi elbiselerini yapmanın avantajı, sahip olduğun özellikleri öne çıkarabilmen," kıçını hafifçe sallıyor, "ve sahip olmadığın özellikler için en uygun formu bulabilmen." Elini hafif göğüslerinin altına kaydırıyor.

"Peki, harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Parlak bir gülümseme dudaklarının köşelerini yukarı kaldırır. Aynaya bakmak gibi. Bir şey bana, bu gece ilk kez duyduğunu söylüyor.

"Barrett nerede?" diye sorar. "Uzakta olabileceğini sanmıyorum. Senin, tatlı dilli, Golden Retriever seven bir adam tarafından kapılmanı istemezdi.

Omuz silkiyorum. "Etrafı dolaşacaktı. İş için." Bu tam olarak bir yalan değil, sanırım tam da bunu yapıyor. Tek yaptığı şey bu gibi görünüyor.

"Of. O adam çok çalışıyor. Ben de çok çalışıyorum ama yine de sosyal hayatım için zaman bulabiliyorum. Barrett'ın iş ahlakı Ebenezer Scrooge'unkiyle aynı. Ruh hali de öyle."

Ben de güldüm, çünkü onun hakkında benzer düşüncelerim olduğunu biliyordum.

"İkiniz yakın mısınız?" Barrett hakkında daha fazla bilgi edinmek için, ona sormadan merakla soruyorum.

"İkimiz de tek çocuğuz ve annelerimiz kardeş olduğu için birlikte büyüdük. O benim hiç sahip olmadığım ağabeyim oldu."

"Beş kardeşin en büyüğüyüm ve hep bir ağabeyim olmasını dilerdim."

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor.

"Yirmi beş."

"Şey, ben yirmi dokuz yaşındayım. Yani bu iş bitti." Komplo kurar gibi kolunu koluma takıyor ve odanın içinde dolaşmaya başlıyor.

"Barrett'ın ciddi bir ilişki yaşadığını duyduğumda çok şaşırdım.

Ama şimdi seninle tanıştım ve her şey mantıklı geldi."

Yanaklarım kızardı. İltifatını takdir ediyorum ama bunun arkasında hiçbir gerçek olmadığını da biliyorum.

"Peki, gelinlikler? Tasarımlarına odaklanmanı sağlayan ne oldu?"

"Bir süre DVF için çalıştım, ama günlük giyim benim alanım değildi. Romantizmi seviyorum ve iki insanın aşık olup evlenmesinden daha romantik ne olabilir ki? Bunun bir parçası olmak istedim. Geçen yıl Emma Belle Bridal'ı kurdum ve gelecek yıl Vegas'ta tam bir gelinlik koleksiyonu piyasaya sürmeyi planlıyorum."

"Bu harika."

"Belki ilk müşterim sen olursun." Koyu renk kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırıyor.

Bir yıl içinde evlenebileceğim düşüncesine gülüyorum. Barrett'la. "Bundan pek emin değilim."

"Senden önce davranmak istedim, ama erkek arkadaşım Alec ayak sürüyor." "Ne zamandır birliktesiniz?" diye soruyorum.

"İki yıldır." Diye iç geçirir. "Şimdiye kadar anlamış olmalı, değil mi?"

"Bunu bana sorma. Ben hiç ciddi bir ilişki yaşamadım." O fark etmeden önce kendimi tutuyorum. "Barrett'tan önce, yani."

"Bayanlar." Geniş, seksi bir gülümsemeyle geçen, yakışıklı, siyah saçlı bir adam bize doğru başını sallar. Bana göz kırpar.

"Hunter." Emma, doğal bir şekilde onun selamına karşılık verir.

O geçerken, ben de onun insan kalabalığının arasından ilerleyen siluetini takip etmek için dönüp bakarım.

"O Hunter Cartwright. nl bir bekar ve iflah olmaz bir apkın. Ona dikkat etmeni söylerdim, ama Barrett var ve onlar arkadaş, bu yüzden gerek yok."

Emma bizi gezdirir ve birkaç arkadaşıyla tanıştırır. "Sosyetikler ve güven fonu bebekleri dışında, bu tür etkinliklere genellikle daha yaşlı insanlar katılır. Sessiz müzayede ürünlerini inceleyelim mi?"

Kokteyl salonundan çıkıp koridoru geçerek sessiz müzayede ürünlerinin bulunduğu daha küçük bir odaya giriyoruz.

Çoğu evcil hayvanlarla ilgili: Bark Avenue Grooming'e tüm masrafları karşılanan bir gezi, lüks bir köpek salonu ve spa, ünlü moda fotoğrafçısı T.K. Lopez ile evcil hayvanınızla fotoğraf çekimi ve bir yıllık en kaliteli köpek maması. Başka rnler de var: tatiller, mücevherler ve hatta bir araba. Hiçbiri ilgimi çekmiyor. Ta ki gözüm NYC Goldendoodle Foster Programı'nın posterine takılana kadar.

"Ne kadar sevimli, değil mi?" Emma, dikkatimin nereye odaklandığını fark ederek diyor.

"Ve sevimli ve sevimli," diyorum, dn arabada Barrett ile yaptığım konuşmayı hatırlayarak.

Benim binamda evcil hayvanlara izin verilmiyor, ama yine de kendini evinde hissedene fare Ralph hariç. Peki ya Barrett'ın evi? Orası kum rengi kıvrıcık saçlı bir köpek yavrusu için mükemmel bir yer olurdu. Ama Barrett asla kabul etmezdi.

Bir zil sesi duyulur. Anlamak için Emma'ya bakarım.

"Bu, akşam yemeğinin hazır olduğunu haber vermek için."

Midem düğümlenir, yemek istemediğim için değil, önümüzdeki bir saat boyunca Barrett'ın yanında oturmak istemediğim için. Biliyorum, aptalca. WordIt sadece bir oyun, ama bana mutluluk veren küçük bir şey ve o bunu mahvetti.

Emma ve ben ana salona girip masamızı bulduk. Barrett şirketiyle bir masa kiralamış ve hep birlikte oturuyoruz. Onu gerçekten seviyorum. Barrett ve benim sahte ilişkimiz bittiğinde benden nefret etmez umarım.

Masada Emma beni erkek arkadaşı Alec ve grubun geri kalanıyla tanıştırıyor. Wall Street brokerı Derek ve kırmızı spagetti askılı elbisesiyle kusursuz görünen nişanlısı Madison.

"Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu bir yerden tanıyor muyum?" Emma'ya fısıldıyorum.

"O bir sosyetik, New York'un seçkin sosyal çevresinin en tepesinde." "Ve ben onunla akşam yemeği mi yiyorum?"

Emma kıkırdar. "Stres yapmana gerek yok. Buraya çok yaklaşıyorsun."

Bundan şüpheliyim, ama Emma rahat, bu da beni rahatlatıyor. Tabii Barrett gelene kadar. Masadaki diğer erkeklerle tokalaşiyor.

"Emma." O, Emma'nın yanağına bir öpücük kondurur. "Çok güzelsin."

Bu iltifatın dudaklarından ne kadar kolay çıktığına hayretle bakıyorum. Barrett'ın aslında iltifat edebilen biri olduğu artık kesinleşti. Emma onun kuzeni olmasaydı, şu anda çok kızgın olurum.

"Madison." Barrett, aynı öylesine öpücüğü onun yanağına da kondurur. "Her zamanki gibi çok güzelsin."

Her zamanki gibi güzel mi? Her zamanki gibi güzel mi?! Eğer bir kadın her zaman bu kadar güzel görünüyorsa, bunu belirtmeye gerek yoktur. Peki ya ben? Saç ve makyaj konusunda dinamik ikili olan Hans ve Frans, namı diğer Will tarafından süslenip püslenmişim, ama hiçbir şey almadım. Barrett kapıdan çıkmadan önce bana zar zor bir bakış attı.

Barrett sonra da cüretkar bir şekilde kocaman ellerinden birini belime doladı. Uzun parmakları kalça kemiğimi kavradı. Beynim onun dokunuşuna tepki gösterdi, ama vücudum bir tezahürat grubu oluşturdu ve hepsi bacaklarımın arasında toplandı. Barrett St. Clair hayran kulübü kıyafetleri giymişlerdi.

"Chloe," Barrett beni düşüncelerimden çıkarır, "bu Carl, SCM'nin şirket avukatı."

Carl'ın elini agresif bir şekilde sıkıyorum, birikmiş öfkemi birine veya bir şeye aktarmaya çalışıyorum. Barrett'ın kaburgalarına bir dirsek atmak daha iyi olurdu.

"Ve kız arkadaşı Lindsay." Barrett, Carl'ın yanındaki sarışın bombayı işaret ediyor.

Lindsay'in elini biraz daha az agresif bir şekilde sıkıyorum.

"Memnun oldum." Nazıkçe gülümsüyor ve elini ezmediğim için şükrediyorum.

Barrett, tek kolu olduğu için ona yarım sarılmak için eğilir ve yanağına bir öpücük kondurur.

"Saçını kestirdin mi?" diye sorar.

"Evet. Fark ettiğine şaşırdım. Sadece yarım santim kesildi." Gülerek Carl'ın koluna hafifçe vurur. "Carl fark etmedi bile."

"Harika görünüyor," diye devam eder Barrett ve ben aklımı kaçıracığımı düşünürüm.

Her gün görmediği bir kadının kafasından yarım santim saç kesildiğini fark ediyor, ama benim bu geceki görünüşüm için harcadığım çabayı takdir edemiyor mu? Bunun sahte bir ilişki olduğunu biliyorum, ama bayanlar ve baylar, sırtı açık elbise için göğüslerimi bantlamak için harcadığım çaba gerçektir.

Basit bir "güzel görünüyorsun" veya "o mavi elbise çok hoş" yeterli olurdu. Elbiseyi o seçti. Kendini övmek için bunu kullanabilirdi. Bana güzel bir şey söylemek neden bu kadar zor?

Çıkıp gitmek üzereyim ama bir garson önüme bir tabak yemek koyuyor. Filet mignon ve ızgara karides. O kadar hızlı oturduğum için Barrett şaşırıyor.

Akşam yemeği sırasında, lezzetli yemekleri yemeye ve Emma ile sohbet etmeye odaklanıyorum ve Barrett'ı görmezden geliyorum, ona hayranlıkla gülümsemek zorunda olduğum zamanlar ve bir keresinde sevgiyle bacağını okşarken, onun yerine çimdikleyip çevirmeye karar verdiğim zamanlar hariç.

Tatlıya geldiğimizde, Barrett'ın kolu sandalyemin sırt kısmının bir kısmına dayanıyor, bu büyük bir sorun olmazdı ama benim elbisem sırtı açık ve şimdi iki kez yanlışlıkla onun eline yaslandım. O lanet eller.

Bu tekrar olduğunda, neredeyse koltuğumdan zıplayacaktım.

"Tuvalete gidiyorum," diyorum monoton bir sesle. Şimdi kim robot? Barrett'ın cazibesi üzerimde etkisini yitiriyor gibi hissediyorum.

"Çabuk dön. Yakında tatlı servisi başlayacak," diyor Emma neşeyle.

Tuvaleti kullanmıyorum, bunun yerine salonda dolaşıyorum. Sessiz müzayedede bir tur daha atıyorum.

"İlginç bir şey var mı?" Yanımdaki erkek sesi beni başımı kaldırmaya zorluyor. Bu, az önce gördüğüm yakışıklı adam. Emma, onun adının Hunter Cartwright olduğunu söylemişti.

"Benim alabileceğim bir şey yok." Gülümsüyorum.

O da gülüyor. "Ama bu köpekler için."

Ben de gülüyorum. "Evet, çok sevimliler," diyorum, Goldendoodle köpekleri için bakım programı posterine bakarak.

"Hunter Cartwright." Elini uzatır ve ben de sıkarım.

"Chloe Anderson."

"Memnun oldum." Tekrar gülümsüyor, mavi gözleri parlıyor. "Ne güzel bir elbise."

"Öyle mi?" diyorum şaşkınlıkla. "Teşekkürler. Randevum henüz yorum yapmadı."

Bunu söyler söylemez, bütün gece beni rahatsız eden şeyin bu olduğunu fark ettim ve bundan nefret ettim. Barrett'ın ne düşündüğünü umursamamalıyım. Onun onayına ihtiyacım yok. Bana güzel göründüğümü söylemesine ihtiyacım yok.

"O bir aptal."

"Aslında akıllı bir iş adamı." Bu sözlerin ağzımdan bu kadar kolay çıkmasına şaşıyorum. Tabii ki doğru, ama bu gece Barrett'ı savunacak son kişi ben olacağımı düşünmüştüm.

"Chloe." İkimiz de Barrett'ın odaya girdiğini görmek için dönüp bakıyoruz. Hunter'ı görünce somurtkan ifadesi yumuşuyor.

"St. Clair," Hunter elini uzatır ve Barrett onu sıkar. İkisi de birbirlerini yarı el sıkışma, yarı erkekçe kucaklaşma ve sırt sıvazlama ile karşılarlar. "Seni görmek güzel."

"Hannah'yı içeride gördüm, senin burada olduğunu söyledi. Bir ara öğle yemeği yemeliyiz," diye yanıtlar Barrett.

"Tabii. Jeannie'ye Bea'yı aramasını söyleyeyim, ayarlayalım," diye yanıtlar Hunter. Birbirlerine gülümserler. Uzun zamandır görüşmemiş iki kardeş gibiler.

"Demek aptal olan sensin," diyor

Hunter. "Ne?" diye soruyor Barrett.

"Chloe, onun bu etkinlikteki en güzel kadın olduğunu fark etmeyen bir aptalla birlikte."

Barrett'ın bakışları bana düşer ve ben gülerek ayaklarımın üzerinde sallanırım. Aslında ben öyle demedim, ama Hunter Barrett'ı kızdırmaktan zevk alıyor gibi görünüyor.

Bir an sessizlik geçer ve Barrett cevap verir: "Uzun zamandır kimse bana aptal deyip paçayı kurtaramadı. Bunu raketbol sahasında senden ödeyeceğim."

Hunter güldü. "Kulağa hoş geliyor. Görüşürüz. Tanıştığımıza memnun oldum, Chloe." Koluma hafifçe vurdu ve Barrett'a başını salladıktan sonra ortadan kayboldu.

Barrett'ın Hunter'ın söylediklerini onaylamasını, belki de sadece Hunter onu çağırdığı için olsa bile, güzel göründüğümü söylemesini bekliyorum. Sanırım Barrett'tan bir şey beklememeliyim.

"Akşam yemeği bitti." Böyle diyor. "Fred gitmeden onu bulacağım. Sonra gideceğiz."

"Tabii," diyorum, sesimi hissettiğimden daha sakın tutarak.

Müzayede eşyalarının bulunduğu masalara geri dönüyorum ve arkama baktığımda Barrett gitmiş.

Gözüm yine Goldendoodle bakım programı posterine takılıyor ve aklıma bir fikir geliyor. Barrett'ın evindeki merdivenlerden indiğimden beri ilk kez gerçek bir heyecan hissi bedenimi kaplıyor.

Birkaç dakika sonra, elimde bir kadeh şampanya ve yüzümde bir gülümsemeyle ana salona geri dönüyorum.

BÖLÜM 13

Barrett

Genelde bu geceki Top Dog Gala gibi etkinliklerden kaçınıyorum. Ama gözüm Voltaire'de olduğu için, Fred'e SCM'nin doğru seçim olduğunu göstermek için her türlü çabayı gösteriyorum. Bu çaba, bu smokini giymek, konuşmak istemediğim insanlarla sohbet etmek ve çok yüksek fiyatlı sessiz müzayedede ürünlere teklif vermekten ibaret.

Barda, Carl cin martini sipariş ederken ben viski sipariş ediyorum. Viskiye yudumlarken salonu gözlemliyorum. Akşam yemeğinden sonra balo salonunun ışıkları kısıldı ve dans pisti için yer açmak amacıyla birkaç masa kaldırıldı. Şimdi bir caz dörtlüsü hafifçe çalarken, çiftler tavandan indirilen yıldızlar altında dans ediyor.

Bütün bunlar köpekler için.

Gözlerim, dans pistinin yanında bizim masadan bir grup kadınla duran Chloe'yi bulur.

O benim evimde merdivenlerden indiği andan itibaren, işimin bittiğini anladım.

Yanımdaki Chloe yardımcı olmayacaktı, aksine dikkatimi dağıtır ve oyunumu bozardı.

Bütün gece gözlerimi ondan ayıramadım.

O elbise. Benim seçtiğim elbise. O elbiseyi göstermek için biraz döndüğünde sırtının açık olduğunu fark etmemiştim. Bütün gece beni rahatsız etti. Derin mavi rengi gözlerini parlatıyor ve elbise vücudunun tüm kıvrımlarını sarıyordu. Kendimi suçlamaktan başka bir şey yapamazdım, ama bu benim tam bir pislik gibi davranmamı engellemedi.

Ve onu müzayede salonunda başka bir adamla gördüğümde? Hunter olduğunu fark edene kadar karanlık düşüncelerim vardı. O bekardır, ama başka bir adamın kadınıyla asla yatmaz.

başka bir erkeğin kadınıyla yatmaz.

Ama Chloe benim değil. Sadece öyle görünüyor ve ilişkimiz bittiğinde, Fred ile anlaşmam kesinleştiğinde, ona karşı hiçbir hakkım kalmayacak.

"Yasal açıdan, durum çok net, ama Fred'e zaman konusunda baskı yapmalıyız. Başkaları ona ulaşmadan önce, onun dikkatini birleşmenin faydalarından ayırmamalıyız. Dün belgeleri bıraktım. Onlara bakma fırsatın oldu mu?"

Chloe, Emma'nın söylediği bir şeye gülüyor ve benim somurtmam daha da derinleşiyor. "Söylediklerimi dinliyor musun?"

Dikkatim tekrar Carl'a döner, ama o çoktan bakışlarımı takip ederek bir dakika önce Chloe'yi izlediğim yere bakmaktadır.

"Seni duydum. Üzerinde çalışıyorum."

Carl, Chloe'nin yönüne doğru başını sallar. "Peki ya o?"

"O ne olmuş?" Gereğinden fazla sert bir şekilde sorarım.

"Tanrım. Bu gece birileri çok sinirli."

Bir yudum daha alırım. Boğazımın arkasında hissettiğim tanıdık viski yanığı, katıldığım son etkinliğin anısını canlandırır. Haftalar önce, annem beni Eileen'in kızıyla tanıştırmaya kararlıydı ve ben Fred'e bir kız arkadaşım olduğunu söyledim. Chloe'nin benim kız arkadaşım gibi davranması hayatımı kolaylaştırması gerekiyordu, ama öyle olmadı. Daha karmaşık hale geldi. Ve çok daha zor.

"O iyi. Biz iyiyiz."

Carl gülüyor. "Lindsay de benim hayalarımı kesmek istediğinde böyle der. Aslında iyi olmanın tam tersi anlamına gelir. Bunu sen de biliyorsundur."

"Siktir git."

Carl'ın kıkırdaması kesilir. "Chloe ile yaptığın bu anlaşma, anlaşmayı etkilemeyecek, değil mi?"

"Anlaşmayı hiçbir şey etkilemiyor," diye homurdanırım.

"Her şeyi kontrol altında tuttuğunu söylüyorsun, ama dostum," Carl beni baştan aşağı süzer, "kendini kontrol altında tutan bir adama benzemiyorsun."

Sessizliğimi konuşmaya devam etmek için izin olarak alır.

"Sadece ikinizin arasındaki gerginliği görebiliyorum, hissedebiliyorum diyorum. Belki de sevişmelisiniz. Onu yatağına at, kafandan çıkar."

Carl'dan 10 santim daha uzunum. Bardağımyı bara koyup, ona doğru eğilip, gözlerini dikip bakıyorum.

"Kişisel hayatımla ilgili fikrini istediğimde, sana sorarım."

Carl iki elini kaldırarak teslim olur. "Tamam dostum. Sadece bir öneriydi." Takım elbise ceketimi düzeltip kalabalığın içinden geçtim.

Chloe'nin çekici varlığı ve benim varlığımı küçümsemesinin beni etkilemesine izin vermemeye kararlıydım, odanın diğer ucunda tek başına masada oturan Fred'e gözümü diktim. Frankie'nin olmadığı nadir bir an. Bu akşam belki de boşa gitmeyecek.

Fred'e doğru ilerlerken, sayısız kez durdurulduğum, tanımadığım ya da tanıdığım ama isimlerini unuttuğum insanlar beni sohbete çekiyorlardı. Sonunda masasına ulaştım.

"Fred." Omzuna hafifçe vuruyorum. "Nasılsın?"

Fred dönüyor, yüzünde iyi huylu bir gülümseme var. "Bay St. Clair, sizi bu akşam burada görmeyi beklemiyordum."

"Köpekler insanın en iyi dostudur, değil mi?" Bu akşamki zoraki nezaketin samimiyetinin azaldığını ben bile hissedebiliyorum.

"Aynen öyle. Oturun. Bir şey içmek ister misiniz?" Garsona işaret eder. Ceketinin önü açık olduğundan, gömleğinin düğmelerinin gergin olduğunu görebiliyorum. Bara yürümek ona iyi gelebilir.

"İyi değilim." Onu eliyle uzaklaştırdım. "Perşembe günü teniste konuşacak fazla vaktimiz olmadı ve..."

"Güzel bir zamandı. Chloe'nin kafasına vurulması hariç. O nasıl?" Etrafına bakındı. "Burada mı?" "Evet, iyi.

Çürük çabuk geçti."

Frankie'yi sormalıyım, ama kadınlar hakkında konuşmak istemiyorum. Bir araya getirmeye çalıştığım satın alma anlaşmasıyla ilgili lanet olası konuya gelmek istiyorum.

"Oh, iyi. Arkamda o kadar güç olduğunu fark etmemiştim."

"Sorun yok. İyileşti. Konuşmak istediğim şey..."

"Dans eden Chloe mı?" Fred omzumun üzerinden gözlerini kısarak bakar.

"Ben..." Onun baktığı yöne dönüyorum ve Chloe'nin bir erkekle dans ettiğini görüyorum. Adam onu bir kez döndürüyor ve Chloe gülüyor. Umursamak istemiyorum. Fred'le konuşmam lazım. Bu hafta onunla baş başa kalabileceğim tek fırsat bu. Ama Chloe'nin dans ettiği adam görünür olunca kanım kaynamaya başlıyor.

Voltaire'i takip eden birçok şirket var, ancak SCM dışında, karlı bir anlaşma masasına oturabilecek tek şirket

anlaşmaya imza atabilecek tek şirket Shaw & Graham'dı.

"Ryan Shaw ile mi?" Fred'in kaşları, olsaydı saç çizgisine kadar kalkardı.

Bu anın kırılğanlığından nefret ediyorum. Fred ile konuşurken Chloe'nin ne yaptığını düşünmemem gerekir. Ne halt ediyor bu kadın?

Frankie masaya doğru büyük adımlarla yürüdü, ellerini Fred'in omuzlarına koydu, uzun turkuaz tırnakları Fred'in takım elbisesinin kumaşına batıyordu.

"Merhaba Barrett, seni görmek ne güzel." Etrafına bakındı. "Chloe nerede?" Fred elini okşadı. "Bu hassas bir konu. Ryan Shaw ile dans ediyor."

Shaw ile dans ediyor."

Ayağa kalkarım, bu gece Fred'le daha fazla bir şey başaramayacağımı anlarım.

"İkinizi de görmek güzel. İzninizle." Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum ama bir çizgi film karakteri olsaydım, kulaklarımdan duman çıkardı.

Onların yanıtını beklemeden, kararlı bir şekilde dans pistine doğru ilerlerim ve Chloe ile Ryan'ın hala dansın tadını çıkardıkları yere yaklaşıyorum.

"Barrett." Chloe beni görünce başlıyor.

"St. Clair." Ryan bana kendini beğenmiş bir bakışla bakar. "Kız arkadaşım ile dans etmek istiyorum."

Ryan, Chloe'yi bırakır. Chloe, sanki üç kafalı bir canavar gibi bana bakmaktadır. Onun yanında olduklarında hiçbir mantıklı düşünememektedir.

"Tabii." Kız arkadaşım ile dans etmeme izin veriyormuş gibi omuz silkiyor. "Görüşürüz," diye Chloe'ye fısıldıyor ve ben onu boğazlamaya çalışmama engel oluyorum. Hiç kimseyi boğazlamadım ama şu anki halimde bunun çok da zor olmayacağını tahmin ediyorum. Adrenalin pompalıyor, kan kaynıyor, parmaklarım onun boynunu sıkmak için kaşınıyor.

Müzik değişiyor, neşeli şarkı yerini yavaş bir balada bırakıyor. Chloe bana gözlerini kocaman açarak bakıyor. Dans eden çiftlerin arasında durmak garip geliyor, bu yüzden ona yaklaşıyorum, elimi beline koyup onu kendime çekiyorum. Uzanmam gerekiyor, ama o elini omzuma koyuyor. Diğer elimle onun elini kapatıyorum.

"Fred'le konuştuğunu gördüm," diyor.

Sanırım sohbet etmeye çalışıyor. Bu cümlelerin, az önce balığını çaldığın aç bir ayıyı dürtmek gibi bir şey olduğunu fark etmiyor.

"Buraya gelip seni Ryan Shaw'un pençesinden kurtarmak zorunda kalana kadar Fred ile konuşuyordum."

"Bu biraz abartılı değil mi sence?" O gülüyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. "Dans etmek istedim ve o da sordu."

"Fred ile konuşmamı bırakıp buraya gelmek zorunda kalmam sorun." Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum ama Chloe'nin güzel ağzından çıkan her itirazda sesim yükseliyor.

Elimi refleks olarak kalçasına sıkıca bastırıyorum ve Ryan'ın elinin az önce burada olduğunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor. "Gidiyoruz."

Elimi kalçasından çekip, birleşik ellerimizi kullanarak onu kalabalığın içinden çekiyorum.

Tatlı masasının önünden geçiyoruz, Chloe tiramisu'dan bir parça almak üzereyken, onu tatlı çeşitlerinin önünden geçip balo salonunun kapısından dışarı çıkarıyorum.

Chloe arabada yanımda sessizce öfkeleniyor ve Marcus evimin önünde durur durmaz kapıyı açıp dışarı atlıyor.

Daha önce bana kızgın olmasa da, tatlı servis edilmeden önce gideceğimizi söylemek onu kızdırmaya yetti. Marcus'a iyi geceler dilerim, sonra merdivenleri çıkıp içeri girerim. Evet, Chloe, benim hemen arkasında olduğumu bildiği halde kapıyı kilitledi.

Onu çalışma odamda buldum. Tahmin etmesi kolaydı, merdivenin raylarında hareket eden tekerleklerin sesini duyabiliyordum. Rose'a yağlanması gerektiğini söylemem gerekecek.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soruyorum, sakın kalmaya çalışıyorum, ama Chloe'nin merdivenin tepesinde tehlikeli bir şekilde eğildiğini görünce vücudumdaki her kas geriliyor. Birkaç kadeh şampanya içmiş ve üstelik gece elbisesi giymiş. En azından topuklu ayakkabılarını çıkarmış.

"Yeni bir kitap seçiyorum. *Manners for Dummies* var mı?" Bir bacağına basamaktan sarkıtarak bana dönüyor.

Bu hareket kalbimin hızla atmasına neden oluyor.

"Chloe, iki ayağını da merdivene koy ve aşağı in. Hemen." Ses tonumda yalvaran bir hava var ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Bu tür durumlarda hissettiğim

Bu tür durumlarda hissettiğim
zayıflıktan nefret ediyorum.
"Zorla beni."

Ellerim merdiveni kavıyor, ama tırmanmayacağımı biliyorum. Bu üç metrelik bir merdiven, Empire State Binası değil, ama korku aynı.

Bu sefer Chloe merdivenden eğildiğinde ayağını ve elini çekiyor. Ağırlık kayması merdiveni sağa doğru kaydırıyor ve Chloe'nin dengesini bozuyor.

Neredeyse kenardan düşeceğini görünce kalbim durur.

"Chloe!"

Koluyla yan korkuluğu kavrar ve ayak parmaklarıyla basamağa tutunmayı başarır.

"Tanrım." Alnımı silerim, vücudumdaki gerginlik artık her gözenekten damlıyor.

"Ben iyiyim. Sinirlenme." Kahretsin. Onu öldüreceğim.

Merdivenin tepesinden Chloe bir an beni inceler, gözleri sıkıca yumruklanmış ellerime odaklanır. Yüzümdeki korkuyu görmüş olmalı, çünkü yavaşça aşağıya doğru iner. Ayaklarını yere basabilmesi için geri çekildim. Sağlam zemine indiğinde, başının üstündeki merdivenin korkuluğunu tuttum ve iterek, gürültüyle rayda kayarak sonuna kadar gitti.

"Senin neyin var böyle?" Chloe'nin gözleri, merdiveni attığım yöne doğru genişledi.

"Merdivende daha güvenliydi," diyorum, ona bir adım yaklaşarak. Ellerimi cebime sokuyorum, umarım bu onu dokunmamı engeller. Merdivende beni korkuttuğu ve bu gece Fred ile konuşma fırsatını kaçırmamı sağladığı için onu boğazlamamayı umuyorum.

Mavi gözleri şokla büyür ve bir adım geri atar. "Bana kızgın mısınız? Hayır, sanmıyorum." Cilalı kırmızı tırnağını göğsüme doğru uzatır. "Bu gece pislik gibi davranan sensin."

Onun parmağına doğru adım attım. Kısa tırnağı gömleğimin kumaşını bile delemedi.

"Senin isteğin üzerine gecenin çoğunu senden uzak geçirdim, sonra Fred ile konuşurken senin başka bir adamla dans ettiğini gördüm. Voltaire'i satın almaya çalışan şirketin sahibi olan adamla."

"Doğru. Her zaman iş ve Voltaire önemlidir. Asla insanlar ve duygular önemli değildir, çünkü onlar da duyguları vardır, biliyorsun. Duygular. İnsanlar. Ben. Benim de duygularım var." Parmağını aramızdan çeker, muhtemelen onun için kötü bir harekettir. Vücudum hemen boşluğu doldurur. "Bilmiyordum. O zaman onunla dans etmemeliydim, ama o nazikti." Gözleri benimkilere bakar. "Ve elbisemi beğendi."

"Tabii ki beğendi." Ellerimi Chloe'nin başının üzerindeki rafa götürdüm. "Benim olan her şeyi istiyor."

"Sen en kötüsüsün. Denesen bile bana iltifat edemezsin." "Mesele bu mu? Hunter'ın söylediği şey mi?"

"Hayır." Meydan okurcasına bakıyor, yüz hatları gergin. "Evet. Belki de bana değil de başkalarına sağa sola iltifatlar yağdırmasaydın, bu sorun olmazdı."

"Bu gece diğer kadınlara güzel, hoş ya da başka saçma sapan iltifatlar etmemin nedenini bilmek ister misin?"

Yüzü yumuşadı. "Saçmalık değildi. Gerçekten sevimli görünüyorlardı."

Burun deliklerimden bir nefes kaçıyor, bu çok uygun. Ben boğayım ve Chloe uzaktan sallanan kırmızı bayrak, beni alay ediyor, benimle dalga geçiyor. Ama şimdi o burada, ulaşabileceğim mesafede. Yüzümü ona doğru eğiyorum. Saç spreyi ve çiçek kokulu parfümünün karışımı olan şampuanının kokusu beni sarıyor, daha da yaklaştırıyor.

"Sen beni deli ediyorsun."

"Ben de," diyor, çenesini yukarı kaldırarak, dolgun dudaklarına erişimimi sağlıyor.

Düşünmeden dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Bu gece merdivenlerden indiği andan beri yapmak istediğim şey buydu. Chloe'nin mükemmel, esnek dudakları benim dudaklarımın üzerinde. O da benim gibi açgözlü bir şekilde karşılık veriyor. Ya da bu, birbirimize karşı hissettiğimiz hayal kırıklığının doğal bir tepkisi. Bastırılmış öfke ve şehvet.

Ellerim kalçalarına iner, elbisesinin eteğini kaldırarak bacaklarını serbest bırakırım. Onu kaldırıp kitaplığa yaslarım. Bacakları belime dolanır, vücutlarımız birbirine hizalanır. Parmakları saçlarımda, beni kendine doğru çeker. Daha fazla yaklaşmak imkansızdır. Dilimi dudaklarının kenarlarına sürüyorum. Dudaklarını açıyor ve onu tatmam için bana izin veriyor. Kalçalarım ona doğru sallanıyor, sertliğimi onun yumuşaklığına bastırmak ilkel bir içgüdü. Chloe bu temasta inliyor ve ben onun nefes nefese iç çekişlerinin sesiyle neredeyse boşalıyorum.

Belki de Carl haklıydı. Sadece onun içine girmem gerekiyor, o zaman tüm bu çılgınlık sona erecek.

Parmaklarım onun uyluk içini izliyor, merkezine doğru ilerlerken cebimdeki telefonum titiyor. Kahretsin. Onu görmezden gelmeli, parmaklarımı Chloe'nin külotunun altına kaydırmalıyım. Olmak istediğim yer orası, ama alışkanlık beni ondan uzaklaştırıyor. Parmaklarım geri çekiliyor ve cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Arayan Fred.

"Barrett." Cevap verdiğimde sesi telefonda gürültülü geliyor. "Sen ve Chloe'nin erken çıktığınızı gördüm. Umarım her şey yolundadır."

Gözlerim Chloe'nin gözlerine takılır. Saçları ellerimden dolayı dağınıktır, dudakları şişmiş, ruju bulaşmıştır. Nefesi derin ve ağırdır.

"İyiyiz. Bu gece eve erken gitmek istedik." Sertleşmiş penisini rahatça düzeltmeye çalışıyorum.

Chloe'den uzaklaşıyorum, daha önce kaçırdığım Fred ile olan konuşmaya tam olarak odaklanmak istiyorum.

Fred gülüyor. "Böldüğüm için özür dilerim. Frankie hemen aramamı istedi. Önümüzdeki hafta sonu, 4 Temmuz için Hamptons'a gidiyoruz. Eğer planınız yoksa, Chloe ve sizin de bize katılmanızı isteriz."

"Çok isteriz," diye otomatik olarak cevap veriyorum. Kontrol edecek bir program yok, Fred Hinkle Hamptons'daysa, benim de orada olmam gerekir.

"Kadınlar alışveriş yaparken sen ve ben golf oynayacağız, Frankie de tekneye binmek için can atıyor."

"Harika bir zaman gibi görünüyor." Fred ile konuşmak için mükemmel bir zaman. "Harika. Önümüzdeki hafta sonu ikinizi de görmek için sabırsızlanıyoruz."

Telefonu kapatıp Chloe'ye döndüm, ama o artık orada değildi. Fred'le konuşurken gizlice çıkmış olmalı. Kendime bunun en iyisi olduğunu söylüyorum. Bu gece tam bir felaketti ve bu operasyonu sikimin yönetmesine izin vermemeliyim. Bu planın bir parçası değildi. Fred'in araması, Chloe'nin neden burada olduğunu, Fred'le bu anlaşmayı yapmama yardım etmek için olduğunu hatırlatmak için mükemmel bir fırsat. Hepsi bu. Ona olan ilgimin Voltaire Telecom'u satın almamı engellemesine izin veremem.

BÖLÜM 14

Chloe

Bu hafta sonu Hamptons'a gidiyoruz. Barrett bunu pazar akşamı, neredeyse hiç konuşulmayan bir akşam yemeğinde bana söyledi. Yemek sırasında, ben masada telefonunu kullanmamasını isteyene kadar, her lokma arasında telefonunda iş e-postalarını gözden geçiriyordu. Bana, ben onun misafiri olmadan önce genellikle böyle yaptığını söyledi ve ben de misafir listeme yemek sırasında telefon kullanmama kuralını ekleyerek misilleme yaptım. Barrett'ın ela gözleri benimkilere meydan okudu, sonra ayağa kalktı, telefonunu tezgahın üzerine koydu ve yerine geri döndü.

Bu kuralı eklememin yüzde 51'i, insanların yemek yerken masada telefonlarını bulundurmalarından nefret etmemden, yüzde 49'u ise Barrett'a inat etmek içindi.

Bu kural geri tepti çünkü sonra sessizce oturduk. Kiminle uğraştığımı unutmuşum. O, kapatma düğmesi olan bir robot. Bu hafta, cumartesi gecesi gördüğüm sinirli, hatta ifade gücü yüksek Barrett'tan hiçbir iz yoktu. O adamı kilit altında tutuyor.

Onu çok fazla gördüğümünden değil. Sabahları ben aşağı inmeden önce kalkıp işe gidiyor ve ben de sabahları havanın güzel olması nedeniyle işe yürüyerek gidiyorum.

Merdiven meselesini henüz çözemedim. Ben çalışma odasına girmeden önce de kızgındı, ama merdivene çıkmam onu daha da öfkeliendirdi. O an hoşuma gitmişti, bir oyun olduğunu düşünmüştüm, ama yüzündeki ifade, başka bir erkekle dans ettiğim ya da Fred ile konuşma fırsatını kaçırdığı için kızgın olduğundan daha fazlası olduğunu anlamamı sağladı. Sanki kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyordu.

Ama o öpücük?

Eğer bu benim cezamdıysa, bir tane daha alırım.

Öpücük hakkında tek kelime bile etmedik, ama birçok ateşli bakış ve biberliği uzatmaya çalışan beceriksiz parmaklar oldu. Barrett daha çok bakışları, ben ise beceriksiz parmakları. Barrett'ın parmakları biberliği tutmakta hiç sorun yaşamıyor.

Sırtım kitaplığa dayalıyken ellerinin elbisenin altına girdiğini henüz kabul etmedik. O uzun, sert parmaklar uyluklarımın içini okşuyordu. Hala, telefonuna cevap vermeseydi ne olacağını merak ediyorum. Her gün bunu düşünüyorum. Yatağında. Küvette. Hatta bir keresinde Barrett'ın çalışma odasında, onun geç saatlere kadar çalıştığını bildiğim halde. Bu konuyu gerçekten çok düşündüm. Gereğinden fazla.

Dün sabah, yatağımın yanındaki kanepeye ayak parmağımı çarptım ve buz almak için dondurucuya gittiğimde, rafların birinde kurabiye hamuru dondurması olduğunu gördüm. Rose'a sordum. Üçüncü kattaki banyoyu temizliyordu ve alışveriş listesine eklendiğini söyledi.

Barrett'ın misafirperverliğinden, ne kadar az olursa olsun, yararlanmak istemediğim için alışveriş listesine hiçbir şey eklemedim. Dimitry mükemmel bir aşçı ve onun yemeklerinin sağladığı beslenme çeşitliliğinin, yani ramen noodle dışında başka şeyler de yiyebilmenin tadını çıkarıyorum. Şimdi ise dondurma dolu bir dondurucu var. Barrett'ın yemeyeceğini ve boşa gideceğini bildiğim için, ayrılmadan önce hepsini yemem gerekecek. Benim gözetimimde böyle bir şey olmaz.

Şu anda da bunu yapıyorum. İşten eve, Barrett'ın evine geldim ve daha rahat bir şey giydim: ipek lavanta rengi tişört ve şort ile rahat bir hırka. Şimdi çalışma odasındaki kanepede dondurma yiyip kitap okuyorum.

Kitaba ve dondurmaya o kadar dalmışım ki Barrett'ın geldiğini duymuyorum. Romantik bir gerilim romanı ve neredeyse, birlikte olduğu adamın katil olup olmadığını ya da başka birinin katil olup olmadığını öğreneceği kısma geldim, bu yüzden en ufak bir gıcırta bile beni irkiliyor ve dondurma sayfaya sıçırıyor.

"Akşam yemeğini yedin mi?" diye soruyor, elimdeki dondurma kasesine bakarak.

Sadece soruyor mu, yoksa önce tatlı yediğim için beni suçluyor mu, karar veremiyorum.

"Henüz yemedim," diye cevaplıyorum.

"Yemeği ısıtayım," diyor basitçe, sonra gidiyor.

Dondurma lekesini hızlıca temizliyorum, israf etmemek için kaşığımınla sayfadan sıyrıyorum. Hem heyecanlı hem de gerginim.

Gerçekten çok saçma, ama Barrett'ın benimle konuşma, varlığımı kabul etme ve gerçek sözler söyleme çabasının, ateşkes ilan edebileceğimizin bir işareti olmasını umuyorum. Telafi etmeye hazırım. Daha önce hiç arkadaş olmadık ama en azından dostça davranmak istiyorum. Önümüzdeki beş hafta boyunca bu garip gerginlik içinde kalmak istemiyorum. Barrett'ın duyguları ve hisleri yönetmek için programlanmadığını bildiğimden, olgun davranıp özür dilemek zorundayım.

Onu mutfakta, masaya tabaklarımızı koyarken buluyorum.

"Cumartesi gecesi için özür dilerim." İşte. Söyledim. İlerlemek istiyorum.

"Neden onu giydin?" diye yanıtladı.

Giysilerime bakıyorum. İpek bir takım ve ona uyan tüylü bir hırka. Klimanın açık olduğu evde hava serin olduğu için hırkayı giydim.

"Dolabımdaydı. Giymemem mi gerekiyordu?" "Nerede bulduğunu biliyorum, onu senin için ben aldım."

"Teşekkürler. Çok güzel." Süveterin yumuşak kolunu okşadım.

"Akşam yemeğinde giymeni istememiştim," diye cevaplar, çenesini sıkarak. "Oh. Ne zaman giymem gerekiyor?"

"Odan. Yatarken."

"Yani, bana bu kadar güzel bir şey aldın, ama evin dışında giyemeyeceğim, aynı zamanda evde giymemi de istemediğin bir şey mi?" Kafam çok karıştı. "Üzerindeki fiyat etiketini gördüm. Parasını çıkarmak için her gün giymem gerektiğini hissediyorum."

Barrett çenesini ovuşturuyor. Parmakları yine dudağını çekiyor.

"Ne zaman istersen giy," diye mırıldanıyor Barrett, ama bir saniye sonra çatalı tabağına çarpıyor. "Biliyor musun? Hayır. Beni burada oturup sana bakmaktan başka bir şey yapmadan oturtacaksan, o kıyafet akşam yemeğinde yasak. Akşam yemeğimi yerken seni... öyle... öyle görmeyi istemiyorum."

Ellerim sandalyenin arkasını kavrar.

"Ne gibi?" derim, kavga etmeye hazır.

Barrett ayağa kalkar ve onun üzerinde hissettiğim tüm güç kaybolur. Uzun boylu, geniş omuzlu vücudu üzerimde yükselir.

"*Seni* akşam yemeğinde yiyebilirmişim gibi," diyor.

Kahretsin. Bu, onun söylemesini beklediğim son şeydi. Barrett'ın sorunu da bu, onu anlamak imkansız. Ben onu anlamaya çalışırken, o sanki her denemede daha akıllı hale gelen ve manevralar yapan bir yapay zeka gibi.

Her denemede daha da akıllılaşılan ve manevra yapan bir yapay zeka gibi. Bakışları o kadar yoğundu ki, altın rengi benekleri olan yeşil gözleri siyah bir halka arkasında kayboluyordu. Havayı dolduran gerginlik ve sessizlik boğucuydu.

Kendimi tutamıyorum, gülmeye başlıyorum. Bunların hiçbirisi komik olduğu için değil, bu garip ama son derece tahrik edici durumda benim başa çıkma mekanizmam bu olduğu için. Barrett'ın beni akşam yemeği olarak yemesini istiyor muyum? Vücudum istiyor. Her türlü sinyali gönderiyor. Meme uçlarım, ince, pürüzsüz tişörtümün kumaşına ve banyodan sonra giydiğim külotuma sertçe baskı yapıyor... sıırılsıklam. Ama beynim kontrolsüz bir top gibi, Barrett beni yerse olabilecek tüm garip ve utanç verici şeyleri düşünüyor. İşte burada, Barrett'ın mutfağının ortasında duruyorum, tahrik olmuş ve gülüyorum, onun yüzü ise taş gibi sertleşiyor.

"Sana gülmüyorum. Seninle birlikte gülüyorum," diye açıklıyorum, sanki bir ebeveyn çocuğu teselli ediyormuş gibi, ki bu da başlı başına rahatsız edici. Ama Barrett gülmüyor. "Ben öyle demek istemedim." Barrett'a, deneyimsizliğimin beni seks ve tüm bu konularda biraz ürkek yaptığını, ona ne kadar deneyimsiz olduğumu söylemeden nasıl anlatabilirim? Bakire değilim, ama bazen öyleymişim gibi hissediyorum.

"Seninle ilgili değil, benimle ilgili" sözleri ağzımdan çıkmak üzere, ama onları geri çekmeyi başarırım. Ayrıca, Barrett sandalyesini çekip çoktan gitmiştir, bu noktada ne söylediğimin bir önemi yok. Dondurma yüzünden zaten mahvettiğim akşam yemeğimi yemeye çalışıp başarısız olduktan sonra, yatak odama giderim.

Yazma masasındaki takvim, Barrett'ın sahte kız arkadaşı olarak dört haftadan biraz fazla zamanım kaldığını gösteriyor. Bu yorucu anlaşmanın yarısını bile tamamlamadım ve daha ne kadar kötüye gidebileceğini bilmiyorum.

O anda aklıma geliyor.

Hafta sonunu Fred ve Frankie ile Hamptons'da geçireceğiz. Aynı odada kalmamızı bekleyecekler.

Aynı yatakta.

Siktir.

Barrett

Akşam yemeğine geldiğimde, Chloe çoktan masaya oturmuş. Telefonunda bir şeyler yazıyor ama beni görünce telefonu tezgahın üzerine koyuyor. Şortunun kıcının kıvrımlarını nasıl sarstığını hemen fark ettim. Dün akşam yemeğinde kendimi rezil ettiğimde giydiği dar ipek şort değildi, bu yüzden Chloe'nin ne giydiğinin önemi yok, ben yine de tahrik olacağım.

Son zamanlarda sık sık yaptığım gibi saçlarımı elime alıp, sandalyeme oturdum.

"Merhaba." Chloe bana küçük bir gülümseme atar. "Dinle, Chloe..."

Sözlerim kapı ziliyle kesilir.

"Ben açarım!" Chloe heyecanla ayağa kalkar ve mutfaktan koşarak çıkar. Kimseyi beklemediğim için ayağa kalkar ve onu takip ederek antreye çıkarım. Chloe çoktan oradadır, kapıyı açmış, bir kadınla konuşmaktadır.

Chloe arkasını döndüğünde kucağında bir köpek var.

"Ne..."

"İyi akşamlar, Bay St. Clair." Kadın elini bana uzatır. "Ben Jillian Massey, NYC Goldendoodle Foster Programından. The Top Dog Gala'da yaptığınız cömert bağış için çok teşekkür ederiz. Animal Medical Center'a giden gelirler, bildiğiniz gibi, kurtardığımız hayvanlar ve foster programı için ücretsiz veteriner bakımı da destekliyor."

"Hayır." Chloe'nin kollarındaki kum rengi buklelere bakarak başımı salladım. "Bilmiyordum."

"Peki, size Baxter'dan bahsedeyim. O, kısırlaştırılmış, dört yaşında, küçük bir Standart Goldendoodle. Altı haftadır bizimle birlikte. Biraz tembel bir köpek. Diğer genç köpekler kadar aktif değil, ama tenis topuyla oynamayı sever. Sizi uyarmalıyım, çoğu köpek fırtınalardan korkarken, Baxter aşırı derecede korkar. Sevmeyi sever ve insanların yanında olmayı sever."

"O çok tatlı." Chloe, Baxter ağzını yaladığında gülüyor.

"Peki, Baxter ile tanışmana izin vereyim, ben de arabadan geri kalan eşyalarını alayım."

Jillian merdivenlerden inerken, bu tüylü topun burada kalmak niyetinde olduğu aklıma geliyor. Benim evimde.

"Ne oluyor Chloe? Köpek mi sahiplendin?"

"Hayır. Bir köpeği geçici olarak bakıyorum." Yüzünü köpeğin kıvrıcık tüylerine gömer. "Merak etme. Baxter geçici, tıpkı benim gibi."

Gözlerini bana dikti ve orada bir meydan okuma gördüm.

"Hayır. Olmaz. Köpek olmaz. Bu konuyu geçen hafta arabada konuşmuştuk."

"Köpeklerin dağınık olduğunu söylemiştin. Baxter tamamen evcil ve hipoalerjenik. Tüy dökmüyor."

"Köpek bakacak vaktim yok."

"Baxter senin için değil. Benim için. Ona ben bakacağım." Burnunu onun burnuna sürter ve kıskançlık dalgası içimi kaplar. Bu çok saçma. Bir köpeği kıskanmıyorum ki.

Jillian, bir çanta dolusu malzemeyle geri döner.

"Her şey burada. Hatta az miktarda mama bile var. Vegan beslenmeyi tercih ediyor, tamamen doğal malzemelerden yapılmış."

Chloe'ye ölümcül bir bakış atarım, ama o sadece gülümser.

"Ben hallederim." Baxter'ı bir kenara iterek, Jillian'dan çantayı alır. "Teşekkürler."

"İade politikası nedir?" diye soruyorum. İki kadının da başı benim yönüme doğru dönüyor.

Jillian bana küçük bir gülümseme atar. "Bu eşleştirme işe yaramazsa, onu kurtarma barınağına geri getirebilirsiniz, ancak ideal olarak Baxter'ın sonsuza kadar kalacağı bir yuva bulana kadar burada kalmasını isteriz."

"Peki bu ne kadar sürer?" diye soruyorum.

"Haftaya olabilir, birkaç ay sonra olabilir." "Teşekkürler, Jillian." Chloe onu kapıya kadar geçirir.

Geri döndüğünde, kollarındaki tüy yumağına bakıyorum.

"Onu bir günlüğüne alabilirsin," diyorum.

"Ne?"

"Bir günlüğüne köpek gibi olacak. Sonra geri dönmesi gerekecek." "Bu çok saçma."

"Chloe, ben ciddiylim," diyorum, sesimin tonunda bir keskinlik var.

"Ben de öyle." O geri adım atmıyor. "Bunu listeme ekliyorum."

"Bunu yapamazsın."

"Ne demek istiyorsun? İş anlaşmanı veya sahte ilişkimizi engellemediği sürece her şeyi yapabileceğini söylemiştin."

Kahretsin. Haklı. Bir köpek, ilgilenmek istediğim bir şey olmasa da, belirlediğim anlaşmanın parametrelerine uyuyor. Ve burada kalıcı olarak kalmayacak. Chloe gibi geçici olarak burada.

Chloe, bunu fark ettiğim anı fark eder ve yüzü, Baxter'a sarıldığı zamankinden daha da parlak bir şekilde aydınlanır. Onu hiç

gölümsediğini görmemiştim. Mutlu. Köpek onu mutlu ediyor. Chloe'ye bakarken göğsüm sıkışıyor, ama bunun ne anlama gelebileceğini kabul etmiyorum.

"Peki," diye mırıldanıyorum.

"Bunu, izin veriyormuşsun gibi söylüyorsun, başka seçeneğin yokmuş gibi değil."

Chloe'yi takip ederek mutfağa geri dönüyorum, yemeklerimiz hala masada duruyor. Köpeği yere indiriyor, sonra Jillian'ın ona verdiği, içinde köpeğin maması olan poşeti açıyor.

Baxter'ın gelişiyi buz gibi soğuyan yemeğimizi ısıtmak için tabaklarımızı alıyorum.

Beni takip etmek için harekete geçer, belli ki ona yemek vereceğimi düşünüyor.

Mikrodalgaya giderken, ayaklarımın altında dolanıyor ve tabakları yere düşürmek üzereyim.

"Chloe, köpek neden yanımda? Etrafta bolca yer var." Etrafımızdaki açık mutfağı işaret ettim. "Ayaklarımızın altında olması gerekmiyor."

Chloe gülmemeye çalışarak alt dudağını ısırıyor. "Sanırım seni seviyor."

Yemekler ısınırken, Baxter ayaklarımın yanında oturur, bana bakar ve kuyruğunu sallar.

"Bu senin için değil." Mikrodalgadaki yemeği işaret ettim. "Aslında, bunların hiçbirisi senin değil," çevremizi işaret ettim, "o yüzden buna alışma."

O sadece ağzı açık, yüzünde aptalca bir ifadeyle ona bakıyor. "Huysuz adamın seni korkutmasına izin verme, Baxter," diyor Chloe, "Havlaması ısırmasından daha kötüdür."

Benim ısırمام hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bilseydi, bu sözlerini geri alırdı.

Baxter, ben masaya tabaklarımızı koyarken, kasesindeki yemeği yemekle meşgul.

Yemek yerken, Chloe'nin dikkati kıvrıkcık saçlı köpeğin kasesinden yemeği dökmesine kayıyor.

"Çok tatlı, değil mi?" diye sorar. "Tatlı mı? Daha çok dağınık."

Chloe gülüyor. "Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü? Çünkü Baxter'ın dağınık olduğunu düşünüyorsan, seni gerçek bir sürpriz bekliyor."

"Çocuklar büyüdükçe kendilerine bakarlar."

"Elbette, ama bu gerçekleşmeden önce çok dağınıklık olur. Çocukluğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Babam annemden çok daha yaşlıydı, evlendiklerinde ve beni doğurduklarında. Her şeyin yerli yerinde olmasını severdi. Çocuklar görülmeli, duyulmamalıydı."

"Babam benim evimi hiç sevmezdi. Beş farklı ses, hepsi aynı anda konuşmaya alışıyor." Bir an durup somondan bir ısırık aldı. "O öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"On beş."

"zgnm. Çok zor olmuş olmalı."

"Sorun değildi. Onu pek tanıımıyordum. Sürekli çalışıyordu. Çoğunlukla annem ve ben vardık, annem çalışırken de dadılar."

"Yine de, bir ebeveyni kaybetmek kolay olamaz."

Boğazım sıkışır, az önce iğnediğim yemeği yutmam zorlaşır. Babam hakkında konuşmak istemiyorum. Söyleyecek bir şey yok. Dikkatimi tekrar elimizdeki işe, Fred ve Frankie ile Hamptons'da geçireceğimiz hafta sonuna çevirmem gerekiyor.

"Hamptons'a gittiğimizde köpeği ne yapacaksın?" "Köpeği mi? Adı Baxter. Onu da yanımızda götüreceğiz."

"Ne? Onu getiremeyiz."

"Neden olmasın? Fred'in köpekleri olduğunu söylemiştin. Eminim onun için sorun olmaz." "Benim için sorun olur."

Chloe'nin gözleri parladı. "Baxter'ın orada olması size başka bir ortak nokta sağlayacak. Bütün bunların amacı bu değil mi? Neden sahte bir kız arkadaşa ihtiyacın vardı? Ve köpek almak, çiftlerin yaptığı en meşru şeylerden biridir."

Kaşlarımı attım, ama onun ne demek istediğini anladım.

"Bu yüzden mi köpek bakma programına kaydoldun?" diye soruyorum. "Yardımcı olmak için mi?"

Chloe tatlı bir gülümsemeyle, "Sadece sahte erkek arkadaşımın iş hayatında başarılı olmasını istiyorum, böylece ondan ayrılabilirim." der.

Köpeğe, Baxter'a ve onun kasesi etrafında yaptığı dağınıklığa bakıyorum. Umarım buna değer.

BÖLÜM 15

Barrett

Mesajı aldığımda Southampton'ın hemen dışındaydık. İnanamadan okudum.

"Siktir." Elim telefonumu sıkıca kavradı. İçimdeki içimdeki hayal kırıklığını gizlemek imkansız.

Chloe, arabada yanımda kitap okurken irkilir. Aramızda oturan Baxter, ağzını açarak bana doğru döner ve köpek nefesinin kokusunu alırım.

Onu arabanın zeminine oturtma çabalarım başarısız olunca vazgeçtim. Şimdiye kadar tüm yolculuk boyunca başını Chloe'nin kucağına koymuştu. Elimi uzatıp yüzünü benden uzaklaştırmaya çalıştım, ama o bunu onu okşamak istediğimi sanıp daha da yaklaştı.

"Ne?" diye soruyor Chloe.

"Frankie dudak dolgusu yaptırdı ve kötü bir reaksiyon gösterdi, bu yüzden Fred iptal etti. Gelmeyecekler."

"Oh, hayır. O iyi mi?" Chloe endişeyle gözlerini kocaman açarak bana döndü.

Marcus sola dönerek SUV'yi kapıdan geçip Fred'in Southampton malikanesinin dairesel yoluna girerken ikimiz de ileriye bakıyoruz.

Bu hafta sonu Fred ile iş konuşma fırsatının artık olmayacağını bilmek beni kötü bir ruh haline sokar. Bu gezinin tek amacı buydu.

"Sanırım öyle." Kafamı sallıyorum. Sormadım.

Kahretsin. Şimdi, Fred'le olan ilişkiyi daha da kötüleştirdiğimi hissediyorum. Kız arkadaşının nasıl olduğunu sormayı nasıl unutabilirim? Chloe'ye bırakın, bana bencil bir pislik olduğumu hatırlatsın. Mesajını okuduğumda ilk aklıma gelen, kaçırdığım fırsattı. Frankie'yi ve onun

yaşıyor olabileceğini düşünmedim. Dudak dolgusu yaptıktan sonra kötü reaksiyonlar olabileceğini bilmiyordum.

Chloe'ye, gergin bir şekilde alt dudağını ısırarak baktım. "Ne yapmalıyız?" diye sordu ve Baxter'a sevgi göstermeye çalışıyor.

"Fred kalmamızda ısrar etti." Fred'in mesajındaki talimatı not alıyorum. Kalmamızı istiyor ve anlaşmamızı görüşme fırsatım kaçmış olsa da, onun desteğini kazanmak için en iyi seçenek, isteğini yerine getirmek olacaktır. Bu, gelecek hafta onunla tekrar görüşmek için bir neden olacaktır. "Yemekler hazır ve personel burada."

"Tamam," diyor Chloe basitçe.

Şimdi, Fred ile konuşma fırsatını kaçırmakla kalmadım, aynı zamanda Chloe ile Hamptons'ta mahsur kaldım. Ve köpeklerle.

Marcus bagajdan çantalarımızı çıkarırken, Fred'in hizmetçisi Lucy bizi içeriye götürüyor.

"Sizin için hazırladığım oda burada. Umarım her şey hoşunuza gider," diyor ve bizi büyük bir ana süite götürüyor. Oda deniz temalı. Tekne resimleri. Çapa ve ip duvar dekoru. Lacivert ve beyaz nevresimler. Pencerenin yanındaki yerde bir köpek yatağı bile var.

Chloe haklıydı, Fred köpeğimiz olduğunu duyunca çok sevindi. Onun geçici olduğunu söylemeyi unuttum, ama sonuçta bunların hiçbir önemi yok.

Chloe çantasını yatağın ayak ucundaki çizgili bankın üzerine koyar.

"Çok güzel. Teşekkür ederim."

Baxter'ı yere indirir ve o da odayı koklamaya başlar.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin. Akşam yemeği saat yedide servis edilecek."

"Teşekkürler." Lucy odadan çıkarken ona başımla selam veriyorum.

"Oldukça güzel, değil mi?" Chloe valizini açar ve eşyalarını çıkarmaya başlar.

"Tabii." Ben de aynısını yapıyorum, kazara yere düşürdüğü dantelli iç çamaşırlarını fark etmemeye çalışıyorum, sonra bir şahin gibi üzerlerine atlayıp onları alıyorum. Yanakları kızarıyor ve benim sikim seğiriyor.

İç çamaşırının neye benzediğini zaten biliyorum. Bea'nın satın aldığı mağazadan aldığım e-posta faturasında vardı ve kendime eziyet etmek için internette araştırmıştım.

"Üstünü mü, altını mı istiyorsun?" diye sorar Chloe.

Aklımda hemen Chloe'nin altımda olduğu bir görüntü belirir. Ateşli kızıl saçları yastığın üzerine dökülür. Kesinlikle üst kısmı, ama

onun üstünü istiyorum.

Boğazımı temizledim ve kafamdaki görüntüyü sildim. "Anlamadım?"

"Çekmeceler." Dönüp baktığımda, çekmeceli dolabı işaret ettiğini görüyorum. "Üst, değil mi? Sen daha uzunsun," diye mırıldanıyor ve kızıl kızıl kızarıklık şakaklarına kadar ulaşıyor.

Ayrıca, giydiği güneş elbisesi beni deli ediyor. Dolgun göğüslerini ve ince belini vurguluyor. Küçük beyaz çiçekli mavi elbise erotik olmaktan uzak, ama yine de sikimi canlandırmayı başarıyor. Chloe bavulunun fermuarını kapatmak için eğildiğinde içimden inlerim.

Fred ve Frankie burada olsaydı, yine de bu durumda olurum, ama en azından onlar etrafta olup bir tampon görevi görürlerdi.

Onunla bu odada üç dakikadır birlikteyim ve sikim şimdiden kaya gibi sertleşmiş durumda. Burada sadece bir yatak olduğu gerçeğini henüz konuşmadık bile. Kanepe yok, sandalye bile yok. Sadece Chloe'nin bana verdiği ereksiyon kadar sert görünen, aşırı doldurulmuş bir bank var. İkimiz de bu odayı ilk kez paylaşmadığımızı gösteren bir oyun oynamak için elimizden geleni yapıyoruz. Bir yatak.

Buradan çıkmam lazım.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin? Birkaç dükkânı gezmek ister misin?" Chloe, "Koşmaya gidiyorum" dediğim anda soruyor.

"Oh, tabii. Çok güzel." O başını sallar. "Akşam yemeğinde görüşürüz?" "Evet. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Altı mil koşuyorum. Koşucu olduğumdan ya da bir şey için antrenman yaptığımdan değil, Chloe ile yalnız geçireceğim hafta sonunun gerginliğini atlatabilmek için bu kadar koşmam gerektiğinden. Sonra onu ipek pijamalarıyla düşünürüm ve duşta beş dakika daha penisimi elimde tutmak zorunda kalırım.

Sonuçta, koşmadan önceki halimden daha iyi bir durumda akşam yemeğine gelemiyorum.

Chloe ise, Baxter'la birlikte buldukları kitapçıdan dolayı heyecanla doludur. Fred'in şefinin hazırladığı küçük filetoyu ve sebzeleri hızla yiyip bitiririm, sonra şarap kadehimi alıp onun ofisine giderim. Bu hafta sonunu atlatmanın tek yolu Chloe'den uzak durmak. Bana ziyaret ettiği sevimli şehir merkezindeki dükkânları anlatırken sesindeki coşkuyu duymamak. Sevdiği şeyleri anlatırken yüzünde beliren parlak gülümsemeye tanık olmamak. Ve en önemlisi, o çekici vücudunu yatağımızın çarşaflarının altına kaydırırken orada olmamak.

Dün gece, yapabildiğim kadar uzun süre dizüstü bilgisayarımda çalıştım. Dişlerimi fırçalayıp onunla yatağa girmeden önce Chloe'nin uyuduğundan emin oldum. Kral boyutu bir yatak, ama gece bir şekilde ortada buluşmayı başardık. Sabah olduğunda, saç telleri göğsümü gıdıklıyordu. Ayak parmakları bacaklarıma baskı yapıyordu ve onu kendime çekmek için çok güçlü bir dürtü hissettim.

Fred ile bu anlaşmayı yapmaya çalışmak ve bu nedenle Chloe'nin yanında bu kadar çok zaman geçirmek zorunda kalmak, bana en kötü şekilde mavi toplar hissi veriyor. Voltaire ile imzalı bir anlaşmam olsaydı, bu cezayı memnuniyetle kabul ederdim. Ama hiçbir ilerleme kaydedilmediğinden, bu anlaşmayı gerçekleştirebilecek miyim diye merak etmeye başladım. Bu hafta sonundan sonra, Chloe konusunda tek yaklaşacağım şey, irademın kırılması olacak.

Dönüp ona baktığımda, onun bir adım ötesinde şiddetli bir ereksiyon olduğunu farkında olmadan, huzur içinde horladığını görüyorum.

Siktir. Hiç bu kadar sert olmamıştım. Elimi boxer şortuma sokup kendime birkaç kez okşadım. Chloe yanımda kıpırdadı. Battaniyenin aralığı, tişörtünün ön kısmının yukarı kayarak karnının pürüzsüz, baştan çıkarıcı derisini ortaya çıkardığını gösteriyordu.

Onun çıplak tenine bakıyorum ve kendime bir kez daha okşuyorum.

Bu hafta akşam yemeğinde, onu yemek istediğimi söylediğimde güldüğü anı hatırlıyorum. Beklediğim tepki bu değildi. Gala gecesi öpüşükten sonra, onun da benim kadar tahrik olup olmadığını öğrenmek üzereyken, çalışma odasından nasıl kaybolduğunu hatırlıyorum. Avucumun altında bacağının yumuşaklığını hâlâ hissedebiliyorum. Açıkça görülüyor ki, aramızdaki gerginlikten acı çeken tek kişi benim.

Ne halt ediyorum ben? Görsel uyarılma için ne kadar ideal olursa olsun, o yanımda uyurken burada kendime dokunamam.

Chloe hala hafifçe horlarken, yorganı geri çekiyorum. Bir koşu daha, ihtiyacım olan bu. Bu birikmiş enerjiden kurtulmak için. Muhtemelen hafta sonunu atlatabilmemin tek yolu bu. Chloe'ye dokunmayı gerektirmeyen fiziksel efor.

Baxter, köpek yatağındaki yerinden başını kaldırır, tasmaının etrafındaki etiketler şingirdar. Bir şort alıp banyoya girerim. Merdivenlerden aşağı inerken Baxter peşimden gelir.

"Gitmek ister misin?" diye soruyorum.

Kuyruğunu sallıyor.

"Tamam, ama kurallar şunlar. Koşacağız. Sen de bize ayak uydurmalısın. Her beş saniyede bir durup bir şeyleri koklamaya kalkma."

Bir havlama sesi çıkarır, ki bence bu bizim anlaşmamızı sözlü olarak kabul ettiği anlamına gelir. Ön kapının yanındaki bankta duran tasmaını alırım ve dışarı çıkarız.

Gökyüzünde gri bulutlar asılı ve hava nemli. Dün olduğu gibi aynı yolu takip ediyorum, Main Street'ten aşağı, dükkanların ve barların önünden koşarak geçiyorum. Baxter ilk birkaç kilometre boyunca benimle birlikte koşuyor, dili sarkık ve adımları zıplıyor, ama Tate's Bake Shop'un önündeki köpek maması kabı dikkatini dağıtır. Oradan sonra her şey yokuş aşağı gider.

Eve dönerken gökyüzü açılır. Zaten çok yavaş ilerliyoruz, bu yüzden Baxter neredeyse durduğunda onu kucağıma alıp geri kalan yolu taşıyorum.

"Islak köpek gibi kokuyorsun," diyorum ona.

Yüzüme doğru nefes nefese soluyor, sonra

yanığımı yalıyor. "Bir anlaşmamız vardı.

Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

Eve döndüğümüzde sırlıklam olmuşuz.

Lucy bizi havlu ve bir fincan kahveyle karşılıyor. Kahvaltı hazırlamakla meşgulmüş. Hazırladığı yemek miktarı aşırı fazla. İki kişi için çok fazla.

"Kahvaltıyı ne zaman istersiniz?" diye soruyor, havluyla Baxter'ın ıslak tüylerini kabartarak.

"Yakında. Önce duş alacağım." O da başını

sallar. "Bayan Chloe kahve ister mi?"

"Tabii."

"Nasıl ister?"

"İki şeker ve krema," diye uzman bir erkek arkadaş gibi cevap veriyorum. Bunu bilmemin tek nedeni, geçen hafta Rose'un Chloe'ye bunu hazırlamak için sorduğunu duymuş olmam.

Lucy, Chloe için kahveyi hazırlar ve bana fincanı uzatır.

Baxter hala Lucy'nin şımartılmasının tadını çıkarırken, kahveleri alıp yukarı çıkıyorum.

Chloe hala uyuyor. Onu içeri alıyorum. Sadece başını görebiliyorum. Vücudunun geri kalanı battaniyenin altında. Kırmızı saçları yastığın üzerinde dağınık ve serbest, uzun kirpikleri hafif çilli yanaklarının üzerinde duruyor.

Kupasını yatağın yanındaki masaya koyuyorum. Belki kokusu onu uyandırır. Sırtımdan aşağı akan soğuk su dikkatimi duşa yönlendiriyor.

Banyoda ıslak giysilerimi çıkarıp duşa giriyorum. Koşarken hissettiğim rahatlama, suyun altında dururken hızla yok oluyor ve penisim hızla tekrar canlanıyor. Bu bir rutin haline geliyor. Koşmak, duş almak, Chloe'nin içine boşalmak düşüncesiyle penisimi okşamak. Daha önce yatakta sonlandırdığım şeyi, bu sefer devam etmeme izin veriyorum.

Elimde zonklayan sikimle, Chloe'nin ereksiyonumu görünce şehvetle bulanıklaşan yüzünü hayal ediyorum. Elleri kalınlığımı kavlıyor, tatlı pembe dudakları beni sıcak ağzına kabul etmek için açılıyor. Chloe'yi masamın üzerine eğip sertçe siktiğimi, spermimin iç uyluklarından aşağı aktığını hayal ediyorum. Onu benim olarak işaretlıyorum.

O bundan en uzak kişi. Belki de bu yüzden onu bu kadar çok istiyorum.

Bu yüzden, duşun buharının arasından kapıda onun görüntüsü belirdiğinde, ritmimi bozmuyorum.

Chloe orada, vahşi kızıl saçları ve ifade dolu gözleriyle beni izliyor ve ben de onun bakışlarına karşılık veriyorum.

Bol tişörtü, minik şortunu örtüyor ve sanki altında hiçbir şey giymemiş gibi görünüyor. Buharın içinden bile tişörtünün üzerinden meme uçlarının izlerini görebiliyorum. Ağzım birini tatmak için can atıyor.

Daha sert okşuyorum, elim penisi sıkıca kavıyor.

Chloe'nin gözlerinin üzerimde olduğunu, kendimi okşarken her ayrıntıyı izlediğini bilmek, beni daha da teşvik ediyor.

Her çekişte bileğimi döndürüyorum, hassas başını sıkıyorum. Chloe'nin ağzı açık, dudaklarında mükemmel bir "o" şekli oluşuyor. Onun ağzını siktiğimi hayal ediyorum. Omurgam titriyor ve boğazımdan zevk dolu bir inilti çıkıyor.

Bir saniye sonra, orgazmımın sıcak sıvısı penisimin başından fışkırıyor ve dudaklarımdan onun adı dökülüyor.

Gözlerim, boşalmanın yoğunluğuyla kapanır. Siktir. Bu delilikti.

Sonunda gözlerimi açtığımda, Chloe gitmiştir.

BÖLÜM 16

Chloe

Banyo kapısını çarparak kapatıp şifonyere koşuyorum.

Tanrım. Az önce ne oldu?

Hâlâ yarı uykulu ve tuvalete gitmem gerekirken, Barrett'ın duş alırken yakaladım.

Çıplak.

Tabii ki, insanlar duşunu böyle alırlar.

Etrafa bakıyorum, yakalandım mı diye merak ediyorum. Tabii ki yakalandım.

Barrett beni gördü.

Beni duşun buğulu camından gördü ve yine de kendini okşamaya devam etti.

Beynim, çok fazla çaba harcamadan o anı tüm ayrıntılarıyla yeniden canlandırıyor.

Barrett duшта çıplaktı. Etrafında buhar yükseliyordu. Bir eliyle fayanslı duvara tutunurken, diğer eliyle sertleşmiş penisini yumrukluyor ve öfkeyle pompalıyordu.

Ben içeri girdiğimde başı aşağıdaydı. Gitmem gerekirdi, ama orada donakaldım, bacaklarım hareket edemiyordu. Gözlerim, su onun geniş omuzlarından, güçlü göğsünden ve kalçalarındaki V şeklindeki girintilerden aşağı akarken başka yere bakamıyordu.

Ellerindeki devasa penisten bahsetmiş miydin? Evet, o şeyden.

Barrett'ın ellerinin neden büyük olduğu artık açık. Diğer büyük şeyleri idare edebilmek için büyük olmaları gerekiyor.

Barrett, iki yumruğuna daha sert, daha hızlı vururken kalçalarını esnetiyordu. Camın arkasından bana bakışları. Gözlerindeki güçlü şehvet ve

boğazından çıkan ses. Ve benim adımı söyledi. Şimdi, hepsi beynime kazındı.

Banyoda suyun kapandığını duyuyorum — daha önce bu sesi gerçekten duymamış mıydım? — ve bu beni harekete geçiriyor.

Ne giydiğimi bile bilmiyorum, ama Barrett banyodan çıkmadan önce aşağı inebilmek için pijama dışında bir şey giyiyorum.

Kot şort ve tişört bulup giyiyorum.

Temmuz olmasaydı muhtemelen bir kazak da giyerdim. Vücudumla Barrett'ın kaçınılmaz olarak bulunacağı dış dünya arasında daha fazla katman olacak her şeyi giyerdim. Barrett ve kocaman penisi.

Barrett'ın kendini okşarken yakalamak, onun beni küvette yakalamasından neden daha utanç verici geliyor?

Çünkü beni gördü ve durmadı. Penisi ellerine girmeye devam ederken gözlerimin içine baktı. Gördüklerim beni o kadar büyüledi ki, başımı çeviremedim. Ve o, bundan hoşlandığımı biliyor. Gözlerini kılması ve ağzının şeytani bir gülümsemeye dönüşmesinden bunu anlayabiliyordum. *Yakaladım seni.*

Dağınık saçlarımı taradıktan sonra merdivenlerden aşağı koştum, neredeyse basamakta takılıp ahşap merdivenden aşağı düşüp ölecektim.

Lucy, ayaklarının dibinde duran Baxter ile beni karşıladı. Baxter bana atladı, ben de onu kucaklamak için eğildim.

Normalde kabarık olan tüyleri nemliydi.

"Nasıl ıslandın?" diye soruyorum, dikkatimi başka yöne çektiği için minnettarım.

"Bay St. Clair bu sabah onu koşuya çıkardı. İkisi de sıırıslıklam olarak geri döndüler," diye cevaplar Lucy.

Onun bu yorumu bana duşta ıslanan Barrett'ı hatırlatıyor. Eh, en azından on saniye boyunca beynimde onun çıplak görüntüsü olmadı.

Lucy taze sıkılmış portakal suyu, pastırma, yumurta, hamur işleri ve meyveleri servis etmeye hazır.

"Bay St. Clair'i beklemek ister misiniz?" diye soruyor.

"Şey," diye başlıyorum, Barrett'ın ne kadar süreceğini veya ona tekrar yüzleşip yüzleşemeyeceğimi bilmeden. Gerçekten yatak paylaşmanın sorun olacağını düşünmüştüm. Kendimi utandıracak başka garip ama cinsel olarak tahrik edici durumlar bulabileceğimi yeterince hesaba katmamışım.

Belki kahvaltımı paket yaptırıp, utançtan ölmek için şehre geri dönmek için uzun ama gerekli olan yolculuğa çıkarım.

"Beklemene gerek yok.

Buradayım." Çok geç.

Dönüp baktığımda Barrett, kapıda durmuş, dar bir lacivert polo ve gri pantolon giymişti. Gözlerim otomatik olarak kasıklarına indi ve yemin ederim ki penisinin izini görebiliyordum. Etkileyici ereksiyonunun geriye kalanını. Ona bakamıyordum, bu yüzden kendimi bir tabak yemek doldurmakla meşgul ettim.

"Kahve?" diye sordu Lucy.

"Evet," diye cevaplıyoruz hep birlikte.

"Yatağın başucundaki masaya bir fincan bıraktım." Derin sesi kulağımda yankılanıyor.

Barrett yaklaşırken bile öne doğru bakmaya devam ediyorum, yumurta koymak için eğildiğinde göğsünün sıcaklığı omzumun ve sırtımın yakınında.

"Oh?" diyorum. Sesimi nötr tutmak için çaba sarf ediyorum. "Görmedim." *Duşta devasa penisini izlemekle meşguldüm.*

"Krema ve şeker?" Lucy, Barrett ile aramızdaki elektrikli gerilimi hiç fark etmeden sorar.

"Krema lütfen," diye cevaplar Barrett.

"Evet," diyebiliyorum sadece, ama Lucy, şaşkınlıktan dilini yutan kadınları iyi tanıyor olmalı, çünkü bana şimdiye kadar içtiğim en iyi kahveyi hazırlıyor.

Kahvaltı köşesinde oturuyoruz. Lucy bize günün programını anlatırken ben yemeğimi tıkınıyorum.

"Bay Hinkle tekne gezisi planlamıştı ama hava pek uygun görünmüyor."

Bu sabah ilk kez pencereden dışarı bakıyorum ve gri bulutlar ve yüzme havuzunun yüzeyine düşen yağmur damlaları görüyorum.

"Hazırlamamı istediğiniz bir şey varsa lütfen bana bildirin. Yağmur nedeniyle havai fişek gösterisinin yapıp yapılmayacağı belirsiz. Muhtemelen son dakikada karar verilecek."

"Eminim yapacak bir şeyler buluruz," diye cevaplar Barrett. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve ona bakmadan duramıyorum. Bakar bakmaz, bunun korkunç bir fikir olduğunu anlıyorum. O yoğun ela gözler beni inceliyor. Dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünüyor. Duşta ereksiyonunu saran o uzun parmakların, sulu greyfurtun etini kaşıklarken kaşığı nasıl kullandığını izliyorum.

portakalın sulu etini kaşıklarken uzun parmaklarını izliyorum. Ağzını pembe etin etrafına kapatıyor ve memnuniyetle inliyor. Neredeyse sandalyemden düşüyordum.

Vücutum istem dışı kasılır. Tanrım.

Başım belada.

Barrett stresimi hissetmiş olmalı ki, kahvaltıdan sonra bize yapacak bir şeyler bulma tehdidini yerine getirmiyor, bunun yerine Fred'in ev ofisine çekilip çalışmaya başlıyor. Bir kez olsun, tek yaptığı şey çalışmak olduğu için rahat bir nefes alıyorum. Şu anda enerjisini bana değil, oraya odaklamasını istiyorum.

Yağmur yağmaya devam ediyor ve sabahın çoğunu Baxter yanımda kıvrılmış halde, rahat bir battaniyenin altında bir el yazması okuyarak geçiriyorum. Sabahki aktivitelerden yorgun düşmüş görünüyor. Onu çok iyi anlıyorum.

Barrett'in duşundan yeterince zaman ve mesafe geçtikten sonra, ben de üst kata çıkıp duşumu alıyorum.

Rekor sürede girip çıkıyorum. Kapıyı da kilitliyorum, çünkü bu, banyolarla ilgili sürekli yaşadığımız sorunların, birbirimizin üzerine basma ve kendi kendimize orgazm olma sorunlarının önemli bir faktörü gibi görünüyor.

Saçımı üstte bir topuz yapıp tişörtümü ve şortumu giyiyorum. Kendimi tazelenmiş hissederek oturma odasına ve kitabımın başına dönüyorum. Ama huzursuz hissediyorum, bu yüzden kitap ve oyun dolabını inceliyorum. Bugün WordIt'i oynadığım için Scrabble'ı seçiyorum, çünkü bu en iyi ikinci seçenek.

Oyun tahtasını kuruyorum, harfleri yüzüstü koyup karıştırıyorum. Daha önce hiç tek başıma Scrabble oynamadım ama eminim başarabilirim. İki oyuncu olarak sırayla mı yoksa tek başına mı oynamak istediğime karar verirken Barrett arkamda boğazını temizledi.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Barrett'ı artık yeterince tanıyorum, bazen istemese de sorularının suçlama gibi çıktığını biliyorum. Şu an da bunun mükemmel bir örneği.

"Scrabble

oynuyorum." "Tek

başına mı?"

"Oynamak ister misin?" diye soruyorum.

Cevabı, karşımda oturmak olur. Tahtayı taşıyarak uygun sandalyelere oturmamızı istememesine şaşırıyorum. Boyum, bu oturma düzenine

bu oturma düzenine daha uygun. Bunun yerine, uzun bacaklarını sehpanın altına katlayıp sırtını arkasındaki kanepeye yaslar.

"Sana ne oluyor da kelime oyunları oynuyorsun?" diye sordu, taşlarını dikkatlice seçerken. Bu o kadar yoğun bir metodik süreç ki, taşların üzerindeki harfleri okumak için telekinetik güçlerini kullanıyor mu diye merak ediyorum. Belki de bu x-ray görüşüdür. Barrett'ın bakışlarının yoğunluğu, ikisine de sahip olduğunu düşündürüyor.

"Kelimeleri
severim."

"Anlaşıyor."

Tile'larımı düzenlerken, hangi kelime seçeneğinin bana en çok puan kazandıracığını bulmak için onları hareket ettiriyorum. Geçen hafta sonu WordIt serimi mahvettiğini hatırlıyorum. Barrett'ı sadece yenmek istemediğime karar verdim. Onu yok etmek daha iyi olur.

Binlerce E harfim var, bu ilk başta can sıkıcı görünüyor, ama sonra iki harfli, çok yüksek puan değerine sahip SQUEEZE kelimesini oynayabileceğimi ve birinin çift harf puanı alanına denk geldiğini keşfediyorum.

"Otuz beş puan! Bunu geçin bakalım." Zafer ilan etmeye hazırım.

Barrett hiçbir şey söylemeden taşlarını inceliyor. Uzun parmaklarıyla taşları inceleyerek, iyice hissediyor. Artık buna alışmış olmam gerekirdi, ama yapma. Scrabble'da otuz beş puanlık bir kelimeyle başlamak çok büyük bir şey.

İronik olarak, Barrett benim son E harfimle bu kelimeyi oynadı. MUAZZAM.

"Tebrikler," diyorum, ciddi bir ifade takınmaya çalışarak, "sekiz puan."

Kutuda bulduğum bir kağıt ve kalemle ilk turdaki puanlarımızı yazıyorum. Bu puan kartını çerçeveletip daireme asacağım.

Bu da aklıma bir şeyi getirdi. "Dün ev sahibimle konuştum," dedim, taşlarımı yeniden düzenleyerek, başka bir yüksek puanlı kelime ararken. "Haftaya geri taşınabilecektim ama gecikmeler olduğunu söyledi." Gözlerimi Barrett'a çevirdim. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Barrett'ın geniş ve lüks brownstone evinde yaşadktan sonra, dairemdeki ayakkabı kutusuna geri dönmek için pek de hevesli olmasam da, tamamlanma tarihinin benim tekrar bekar olacağım tarihle aynı olmasına dikkat etmek istiyorum. Ayrılırsak ve ben hala onun evinde yaşıyorsam tuhaf olur.

"Henüz hazır değil," diye yanıtladı. Detay yok, açıklama yok.

Barrett'tan ilham alarak HUMDRUM kelimesini oynuyorum. Bu bana üçlü harf puanı ve çift kelime puanı kazandırarak toplam otuz sekiz puan elde ediyorum. Ayrıca

Barrett'ın gülümsemesini kazanıyorum.

"Neden gülümsüyorsun?" diye soruyorum.

"Kaybediyorsun." "Öyle mi?"

"İkisi de evet."

Gülüyorum. O omuz
silkiyor.

"Daha çok gülümsemelisin," diyorum ona, beynimde bir fikir oluşuyor.

"Aslında, bunu listeme ekleyeceğim."

"Bu israf gibi görünüyor."

"Hiç de değil." Kafamı sallarım. "Harika bir gülümseme."

"Günde kaç kez yeterli olur?" Şimdi eğleniyor. "Her zaman bana
yönelik olduğu sürece fark etmez."

Gözlerim refleks olarak büyüdü ve elimi ağzıma kapatmak istedim. Neden
böyle bir şey söyledim ki? Barrett'la flört mü ediyorum? Bu imkansız
görünüyor.

Başparmağı ve işaret parmağıyla bir fayansı çevirirken dudakları seğiriyor.

"Sana ne yapman gerektiğini söylemek istemiyorum..." diye başlıyor, ama
ben gülmeye başlıyorum.

"Söylemek istemiyor musun?" gülüyorum. "Bence bundan daha yanlış bir
şey olamaz."

Bana gözlerini kısarak bakar ve ben devam etmesini işaret
ederim. "İsteklerini çok akıllıca kullanmıyorsun."

"Öyle mi?"

"Benim daha fazla gülümsememle birlikte, sadece bir isteğin kaldı ve
sürenin dolmasına hala dört hafta var."

"Yani, yaptığım isteklerle sahip olduğum zamanı en iyi şekilde
değerlendiriyorum." Düşünceli bir şekilde mırıldanır.

"Son isteğin için ne bulacağını merak ediyorum." "Peki, listeye ne
eklememi önerirsin?"

Barrett öne eğilerek tahtaya karolarını yerleştirir. SQUEEZE
kelimesindeki S harfini kullanarak SHOWER kelimesini yazar. Gözlerimi
kaldırıp onun bana baktığını fark ettiğimde, ağzım kurur. Bu tek kelime, bu
sabah gördüklerimin en önemli anlarını zihnimde canlandırır. Barrett'ın
gözlerindeki ateş açıkça bellidir. Bu sabah bana attığı şehvet dolu bakışla
mükemmel bir uyum içindedir.

Barrett sadece on iki puan kazanır, stratejisi en iyi ihtimalle vasattır, ama
yine de çok eğleniyor gibi görünür. Kanepeye yaslanır, zarif parmaklarıyla
masaya ritim tutar.

Barrett'in aslında bu oyunu kazanmaya çalışmadığını fark ettim. O tamamen farklı bir oyun oynuyor. Sanırım bu oyunun adı "*Chloe'yi Utandır*" ve amacı beni utandırmak. Aslında çok kolay bir oyun ve Barrett bu oyunda çok başarılı.

Bunu, bir sonraki turunda MOIST kelimesini oynayarak teyit ediyor.

Aklım, onun evine taşındığım ilk sabahki arabaya ve o günkü WordIt'in MOIST olduğuna geri dönüyor. O da bana basit bir veda öpücüğü vermek için eğildiğinde külotum da ıslanmıştı, o benim bunu istediğimi sanıyordu ama aslında ben sadece ona kahvesini vermek istiyordum.

"Sıra sende," diyor basitçe, sanki kendimi bu masanın üzerinden onun yetenekli ellerine atmamak için vücudumdaki her hücreyle savaşıyormuşum gibi. Kot şortumun dikişi tam doğru noktaya baskı yapıyor ve sert kumaşın altında klitorisimin nabzını hissedebiliyorum.

Scrabble taşlarına bakıyorum, önümdeki hiçbir şeyi bir kelimeye dönüştüremez hale gelmişim.

"Böldüğüm için üzgünüm." Lucy kapıda belirir ve ona koşup sarılmak isterim.

"Özür dilenecek bir şey yok. İçeri gel. Nasıl gidiyor? Scrabble oynamak ister misin?" Onu da yatıya davet etmeli miyim? Film gecesi yapıp popcorn paylaşıyoruz. Lucy ortada oturup bize eşlik eder. Eğlenceli olur gibi.

Barrett'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Toplam puanım daha yüksek olabilir ama asıl kazanan o. *Chloe'yi Utandırmak* planı başarılı oldu.

"Hayır, teşekkürler." Benim saçmalıklarına cevap verme nezaketini gösteriyor. "Yağmur durdu ve yakınlardaki bir bağda şarap tadımı ayarladım."

Lucy haklı. Pencereden dışarı baktığımda yağmurun durduğunu ve güneşin bulutların arkasından çıktığını görüyorum. Yine, evdeki aktiviteler dikkatimi başka hiçbir şeye vermemi engelliyor.

"Antipasto ve şarküteri ürünleri ile çeşitli atıştırmalıklar sunulacak. Oradan havai fişekleri de izleyebileceksin."

"Harika," diyorum heyecanla. *Make Chloe Squirm* kesinlikle halka açık bir oyun olamaz. Katılabileceğimiz herhangi bir konser veya kalabalık festival var mı acaba?

"Şoför otuz dakika sonra sizi alacak," diyor Lucy.

"Git giyin. Ben oyunu kaldırayım." Barrett'in bunu iki kez söylemesine gerek yok. Hızlı adımlarımın yarattığı serin esintinin tadını çıkararak merdivenlere koşar adımlarla çıkıyorum. O oda çok sıcaktı.

Biraz kıyafet alıp banyoya girerek üstümü değiştirip yüzümü tazeliyorum. On dakika sonra banyodan çıktığımda Barrett'ı gömleksiz ve dar beyaz pantolonunu giymeye çalışırken buluyorum.

"Üzgünüm. Burada giyindiğini fark etmedim."

Barrett sırtıyor. "Bu sabahki kadar utanç verici bir durumda değilim, değil mi?"

"Doğru," diye cevap verdim, kendimi serinletme dürtüsünü bastırarak. Bu sabah olanları konuşmak istemiyorum. O konuşmayı Jimmy Hoffa'nın cesediyle birlikte gömmek istiyorum.

Gözlerimi başka yere çevirmeye çalışıyorum, ama dürüst olalım, neden çevireyim ki?

Barrett'ın yanlarında V şeklinde kasları olduğunu bu sabah duşta keşfetmiştim. Nedense, pantolon giydiğinde daha da çekici görünüyorlar. Peki ya o pantolon? Tanrım, merhamet et.

Hamptons kıyafetlerine eşdeğer gri eşofman altı, Barrett'ın kaslı uyluklarını sarıyor ve müstehcen olmadan bacaklarının arasındaki şişkinliği mükemmel bir şekilde vurguluyor. Neye sahip olduğunu zaten biliyorum. Onu iş başında gördüm, ama yine de pantolonunun kumaşına bastırılmış halini görmek beni şok etti.

Onu duşta mastürbasyon yaparken gördükten sonra, pantolonunun fermuarını çekmek o kadar da samimi gelmezdi. Ama pantolonunun üst kısmındaki delikten düğmeye basan o parmaklar neredeyse porno gibiydi.

Yatağın üzerindeki gömleğe uzanıyor, yeşil ve mavi çizgili desenli, düğmeli bir gömlek, bu desen gözlerini daha da yoğunlaştırıyor. Ben çantama eşyaları yerleştirerek kendimi meşgul ediyorum ama gözümün ucuyla, gömleğinin düğmelerini iliklediği her hareketi izliyorum.

Ailemin bana verdiği narin zincir kolyeyi takmaya çalışıyorum ama titreyen ellerim, küçük tokayı açık tutmak için gereken hassasiyeti gösteremiyor. Barrett arkama yaklaşıyor, sessizce zincirin uçlarını beceriksiz parmaklarımdan alıyor ve birbirine bağlıyor. Kolyeyi nazikçe tenime koyuyor, parmak uçları boynumun dibine değiyor ve omurgamdan aşağı bir titreme geçiyor.

"Teşekkür ederim." Aynada ona gülümsüyorum.

O da başını sallar, o yoğun ela gözleri benimkilere bakarak, bana her şeyi ve hiçbir şeyi anlatır, sonra kapıya doğru döner.

Şarap içmeyi pek sevmem ama Barrett ile aramızdaki gerginlikten anlaşıldığı üzere, bugün içmeye başlayacağım.

BÖLÜM 17

Barrett

Chloe dar beyaz kot pantolon ve arkası açık, seksi bir tişört giyiyor. Bu, geçen hafta akşam yemeğinde giydiği ipek kaşkorseyi parka gibi gösteriyor. Tişört göğüslerini ön tarafta sarıyor, dekoltesini bolca görmemi sağlıyor ve pantolonunun ön kısmını tekrar sıkılaştırıyor.

Şaraphanede oturmuş, şarap tadımı yapıyoruz ama Chloe şarabını tatmak yerine, bir dikişte içiyor gibi görünüyor.

Garson bize şarküteri tabağı getiriyor ve Chloe'nin onu da mideye indirdiğini görmek beni mutlu ediyor. En azından aç karnına içmiyor.

"Chardonnay hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hangisi Chardonnay'dı?" diye soruyor.

"Kadehindeki."

"Oh. Güzel." Dudaklarını ısıyor. "Ben pek şarap içen biri değilim."

"Gerçekten mi? Bence çok iyi içiyorsun." Ona her tadımı bitirmek zorunda olmadığını, bunun için kova olduğunu, bitirmek istemediğin her şeyi dökebileceğini söyledim, ama Chloe bunun israf olduğunu düşündü ve önüne konulan her damlayı içti.

"Ben pek içki içen biri değilim. Lisede ve üniversitede pek parti yapmadım. Ama çok kitap okurdum."

"Fark ettim. Books 4 Kids hakkında bana biraz bilgi verin," diyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum.

"Bu, bağışınızın nereye gittiğini sorgulamak için mi? Hesabı ödediğimde bu konuyu hallettiğimizi sanıyordum."

"Bu konuda çok tutkulu olduğunuzu görebiliyorum ve daha fazla bilgi almak istiyorum." "Gençken memleketimdeki kütüphanede gönüllü olarak çalışıyordum, okuma güçlüğü çeken çocuklara ders veriyor ve küçük çocuklara hikaye saatleri düzenliyordum. Hatta

şarkı söylemek ve eğlenceli hale getirmek için ukulele çalmayı öğrendim." "Ukulele mi?"

"Gitar çalmak istedim ama ellerim çok küçüktü," ellerini önünde sallayarak, "hala da öyle. Gitarın akorlarına ulaşmak zordu, bu yüzden ukulele öğrenmek için iyi bir enstrümandı. Senin için sorun olmaz, ellerin çok büyük."

"Bana kompleks yaratacaksın."

"Koca ellerin yüzünden mi?" Gülerek, "Benimkilere göre kocaman ama vücuduna orantılı."

Ne demek istediğini söylemesine gerek yok, ima etti. Vücudumun diğer büyük kısımlarına uyan bu büyük ellerim olması çok uygun. Bu sabah duşta Chloe'nin beni izlediğini fark ettiğimde, bu düşünce bütün gün aklımdan çıkmadı.

"Kitapları ve okumayı her zaman sevmişimdir. Kitap okumakla para kazanabileceğim bir meslek olduğunu öğrendiğimde, İngiliz edebiyatı okudum ve gözümü New York'a diktim."

"St. Clair Press'te çalışmaktan hoşlanıyor musun? Annemle birlikte?"

"Annenle tabii ki. O harika biridir. Ondan çok şey öğrendim." Chloe, şarap kadehine bakarak gözlerini karşıladı. "Bu benim için çok önemli olmasaydı bu işi yapmazdım. Bu sadece bir iş değil. Yazarların, birileriyle bağlantı kurma umuduyla tüm kalplerini ve ruhlarını döktükleri hikayeleri okumayı seviyorum. Ve ben de onlarla bağlantı kurup JoAnna'ya veya bir yardımcı editöre ilettiğimde, onların hikayelerini dünyaya duyurma çabalarına katkıda bulunmuş gibi hissediyorum."

Chloe'nin kariyerine tutkuyla bağlı olmasını bekliyordum, ama onun bu şekilde konuşmasını dinlemek içimde bir şeylerin çatlamasına neden oldu. Evet, Chloe annemin dairesinde o partiyi düzenleyerek bir hata yaptı, ama onu zor durumda bırakan benim. Onun kariyer hedeflerinin, editör olmak ve harika hikayeleri dünyaya sunmak, bir anda yok olabileceğine inanmasını sağlayan benim.

Fred'e o kadar odaklanmışım ki, onun bakış açısını göremedim. Annem öğrenirse ne yapacağını düşünerek geçirdiği saatleri hiç düşünmemiştim.

Chloe'nin gözünün köşesini silmesini izledim, sonra şarabından bir yudum aldı. "En sevdiğin kitap?"

Gülüyor. "Seçmek imkansız." "Peki.

Hangi türü tercih edersin?"

"Benimle dalga geçemezsin."

"Seninle dalga geçmeyeceğim." Kalbimin üzerine bir çarpı işareti yapıyorum.

"İyi bir psikolojik gerilim romanını severim, ama romantik romanları da severim." "Neden bu kadar zordu?" diye soruyorum.

"Beni yargılıyormuşsun gibi hissediyorum." "Nasıl yani?"

"Sanki, 'Chloe'ye bakın, çok deneyimsiz, erkeklerle başa çıkabilmek için romantik romanlar okuyor' diyorsunuz."

"Benim düşündüğüm hiç de öyle değil." Bir an duruyorum. "Ne kadar deneyimsizden bahsediyoruz?"

Kafasını sallar. "Söylediğimi unut."

Ona gülümsüyorum. Daha fazlasını bilmek istiyorum. *Her şeyi* bilmek istiyorum. Ama Chloe'nin gergin olduğunu görebiliyorum ve geri çekilmesini istemiyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Bana daha çok gülümsemem gerektiğini söylemiştin. Bunu listene yazmıştın."

Dudaklarını büzüyor. O tatlı, öpülesi dudakları. "Beni alay ediyormuşsun gibi geliyor."

"Sohbet ediyorum."

"Ah, kafam karıştı. Bu senin normal yaklaşımın değil." Kadehindeki Chardonnay'ı bitirir. "Sessizliği seversin, böylece insanları inceleyip onları rahatsız edebilirsin. Bu taktiği Fred'e henüz uygulamamış olmana şaşırdım."

"Fred'in durumu özel. Sonunda satmak zorunda kalacak, ama zorlanmayacak kadar yeterli zamanı ve varlığı var."

"Bunların nasıl işlediğini bilmiyorum, ama anlaşıyor kapatırsan..."

"Anlaşmayı kapattığımda."

"Tamam, Fred ile anlaşmayı kapattığında, bu ne anlama geliyor? Şirketin en iyisi mi yoksa?"

"Zaten en iyisi."

"Yani, SCM'yi en iyi medya şirketi yapmak için Voltaire'e ihtiyacın yok, ama yine de onu istiyorsun çünkü..."

"Babam öldüğünde şirketi babamın kardeşi Leo amcam yönetiyordu. O iyi bir adam, aslında çok çekici."

"Siz ikiniz akraba mısınız?" Kaşlarını kaldırır.

"Çok komik." Sırıtiyorum. "Leo amca çok iyi kalpli. İş adamı değildi ve şirket onun liderliğinde milyonlarca dolar kaybettiğinde bu ortaya çıktı."

"Yani, şimdi şirketin başında sen varsın."

Başımı salladım. "Son yedi yıl, şirketi babam öldüğünde olduğu noktaya geri döndürmekle geçti."

"İş hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama bundan memnun olduğun bir an var mı? Babanın şirketini getirdiği noktadan gurur duyacağını bildiğin ve haftada seksen saat çalışmak zorunda olmadığın bir an?" Chloe, dirseğini masaya dayayıp çenesini eline dayayarak soruyor. İlgiyle cevabımı bekliyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Benim yönetimim altında SCM, şu anda ülkedeki en büyük medya şirketi ve dünyadaki en büyük beş şirketten biri. CEO olarak görev yaptığım süre boyunca, yüz milyonlarca dolarlık varlık elde ettik. Babamın kırk yıl önce kurduğu şirketim, şimdi milyarlarca dolar değerinde. Chloe'nin sorusu beni derinden etkiliyor. Ne zaman yeter? Hedefime ne zaman ulaştım? Yedi yıldır durmaksızın çalışıyorum, değişken bir hedefe ulaşmak için kendimi öldürüyorum. Sonu yok. Her şey o kadar alışkanlık haline geldi ki, artık nedenine dikkat etmiyorum.

Chloe'nin bir krakerin üzerine keçi peyniri sürüp üzerine prosciutto koymasını izliyorum. Bu, Chloe ile olan durum hakkında kendimi daha kötü hissetmeme neden olan bir başka farkındalık. Bunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

"Konuşmayı seviyorsun,"
diyorum. "Bu bir cevap
değil."

"Bu bir gözlem. Benim de gözlemlerim var."

"Gözlemin nedir?"

"Ping pong masası boş, oynamalıyız."

"Ping pong." Chloe gözlerini devirir. "Senin raket sporlarıyla ne alıp veremediğin var?"

"El-göz koordinasyonum, çevikliğim ve dayanıklılığım mükemmel."

"Aynı zamanda alçakgönüllüsün de." Chloe gülüyor.

Bizi oturma alanının karşısındaki çimlerdeki ping pong masasına götürüyorum. Başka çim oyunları da var: fasulye torbaları, at nalı, bocce topu ve iki fit yüksekliğinde satranç taşları olan büyük bir satranç tahtası.

Elimdeki şarap kadehini kaldırıyorum. "Bu benim dezavantajım olacak." "Öyleyse, benim de dezavantajım olacak." Şarabından bir yudum alıyor.

"Hayır, bardağı tek elle tutacağım. Seninkini bırakabilirsin."

"Oh," der ve şarap kadehini yakındaki bir masaya koyar. "Tamam, hazırım."

Servis yapıyorum. Top karşı tarafta zıplıyor ve Chloe'nin hemen yanından geçiyor.

"Belki de bunun yerine yapabileceğimiz bir bulmaca vardır? Bulmacalarda çok iyiyim." "Yapabilirsin. Topa dikkatini vermelisin," diyorum.

"Toplara bakmak. Bu konuda iyi olmalıyım." Chloe güldü. Masanın onun tarafına geçtim.

"Ne yapıyorsun?" "Vuruşuna yardım ediyorum."

Onun arkasına geçip, ping pong raketindeki elinin üzerine elimi koyuyorum. Göğsüm sırtına baskı yapıyor. Çok güzel kokuyor. Kahretsin. Bu kötü bir fikirdi.

"Vuruş hakkında ne diyordun?" diye sorar, şarap Chloe'yi açıkça daha rahatlatmıştır. Beynim hemen bu sabah duşta beni yakaladığı ana geri döner.

"Aklını pisliklerden arındır ve odaklan," diye kulağına homurdanıyorum, çünkü aklım bütün gün ona yapmak istediğim pisliklerle dolu. "Tamam, yavaş ve sabit," diyorum, kolunu geriye doğru yönlendirip topu bırakırken. Vuruşu tamamlıyoruz ve top fileyi geçiyor.

"Başardım!" diye zıplıyor.

"Hiç de bile." Gülümsemeyi saklıyorum. Kutlama yaparken çok sevimli görünüyor. Hadi Barrett, kendine gel.

"Yine de kutlayacağım." Bana dilini çıkarır.

"Gerçek bir servisten geri dönebilecek misin, bir bakalım." Onu bırakıp masanın benim tarafına geçiyorum, umarım bana verdiği yarı ereksiyon fark edilmez.

Masadan karşıya servis atarım ve Chloe'nin geri dönüşü masanın köşesine çarpar, sonra da benim ulaşamayacağım bir yere, yere sekerek düşer.

Chloe, Wimbledon'u kazanmış gibi kutluyor.

"Acemi şanssı."

"Tenise ilk kez başladığında kafasına top çarpan bir kızın acemi şanssı olduğunu sanmıyorum."

Topu ona servis atması için fırlatıyorum.

Chloe servis atar, ben geri gönderirim, sonra topu zar zor file üzerinden geçirir ve ben onu yakalayamadan iki kez sekerek yere düşer.

Oyun böyle devam ediyor.

Ve işte böyle, çılgın, düzensiz hareketler ve hiç de zarif olmayan bir şekilde, Chloe beni ping pongda yener.

"Gerçekten denediğine emin misin?" diye sorar Chloe, raketini masanın üzerine bırakarak.

"Tabii ki deniyordum. Kazanmayı ne kadar sevdiğimi bilirsın," diyorum ve ben de raketimi masaya koyuyorum.

Chloe'nin coşkulu gülümsemesi tüm bağları aydınlatıyor. Gülümsemesini bana yönelttiğinde, göğsümden bir sıcaklık yayılıyor. Aniden, onun yüzündeki o gülümsemeyi korumak için yapmayacağım hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum.

BÖLÜM 18

Chloe

Barrett ile harika vakit geçiriyorum. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Barrett'ın iyi vakit geçirebileceğini düşünmemiştim, hele ki benimle birlikteyken. Barrett ile şarap, eğlence demektir.

"Hadi bir oyun oynayalım," diyorum.

"Buradaki tüm bahçe oyunlarını oynadık." Açık bahçeyi işaret ediyor.

"Hayır, senin o devasa, elinle ulaşamayacağın, göz-el koordinasyonu gerektiren şeyi içermeyen bir oyun oynamak istiyorum." Parmağımı onun yönüne doğru çeviriyorum, sonra kendimi şaraphanenin bahçesini çevreleyen ahşap çıkıntıya çıkarıyorum. Beyaz pantolonumu ya da o çıkıntıdan inerken kırımın nasıl görüneceğini hiç umursamayacak kadar sarhoşum. "Benim iyi olduğum bir şey."

"Ping pong'u kazandın. Ve son top yoldan çıkıp satranç tahtasındaki şövalyelerden birinin kafasını koparana kadar bocce topunu da neredeyse kazanacaktın."

Barrett'ın, benim dünyanın en az takdir edilen bocce topu oyuncusu olmadığım iddiasını reddedip, kırılmış gibi davranmak istiyorum, ama Barrett şimdi gülümsüyor ve benim argümanım buharlaşıyor.

Gülümseyen Barrett'ı çok seviyorum. Öyle ki, o bir adım geri attığında, gömleğini avuçlayıp onu kendime doğru çekiyorum. Bir saniye sonra, bacaklarımın arasında duruyor.

"Doğruluk mu cesaret mi oynayalım," diyorum Barrett'ın yüzüne birkaç santim uzaklıkta. "Oynamak istediğin bu mu?" Dudakları seğiriyor.

"Şans seninle olsun," diyorum dramatik bir şekilde. "Bu burada nasıl geçerli olur?"

"Bilmiyorum. Sadece söylemek istedim." Omuz silkiyorum. Kızın anının tadını çıkarmasına izin verelim. "Tamam, doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk," diyor.

"Merdivenin nesi var?"

"Ne demek istiyorsun?" Geri çekilirken gömleğinin kumaşı gerginleşir.

"Benim orada olmam sana tepki yarattı ve Ryan Shaw ile dans etmeme kızdığını biliyorum

Ryan Shaw ile dans etmeme kızdığını biliyorum, ama bu daha fazlası gibi görünüyordu."

Barrett derin bir nefes aldı; gözleri ayaklarına düştü, sonra tekrar benim gözlerime baktı.

"Yüksekten korkuyorum."

"Yüksekten korkuyor musun?!" Sesim yükselir, daha çok inanamama nedeniyle. Barrett gözlerini kısarak bana bakar.

"Üzgünüm."

Devam etmesi için başımı sallarım.

"Merdiven gibi basit bir şey bile beni endişelendiriyor. Bununla başa çıkmayı öğrendim, bunu tetikleyen şeylerden kaçınıyorum."

"Uçakla seyahat ediyor musun?"

"Penceresi kapalıyken." "Peki ya yüksek binalar?"

"Beni pencereye burnumu dayamış halde bulamazsın." "Bu çok ilginç."

"Neden?"

"Senin hiçbir şeyden korkmayan bir adam olduğunu sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün." Bir an beni inceledi. "Sıra bende." Ah, evet.

O kısmı unutmuştum.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu.

"Seçenek C. Öpüşelim." Dudaklarımı yaladım ve Barrett'ın gözleri ağzıma kaydı. İhtiyacın olduğunda "seksi sahte erkek arkadaşını en uzun süre öpen" yarışması nerede? "Fred'in çalılarda casusları olabilir. İkna edici olmalıyız."

Şu anda o kadar yakınız ki, aynı havayı soluyoruz.

Son anda yön değiştirir ve dudakları çenemi okşar. "Sen çok alaycısın," derim.

"Bu oyunu oynamak sen istedin."

"Katılmam gerektiğini fark etmeden önceydi," diye sızlanıyorum.

"Tamam. Oynamak zorunda değiliz." Barrett omuz silkiyor ve sanırım kolay kurtuldum. Bu sabah duşta, kalçalarımın iki yanında, sertleşmiş penisini saran ellerini

"Bu sabah olanları konuşalım." "Neyden bahsediyorsun?" diye soruyorum, sanki bütün gün bunu düşünmemişim gibi.

"Neyi kastediyorsun?" Sanki bütün gün bunu düşünmemişim gibi soruyorum.

"Duşta beni izlemenden."

Utançtan omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık hissediyorum, ama sonra Barrett'ın banyoda durup beni küvette mastürbasyon yaparken izlediğini ve ben ona bu konuda hiçbir şey demediğimi hatırlıyorum.

"Bu çok ürkütücü. Dürbün falan yoktu. O canavarı görmek için dürbüne ihtiyacım da yoktu ama..." Kendimi durduruyorum, ama bu, gözlerimin Barrett'ın kasıklarına kaymasını engellemiyor. Sonunda gözlerimi kapatıp başka yere bakmayı başarıyorum, çünkü gözlerim bana ihanet ediyor ve artık onlara güvenemiyorum. "Artık ödeşik, sence de öyle değil mi?"

"Seni küvette izlediğim için." Başımı salladım.

"Görünüşe göre biz kapıyı çalmayan iki sapığız."

"Chloe." Barrett'ın sesi dikkatimi tekrar ona çeker. Daha önce hiç bu şekilde adımları söylediğini duymamıştım. Öfke ya da sinirlilik yok, daha çok kararlılık ve merak var, biraz da saygı. Hoşuma gitti ve şimdi ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Sıra bende," diyorum.

"Oynamayı bitirdiğimizi sanıyordum."

"Bu benim oyunum. Kuralları ben koyarım." Bu oyunu tekrar rayına oturtmam lazım. *Chloe'yi Utandırma oyununa* tehlikeli bir şekilde *yaklaşıyor*. Barrett'ın yaptığı her şey bir şekilde buna geri dönüyor.

Ona ne sormak istediğimi düşünmeme bile gerek yok. Bütün gün dilimin ucundaydı ve o konuyu açtığına göre sormak zorundayım.

"Bu sabah duşta, bilirsin," boğazımı temizledim, "ne düşünüyordun?"

Barrett de tereddüt etmiyor.

"Seni."

Bunu çok doğal bir şekilde söylüyor, sanki iç çamaşırlarıma dinamit atmamış gibi şarabından bir yudum alıyor.

"İlginç. Soracak çok şeyim var." Barrett sırtıttı.

"Soruma geri dönelim."

"Bir sorunuz mu vardı? Hatırlamıyorum."

Yüzünü benimkine yaklaştırır, sözleriyle çıkan nefes kulak kepçemi okşar.
"Gösteriyi beğendin mi?"

Derin bir nefesle içimdeki hava dışarı çıkıyor.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi? Senin güzel ağzını hayal ederken elimle mastürbasyon yapmam? Tatlı amını sikimle doldurmam?"

Bacaklarım onun sözleriyle titriyor.

"Barrett." Neredeyse inilti gibi çıkmasına engel olamıyorum.

Gökyüzü artık kararmış. Oturma alanı ve bahçeye asılan beyaz ışıklar sıcak bir parıltı sağlıyor. Dış mekan hoparlörlerinden yumuşak caz müziği çalıyor, sadece birkaç metre ötede fasulye torbalarıyla oynayan iki çiftin kahkahalarıyla kesintiye uğruyor, sonra da çılgın bir atış bocce topu alanına düşüyor. Bu arada Barrett'ın pis ağzı külotumu ıslatmış.

Bir cevap bekliyor. Bir erkekle olan herhangi bir etkileşimde, bu anda kaçıp giderdim. Ama Barrett'tan kaçmak mümkün değil. O, bir ay daha benim sahte erkek arkadaşım. Onu tekrar görmek zorunda kalacağım. Ayrıca şu anda beni köşeye sıkıştırmış durumda, yani kaçmamın imkanı yok.

"Yemekte beni yemek istediğini söylediğinde neden güldüğümü bilmek ister misin?" diye soruyorum.

"Evet." Bakışları yüzüme
sabitlenmış. "Çünkü gergindim."

"Senin beni..." Barrett'ın ifadesi şaşkınlıktan endişeye dönüşüyor. "Sana asla zorla sahip olmazdım. Hiçbir kadına. Bu, senin bir iş anlaşması için isteksizce benim kız arkadaşım gibi davranıyor olmanla pek uyuşmuyor olabilir, ama sana asla fiziksel olarak zorla sahip olmazdım."

"Sana inanıyorum. Gergin olduğum şey bu değildi."

"Tamam. Neydi o zaman?" diye soruyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," itiraf ettim.

"Seks mi?" Derin sesi sözlerini daha da etkileyici hale getiriyor ve ben panik içinde etrafa bakınıyorum.

"Şu anda çok gürültü
yapıyorsun!" "Bağırın
sensin."

"Hayır. Seks değil," diye fısıldıyorum. "Ben bakire değilim. Daha önce seks yaptım. Diğer şeyler. O kısım atlandı."

Anlaması için bekliyorum.

"Oral seks."

"Seks demeyi kes."

O da başını sallar, bir an beni inceler ve sonra yaklaşır. Neredeyse kızgın gibi görünüyor. "Sanki sadece siklerini ıslatmakla ilgilenen aptallarla yatmışsın gibi geliyor."

"İki aptal. Seks yaptığım kişi sayısı bu."

Barrett başını sallar ama başka bir şey söylemez. Ne söylemesini beklediğimi bilmiyorum. Kaç kadınla yattığını çok merak ediyorum ama aynı zamanda merak etmiyorum çünkü onu başka bir kadınla düşünmek midemi bulandırıyor. Bu, midemde dolaşan şarabın etkisi de olabilir.

Benim tecrübesizliğim konusunda sessiz kalması beni paranoyak yapıyor. Bunu garip mi buluyor?

"Kimsenin seni tatmamış olması gerçekten çok yazık, ama bu benim yapmayacağım bir hata. Bu düşünce beni daha da tahrik ediyor."

Barrett'ın sözleri karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hem heyecan verici hem de sinir bozucu bir durumdu.

"Gerçekten mi?"

diye soruyorum.

"Evet."

Bir eliyle çenemi kavrayan Barrett, dudaklarını benimkilere bastırıyor. Dudaklarımız birleştiği anda telefonu çalıyor.

Küfür eder, cebinden telefonunu çıkarmak için geri çekilir. Telefonunu çalılara atmak ve dudaklarını tekrar dudaklarıma koymasına için yalvarmak istiyorum. Belki bunu listeme eklerim.

"Alo?" diye cevaplar, sesi kesik kesik, ama sonra yumuşar. "Ne?" Bakışları bana döndüğünde, gözleri fal taşı gibi açılmıştır. "Tamam, yoldayız."

"Ne oluyor?" Barrett'ın büyük elleri belimi kavrayıp beni çıkıntıdan kaldırırken soruyorum. Elim tutup beni şaraphanenin bahçesinden geçip yan tarafa ve ön tarafa götürüyor.

"Barrett. Ne oluyor?"

"Baxter. Lucy onu dışarı çıkardığında, komşunun evinde havai fişekler patlamaya başladı ve o korktu. Kaçtı. Lucy onu bulamıyor."

Kalbim sıkıştı.

"Aman Tanrım. Ben berbat bir köpek annesiyim. Onun korkacağını bilmeliydim. Fırtınalardan nefret ediyor, tabii ki havai fişeklerden de nefret edecek. Ne düşünüyordum ki?! Şimdi orada bir yerlerde tek başına ve korkmuş durumda. Ya yaralanırsa? Ya onu bulamazsak? Ya..."

Barrett beni kendine doğru çeker.

"Onu bulacağız." Bunu çok doğal bir şekilde söylüyor. "Gerekirse tam zamanlı bir arama kurtarma ekibi tutacağım."

"Bunu yapar mısın? Baxter için?" Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde soruyorum. Baxter'ın kaybolması beni çok üzüyor, ama Barrett'ın sözleri sayesinde, onun sağ salim geri döneceğine dair umudum artıyor.

"Senin için yaparım. Çünkü sen Baxter'ı seviyorsun ve ben..." Bir an durur, bana bakar, "sen benim kız arkadaşımın. Seni mutlu etmek için her yolu denemem çok doğal."

Doğru. Her şey görünüşle ilgili. Eğer gerçekten birlikte olsaydık ve Barrett beni gerçekten önemseydi, Baxter'ı bulmak en önemli önceliği olurdu. Demek istediği bu. O da bu konuda üzerine düşeni yapmalı.

Araba durur, havai fişeklerin ilk ışıltısı gece gökyüzüne yükselir ve parlak kırmızı bir patlama olur.

"Acele etsek iyi olur." Barrett beni içeriye yönlendirir. Eve giderken pencereden dışarıya bakıyoruz, ama hava karanlık ve pek bir şey görmek zor.

Eve vardığımızda, Lucy panik içinde kapıyı açar.

"Çok üzgünüm!" der, yüzü suçluluk duygusuyla doludur. "Onu dışarı çıkardım ve komşular havai fişekleri patlatmaya başladığında kaçtı."

Aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, ama Barrett'ın bir planı var.

"Sorun değil Lucy, onu bulacağız." Barrett'ın kararlılığıyla sakinleşmiş gibi görünüyor, tıpkı benim gibi. "O gelirse diye burada kal. Chloe, sen Mac'le arabaya bin. Şehre doğru sür, seslerden kaçmak için o tarafa gitmiş olabilir. Ben arkaya, ormanlık alana gidiyorum."

Lucy'den bir el feneri ister, Lucy de hemen kilerden bir tane alır.

"Onu bulursan beni ara, ben de aynısını yapacağım," der ve arka kapıdan dışarı koşar.

Ön tarafta arabaya atlıyorum ve Fred'in şoförü Mac'ten kasabaya doğru sürmesini istiyorum. Yavaş bir hızda gidiyor, trafik olmadığı için bu kolay bir şey, çünkü bugün tatil ve uzaktan hala havai fişekler patlıyor. Yolda çok fazla araba olmaması, korkmuş bir köpeğin etrafta koşmasına tehdit oluşturmayacağı için beni rahatlatıyor, ama bu aynı zamanda Baxter'ı gören olup olmadığını sorabileceğim kimse olmadığı anlamına da geliyor.

Dakikalar geçiyor ve daha önce hissettiğim umut yavaş yavaş yine paniğe dönüşüyor. Mac sokaklarda arabayla dolaşıyor, ama bu kadar çok kapılı

evler varken, her bahçeyi kontrol etmek imkansız.

Suçluluk duygusu beni kemiriyor. Her zaman bir köpek istemişimdir, ama Baxter'ı evlatlık almamın nedeni Barrett'ı çıldırtmak olduğu için kendimi çok kötü hissediyorum. Onun evinde bir köpek olmasını istemeyeceğini biliyordum, bu yüzden bencilce Baxter'ı kendi amaçlarım için kullandım. Onu hafta sonu için buraya getirdim ve şimdi kayboldu ve hepsi benim suçum.

Göğsüm çökmek üzereymiş gibi hissettiğim anda telefonum çalmaya başladı. "Barrett!" Kalbim güm güm atarken cevap verdim.

"Onu buldum." Bu sözleri söylediği anda, gözlerimden rahatlamış bir şekilde yaşlar dökülür. "Eve dönüyoruz."

"Tamam. Orada görüşürüz."

Mac'e iyi haberi veriyorum ve Fred'in evine geri dönüyoruz.

Vardığımda, Baxter'ı bir havluya sarılmış, Barrett'ın kucağında otururken buluyorum, sadece başı ve ıslak, çamurlu patileri dışarı çıkmış. Barrett, Baxter'ın kulaklarının arkasını okşuyor ve yatıştırıcı bir sesle onunla konuşuyor. Bir zamanlar buz gibi bir adam olduğumu düşündüğüm bu adam, endişeli bir hayvanı teselli ederken, ben bir an orada fark edilmeden duruyorum.

Artık daha fazla uzak duramayacağım için mutfığa giriyorum.

"Onu nerede buldun?" diye soruyorum ve ellerimi Baxter'ın başına koyuyorum, o da hemen yüzümü yalıyor.

"Komşunun verandasının altında kıvrılmıştı. Evin arkasındaki ormanlık alandan geçip birkaç ev aşağıya gelmişti."

Barrett'a baktığımda, bana gülümsüyor. Yanağında bir çamur izi var.

"Teşekkür ederim." Boğazımda duygular yükselirken, bu sözler fısıltı olarak çıkar.

Ela gözleri benimkilere odaklanmış, sadece başını sallar. O bakışla midem altüst olur.

"Banyo yapması gerekecek."

Barrett ayağa kalkıyor ve ilk kez ne kadar kirli olduğunu fark ediyorum. Yüzündeki kir, gömleğindeki çamura kıyasla hiçbir şey. Beyaz pantolonu ise... artık griye dönmüş. Bu halinden kurtulabilir mi bilmiyorum. Yazık, o pantolonla poposu çok güzel görünüyordu.

"Senin de yıkanman gerekecek," diyorum.

Bu sabah şaraphanede duşta onunla ilgili yaptığımız konuşma aklıma geliyor. Onun sahte kız arkadaşı olsam da, bu sabah kendini okşarken bana olan duygularını itiraf etmesinin

aramızdaki her şeyi çok gerçek hissettirdiğini itiraf etmeliyim. Ve şimdi, saçının tek bir telinin bile yerinden oynamasını sevmeyen bu mükemmel bakımlı adam, Baxter'ı kurtarmak için ıslak ormanda yürürken çamurla kaplanmış mı? Kalbim ve külotum buna dayanamaz.

Barrett'in çamurlu görünümünden gözlerimi ayırıyorum, çünkü korkmuş bir hayvanı kurtarıken ıslanan ve kirlenen bir erkekten daha çekici bir şey varsa, bunu kanıtlamak çok zor olurdu.

"Sen temizlenirken ben onu yıkarım. Yani, aynı banyoda değil tabii." Yine, zihnim Barrett'ı duşta çıplak izlediğim anlara geri dönüyor, bu yüzden kızarmamak için gülüyorum. Bu utanç duygusunu gidermiyor, bu yüzden Baxter'ı kucağıma alıyorum. "Lucy'nin yardımını alacağım. Tamam, hoşça kal."

Barrett'ı mutfakta bırakıyorum, eminim benim garip ayrılışımdan eğleniyordur.

Lucy, banyoyu hazırlamama ve Baxter'ı sabunlarken onu sakın tutmama yardım ediyor. Temizlendikten sonra onu havluyla kuruluyorum, ama o kaçıp sallanarak üzerimize su sıçratıyor.

Baxter temiz ve kuru bir şekilde yatak odamıza geri dönerken, ben ise onu küvette tutmaya çalışırken çamurlanmış ve ıslak köpek gibi kokuyorum.

Barrett orada değil.

Duş boş. Kapıyı açmadan önce en az elli kez kapıyı çaldım. Baxter'ı köpek yatağına yatırdıktan sonra, pijamalarımı alıp kendim duş alıyorum.

Hamptons'ta bir gün geçirdik, ama sanki çok şey olmuş gibi geliyor. Vücudum yorgun, başım da daha önce içtiğim şaraptan dolayı hafifçe ağrıyor. Şaraphanede hissettiğim coşku çoktan geçti, Baxter kaybolduğunda hissettiğim adrenalin ve panik onu silip süpürdü. Barrett'a cinsel deneyimsizliğini anlatan, ağzı gevşek Chloe'yi özlüyorum. Şimdi ise, Barrett'ın bu büyük adaletsizliği düzeltme sözünü tutup tutmayacağını merak eden, sinirleri bozuk biriyim.

Tuvaletten çıktığımda, başucu lambaları yanıyor ve Barrett'ı gömleksiz bir şekilde dizüstü bilgisayarının başında buluyorum, bilgisayar ekranı onun oyulmuş göğsüne ve kollarına bir ışık yayıyor. Yatağın ortasında, onun yanında kıvrılmış halde Baxter yatıyor. Görünüşe göre, en azından bu gece için, yatakta köpek yasak kuralı çiğnenmiş.

Barrett dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Selam." El salladım.

"Selam," diyor, gözleri bir an daha tişörtümün göğüs kısmında kalıyor, sonra tekrar bilgisayarına dönüyor.

Yatağın başucundaki masada bir bardak su ve iki ibuprofen buluyorum. Gözlerim Barrett'a kayıyor. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki," diye cevaplar, gözleri bilgisayarına odaklanmış halde. Şaraphanede aramızdaki enerji artık uzak bir anı.

Hapları alıp yatağa giriyorum. Baxter hareket ediyor ve başını elim altına bastırıyor.

"Işık seni rahatsız mı ediyor?" diye soruyor Barrett. "Aşağı inebilirim."

"Hayır, sorun yok," diyorum, onun varlığından keyif alarak. Parmaklarının tuşlara vurma sesi.

Bir yanım Barrett'ın bana veya daha önce söylediği şeylere ilgi göstermiyor olması nedeniyle kafası karışık olsa da, diğer yanım rahatlamış durumda.

Ona çekici bulsam da, bu hafta sonundan sonra daha da çekici bulsam da, Barrett ile bir ilişkiye girmek işleri sadece karmaşıklaştırır.

Kariyerime odaklanmam gerekiyor. JoAnna'ya, Lacey'nin yerine bakarken mevcut görevlerimi yerine getirebileceğimi kanıtlamam gerekiyor. Ve Books 4 Kids etkinliği bu Cuma günü. Bu hafta her şeyin yolunda gitmesi ve etkinliğin sorunsuz geçmesi gerekiyor.

Barrett'ın dizüstü bilgisayarının ışığı altında, Baxter'ın ıslak burnu elime sürtünürken, uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 19

Barrett

Saat üçte şehre geri döndük.

Kahvaltıdan sonra Lucy, Baxter'a götürmek için gurme köpek maması yapmaya ısrar etti. Dün kaybolduğu için kendini çok kötü hissediyordu ve onu şımartmak için bir şeyler yapmak istiyordu. Bence biraz abartılıydı ama onun cömert teklifini reddetmek istemedim. Muhtemelen Fred'e hafta sonunun nasıl geçtiğini anlatacaktı ve ben onda en iyi izlenimi bırakmak istiyordum.

Beklerken, Chloe havuz kenarında uzanıp kitabını okudu, ben de dizüstü bilgisayarımda çalıştım, gözlerim sık sık ekrandan Chloe'nin pembe bikinisine kayıyordu.

Evde, ayrı yollara gittik, ama birkaç dakika önce, Chloe, Baxter'ın peşinden çalışma odama girdi.

"Burada kitap okuyabilir miyim?" diye soruyor. "Tabii." Oturma alanını işaret ediyorum.

Chloe kanepeye oturur ve yerleşir. Bir an sessiz kalır, okumaya başlayacağını düşünürüm ama sonra bana seslenir.

"Frankie bana mesaj attı."

"Gerçekten mi?" Belki de şaşırmamalıyım. Frankie'nin Chloe'yi sevdiğini biliyorum ama çiftlerimizin etkinlikleri dışında birlikte vakit geçireceklerini hiç aklıma gelmemişti.

"Dudaklarının şişkinliğinin azaldığını ve en geç yarın Fred'in sikini emmeye başlayabileceğini söylüyor."

Boğazımı temizledim. Frankie ve Fred arasında herhangi bir cinsel ilişki hayal etmek istemiyorum ama Chloe'nin ağzından çıkan "emmek" ve "sik" kelimeleri tüm kanımı aşağıya akıtmış durumda.

"Aynen böyle söyledi," diyor.

"Daha iyi hissettiğini duyduğuma sevindim," diyorum.

"Ve beni manikür yaptırmaya davet etti. Onun takma tırnak serisini denememi istiyor."

"Ona ne dedin?" diye soruyorum.

"Evet dedim. Fred ile olan ilişkinde sana yardımcı olacağını düşündüm. Bilirsin, kız arkadaşlar arasında biraz iyi niyet."

Başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

O, okuduğu el yazmasına geri döner. "Özellikle de bu hafta sonu berbat geçtiği için."

"Ne demek istiyorsun?"

Yine başını kaldırır. "Sadece Fred'le hiç vakit geçiremedin. Cuma günü o gelmeyince hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum."

O haklı. Fred'in son dakikada iptal etmesi ve Chloe ile beni Hamptons'ta bırakması, Voltaire ile olan anlaşmamda ilerleme kaydetme umudumu yok ettiği için çok sinirlenmişim. Ama dün Chloe ile vakit geçirdikten sonra Fred'i ve anlaşmayı unuttum. Onunla Scrabble oynarken, şarküteri tahtasındaki çeşitli peynirleri gösterirken ve her birini tadarken yüzündeki ifadeleri ezberlerken aklımda değildi. Ve bana gözlerimin içine bakıp daha önce hiç kimsenin ona oral seks yapmadığını söylediğinde de kesinlikle aklımda değildi.

Onu bir an izledim, vahşi at kuyruğu ve bol tişörtü onu zahmetsizce seksi gösteriyordu. Kahretsin. Onu istiyorum. Çok istiyorum. Ama onun da beni aynı şekilde istemesi istiyorum. Bu hafta sonu o yönde bir adım attık, ama o henüz o noktada değil.

Bir dakika sonra bir sayfayı çevirip bana bakması bunun bir örneği.

ben

"Oh, bu hafta sonu söylediğim her şeyi unutabilir miyiz?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin, doğruluk mu cesaret mi oyunu. Benim açımdan biraz fazla paylaşım oldu."

O bilgiyi geri almak istiyorum. Beyninden sil gitsin."

Neredeyse gülmek üzereydim. O konuşmayı yakın zamanda unutmamın imkanı yoktu. Ya da onu öpmenin verdiği hissi, gösteri yapmak zorunda olduğumuz için değil, istediğimiz için. Bunu düşünmek, sadece tekrar yapmak istememe neden oluyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum.

"Ne? Neden olmasın?"

"Bu sabah aklıma gelen ilk şeydi ve bu gece senin karşındaki odada uykuya daldığımda aklıma gelen son şey olacak."

Chloe'nin gözleri itirafımla büyüdü. Odanın diğer ucundan yanaklarının kızardığını görebiliyorum.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim. Kanepenin arkasında ona bakarken, Chloe bana bakmak için geriye yaslanmak zorunda kaldı. İş ilişkilerimde sabrın anahtar olduğunu öğrendim. Doğru anlaşılmayı beklemek. Kendini aşmamak. Fazla hevesli görünmeyerek üstünlüğü elinde tutmak.

Chloe ile olan durumumda bunların hiçbirisi işe yaramıyor gibi görünüyor.

"Daha sonra elimi siktiğimde de seni düşüneneğim," diyorum.

Nefesi kesilir ve ağzı açık kalır. Bu ses beni çoktan tahrik etmiştir. Evet, daha sonra kesinlikle onu düşüneneğim.

Eğilip başının üstüne öpücük konduruyorum. Ona yapmak istediklerime kıyasla bu çok iffetli bir hareket.

"İyi geceler, Chloe."

Onu kanepede bırakıyorum, arkamdan iyi geceler demek için on saniye beklemesi hoşuma gidiyor.

Carl ile toplantıdayken Bea, Chloe'nin geldiğini haber vermek için beni arar. Toplantıdan toplantıya, iş yemeğinden konferans görüşmelerine koşturarak geçirdiğim çılgın bir günün ardından, kendime ayırabildiğim her saniyede Chloe'yi düşündüm. Fred ve Frankie'nin Hamptons'a gelememesinin tek iyi yanı, Chloe ile baş başa vakit geçirebilmemizdi. Artık birbirimizi daha iyi anlıyoruz. Onu istediğimi açıkça belirttim, ama onun fiziksel bir ilişkiye daha rahat yaklaşmasını bekliyorum.

Chloe ofisimin kapısından içeri girer, saçları başının üstünde toplanmış, yürürken bacaklarının etrafında dalgalanan parlak mavi bir etek ve göğüslerine sıkıca oturan narin bir bluz giymektedir. Kahvaltı toplantısı nedeniyle evden erken çıkmıştım ve onu bugün ilk kez gördüğüm için kendimi sinirli hissediyorum.

Carl ayağa kalkar.

"Chloe, seni görmek ne güzel," diyor.

"Carl." Chloe başını sallar ve ben onun kısa keskin ses tonunu hemen fark ederim.

Carl bana bir bakış attı.

"Bu konuşmayı sonra bitireceğiz," diyorum ona.

O da başını sallar ve eşyalarını toplar. Carl'ın tipik tavrıyla, ayrılırken Chloe'nin arkasından bir şeyler mırıldanır. Sanırım "mahvoldun" demiştir. Chloe ile aramızdaki gerginliğin devam ettiğini düşünüyor, çünkü ona aksini söylemedim.

"Merhaba," diyorum ve Chloe'ye doğru ilerliyorum. Genelde onun çaba gösterdiğini, benim ise çekindiğimi biliyorum, ama bunu değiştirmek istiyorum. "Bu ziyareti neye borçluyum?"

"Frankie'nin yanından geldim." Ağlayacakmış gibi burnunu çekiyor.

Gözlerim, siyah deri ile kaplı ellerine kayıyor.

"Eldiven mi giyiyorsun? Temmuz ayında? Manikür yaptırıyordun sanıyordum?"

"Evet, yaptırdım. Berbat. Tırnaklarım berbat. Ne yapacağımı bilmediğim için buraya geldim," diye ağlıyor.

Chloe'nin üzgün olduğunu görmek hoşuma gitmiyor, ama beni aradığı için içim sevinçle doluyor.

"O kadar da kötü olamazlar." Bir kolunu tutup eldiveni çıkarıyorum. Hay aksi.

Chloe'nin manikürünü görünce sözlerim kesildi. Frankie'nin tırnaklarını gördüğümde, onun tırnaklarını nasıl sevdiğini anlamıştım, ama Chloe için de benzer bir şey seçeceğini hiç tahmin etmemiştim. Tırnaklar en az 7,5 cm uzunluğunda ve Chloe'nin elleri küçük olduğu için, uçlarından 7,5 cm uzayan tırnaklar çok garip görünüyor. Uzunluğu fazla olmakla kalmıyor, tırnak şekli de tırnak yatağında yuvarlak, sonra sivriliyor ve kedi pençeleri gibi görünüyor. Rengi neon sarısı ve üzerinde bir tür hayvan deseni olması gereken siyah noktalar var.

"O kadar da kötü değil." Chloe'yi sakinleştirme girişimim pek işe yaramadı.

"O kadar da kötü değil mi? O kadar da kötü değil mi?!" Chloe diğer eldiveni de çıkarır ve iki elini yüzüme doğru kaldırır. Bana doğru gelen on pençeye benzeyen parlak sarı tırnaklar, testislerimi kasmaya yeter. İçgüdüsel olarak geri adım atarım. "Soda açamıyorum, Barrett." Çantasından bir kutu maden suyu çıkarır

ve bana fırlatır. Tek elle yakalarım.

"Açmana yardım ederim." Kolayı kolayca açarım. Sanırım bu onu daha da kızdırır.

"Tuvalete gittiğimde eteğimin düğmelerini zorlukla ilikleyebildim." "O konuda da yardım edebilirim," diyorum. Memnuniyetle.

Bana sert bir bakış attı.

"Tuvalete kadar peşimden gelmene izin veremem. Ama mesele bu değil. Frankie, cuma gününe kadar bunları çıkarmamamı istiyor. Tırnak ürünleri için fotoğraf çekimi var ve benim küçük ellerimin ne kadar sevimli olduğunu çok seviyor," Chloe "küçük" kelimesini parmaklarıyla tırnak işaretleri yaparak söylüyor ve ben neredeyse gözümü kaybediyorum, "bu yüzden satış defterine beni ekleyebilmesi için bunları çıkarmamamı söyledi."

Ne diyeceğimi bilmiyorum ama Chloe devam ettiği için önemi yok.

"Arabada kitap okumaya çalışıyordum ve sayfayı yırttım. Zaten bacağıma çizdim, cuma gününe kadar ne hale geleceğim kim bilir? Burası Edward Scissorhands gibi." Tırnaklarını birbirine vuruyor. Gerçekten de ürkütücü bir ses çıkarıyor. "Nasıl bir şey yapacağım?" Sesini alçaltarak iç geçiriyor. "Kendime nasıl dokunacağım? Klitorisimi ovmaya çalışırken labiyamı parçalayacağım." Başını ellerinin arasına gömer ve yenilgiye uğramış bir şekilde ağlar.

Chloe'nin kendine dokunduğu düşüncesi sikimi titretir, ama bu düşünceleri, onun için açıkça travmatik bir deneyim olan bu duruma göre arka plana atarım.

Dikkatlice öne çıkıp onu kollarıma alıyorum.

"Bunun olmasına asla izin vermem," diyorum, elimi sırtında gezdirerek. Burnunu göğsüme bastırıyor.

"Bir çaresini buluruz," diyorum ona. "Biz mi?" Burnunu çekiyor.

"Bunu listene eklemek ister misin?" Lütfen listene ekle, diyor sikim.

"Edward Scissorhands olduğum ve kendim yapamadığım için bana orgazm yaşatman mı?"

"Tabii." Chloe'nin bana dokunmam için herhangi bir bahane yeterli olur. "Orgazm mı? Şimdi fazla ileri gidiyorsun," diye alay ediyorum.

Chloe gömleğime gülerek burnunu çeker ve geri çekildiğinde gömleğim gözyaşları ve muhtemelen sümükle kaplıdır. Umurumda bile değil. Onunla bu neşeli anı yaşamak, dünyanın en tuhaf manikürünü yaptırmış olması nedeniyle olsa bile, çok güzel. Gözlerinin altındaki gözyaşlarını silmek için ellerini kaldırır ama gözlerine dokunmadan silemez.

"Ben bile..." Chloe'nin sözleri, ben başparmaklarımı gözlerinin altına bastırıp ıslaklığı sildiğimde kesiliyor. Gözlerini kırptıyor, ıslak kirpikleri başparmaklarımı gıdıklıyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Rica ederim," diyorum, ellerim hala yanaklarını okşuyor.

Titreyerek nefes alır ve bakışlarını bana çevirir. Sanki sonsuza kadar orada dururuz, ikimiz de o andan ayrılmak istemeyiz. O kadar yakınız ki, başımı bir santim daha eğip dudaklarını öpmekten başka yapacak bir şey kalmamış gibi hissediyorum.

Dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırıyorum, güven verici bir öpücük olsun istiyorum, ama bir anda derin ve aç bir öpücüğe dönüşüyor.

Ellerim Chloe'nin yanlarından aşağı kayıyor, göğüslerine dokunuyor, kalçalarının üzerinden kayıyor ve sonra kıcını kavramak için yoluna devam ediyor. Onun yumuşak inlemesi beni neredeyse çıldırtıyor. Chloe'yi masamda bacakları açık bir şekilde hayal ediyorum ki Bea'nın sesi odayı dolduruyor.

"Fred Hinkle arıyor." Bu olay başladığından beri ilk kez, Fred şu anda konuşmak istediğim son kişi.

İsteksizce Chloe'yi bırakıyorum. "Onunla konuşmam gerek." "Evet." Yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını sallıyor.

"Eve sorunsuz varabilecek misin?" İkimiz de benim brownstone'u evim olarak adlandırdığım gerçeğini konuşmuyoruz. Şu anda Chloe'nin evi ama ben ilk kez ona bu şekilde hitap ediyorum. Eve vardığımda onun orada olacağını bilmek bana şaşırtıcı bir tatmin duygusu veriyor.

"Ben iyiyim." Bana küçük bir gülümseme atıyor. "Marcus'u seni almaya göndereceğim."

"Tamam." Başını sallar. Alnına bir öpücük kondururum, sonra sessizce kapıyı kapatıp Fred'in aramasını cevaplarım.

"Fred," diye cevap veriyorum, aklım hala Chloe'de.

"Barrett," Fred'in sesi kulağımda yankılanıyor, "hafta sonu nasıldı?"

"Harikaydı. Misafirperverliğin için teşekkürler."

"Gelemedik için üzgünüz, Frankie görünüşünden rahatsızdı, kadınların nasıl olabileceğini bilirsin."

"Evet," Chloe'nin tırnakları yüzünden yaşadığı krizin tanığı olarak, "Anlıyorum."

"Frankie'den haber aldım. Chloe'nin tırnaklarının sonucunu çok beğenmiş ve şirketinin ilk lookbook'unda yer alacağı için çok heyecanlı."

"Evet, Chloe bana bu heyecan verici haberi verdi," dedim, Chloe'yi bu duruma soktuğum için suçluluk duyarak.

"Biliyor musun, bayanların bu kadar iyi anlaşmasından gerçekten çok memnunum. Önceden pek ortak noktamız olduğunu düşünmüyordum, ama seni ve Chloe'yi tanıyınca yanlışlığımı anladım."

"Biz de ikinizi tanımaktan çok keyif aldık." Bu tam olarak bir yalan sayılmaz, Fred ve Frankie ile geçirdiğimiz zamanlar en azından eğlenceliydi.

"Sadede geleyim. Adamlarıma, senin ailenle bir toplantı ayarlamaları için yeşil ışık yaktım."

Sandalyeye doğru eğildim. Bu, beklediğim andı. Chloe ile mutlu bir çift gibi davranmamın, Fred ve Frankie ile randevulara çıkmamın, Fred'e anlaşmamı kabul ettirmeye çalışmamın sebebi buydu.

"Bu harika olur, Fred." Ses tonumu sabit tutuyorum, bu anlaşmanın - O ANLAŞMANIN - nihayet ilerlediğine dair hissettiğim heyecanı göstermek istemiyorum.

"İlk zaman çizelgesi belgelerini gördüm ve bu işi oldukça hızlı bir şekilde sonuçlandırabileceğimizi düşünüyorum."

"Hukuk ekibime haber vereceğim,"
diyorum. "Haftaya akşam yemeği
yiyelim."

"Sabırsızlıkla
bekliyorum." "Sizinle
iletişime geçeceğim."

Telefonu kapatıyorum. Yaklaşan bir anlaşmanın verdiği o tanıdık heyecan, vücudumda bir memnuniyet dalgası yaratıyor. Bu, bir anlaşmadan diğerine koştuğum duygu.

Carl'ı aramak için ahizeyi kaldırıyorum.

İlk çalışmada cevap verdi. "Hala hayattasın." "Evet.
Neden olmasın ki?"

"Chloe kızgın görünüyordu."

"Frankie ona kötü bir manikür yapmış. İyileşecektir."

"Voltaire'in hukuk departmanından bir e-posta aldım. Bir toplantı ayarlıyorlar."

"Bu yüzden aradım. Fred beni aradı. Anlaşmayı ilerletiyor."

"Bu hafta duyduğum en iyi haber." "Bugün Pazartesi."

"Yine de kutlamamız lazım. Saat yedide McNally's'te
buluşalım mı?" "Olmaz. Chloe'ye işten sonra eve
geleceğimi söyledim."

Chloe'ye, Frankie için gösterdiği çabaların boşa gitmediğini söylemek için sabırsızlanıyorum.

"A h . Eski top ve zincir. Senin durumunda daha çok bir kablo bağı durumu," diyor Carl.

"Kablo bağlarından ne bahsediyorsun?"

"Kalıcı değil. Kolayca ıkarılabilir. Ayrıca Lindsay son zamanlarda bağlanma fantezisi yaşıyor, ben de hırdavatıdan birkaç tane aldım. O biraz sapkın olmak istiyor. Ben de varım."

"Bilmek istemiyorum," diye inlerim.

O sadece bu konudaki kendi sözlerimi hatırlatıyor, ama Carl'ın Chloe ile olan ilişkiye dair değerlendirmesi hoşuma gitmiyor. SCM'nin Voltaire Telecom'u satın alması benim istediğim sonuç olsa da, Chloe ile olan ilişkim ve tartıştığımız zaman çizelgesi açısından artık beni tatmin etmiyor. Neyse ki, ben istediğini elde etmeyi bilen ikna edici bir iş adamıyım. Ve kesin olan bir şey var, ben Chloe'yi istiyorum.

BÖLÜM 20

Chloe

Ne yazık ki tırnaklarımı çıkarmayı başaramadığım küvetteki banyodan sonra (Frankie'nin Faux Nails yapıştırıcısı gerçekten çok iyi), tayt ve tişört giydim, sütyen giymedim. Akşam yemeği için hazırlanmak için yaptığım tek şey bu.

Bu hafta sonu yaşanan havai fişek fiyaskosunun stresinden sonra, Baxter eve döndüğü için mutlu.

Barrett başlangıçta Baxter'ın varlığına karşı çıkmış olsa da, bence Cumartesi gecesi aralarında bir bağ kuruldu. Barrett artık Baxter'ın burada olmasından daha az rahatsız görünüyor. Hatta ondan biraz hoşlanıyor bile olabilir. Az önce mutfağa girdiğimde Barrett'ın ona tenis topu attığını gördüm.

Barrett akşam yemeğini çoktan hazırlamış, biberli biftek, brokoli ve mantarlı risotto. Biftekleri kesmekte zorlanınca, benim için o kesiyor.

Yemekten sonra, çalışma odasındaki kanepeye oturdum. Baxter normalde yanıma oturur, ama tırnakların onu korkuttuğunu anlayabiliyordum. Ben de öyle, dostum.

Barrett'ın masasına doğru gideceğini sanıyordum, ama o da elinde bir kadeh şarapla kanepeye oturdu.

Birkaç dakika geçiyor ve kitabımı kapatmak zorunda kalıyorum, ellerim parmaklarımı garip bir şekilde tutmaktan kramp giriyor. Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum.

"Tırnaklar benim yüzümden, Fred ile yaptığımız anlaşma ve düzenlememiz yüzünden. Seni nasıl rahatlatabilirim?"

"Bir zaman makinesi yap ve bizi cumaya götür."

O sırtarak, "Zaman yolculuğu benim uzmanlık alanım değil. Başka bir şey var mı?" der.

Söyleyiş şekli ve ardından bana attığı ateşli bakış, daha önce onun ofisinde baskı altındayken söylediğim şeyi hatırlatıyor.

"Orgazmları listeme eklemeyeceğim," diyorum.

"Neden?" diye sorar Barrett.

"Çünkü seni beni tatmin etmeye zorlamayacağım. Bu tuhaf olur." Bu düşünceyle yüzüm şimdiden kızarıyor.

"Chloe, sen hiçbir şeyi zorlamayacaksın. Seni parmaklarımla sikmek istiyorum."

Bakışlarım Barrett'ın kanepenin kolunda şarap kadehini yavaşça döndürdüğü yere kayıyor. Parmakları kadehin sapını sıkıştırıyor, yavaşça çeviriyor.

"Ve dilimle," diye ekliyor.

Söyleyecek söz
bulamıyorum.

"Belki listeme eklerim," diyor. "Senin listelerin yok ki," diyorum.

"Belki bir tane yaparım." Ayağa kalkıp masasına doğru yürür.

"Bunu yapamazsın."

"Ne zaman istersem Chloe'nin amını yalamak." Masasından bir kağıt çıkarır ve kalemle yazmaya başlar.

Gülmek mi, yoksa yere yığılmak mı gerektiğini bilmiyorum. Şu anda çok tahrik oldum, ama Barrett'la cinsel bir şey yapma düşüncesi beni tamamen korkutuyor. Bunu istiyor muyum? Evet. Barrett benim, şimdiye kadar birlikte olduğu en beceriksiz, en deneyimsiz kadın olduğumu düşünebilir mi? Kesinlikle. Ve bu beni çok korkutuyor.

Bir dakika sonra bana yazdığı kağıdı uzattı.

Kafamı sallıyorum. Direnç benim fetişim gibi görünüyor. Barrett'ın bana ne yapmak istediğini duymak çok tahrik edici ve ikimizi de kızdırmak beni daha da tahrik ediyor. "Bunu imzalamayacağım."

Barrett başını sallar, ama sinirli olduğunu anlayabiliyorum. İnan bana, ben de öyleyim. Aslında kendimi engelliyorum. Aniden ayağa kalkar ve sehpadan telefonunu alır.

"Bugün WordIt oynadın mı?" diye soruyor.

Ellerimi kaldırıyorum. "Telefonumu zar zor tutabiliyorum. Hayır, oynamadım."

"Oynayalım. Bugünün WordIt'ini ilk çözen karar verir." "Neye karar verir?" diye soruyorum.

"Sana ağzımı koyup koymayacağıma." Bunu çok rahat bir şekilde söylüyor, sanki bana kapıyı açmayı teklif ediyormuş gibi.

Gülüyorum. WordIt'te çok iyiyim. Barrett'ın kazanması imkansız.

"Kuralları anladın mı?" diye soruyor. "Sonuç ne olursa olsun, sen hazır mısın?"

Düşünerek dudağımı ısırırım. Barrett'ın başını bacaklarımın arasına koymasını istiyor muyum? Evet. Beni, benim çok iyi olduğum bir oyunda yenerek bunu hak etmesini seviyor muyum? Kesinlikle evet.

"Evet." Başımı sallıyorum, sonra parmaklarımı gergin bir şekilde şıklatarak, bunu neden yaptığımı hatırlıyorum. "Nasıl oynamam gerekiyor?"

Barrett masasından stylus kalem olan bir iPad alır. Bu, tırnaklarımla telefona dokunmaya çalışmamdan daha iyidir.

"Bugünün kelimesini ilk çözen karar verir." Barrett'ın heyecan dalgalarını hissedebiliyorum. Ya rekabet etmekten heyecanlanıyor ya da ödülünden heyecanlanıyor. Ben. Yutkunuyorum. Hayır, sorun yok. Kazanacağım, bu yüzden bunu düşünmeme bile gerek yok.

"Zaman eşitliği durumunda, en az tahminde bulunan kişi kazanır."

"Tamam," diyorum, kazananın ben olacağına kararlıyım. Oyunun web sitesini açıyorum. Barrett de aynısını yapıyor.

Son bir kez birbirimize bakıyoruz ve Barrett'ın gözlerinde kararlılığı görebiliyorum. Sinirli bir beklenti ile midem bulanıyor. Kazanmak istiyorum, ama bir yanımda Barrett'ın da kazanmasını istiyor.

"Hazır. Başla," diyor.

"Hazır demedin," diye itiraz ediyorum, ama Barrett çoktan telefonunda yazmaya başlamış. Kahretsin. Yaygın harflerin kullanıldığı bir kelime düşünüyorum.

SPEAK

Harfler değişir ve her şey gri olur, yani hiçbir harfi doğru yazamamışım.

Önceki harflerin hiçbirini kullanmamaya dikkat ederek başka bir kelime seçiyorum. CLOTH

Büyük ikramiyeyi kazandım. O harfi sarı renkte, yani kelimede var ama doğru yerde değil, T ve H harfleri ise yeşil renkte, yani doğru yerde. Gözlerimi ekrandan kaldırdığımda Barrett'ın telefonuna dikkatle baktığını görüyorum. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki gözlerini kaldırıyor. O ela gözleri bana bakıyor ve bir an için yenilmiş gibi görünüyor. Kararsız. Neredeyse üzülüyorum. Belki de onun kazanmasına izin vermeliyim? Devam etmeden önce, bulmacayı düşünmesi için ona birkaç saniye daha zaman vermeliyim. Ama Barrett'a daha fazla zaman vermeme gerek kalmadı. Bir saniye sonra, dudaklarının köşesi seksi bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Bir şeyler yazdı ve ben ekranıma bakamadan, bana telefonunu gösterdi. Orada, tamamen yeşil renkle vurgulanmış, doğru kelimeyi tahmin ettiğini gösteren... MOUTH.

Barrett'in gözleri şimdi başka bir şeyle parlıyor. Kanaryayı yiyen kedi gibi görünüyor, ya da bu durumda, *beni* yiyecek adam gibi.

"Bekle," diyorum, Barrett bir santim bile kıpırdamamış olsa da. Sanki dalış tahtasında itilmek üzere olan, ama biraz daha orada durup aşırı analiz yapıp kendini korkutmak isteyen bir çocuk gibi hissediyorum. Yüzme derslerinin bu kısmını hiç sevmezdim. Yüzmeyi öğrenmem gerektiğini anlıyorum, ama kendimi dalış tahtasının ucunda bulursam, merdivene geri yürüyebilirim. Dalış öğrenmek zorunda değildim.

"Chloe, seni tatmayı düşünmek bile pantolonuma delik açacak kadar çok istiyorum. O kadar çok istiyorum."

Bakışlarım Barrett'in kucağına düşüyor. Yalan söylemiyor. Kot kumaşın altında, orada büyük bir şişkinlik görebiliyorum.

"Öyle
mi?" O
başını
salladı.

"Ayağa kalk, Chloe."

Geçmişte Barrett'in böyle bir emri, ağzımdan laf çıkmasına ve gözlerimi devirmeme neden olurdu, ama şu anda otoriter Barrett'i seviyorum. Bu konuda gösterdiği otorite rahatlatıcı ve bana, titrek bacaklarımla da olsa ayağa kalkma cesareti veriyor. Barrett'in elleri kalçalarımın kayıyor. Avuç içlerinin ısısı, popomu avuçlarken taytımın kumaşını yakıyor. Başparmakları kalça kemiklerimi okşuyor ve beni kendine çekiyor. O muhteşem parmakları bel bandımın kenarına dokunur ve onu bir santim aşağı çekerek karnımı ortaya çıkarır. Barrett öne eğilir ve dudaklarını bel bandımın üstündeki cilde koyar. Karnım titrer. Gözlerini benimkilere kaldırır ve ben ölürüm. Şu anda durması bile, hayatımın en tatmin edici cinsel deneyimi olurdu. Bu biraz iç karartıcı, ama onun devam edeceği, daha fazlası olacağı gerçeği, heyecan verici olmanın ötesinde. Bacaklarım jöle gibi, hareket edemiyorum, ama düşecekmişim gibi hissediyorum. Bir uyarı olmalı. Barrett St. Clair'in dokunuşunun etkisi altındayken ağır makineler (yani bacaklarım) kullanmayın. Barrett benim sıkıntımı hissediyor ve beni kanepenin yanına götürüyor. Hızlı bir hareketle taytımı ve iç çamaşırlarımı çıkarıyor, ama aynı zamanda beni kanepeye yatırmayı da başarıyor. Yoksa bayılabilirdim. Her halükarda, yatay pozisyonda olduğum için şimdi daha iyiyim. Ancak Barrett bacaklarımın arasına bakıyor ve bu beni çıplak hissettiriyor. Çünkü öyleyim, ama aynı zamanda kendimi savunmasız hissediyorum.

"Şimdi kazandıklarımı alacağım." Bunu çok hevesli bir şekilde söylüyor, sanki beni yalamak gününün en önemli olayı olacakmış gibi.

Barrett bacaklarımın arasına eğiliyor ve ben yine dalış tahtasındaki çocuk gibiyim, atlamaya çekiniyorum. Korkakça kaçmak üzereyim, merdivene geri dönmek üzereyim, ama Barrett'ın sıcak ağzı üzerime iniyor. Belki de daha fazla beklemek beni daha da gergin yapacağını biliyordu, ya da belki de sadece açlıktan ölüyordu, ama bunu analiz edecek vaktim yok çünkü ağzı üzerime indiği anda kalçalarım sarsılıyor ve karnım sıkışıyor.

Ağzını göremiyorum ama hareketlerini ölçmek zorunda kalsam, şöyle bir şey olurdu.

Dönü

yor.

Yala.

Em.

Dişler

sürtün. Daha

sert em.

Tekrarla.

Bu acımasız ritimle boşalmam çok uzun sürmeyecek.

Bu kadar iyi hissettireceğini hiç tahmin etmediğim başka bir his... Barrett'ın geç kalmış sakalları iç uyluklarımı sıyrıyor. Elleri bacaklarımı açıyor, ama ben bacaklarımı onun başına dolamak ve yüzüne binmek istiyorum. Neden daha önce bundan bu kadar korkmuştum? Geçmişte çıktığım erkeklerin ilgisizliği önemli bir faktördü, ama Barrett her tatmin edici yalamayla benim güvensizliğimi hızla ortadan kaldırıyor.

"Amcığın ne kadar güzel biliyor musun?" diye soruyor, parmaklarıyla beni açarken. Tanrım.

"Hmm?" Neredeyse kendimde değilim.

"Onu tadan tek erkek benim." Barrett, dilini kullanarak beni taparcasına yalarken, bu gerçeği büyük bir gururla söylüyor.

Beni boydan boya yalıyor.

"Ve çok tatlı." Uyluklarımın arasından başını kaldırıp gözlerime bakıyor. Dudakları benim uyarılmamla parlıyor. Daha fazla tahrik olamayacağımı düşündüğüm anda, şeytan gibi sırtarak "Artık benim" diyor.

O, paylaşmayı reddeden bir dondurma külahı olan bir çocuk. Barrett'ın sahiplenici konuşması, karnımdaki gerginliği daha da artırıyor. Orgazmımın yükseldiğini hissedebiliyorum. Zirveye tırmanan bir rollercoaster gibi. Uzun parmağını içime kaydırıyor ve ben bittim.

"Oh, Tanrım. Barrett. Evet," diyorum nefes nefese. "Geliyorum."

Kalçalarım kanepeden sıçrayıp bacaklarım Barrett'ın başını sıkıca kavrarken çığlık atıyorum. O ölecek, bacaklarımla onu boğacağım, ama duramıyorum. Çok iyi geliyor.

Tekrar nefes alabildiğimde ve kalbim göğsümden çıkmayacak hale geldiğinde, gözlerimi açtım ve Barrett'ın hala bacaklarımın arasında olduğunu gördüm, nazikçe bacaklarımı açıyordu.

"Oh, hayır. Seni boğdum mu?"

"Ben iyiyim. Ama bu kötü bir ölüm şekli olmazdı." O sırtıyor.

Bunu parmağını ağızına çekerek vurgular. İçimde olan ve şimdi benim sıvılarımla kaplı olan parmağını. Tanırım.

Utanmak istiyorum, ama Barrett'ın beni tatma konusundaki utanmaz arzusu ve orgazmımın ardından gelen etkiler beni daha fazlasını istemeye itiyor. Ayrıca, pantolonunun fermuarında sertleşmiş penisini görebiliyorum.

"Bunu çıkar." Tırnaklarımla gömleğini tırmalıyorum. Orgazm sonrası beynimi değiştiren kimyasallar vücudumu ele geçirmiş durumda. "Çıplak olmanı istiyorum. Penisini ağızımda istiyorum." Şu anda kimim ben?

Barrett başını sallar ve benim ulaşamayacağım bir yere çekilir. Dudakları benim yüzümden ıslaktır ve bu gördüğüm en seksi şeydir. Elinin tersiyle ağızını siler ve ben hatamı anlarım. *Bu* gördüğüm en seksi şeydir.

"Kararları sen vermek istiyorsan, bir dahaki sefere kazanman gerekecek." WordIt'ten bahsediyor.

"Günde sadece bir kelime var. Yarına kadar beklemem gerekecek!" diye sızlanıyorum. Artık tadını aldığım için (ya da bu durumda Barrett'ın tadını aldığı için), daha fazlasını istiyorum. Barrett'ın pantolonundaki şişkinlik rahatlamak için çığlık atıyor, ama o bunu olduğu gibi bırakmaya kararlı görünüyor. Bir dakika önce Barrett'ın yüzüne binip orgazm olmaya ulaşmamış olsaydım, kendimi kötü bir kaybeden olarak tanımlardım.

Barrett ayağa kalkıp kendini düzeltir, sonra geri çekilmeden önce alnıma bir öpücük kondurur.

"İyi geceler, Chloe."

Ama iyi bir gece değildi. Vücudum Barrett'ın diliyle doyurulmuş olsa da, zihnim huzursuzdu. Ve tırnaklarım, ne yapacağımı bilmediğim yeni bir uzuv gibi geliyordu. Binlerce pozisyon denedim. Ellerim

Bir el yastığının altına sokulmuş, diğeri üstüne konmuş. Her iki elim de başımın üstünde, ama sonra kollarım uyuştu.

Sonunda rahat bir pozisyon bulduğumda, zihnim Barrett'a kaydı. Koridorun karşısında onu düşünerek, kendine iyi bakıp bakmadığını merak ettim. Oynadığımız oyunun kuralları ne olursa olsun, o uzaklaştığında reddedilmenin acısını hissetmekten kendimi alamadım.

Barrett ve aramızda neler olabileceği düşünceleri beni uyanık tuttu ve sonunda uyuyakaldım, bir şekilde alarmımın erteleme düğmesi yerine kapatma düğmesine basmıştım. Sonra ne giyeceğim konusunda bir karmaşa yaşandı. On dakika boyunca bluzumu iliklemeye çalıştıktan sonra vazgeçip, bir tank elbise ve topuklu ayakkabılar giydim.

İş yerinde, tahmin ettiğim gibi, bu tırnaklarla her şey normalden daha uzun sürüyordu, özellikle de klavyeyle yazmak. Lacey'nin yokluğunda üstlendiğim ek iş yüküyle, yavaşlamak işimi görmeyecek.

On beş dakika boyunca imzalanmış bir sözleşmeyi taramaya çalıştım, ancak girdiğim e-posta adresini sürekli karıştırıyordum. Sonra, yanlışlıkla editörlük takviminden bir haftayı sildim, bu yüzden yarım saatimi onu yeniden oluşturmak ve önemli son teslim tarihlerini atlamadığımı iki kez kontrol etmekle geçirdim.

Bu hızla gidersem, her şeyi halletmek için gün içinde yeterli zamanım olmayacak.

JoAnna'nın dün gece İngiltere ofisimizle toplantılar için Londra'ya gitmesinden bahsetmiyorum bile. Onun yokluğunda, Cuma günü yapılacak Books 4 Kids lansman etkinliği için her şeyi tamamlamam gerekiyor.

Bu ek zorluklar nedeniyle zihnim işe odaklanmalı, ama kendimi dün gece Barrett ile geçirdiğim zamanı düşünürken buluyorum.

Çoğunlukla dili, parmakları ve bacaklarımın arasından bana bakan ela gözleri hakkında.

Düşüncelerimin ortasında Jules ortaya çıkıp masama kahverengi bir çanta koydu. Öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğimi sordu, ama daha önce yaşadığım aksilikler yüzünden ara verememiştim.

"Tavuk salatalı sandviç," diyor ve masamın karşısındaki sandalyeye oturuyor. "Ve çikolatalı kurabiye."

"Sen en iyisisin!" Çantayı açıp sandviğin ambalajını yırtıyorum, pençe gibi tırnaklarımla bu çok kolay oluyor.

"Seni aç bırakamazdım. Daha sonra enerjine ihtiyacın olacak." Kaşlarını oynatır.

Ona WordIt ve Barrett'ın yetenekli dilinden bahsettim.

"Muhtemelen tek seferlik bir şeydi. Bilirsin, tırnaklarımın çirkin olmasından dolayı kendini kötü hissettiği için."

"Hayır, yine isteyecektir. Hiçbir erkek senin amının ona ait olduğunu söyleyip sonra daha fazlası için geri gelmez."

Belki de fazla paylaşım yaptım. Sandviçimden bir ısırık alıp kızarmamaya çalışıyorum. Jules'a güvenmek zorundaydım. Barrett ve onun usta ağzı konusunda bu iş beni aşıyor.

Telefonum bir mesajla titriyor. Barrett'tan mı diye merak ederek kalbim bir an duruyor.

Ama öyle değil. Lauren, nedime elbisemi aldığımı soruyor.

Birkaç kez mesaj atmaya çalıştım ama otomatik düzeltme her seferinde beni hayal kırıklığına uğrattı, sonunda vazgeçip sesli mesaj attım.

"Elbisemi aldım. Lavanta rengini çok beğendim, çok güzel. Yarın terzime götüreceğim."

Telefonumu bırakıp Jules'a döndüm.

Ben Lauren'a mesaj yazarken, o bana aldığı kurabiyeden bir parça koparıyordu.

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"İki kurabiye almalıydım." Bir ısırık alırken mırıldanıyor. Kafamı sallıyorum, ama ona sorumun bağlamını açıklamadığımı fark ediyorum. "Barrett ve dün gece hakkında."

Azı dişlerimin arasına bir kereviz parçası sıkışmış ama tırnaklarımla çıkarmak imkansız. Çıkarmayı bırakıp bir ısırık daha alıyorum.

"Bence bu, senin dünyadaki en şanslı kız olduğun anlamına geliyor. Ve her gece WordIt'te kaybetmeyi planlamalısın."

"Hayır. Demek istediğim, benim karşılık vermemi istememesi tuhaf mıydı?"

"Belki de her şeyin seninle ilgili olmasını istedi. Bu tırnak olayıyla sahte kız arkadaş olarak sınırları aşıyorsun."

"Evet," diye iç çekerek cevap veriyorum.

"Bir dakika." Jules'un gözleri kısılır. "Karşılık vermek mi istedin?"

"Şey, sanırım bu nezaket gereği olduğunu düşündüm." Ve onun penisinin hatları ağzımı sulandırmıştı.

"Bir saniye. Barrett'a karşı bir şey mi hissediyorsun?" diye sordu.

"Ne?"

"Bunun eğlenceli bir oyun olduğunu sanıyordum. Sanki seni bu sahte ilişkiye hapsedmiş, sen de karşılığında orgazm olmaktan mutlu oluyorsun. Barrett'ın huysuzluğuna katlanmanın bir ödülü."

Barrett'ın huysuzluğuna katlanmanın bir bonusu. Başka bir şey mi var?" Beni yakından inceliyor. "Ona karşı gerçek hislerin mi var?"

Yavaşça başımı sallıyorum, ama tek düşünebildiğim şey... var mı? Bu hafta sonundan sonra her şey farklı geliyor. Ama belki de duygularımı fiziksel çekicilik ve kimya ile karıştırıyorum. Şehvet. Barrett ile aramızda kesinlikle bolca var. Ama Hamptons'da daha fazlası gibi geldi.

"İyi." Jules kurabiyeden bir ısırık daha alıyor, sonra kalanını bana doğru itiyor. "İncinmeni istemiyorum. Ve sana orgazm yaşatmaktan zevk aldığına şüphem yok, ama Barrett istediğini elde ettikten sonra kolayca çekip gidebilecek türden bir adama benziyor."

Sandviçimi yutarken onun sözlerini düşünüyorum. Jules haklı.

Barrett ve ben, Fred'e yaklaşabilmesi için sahte bir ilişki yaşıyoruz. Bir son kullanma tarihimiz var ve ne kadar akıl almaz olursa olsun, bir orgazmın bunu unutmama izin vermesine izin veremem.

Barrett'ın telefonunun ekranına bakıyorum, ağzım inanamayıp açık kalıyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ben WordIt'te üstün bir oyuncu olmalıyım." Diye sırtıyor.

"WordIt'in ne olduğunu bile bilmiyordun," diyorum, oyunun sonucuna sinirlenerek. "Sana WordIt'ten bahsetmiştim. Sana bahsettiğim oyunda beni yenemezsin." İç çekiyorum. "Yine."

Duştan yeni çıkmışım, tişört ve pijama şortu giyiyorum, ıslak saçlarımı başımın üstünde bir topuz haline getirmişim. Barrett'la iş çıkışı raket kulübünde tanıştım. Tırnaklarım tenis oynamamak için mükemmel bir bahaneydi, kulübün salonundaki rahat bir köşede sesli kitabımı dinlemeyi planlamıştım, ama terli Barrett'ın Çarşamba akşamı maçını izlerken büyülenince önceliklerim değişti. Bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum, ama öyle. Barrett'ın servisi geri göndermek için çaba sarf ederken çıkardığı sesler, şimdiye kadar duyduğum en seksi şeydi. Tenisin bu kadar erotik olduğunu bilmiyordum.

Bunu düşünmek gözümü seğirtiriyor. Gözümü ovuşturuyorum ve sonunda göz kapağımı çiziyorum.

"Ah. Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi."

Barrett beni ayağa kaldırdı ve göz kapağımın ağrıyan yerini öptü.
"Benimle gel," dedi.

"Son iki gecedir bunu yapıyorum," diye mırıldanıyorum. Aslında zor bir şey değil ama 0-3'lük mağlubiyet serimden dolayı sinirlenmeye başlıyorum.

Onu takip ederek yukarı çıkıp yatak odama giriyorum. Son iki gecedir Barrett, WordIt yarışmasını kazandığında, beni hemen çalışma odasındaki kanepeye yatırıp ödülünü alıyor. Onun kazanması ve benim orgazm olmam bana hala tuhaf geliyor. Sanırım ikimiz de kazananız.

Bununla birlikte, sinirlenmeye başlıyorum. Karşılık vermek istiyorum. Karşılık vermek için can atıyorum, özellikle de her çekildiğinde pantolonundaki etkileyici şişkinliği gördüğüm için. Orada ne olduğunu biliyorum. Duşta gördüm ve onu çok istiyorum.

Jules ile konuştuğumuz gibi, bunun duygularla ilgisi olmadığını, sadece meraktan olduğunu kendime söylüyorum. Barrett'ı ağzımla ne kadar çabuk boşaltabilirim?

"Bu gece biraz değişiklik yapalım dedim."

"Öyle mi?" Gözlerim onun pantolonundaki şişkinliğe kayıyor. O da ereksiyonunu düzeltmeye çalışıyor. "O değil."

"Oh." Dudaklarımı büzüyorum.

Parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Yüzüme oturmanı istiyorum."

Barrett'ın isteğine vücudumun tepkisi, bacaklarımın arasına yeni bir heyecan dalgası göndermek oldu. Gelecek olana hazırlanıyor. Kelimenin tam anlamıyla. Öte yandan beynim iki adım geride kalıyor.

"Bu nasıl olacak? Seni boğmayacak mıyım?" Kafasını ilk kez bacaklarımın arasına koyduğunda hava almasını engellediğimi düşünmüştüm.

Elleri gömleğimin eteğinin altına kayıyor, arayan parmakları kaburgalarımı okşuyor. Başparmakları meme uçlarımı daireler çiziyor. "Sorun olmaz. Sorun olmaktan da öte." Kötücül bir gülümsemeyle, "Senin tatlı amını dilimle sikerken, yukarı bakıp muhteşem göğüslerini görmek istiyorum." diyor.

Bu kadarı yeter. Barrett'ın müstehcen sözlerinin beni her şeyi yapmaya ikna edebileceğine eminim. Henüz seks bile yapmadık ama ben şimdiden anal seksi düşünüyorum.

Neredeyse gömleğimi yırtıyorum. Şortum ve külotum da hemen ardından geliyor. Ne yapacağımı bilmediğimi fark edene kadar hevesliyim.

Barrett gömleğini başından çıkarır, sonra beni yatağa çekip üzerine oturur. Bu yeni bir şey. Altımda sertliğini hissetmek hoşuma gidiyor. Kalçalarımı sallayıp

ve ona bastırıyorum. Çıplak penisinin bana ne kadar iyi hissettireceğini hayal ediyorum. Pantolonu her şeyi mahvediyor.

Elini uzatıp yüzümü avuçlar, sonra beni kendine doğru çeker. Öpücüğü sert ve açgözlüdür. Dillerimiz birbirini yalar. Öpücüğü bitirdiğinde, ne yaptığımızı neredeyse unutmuşumdur.

Barrett'ın eli aramıza uzanır, ıslak, hassas tenimi okşar.

"Mmm," diye homurdanıyor. "Şu anda benim için çok ıslaksın."

Kalçalarımı onun eline doğru sallıyorum, parmaklarını içimde istiyorum, ama o elini çekiyor. Kalçalarımı kavrayarak, vücudunu yukarı doğru hareket etmemi teşvik ediyor.

"Başığa tutun," diye talimat veriyor.

Vücudumu öne doğru kaydırıyorum, dizlerimi göğsünün, sonra omuzlarının üzerinden geçiriyorum. Barrett beni geri kalan kısmı kaldırıyor. Dizlerim şimdi başının iki yanında açılmış durumda. Barrett'ın yüzünün üzerinde süzülüyorum. *Her şeyi* görebileceğinden şüphe yok.

"Bunu doğru yaptığımdan emin misin? Sanki kığım ağzının üstünde gibi hissediyorum."

"Tamamen doğru yapıyorsun," Barrett altımdan gürültülü bir sesle konuşuyor, elleri beni yerinde tutmak için kığımı kavırıyor. "Orada otururken çok güzelsin. Daha iyi bir manzara hayal edemiyorum."

"Nefes alamazsan bana söyler misin?" diye soruyorum. "Bekle, nefes alamazsan bana nasıl söyleyeceksin? Nefes alamazsan konuşamazsın."

Ayrıca, baldırlarım yanıyor. Barrett bunun farkında olmalı.

"Chloe, durma." Uyluklarımın üstüne bastırıyor. "Yüzüme otur ve sana bakayım."

Bunu çok basitmiş gibi söylüyor. Ben de dediğini yapıyorum.

Bu pozisyonla ilgili tüm güvensizliğim, Barrett'ın klitorisime ilk dilini değdirdiği anda hızla siliniyor. Tanrım, bu harika bir his. Eskisiyle aynı, ama ben üstte olduğum için tamamen farklı. Uyluklarımın egzersizi ile tamamen ağırlık olmak arasında bir denge kurmayı başarıyorum.

"Bu güzel amcığın benim olduğunu bilmek çok hoşuma gidiyor." Barrett klitorisimi sertçe emiyor.

Bir ritim buluyoruz, onun dili, benim kalçalarım, ve her şeyi anladığımı düşünüyorum, orgazmım ufukta görünüyor, ta ki kalçalarımı çok fazla öne doğru kaydırıp dili *orayı* yalayana kadar.

Bu yabancı ama heyecan verici his, beni bir roket gibi fırlatıyor.

"Aman Tanrım, az önce kıcıımı yaladın."

Barrett'ın altımda kıkırdadığını

hissede biliyorum.

"Biliyorum. Planım buydu."

"Oh. Belki de ben batırdım sandım."

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

Yarım saniye düşünürüm. "Evet."

Beni tekrar yalıyor, dilini kullanarak beni okşuyor ve bu sefer ben bu hissi kucaklıyorum. Sıvı bir sıcaklık karnımın alt kısmında birikiyor. Vücudumu saran arzu ile cildim nemleniyor. Zevkten başım dönüyor.

Beni aşağı kaydırıyor, ağzı şimdi klitorisimi yakalıyor.

Arkadan, parmağının ıslaklığı amımdan kıvrımlı kıcımın tomurcuğuna doğru süpürdüğünü hissediyorum. Orada parmağını döndürüyor ve içimde bir ağrı oluşmasına neden oluyor. Nasıl bir his olacağını bilmiyorum, daha önce kimse kıcıma bir şey sokmamıştı, ama içimden bir ses bunun iyi olacağını söylüyor ve parmağına bastırma isteğim çok güçlü.

"Bahse girerim kimse bu sıkı küçük kıcına girmedi."

Cevabım kafamda karışık çünkü tek odaklanabildiğim şey, dilini kullanarak beni sikmesi, kalçalarımı sallayarak burnunu klitorisime bastırması.

"Parmağının kıcına girmesini ister misin, Chloe?"

"Evet." Beynim itiraz etmeden önce bu kelime ağzımdan çıkıyor.

Nazikçe bastırıyor ve bunun hayatımın en yoğun orgazmı olacağını şimdiden anlayabiliyorum, ki bu çok şey ifade ediyor, çünkü son iki gece zaten en üst sıralarda yer aldı.

Hareket etmiyorum bile, ama vücudum her yöne savrulacakmış gibi hissediyorum. Ellerim başlığı sıkıca kavırıyor, canımı dişime takarak tutunuyorum.

Serbest eliyle kıcıımı kavrar ve tüm bu hisler bir araya gelince - dili, parmağı ve klitorisime uyguladığı baskı - milyonlarca parçaya ayrılıyorum.

Barrett beni tekrar kalçalarının üzerine oturturken, ben hala başlığı sıkıca tutuyor ve nefes nefeseyim. Dikkatim hemen altımdaki kaya gibi sert şişkinliğe çekiliyor. Kalçalarımı ona doğru bastırıyorum. Orgazmımdan sonra klitorisim hassaslaşmış, ama kendimi tutamıyorum.

"Sakin ol," diyor Barrett, beni ondan kaldırıp sırt üstü yatırıyor. Yer değiştiriyor, şimdi o benim üstüme çıkıyor.

"Bununla ne yapacaksın?" Onu dokunmama izin vermesi için ikna edebileceğimi umuyorum, ama her zamanki gibi Barrett kurallara çok bağlı.

"Bununla sonra ilgileneceğim." Üzerimde duruyor, kolları kasılırken eğilip çeneme bir öpücük konduruyor.

"Ya da şimdi halledebilirsin?" diyorum, gözlerim onun fermuarının üzerinde gerginleşen ereksiyonuna yapışmış halde. "Bu da olur."

"İzlemek ister misin?" Kötü bir şekilde sırtıyor.

Hevesle başımı sallarım. Bu cinsel özgüvenin nereden geldiğini tamamen anlamam gerekirdi, ama Barrett'ın kendini tatmin etmesini ön sıradan izleyeceğim için çok heyecanlıyım.

Barrett pantolonunun fermuarını açar ve sertleşmiş penisini boxerından çıkarır. Penisinin dibindeki koyu renkli kıllar düzgünce kesilmiştir. Onu Hamptons'da duşta görmüştüm, ama yakından bakınca tamamen farklıdır.

Barrett elini yaladı, sonra o eli penisinin uzunluğu boyunca kaydırđı. Bir kez daha yaladı ve her iki elini aynı anda yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı, aynı zamanda bileklerini de döndürüyordu. Kendine nazik davranmıyordu, elleri çelik gibi sert etini sıkıyor ve her hareketinde ön kolları kasılıyordu. Nefesi ağırlaşmış, konsantrasyonundan dolayı kaşları çatılmıştı. Onun yaptıklarına odaklanmış durumdayım, ama sonra onun beni izlediğini hissediyorum. O kadar ciddi görünüyor ki, başını kaldırıp bana göz kırptığında tamamen hazırlıksız yakalanıyorum.

"Göğüslerini avuçla," diyor ve ben de öyle yapıyorum. Ellerimle yoğurup sıkıyorum. Başparmağımla meme ucumu daireler çizerek okşuyorum, Barrett'ın gözlerinde gördüğüm açlığu tadını çıkarıyor ve bacaklarımın arasında yeniden oluşmaya başlayan acıyı fark ediyorum.

"Aynen öyle." O inliyor, her vuruşta kalçaları esniyor. Bakışlarını bacaklarımın arasına indiriyor. "Siktir. Ne kadar ıslak olduğuna bak. Sırılsıklamsın. Elimi sikkemi izlemek hoşuna gidiyor mu, Chloe? Sıkı küçük amının derinliklerinde olduğumu hayal etmek?"

Sözleri fazla geliyor. Elimi göğsümden klitorisime kaydırıyorum ve kendime ait zorlu bir ritim başlatıyorum. Sanırım labiyamı parçalama tehlikesi hiç olmadı. Umarım bu, geceleri oynadığımız WordIt oyununun bittiğu anlamına gelmez.

"şu anda ne kadar güzel göründüğünü biliyor musun?" Sözleri nefes nefese çıkıyor.

Barrett'in bitirmesini görmek istiyorum ama kendi orgazmım gözlerimi kapatıp başımı geriye atmamı sağlıyor. Barrett öne eğiliyor, ereksiyonu karnıma baskı yapıyor ve kulağıma fısıldıyor.

"Mükemmel göğüslerine boşalacağım." Bu cümle beni çılgına çeviriyor.

"Oh, Tanrım. Barrett. *Evet.*"

Sırtım kavislenir ve milyonlarca zevk kıvılcımı içimden patlayarak tüm vücuduma yayılır. Tam zamanında kendime gelip gözlerimi açtığımda Barrett'in üzerimde diz çökmüş, elleriyle zevki sıkarak orgazmının sıcak sıvısını göğsüme boşalttığını görürüm.

Hareketsiz yatıyorum, ne yapmam gerektiğini, bu an için protokolün ne olduğunu merak ediyorum. Seksi sahte erkek arkadaşımla yaşadığım çılgınca ateşli ilişkinin kanıtı göğsümde yavaşça kuruyor.

"Kıpırdama," diyor Barrett. Yataktan inip banyoya giriyor.

Barrett gittikten sonra, parmaklarımı onun menisine batırıp göğsüme sürme dürtüsüne kapıldım. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Onu tatmamıştım. Merakla parmağımı ağızıma koydum.

Keskin ve hafif tuzlu, tatlı ve sütlü bir dokusu var. Hoşuma gitti. Bir kez daha tadına bakıyorum.

O anda Barrett, elinde ıslak bir bezle odaya girer.

"Tanrım, Chloe."

"Ne?!" diyorum, onun ani ortaya çıkmasıyla şaşkınlık içinde. Ayrıca utanç ve belki de biraz suçluluk duyuyorum, neyden emin değilim. Merak mı?

"Göğsündeki spermimi yalıyor musun?"

"Evet. Sorun olur mu?"

"Evet. Bu delicesine tahrik edici." Yatağa doğru yürür ve üzerime çıkar.

"Yeterince tatmin oldun mu?"

Ben başımı salladım ve o da beni temizlemeye başladı.

Bu iyi bir soru, ama ondan hiç doyamayacağımı düşünmeye başlıyorum.

O uzaklaşmaya başladığında, tırnaklarımla derisini çizmemek için dikkatli bir şekilde kolunu tutuyorum.

"Kal."

BÖLÜM 21

Barrett

Chloe o büyük mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Evet. Tamam. Ama bunu giy." Banyo kapısında asılı olan bornozu ona uzattım. Bornozu giyip beline bağladı. Muhteşem çıplak vücudu artık görünürde olmadığı için konsantre olabiliyordum.

Yorganı çekip yatağa giriyor, yanındaki yeri okşuyor, ama başucu masasındaki bir resim çerçevesi dikkatimi çekiyor.

Bir aile fotoğrafı. Chloe'yi hemen seçiyorum. En büyük çocuk o, ama minyon yapısı nedeniyle fotoğrafın ön tarafında duruyor.

"Çocukluğunun ne kadar gürültülü ve hareketli geçtiğini anlatmıştın. O kadar çok kardeşin olması nasıl bir şey?" diye soruyorum, fotoğrafı ona gösterebilmek için yukarı kaldırarak. "Herkesle yakın mısın?"

Chloe yastığına yaslanır. "Kaotik." Güler. "Ama cidden, asla yalnız kalmıyorsun. Büyürken her zaman oynayacak biri vardı. Ergenlik çağında bu can sıkıcı hale geldi çünkü her zaman etrafta biri vardı. Yalnız kalmak zordu. Kız kardeşim Lila ile aynı yatak odasını paylaşıyordum. Erkekler aynı odayı paylaşıyordu ve sonra en küçük olan Penelope kendi odasına kavuştu."

Chloe'nin küçük dairesini yetersiz bulurken, onun bunu bir dönüm noktası olarak gördüğünü fark ediyorum. Kendi alanı. Eleştirdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum, ama savunmam gerekirse, yapılması gereken onarımlar vardı.

"Lila ve benim aramda üç yaş fark var, bu bazen çok daha fazla gibi geliyordu, ama liseden beri yakınız. Levi ve Hudson beş yaş küçük, Penelope ise yedi yaş küçük. O liseden yeni mezun oldu.

"Bunun dezavantajı, çok fazla seyahat etmememiz ve tatile çıkmamamızdı. Kitaplar bunun için vardı. En ucuz haliyle gerçeklikten kaçış."

Elini

başının altına koyar. "Eminim çocukken çok seyahat etmişsindir."

"Babam sürekli çalışıyordu, ama annem beni çeşitli yerlere götürdü. Paris, Londra, Venedik. Annemin ofisinde, üç ya da dört yaşındayken Kolezyum'un önünde dondurma yerken çekilmiş bir fotoğrafım var."

"Dondurmayı seviyorsun!

Biliyordum!" "Dört yaşındaydım ve o dondurmaydı."

Gülümsüyor. "Bu kesinlikle yapmam gerekenler listesinde." "Gelato mu?"

"Hayır. Yurt dışına seyahat etmek. Pasaportumda bir damga. Bende var. On sekiz yaşına girdiğimde, yetişkin olduğumu ve dünyayı göreceğimi düşünerek aldım. O kadar uzağa gitmedim."

"New York'a taşındın. Bu etkileyici."

"Evet. Sanırım öyle. Burada olmayı seviyorum. Başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum."

Bir an sessiz kalıyoruz, elim yavaşça sırtını okşuyor. Onun yanında olup da ona dokunmamak imkansız.

"Baban nasıl biriydi?" diye sordu.

"Annemle evlendiğinde yaşlıydı ve beni geç yaşta doğurdu. Hayatta olsaydı, seksen altı yaşında olurdu."

"Annenizden o kadar büyük olduğunu bilmiyordum."

"Bekardı, annem onu evlenmeye ikna edene kadar işine evliydi. Ama evlilik ve çocuk, iş alışkanlıklarını pek değiştirmede. Babam sürekli yokken, kendime farklı bir hayat hayal ediyordum. Seyahat etmek, bir aile kurmak ve çocuklarımla mezuniyetini, evlenmelerini ve kendi çocuklarını görmeye yetecek kadar genç olmak. Çocuklarımla yanında olabileceğim bir hayat. Yemek masasında boş bir sandalye değil. Farklı şeyler yapmak istedim. İronik olarak, şimdi işim benim için tek önemli şey."

"Bu doğru değil." Chloe başını sallar. "Annemi önemsiyorsun." "Onun fikirleri beni boğmadığında."

"Ve elbette Carl gibi arkadaşların."

"Onu kabul edebilirim ya da reddedebilirim," diye şaka yapıyorum, ama Chloe gülmüyor. "Ben kimsenin takılmak istemediği bir adayım."

"Bu doğru değil. Ben buradayım ve burayı seviyorum."

"Çünkü sana orgazm yaşattım." *Ve seni sahte kız arkadaşım olman için şantaj yaptım.*

Chloe sessiz ve ben de onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

"Bu tırnakların çıkmasına iki gün kaldı." Elini göğsümden kaldırıp parmaklarını salladı.

"Heyecanlı olmalısın."

Elimi onun eline bastırıyorum, sonra parmaklarımız birbirine dolanıyor.

"Çok heyecanlıyım." Parmaklarını bükerek parmaklarımın altını gıdıkladı. "Artık onlara daha çok alıştım. Muhtemelen artık kendimi veya başkalarını incitmeden çoğu işi yapabilirim."

Bunu kanıtlamak istercesine, tırnağıyla meme ucumu daireler çizerek okşadı. "Bu oyun ne kadar sürecekt?" diye sordu.

"Ne kadar süre oynamak istersin?"

"Kazanmaya kararlıyım. Hala WordIt'te bu kadar iyi olduğuna inanamıyorum." "Başlangıç şansım olmalı," diyorum. Şansın bununla hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi biliyorum. hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi biliyorum.

Öyle uykuya dalıyoruz. Chloe'nin başı göğsümden ve kalbim onun avucunun altında düzenli bir şekilde atıyor.

"Keyfin yerinde," diyor Carl.

"Lanet olası harika bir ruh halindeyim," diyorum, raketimi döndürüp alınımdaki teri sildikten sonra havluyu bankın üzerine atıyorum. Dün gece Chloe'yi kollarımda uyurken, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Bu sabah Chloe yanımda yatarken uyandığımda, buna nasıl alışabileceğimi düşündüm. Her sabah beni karşılayan güzel, gülümseyen yüzü. O önce dişlerini fırçalaması gerektiğini ısrar etse de, onu öpebilmek için ellerini başının üzerine bastırmam. Onu ölçülemez bir seviyede isteme arzusu.

"Biliyor musun, sana hakkını vermeliyim. Fred'i ikna edebileceğimizden emin değildim, ama sen başardın." Carl bir yudum su içti. "Hâlâ Voltaire'in hukuk ekibinden cevap bekliyoruz, ama bence anlaşma yolunda gidiyor."

Doğru. Harika bir ruh hali içinde olmak için bir neden daha.

"Güzel," diyorum, Chloe'yi düşünerek dikkatim dağılmış olsa da.

Carl gülüyor. "İyi mi? Hepsi bu mu? Son birkaç aydır bu anlaşmayı yapmak için takıntılıydın."

"Anlaşmayı kapatacağız, yani her şey yolunda."

"Peki sonra ne olacak?" "Ne demek istiyorsun?"

"Sonra ne olacak? Her zaman bir anlaşma hazırda bekliyor. Bir sonraki hedef."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. Carl haklı, ben her zaman bir sonrakini arıyorum, asla şimdiki durumdan memnun olmuyorum. Chloe hayatıma girdiğinden beri durum değişti. Bir sonraki adım, onu nasıl elde tutacağımı bulmak.

Yüzümden okunuyor olmalı.

"Bir dakika. O bakışı tanıyorum. Bir kadının parmağında oynatılan bir erkeğin bakışı. Bu Chloe ile ilgili. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

Gözlerimi kısıyorum.

"Hadi. İnkâr etmeyi dene," diyor.

Yapamam. İstemiyorum, ama bu, Carl'a ona olan hislerim hakkında gevezelik edeceğim anlamına gelmez.

"Bana verdiğin tüm tavsiyeleri hatırlatayım mı? Dikkatini dağıtan şeyleri en aza indir, kişisel hale getirme, hedefe odaklan? Tanıdık geliyor mu?"

Bunlar benim sözlerim ama şimdi bana yabancı geliyorlar. Chloe dikkatimi dağıtan bir şey değil, asıl ilgi odağı ve bunu kişisel hale getirmek istiyorum.

Gözüm hedefte ve Chloe'yi benim yapmak. "Merak etme. Ben hallederim."

Carl erkekler salonunda bira içmek için mola verirken, ben duş alıp eve gitmek için sabırsızlanarak soyunma odasına yöneldim.

Koridorda yürürken tanıdık bir kahkaha duyuyorum. Arkanı dönüyorum ama kimse yok.

Kadın tekrar gülüyor, sonra fısıltılar duyuyorum.

Daha fazla araştırmaya gerek görmedim, ama bunun Frankie'nin kahkahası olduğuna yemin edebilirim. Acaba o ve Fred de burada mı?

Geri dönüyorum ama sadece iki alt kata inen merdiven boşluğunun kapısı var. Daha fazla düşünmemeye karar verip koridorda geriye doğru yürümeye başlıyorum. Kahkaha tekrar duyuluyor. Artık beni çok rahatsız ediyor. Ya neler olduğunu öğrenmem ya da vazgeçip duş almam gerekiyor.

Frankie'nin sesine benzeyen kahkahanın gizemini çözme kararlılığıyla merdiven kapısına geri dönüp pencereden içeri bakıyorum.

Orada gördüğüm şey, devam etseydim keşke dedirtiyor.

Kadın gerçekten Frankie'ydi, ama onu duvara dayayan adam Fred değildi. Kulübün tenis profesyonellerinden biri olan Vance'di.

Beton duvarlardan yankılanan fısıltılarını duyuyorum. Öpüşüyorlar, bu da yeterli bir kanıt, ama Vance'in kalçalarının hareketlerinden, bundan çok daha fazlasını yaptıklarını anlayabiliyorum.

Midem bulanıyor ve merdiven kapısından uzaklaşıyorum.

Siktir. Chloe'nin Frankie hakkındaki içgüdüleri doğruymuş. Benim de şüphelerim vardı, Fred gibi çok daha yaşlı bir adamla birlikte olan böyle bir kadın, tipik bir altın avcısı stereotipidir. Yanıldığımı ummuştum. Fred'in hatırı için.

Şimdi, bunu kendi gözlerimle gördüm.

Aklım hemen Fred ile yaptığımız anlaşmaya gitti. Frankie'nin sadakatsizliğini ona anlatsam nasıl tepki vereceğini bilemiyorum. Kırılır, belki utanır. Ve ben bu acının habercisi olurum. Niyetim ne kadar iyi olursa olsun, Fred'i daha fazla kalp kırıklığı ve maddi kayıptan kurtarmak için, o bunu öyle görmeyebilir. Fred gururlu biridir, zaten bu satın almayı bana zorla yaptırıyor. Bu anlaşmayı kapatmak için çok uğraştım. Voltaire'i alıp gidebilir, Ryan Shaw'a fırsat verip onu benden alabilir.

Hayır. Bunun olmasına izin veremem. Voltaire ile olan anlaşmayı tehlikeye atacak hiçbir şey yapamam.

Anlaşmayı imzalamaya bir ay kaldı. Dört hafta içinde pek bir zarar verilemez herhalde.

Ayrıca, Fred'e bu kadar kişisel bir şeyi söylemek bana düşmez. Aramızda öyle bir ilişki yok. Bu sadece iş.

Erkekler soyunma odasına doğru yöneliyorum, merdiven boşluğunda gördüklerimi unutmaya kararlıyım.

BÖLÜM 22

Chloe

"Peki, kedi pençeleri ne zaman çıkarılacak?" Jules, kitaplarla doldurmak için başka bir çantaya uzanırken sorar.

St. Clair Press'in konferans odasında dağınık bir şekilde oturuyoruz. Masa, Books 4 Kids etkinliği için paketlenecek çantalar için kitaplar ve diğer malzemelerle dolu.

"Fotoğraf çekimi saat onda. Sonra doğrudan manikürcüye gidip tırnaklarımı sildirteceğim." Saate bakıyorum. Fotoğraf çekimine kırk beş dakika var.

"Bütün hafta nasıl başardın bilmiyorum."

Yapışkan notun yapışkan kısmını kitap ayracı yığınının altına bastırıyorum. Kaldırdığımda kitap ayracı da onunla birlikte geliyor, sonra kitap ayracını ayırıp çantaya koyuyorum.

"Buna yaratıcı olmak denir." Gülümsüyorum.

Jules, kitap ayrıçalarını çantalara koyma sistemime gülüyor, ama cidden işe yarıyor. Bu hafta böyle geçti. Uzun tırnaklarımın zorlaştırdığı işler için çözümler bulmak. Soda kutusunun kapağını açmak için kutu kapağının altına bir çeyreklik koymak, elastik bel etekleri giymek ve okurken kitap tutmayı sevmeme rağmen, sesli kitaplara yeni bir değer biçmek.

"Barrett ile aranızda olan şey bu mu?" Kaşlarını oynatıyor. "Yaratıcı mı oluyorsun?"

Son dört gecenin hatırası yüzünden kızarmadan edemiyorum. Barrett'ın ağzı üzerimde, o yetkin parmakları içime giriyordu. Barrett'ın WordIt'te

dört gün üst üste yenilgiyi hafifletiyor. Hala kelimeleri doğru yazıyorum, ama Barrett daha hızlı.

Tırnaklarım makul bir uzunluğa gelene kadar dakikaları sayıyorum, ama tırnaklarım uzadıktan sonra Barrett ile aramızda ne olacağını da merak ediyorum. Ayrıca, ona henüz dokunmamış olmam da beni sinirlendiriyor. Bu kadar sinir bozucu olacağını düşünmemiştim, ama yaptığımız onca şeyden sonra, onun penisini henüz elimde tutmamış ya da ağzıma almamış olmam beni delirtiyor.

"Dün gece bir şey oldu mu?"

"Masasında beni yaladı. İki kez orgazm oldum," diyorum, somurtmamaya çalışarak. "Yani, hayır," Jules eliyle bir hareket yapıp dilini yanağına koyuyor.

"Hayır. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. WordIt'te

"Hayır. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Ben mükemmel bir WordIt oyuncusuyum, nasıl oluyor da beni sürekli yeniyor?"

"Listen ne oldu?" diye sordu. "Ne olmuş?"

"Hala bir isteğin daha yok mu?" Kaşlarını oynatıyor. "Evet."

Anlaşmamızı ve Barrett'ın haftalar önce öğle yemeğinde hazırladığı istek listesini düşünüyorum. İsteklerimi akıllıca kullanmadığımı söylediğini hatırlıyorum.

"Öyleyse, onun sikini emmek için istekte bulun."

Boğuk bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. "Aman Tanrım. Bunu yapamam."

"Neden? Bu WordIt olayını böyle başlattın, çünkü o seni elde etmek için çaresizdi. Her seviştiğinizde onun taş gibi sertleştiğini söyledin. Belki de seni aceleyle getirmek istemiyordur. Senin onun dev sikini emmeye hazır olmanı bekliyordur."

"Tanrım, Jules." Gözlerim kapıya kayıyor. Konferans odası tamamen camdan. Bir akvaryumun içindeyiz. Umarım geçen kimse dudak okumayı bilmiyordur.

"Kimse bizi duyamaz."

Barrett'ın bu hafta WordIt'te her gece kazandığı zaferlerle, onunla yatma konusunda hissettiğim endişeyi, bacaklarımın arasında ağzının olması konusunda hissettiğim garip duyguyu aştım. Hiç düşünmediğim, hatta hoşuma gideceğini hiç düşünmediğim şeyler yaptık.

Çünkü Barrett'a güveniyorum. Ona bedenimin kontrolünü vermekten hoşlanıyorum, çünkü onun beni rahatlık alanımın dışına iterek iyi şeyler yapacağını biliyorum. Başka biriyle böyle hissedebileceğimi hayal edemiyorum. Bu düşünceler

, Jules'a içinde kalacağıma söz verdiğim "sadece sahte bir ilişki yaşadığımız için birlikte oluyoruz" sınırının çok ötesine geçiyor.

Lauren daha önce bana mesaj atıp düğününe birini götürüp götürmeyeceğimi sorduğunda - tüm düğün davetlilerinin oturacağı bir baş masa mı, yoksa sadece kendisi ve Jeff için bir sevgililer masası mı olacağına karar vermeye çalışıyor - Barrett'ın smokinli halini on dakika boyunca dans pistinde döndürdüğünü hayal ettim ve sonra ona biriyle gitmeyeceğimi söyledim.

O zamana kadar Barrett ve ben ayrılmış olacağız. Anlaşmamızın altı haftalık süresi dolmuş olacak. Birlikte olsak da Barrett hiçbir şeyin değiştiğini göstermedi. Hala ikimizin de istediğini alıyoruz, ama artık orgazm da oluyorum.

Yığından başka bir çanta alıp, onu doldurma hareketlerini yapıyorum. Jules çalışmaya devam ediyor, artık Barrett'ın devasa penisine odaklanmıyor, bana dün gece çıktığı randevuyu anlatıyor. Adam, akşam yemeğine gitmeden önce seks yapabilirler mi diye sordu çünkü tok karnına iyi performans gösteremiyormuş.

Jules hikayesini anlatmaya devam ederken, listemde bıraktığım boşluğu düşünüyorum. Jules haklı. Barrett'a ağzımı koymak için daha fazla beklemek istemiyorum.

BÖLÜM 23

Barrett

Chloe ofisimin kapısını açtığında bir e-posta yazıyordum. Onu orada gördüğüm için çok mutlu olmadığım için şaşıırırdım.

Bu hafta her gece, kimin diğerini orgazma ulaştırma zevkini yaşayacağını belirlemek için WordIt oynadık. Bu hafta her gece ben kazandım ve Chloe'yi parmaklarımla ve dilimle becerdim. O kemerime uzandığında pes etmemek için kendimi zor tuttum. Her gece onun sıcak, tatlı vücudundan uzaklaştım. Ama bu gerekliydi. Onun içine girmek için can atıyorum, ama bir sonraki adıma geçmeden önce Chloe'nin rahat olmasını istiyorum, çünkü o an geldiğinde kendimi tutamayacağımı biliyorum.

Kırmızı yüksek topuklu ayakkabılarla buraya koşmuş gibi nefes nefese. Ayakkabıları da bugün yine dudaklarıyla aynı renkte.

"Merhaba," diyor, hala nefesini toparlamaya çalışıyor. "Merhaba," diyorum, masa sandalyemden kalkarak.

Kapıyı kilitlemek için dönüyor, sonra büyük adımlarla benimle masamın arasına geçiyor. Daha yakın olmak istediğimden, elimi kalçasına kaydırıp onu kendime çekiyorum.

"Bu hoş bir sürpriz." Ona gülümsüyorum.

"Öğle yemeği planın var mı?" diye soruyor, kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak.

Serbest elimle saatime bakarım. "Yirmi dakika sonra. İptal etmeli miyim?"

"Hayır, zamanın yeter."

"Ne için yeterli zaman?" diye soruyorum, onu ofisime koşturan şeyin ne olduğunu merak ederek.

Elleri kollarımı kavrar ve Frankie'nin takma tırnaklarının olmadığını hemen fark ederim. Chloe'nin tırnakları her zamanki,

çok daha kısa, normal haline dönmüş ve yumuşak pembe bir ojeyle kaplanmıştı.

"Tırnaklarını beğendim," diyorum, bir elini tutup daha yakından inceliyorum. "Daha sonra ellerini başının üstüne tutturduğumda, bu renk çarşaflarımla çok güzel uyum sağlayacak."

Chloe'nin gözleri büyüdü, bir anlık tereddüt ettikten sonra tekrar odaklandı. "Göreceğiz," diyor şakacı bir şekilde. "Bu arada, bence WordIt'te hile yapıyorsun."

Onun suçlamasına dudaklarım kıvrılır. Ne onaylayacağım ne de inkar edeceğim.

"Son dört gece, benim WordIt'te üstün bir oyuncu olduğumu gösterdi. Kazanmaya kararlıyım. Ödül," elimi eteğinin altına kaydırıyorum, "sonuçta çok motive edici. Şimdi oynamak ister misin?"

"Hayır." Elinden kurtulup çantasından bir kağıt çıkarır. Onun listesi olduğunu anlarım. "Her gece beni nasıl yendiğini bilmiyorum ama artık dayanamıyorum." Kağıdı masamın üzerine koyar ve yazdıklarını gösterir. "Listeye sana oral seks yapmayı ekledim. İşlerin bu noktaya gelmesini istemedim ama şu anda bu bir zorunluluk. Başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bu akşam Books 4 Kids etkinliği var. En iyi ihtimalle dikkatim dağılacak, en kötü ihtimalle kafam karışacak. Elimde senin ağırlığını düşünürken, yanımda dururken mantıklı cümleler kuramayacağım. Ve çocuklara kitap dağıtırken, senin sikinin ağzımda nasıl bir his yaratacağını merak edemem. Bu doğru olmaz."

El ele tutuşarak beni masamdan çekip uzak duvardaki kanepeye götürüyor.

Chloe'nin bana oral seks yapma konusunda bu kadar ciddi olmasına gülmek istiyorum. Penisim, o ofisine girdiğinde tamamen uyanmış ve fermuarımın üzerine bastırılmış durumda.

"Otur." Göğsüme bastırarak isteğini belirtir. Beni bir santim bile hareket ettirmeye yetmeyecek kadar zayıf bir itme ama ben onun dediğini yapar ve kanepeye otururum. Chloe bacaklarımın arasına diz çöker, ellerini uyluklarımın üzerine koyar.

"Dudaklarının benim sikimi sardığında nasıl görüneceğini hep merak etmişimdir." Elimizi uzatıp yanağını avuçlarım, başparmağımı alt dudağına koyup hafifçe çekerim.

"Öyle mi?" Başparmağımı ağzına alır ve dilini kullanarak ucunu döndürür.

"Seninle tanıştığım günden beri her gün."

"Şaka yapıyorsun. Annen bizi tanıştırdığında bana neredeyse tek kelime bile etmedin."

"Çünkü senin sorunlu biri olduğunu biliyordum," itiraf ettim.

Başparmağımı dudaklarının etrafında gezdiriyorum, ağzındaki ıslaklığın orayı kaplamasına izin veriyorum.

Chloe bileğimi kavrar ve elimi yanına koyar.

"Sorun demişken, ellerin pek de adil davranmıyor, o yüzden şimdilik onları kendine sakla."

Söyleneni yaparken, Chloe öne uzanıp kemerimi açar. O yumuşak pembe tırnaklar düğmemi ve fermuarımı açar, sonra boxerımı aşağı çeker ve sertleşmiş penisini serbest bırakır.

Elini etrafıma doladı ve parmaklarını başparmağına bağlayamayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Ben ise bu fantezinin gerçekleşmesini izlerken cennetteydim.

"Sanırım ellerin bu yüzden bu kadar büyük. Küçük ellerle mastürbasyon yapmak zor olurdu."

Onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum. "Ellerinin beni sardığını görmek hoşuma gidiyor. Mükemmeller," diyorum. Onun yumuşak, sıcak eliyle temas etmek beni hızla bozuyor.

Onun benim aletimi incelemesini izlemeye devam ediyorum. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olmalı. Zaman kısıtlaması olmasaydı, Chloe saatlerce benimle tanışmak, okşamak ve oynamak, cilalı parmağıyla her damarı izlemek ve sonra dilinin ucuyla onları izleyerek beni kızdırmakla geçirecekti.

Bir dakika daha inceleme yaptıktan sonra, Chloe'nin ağzı başımın etrafını kapattı. Sıcaklık, ıslaklık, lanet olsun, dilinin kıvrımları.

Nefesim düzensiz çıkıyor.

Belki de Chloe'nin ofisime dalıp bana oral seks yapmak istediğini söylemesi tamamen beklenmedik bir şey olduğu için, ya da bütün hafta bu anı beklediğim için, ama dilinin tek bir yalamasıyla ben bittim.

Göz kapaklarım kapanır. Dilinin tek bir dokunuşuyla oluşan zevk miktarı kafa karıştırıcıdır.

Beni daha fazla içine alır, sonra ellerini tabanına dolayarak ağzına sığmayan kısmı yumruklamaya başlar. Artan zevke karşı, gözlerimi zorla açarak hayalini kurduğum şeyin gerçekliğini görmek için Chloe'nin dolgun, kırmızı dudaklarının benim penisi sardığını görüyorum. Beni boğazının derinliklerine doğru emdikçe yanakları çöküyor. Uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor, mavi gözleri şehvet, tatmin ve hayretle dolu.

Tabii ki iyi olacaktı. Nasıl iyi olmayabilirdi ki? Delicesine aşık olduğun kadının, sana zevk vermekten hoşlandığını görmek.

Bir ritim buldu ve bu beni çıldırtıyor. Testislerim gerginleşiyor. "Chloe, boşalacağım."

Bana karşı mırıldanıyor, bir şekilde beni daha da içine çekmeyi başarıyor. Siktir. Bu his çok fazla.

Chloe'nin gözleri üzerimdeyken, zevkimi boğazının derinliklerine boşaltıyorum. Bir an sonra, ağzından çekiliyorum. Ruju mükemmel bir şekilde yerinde, kimse onun ağzında benim sikimi olduğunu anlayamayacak. O ruj şirketi övgüye değer.

Ona uzanıp onu kaldırıp kucağıma oturtuyorum. Chloe'ye dokunmak istiyorum. Parmaklarım eteğinin altına kayıp ne kadar ıslak olduğunu hissetmek için can atıyor. Beni emmek onu ne kadar tahrik ediyor.

Bir eliyle omzumda dengelenirken, diğer eliyle ağzının kenarlarını siler.

"Fena değil, ha? Küçük ellerimle bile." Gülüyor ve sinirlerinin geri geldiğini duyabiliyorum.

Kafamı sallıyorum. "Bugün geri kalanında hiçbir şey yapamayacağım. Tek düşünebileceğim şey, mükemmel ağzının beni sarmasının ne kadar iyi hissettirdiği olacak."

Ellerim uyluklarına kayıyor, pürüzsüz teninde geziniyor ve sonra eteğinin kenarının altına kayboluyor. Kalçalarını kavırıyor ve hala sert olan penisime bastırıyorum.

Chloe nefesini tutar ama yine de kelimeleri çıkarmayı başarır.

"Gitmeliyim," diyor, benden uzaklaşmak için hareket ediyor, ama ben kalçalarını yerinde tutuyorum, ereksiyonumun üzerinde sıcak amının hissini seviyorum.

Öne eğilip dudaklarımı çenesine bastırıyorum.

"Gelene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

"Bu işler öyle yürümez," diye itiraz eder. "Bunu listeme yazdım."

"Listanı siktir et. Seni hissetmem lazım. Şu anda ne kadar ıslak olduğunu. Ağzında benim sikimi ne kadar sevdiğini."

Yine onun merkezine doğru sallanıyorum ve o inliyor. Gülümsemem şeytani. Kazandığımı biliyorum.

Ona tekrar itiraz etme şansı vermiyorum. Parmaklarım külotunun altına dalıyor ve Chloe'nin şişmiş, ıslak amcığıyla karşılaşıyorum. Kalçalarını tekrar sallıyor, bu sefer iki parmağım içine kayıyor, onu dolduruyor.

"Belki WordIt'te hile yaptım. Belki bu tatlı küçük amcığı tattıktan sonra, kazanmam gerektiğini anladım. Seni tekrar tekrar istemek zorundaydım," parmaklarımı daha sert bir şekilde içeri ve dışarı soktum. "Beni suçlar mısın?"

Kollarını boynuma doladı, göğüsleri göğsüme yapıştı, ben de parmaklarımla onu sikiyordum.

Parmaklarımla onu kavrarım ve boynunu öperim. O çoktan doruğa yaklaşmıştır. Sikimi emmek onu uçurumun kenarına getirmiştir ve orgazmı hızla yaklaşmaktadır.

"Oh, Tanrım. *Barrett*." Chloe'nin göz kapakları titreyerek kapanır. Dudakları nefes nefese bir iç çekişle açılır. Lanet olsun. Onun orgazmını izlemek lanet bir ayrıcalık.

"Bırak kendini, Chloe. O tatlı amcığın parmaklarımla boşalmayı ne kadar sevdiğini göster bana."

Duvarları parmaklarımın etrafında sıkışıyor, beni sıkıca sıkıyor, sonra ıslaklık elime akıyor. Lanet olsun, evet. Keşke onun bacaklarının arasında benim kafam olsaydı da tatlı sıvılarını yalasaydım.

Ereksiyonum aramızda şişiyor, ama şu anda bunu daha ileriye götürmemin imkânsız olduğunu biliyorum.

Dudaklarını nazıkçe öperim, orgazm sonrası parıltısının tadını çıkarmasına izin veririm, sonra ayağa kalkmasına yardım eder ve kıyafetlerini düzeltirim.

"Bu beklenmedik bir şeydi." Chloe eteğini düzeltirken ayakları üzerinde sallanıyor. "Buraya bunun için gelmedim. Sana şimdiye kadar yaşadığın en iyi oral seksi yapıp, daha fazlasını isteyerek seni terk edecektim."

Gömleğimi içime sokup pantolonumu bağladıktan sonra ona uzanıyorum.

"Görev tamamlandı," diyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum, bu öpücük bir saniye içinde onu bir saniye içinde aç hale getirdi. Bea hoparlöründen seslendi.

"Bay St. Clair, Marcus sizi öğle yemeğine götürmek için aşağıda bekliyor," diyor.

"Gitmem gerek." İsteksizce uzaklaşıyorum. "Seni bırakayım mı?"

"Eve gidiyorum... yani, senin evine. Üstümü değiştirmem lazım, sonra Books 4 Kids etkinliğine gidip hazırlıklara yardım etmeliyim."

Chloe, benim evimin onun için bir yuva olduğunu söyledi, her ne kadar bu bir dil sürçmesi olsa da ve hemen düzeltti, bu sözleri göğsümü kabarttı. İtiraf etmeliyim ki, ilişkimiz fiziksel hale gelmeden önce bile, onun orada olmasını seviyordum. Beni deli etse bile, o minik ipek pijamayı giyip, benim iznim olmadan köpekleri evlat edinse bile, onun orada olmasını istiyordum.

Onu tekrar öptüm. "Sonra orada görüşürüz." "Tamam."

Gülümser ve kollarımdan çekilir.

Günün geri kalanını iptal edip onunla birlikte gitmek için çok güçlü bir istek duyuyorum. Onunla birlikte etkinliğe hazırlanmak, ihtiyacı olan her konuda ona yardım etmek. Onun yanında olmak için her şeyi yaparım.

Chloe'nin rujunu yeniden sürmesini izliyorum. Dakikalar önce benim aletimi saran dudaklarını kadifemsi kırmızı bir tabaka kaplıyor. Daha önce hiç böyle bir çelişki yaşamamıştım. Geçmişte iş ve bir kadın arasında seçim yapmam gerekirse, on defadan onunda işi tercih ederdim. Her saat çalışır, randevuları kaçırrır, işimden daha önemli kimseyi öncelikli görmezdim.

Chloe her şeyi değiştiren bir kadın. Onun için çaba sarf etmek istiyorum.

Ve edeceğim de. Ama Fred ile öğle yemeği randevum var.

"Fred bugün satış niyet mektubunu imzalayacak. SCM'nin Voltaire Telecom'u satın almasının ilk resmi adımı."

"Tebrikler!" Chloe uzanıp dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Bu gece kutlama yapmalıyız."

"Bu gece, Books 4 Kids ve tüm emeklerin için."

"İkisini de kutlayabiliriz." Gülümsüyor, sonra dudaklarını son bir kez dudaklarıma bastırıyor ve ofisimden çıkıyor.

Giyinmeyi bitirip masama gidip cüzdanımı alıyorum.

Chloe'nin listesi hala masamın üzerinde duruyor. Artık tamamlanmış durumda. Son madde mor mürekkeple yazılmış: Barrett için BJ. Chloe'nin kadınsı el yazısıyla yazılmış ve yanında gülün bir yüz var.

Kağıdı katlayıp masamın çekmecesine koyuyorum.

Öğle yemeğine giderken arabada, Fred ve Voltaire'in satın alınması hakkında düşünmem gerekirdi, ama aklım Chloe'de ve onu tekrar göreceğim dakikayı sayıyorum.

Books 4 Kids etkinliği hakkında kesin olarak bildiğim tek şey, benim ve diğer – çok daha prestijli – gönüllülerle birlikte, Books 4 Kids web sitesinde yayınlanacak ve St. Clair Press'in erken çocukluk okuryazarlığını teşvik etmek için başlattığı Read With Kids YouTube kanalını tanıtmak için kullanılacak bir sesli okuma kaydı yapacağımız.

Vardığında, masadaki bir adam tarafından kayıt işlemim yapılıyor ve okuyacağım kitap veriliyor.

Kitabın adı *Grumpy Monkey*.

Kitabı karıştırırken dudaklarım kıvrılıyor, Chloe'nin benim okumam için neden bu kitabı seçtiğini çok iyi biliyorum.

"Gelmişsin." Dönüp annemin yaklaştığını görüyorum.

"Evet. Ve kötü bir gün geçiren bir maymun hakkında bir kitap okumaya hazırım." Bu benimle hiç alakalı değil. Benim günüm harika geçiyor.

Chloe bana oral seks yaptı, sonra Fred Voltaire'i SCM'ye satmak için niyet mektubunu imzaladı.

Gülümsüyor ve kitabı benden alıyor.

"Chloe seni iyi tanıyor diyebilirim. Ama bu kitabın son zamanlarda sana uygun olup olmadığından emin değilim." Kitabı bana geri verir. "Sende bir değişiklik var."

Bunun anlamı, Chloe ile çıkmaya başladığımdan beri değiştiğimdir. Onunla sahte bir ilişki yaşıyorum. Annem bunun gerçek olmadığını bilmiyor.

"Öyle mi? Ben öyle düşünmüyorum."

"Chloe sana iyi geliyor. Seni yumuşatıyor." Gülümsüyor.

Başımı sallıyorum ve kitabın sayfalarını çevirmeye başlıyorum. İnkâr etmenin bir anlamı yok. Annem haklı. Chloe ile vakit geçirmek, neyi kaçırdığımı fark etmemi ve olmak istediğim adamı düşünmemi sağladı. İster birbirimizi anlamak için zaman ayırmak olsun, ister işin hayatımı ele geçirmesine izin vermemek olsun. Chloe'yi tanıyarak ve onun bakış açısını görerek, daha iyisini yapabileceğimi keşfettim. Daha iyisini yapmak istiyorum.

Asla rahat bir insan olmayacağım, ama Chloe'nin ihtiyacı olan bu değil. Ona meydan okuyacak, onu cesaretlendirecek, onu şu anda olduğundan daha da harika olmaya itecek birine ihtiyacı var. Ben o adam olmak istiyorum. Ama onun istediği de bu mu?

Chloe'den önce, günün her saniyesini çalışarak geçirmekten memnundum, ama şimdi başka şeyler istiyorum. Onunla birlikte.

O, odanın diğer tarafında, annemin daha önce tanıştırdığı ünlü çocuk fantastik kitap yazarı L J Bowan'ın hikaye saatini hazırlamaya yardım ediyor.

Oda çocuklar ve ebeveynleriyle dolu.

Topluluk önünde konuşmak benim için sorun değil. Hayatım boyunca o kadar çok yaptım ki, artık ikinci doğam oldu. İş toplantıları, ödül törenleri, açılış konuşmaları... Ama bu samimi ortamda bir çocuk kitabı okumak birdenbire terletmeye başladı.

Beni heyecanlandıran çocuklar ya da kamera değil. Chloe'yi etkilemek istemem. Oraya çıktığımda tüm kalabalık dağılırsa, kendimi

aptal gibi hissedeceğim.

"Ben şanslı bir adamım," sonunda mide ağrımı görmezden gelerek cevap veriyorum. O başını sallıyor. "Fred'le işler nasıl gidiyor?" Gözlerimiz buluşuyor ve kaşları kalkıyor. Daha önce hiç işlerimi sormamıştı, ama hiçbirisi benim için bu kadar önemli olmamıştı.

"Neredeyse bitti." Bu haftanın başlarında Chloe'nin tırnak fiyaskosunu hatırlıyorum. Chloe'yi çıplak görmek ve onu orgazma ulaştırmak, Frankie'nin yaptığı manikürün getirisiydi, ama o tırnaklar çok komikti ve yıllar boyunca güleceğimiz bir şey olacak.

Önümüzdeki yıllar boyunca. Beynim, Chloe ile olan hayatımın düşünceleri ve görüntüleri ile kontrolden çıkmış bir tren gibi.

Yutkunuyorum.

"Senin adına mutluyum Barrett." Annem kolumu sıkıyor. "Ve gurur duyuyorum. Bunun için çok çalıştığını biliyorum."

"Teşekkür ederim."

"Baban da seninle gurur duyardı."

Başımı sallıyorum. Bu benim için çok önemli. SCM'yi zirveye çıkarmak için bunca yıldır bu kadar çok çalışmamın sebebi bu. Babamın mirasını onurlandırmak için. Kendi mirasımı yaratmak istediğimi fark ediyorum. Bunun işle hiçbir ilgisi yok, tamamen Chloe ile ilgili.

BÖLÜM 24

Chloe

Kitap okuyan bir erkekten daha seksi olan tek şey, bir çocuğa kitap okuyan bir erkektir. Tatlı bir kızıl saçlı çocuk Barrett'a doğru sendeleyerek yürüdü ve hikaye okuma saatinde kucağına oturdu. Barrett bir anlığına ona baktı, kitabı kamera kadrajında kalması için yerini değiştirdi ve okumaya devam etti. Buna nasıl direnebilirim ki? Bu imkansız. Denemek bile istemiyorum.

Barrett'ın hikaye okuma şekline o kadar kapılmışım ki, Emma'nın yaklaştığını neredeyse fark etmiyorum.

"Kızıl saçlılara karşı bir ilgisi olmalı," diyor, gözleri Barrett ve küçük kızın üzerinde.

"Onu gerçekten çok seviyorum," diyorum coşkuyla. Gözlerim kalplerle dolu bir çizgi film karakteri gibiyim. "Çok seviyorum."

O gülüyor. "O senin erkek arkadaşın, bu normal."

"Doğru." Barrett ve ben son birkaç haftadır birbirimizi tanıyor olsak da, dışarıdan bakıldığında bizim ilişkimiz çoktan kesinleşmiş gibi görünüyor. Duygularımız ortaya çıktı, her şey halloldu, ama aslında hiçbir şey kesin değil, sadece yakında seks yapmazsak kendiliğinden alev alacağım kesin.

Öğleden sonra ofisinde seviştiğimizi düşününce iç çamaşırım çoktan ıslandı. Hala gün ortasında ofisine dalıp onun sikini emmek istediğime inanamıyorum. Kim böyle bir şey yapar ki? Sahte erkek arkadaşlarının sikini emmek için can atan sahte kız arkadaşlar, sanırım.

Sonra da parmaklarıyla beni orgazm etmeden gitmeme izin vermedi. Klitorisim, onun talepkar sözlerini hatırlayarak zonkluyor. Genelde

genelde bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden hoşlanmam, yatak odasında patronluk taslayan Barrett en sevdiğimdir.

Tanrım, şimdi aramızda sıkışmış sert penisini düşünüyorum. Kalın başını bana bastırса nasıl olurdu acaba? Onun penisinin üzerine kayarsam?

"Yüzündeki o ifadeyle ilgili daha fazla ayrıntı öğrenmek için can atıyorum," Emma yaramazca gülümsüyor, sonra burnunu kırıştırıyor, "ama Barrett benim kardeşim gibi olduğu için değil." Etrafına bakınıyor. "Başka biriyle çıkman için çok mu geç? Benim garip hissetmeden dedikodu yapabileceğimiz biri? Eğer hoşuna giderse, sana başka başarılı, işkolik işadamları tanıştıtabilirim."

Barrett'in okumasını bölmek için sessizce gülüyorum.

"Çok geç olabilir," diyorum. Barrett'la seks yapmayı yeniden düşünmek için kesinlikle çok geç. Henüz gerçekleştirilmemiş olsa da, bu karar verilmiş durumda. Bu olacak.

JoAnna yanıma geldiğinde şehvetli düşüncelerimi hızla bastırırım. "Her şey harika sonuçlandı Chloe," der ve bana "Books 4 Kids lansmanı için yaptığın her şeye gerçekten minnettarım. Lacey'nin iş yükünü de üstlendiğin için kolay olmadığını biliyorum."

Gülümsüyorum, ama kolay olmadı. Bu hafta çok yoğundu, ama Barrett bana yardımcı oldu. Orgazmlar harikaydı, ama aynı zamanda onun ne kadar özenli ve tatlı olduğu da. Books 4 Kids çantalarına yardım etti ve ben geç saatlere kadar çalışırken Baxter'ı yürüyüşe çıkardı. Bu, eğer gerçekten birlikte olsaydık, bir partner olarak da böyle mi olurdu diye merak etmeme neden oldu.

Üçümüz Barrett'in kitabı okumaya devam etmesini izliyoruz.

JoAnna eğilip bana fısıldadı, "Bunu ona nasıl yaptırdığını sorardım, ama zaten biliyorum."

"Öyle mi?" diye soruyorum, tam olarak ne bildiğini merak ederek.

"Bu çok açık." Bana gülümser, sonra Barrett'a döner. "Bir erkeğin normalde yapmayacağı bir şeyi bir kadın için yapmasının tek nedeni, ona aşık olmasıdır."

JoAnna'nın sözleri kalbimin atışını hızlandırır. Boğazımdan çıkmak isteyen gergin kahkahayı zorlukla bastırırım. Barrett aşık mı? *Bana mı?*

Bir an için, JoAnna'nın çılgın iddiasının beynimde çürümesi için izin veriyorum. Gerçekten Barrett'in olması nasıl bir şey olurdu? İş anlaşması için sahte bir kız arkadaşına ihtiyacı olduğu için değil, beni orada istediği için onun yanında olmak.

, iş anlaşması için sahte bir kız arkadaşa ihtiyacı olduğu için değil. Birkaç hafta önce, bu düşünceye güldüm. Şimdi ise o kadar da saçma gelmiyor.

Bunu net bir şekilde görebiliyorum. Kanepede sarılarak geçirdiğimiz zamanlar, Baxter'la şehirde dolaştığımız hafta sonları ve tabii ki bolca ateşli, tutkulu seks.

Barrett'la seks. Bu, son birkaç gündür çok düşündüğüm bir fantezi. Bu fanteziyi mümkün olduğunca çabuk gerçeğe dönüştürmek istiyorum.

Ama Barrett'ı ne kadar tanısam da, neyin gerçek neyin anlaşmamızın bir parçası olduğunu hala merak ediyorum. O hala Fred ile yaptığı anlaşmaya odaklanmış durumda ve bizim ilişkimiz de bunun bir parçası. Biz gerçek bir çift değiliz. Evet, şu anda birlikteyiz, ama orgazm aşk demek değildir.

JoAnna'nın sözleri cazip gelse de, Barrett'ın burada olmasının gerçek nedenini hatırlıyorum. Bunu listeme ekledim. JoAnna bunun birlikte olmamızdan kaynaklandığını ve tek yapmam gerekenin sormak olduğunu düşünüyor. Bu gerçeklerden çok uzak. Belki de bizim birlikte olmamızdan bu yana buraya gelme konusundaki isteksizliği azalmıştır, ama onunla bu sahte ilişkiyi sürdürmenin şartlarından biri olarak bunu koymasaydım, onun burada olacağını sanmıyorum.

Bana bunun, çıkarlı bir iş anlaşmasından daha fazlası olduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

Tırnaklarım normal uzunluğuna döndüğüne göre, Frankie'nin Sahte Tırnakları hayatımı mahvetmeden önceki duruma her şeyin geri dönebileceğini düşünmek zorundayım. Tırnaklar çıktığında ne olacağı konusunda hiçbir konuşma yapılmadı. İğrenç manikürüm, WordIt oynamaya başlamamızın tek nedeniydi ve Barrett, dilinin ve parmaklarının ne kadar yetenekli olduğunu kanıtlayabildi.

Şimdi seks'i listeme eklemeli miydim diye merak ediyorum. Kahretsin.

Barrett'ın kitabı kapatmasını izliyorum ve ondan önceki diğer okuyucular gibi, izleyicileri Books 4 Kids web sitesine yönlendiren son bir yorum yapıyor. Bitirdiğinde, küçük kızıl saçlı kız ayağa kalkıp ona sarılır.

Onu kollarında tutarken, gözlerimiz buluştu ve bana göz kırptı.

Tanrım. Nasıl yapacağım bilmiyorum ama gece bitmeden o adamla seks yapmanın bir yolunu bulmalıyım.

Tanıştım ve selamlaştım. Hatta tüm çocuklar ellerinde kitap çantalarıyla ayrılana kadar bekledim. Şimdi, şarap ve kokteyl yudumlayıp atıştırma odaları yiyen yetişkinlerle dolu bu odada, artık dayanamıyorum.

"Acil bir konu hakkında seninle özel olarak konuşmam gerekiyor," diye Barrett'ın kulağına fısıldıyorum. Endişeli bakışları, bunun planladığımdan çok daha az seksi çıktığını gösteriyor. Sanki bir muhasebeci, birinin defterlerinde tutarsızlık bulmuş gibi konuşuyorum. Deniyorum. Gerçekten deniyorum.

Elini tutuyorum ve o da kalabalığın içinden beni takip ediyor. Books 4 Kids'in direktörü ve onunla konuşan yazarlar ve ünlü okuyucular grubunun yanından geçerken yüzümde tatlı bir gülümseme tutuyorum. Burada görececek bir şey yok, millet. Sadece bir kadın, çocuklara yönelik bir bağış etkinliğinde sahte erkek arkadaşını baştan çıkarmaya çalışıyor.

Etkinlik salonunun dışında, koridordan geçip üst kata çıkıyoruz.

Bu etkinliği düzenlemenin bir avantajı, binayı iyi tanımam ve Barrett'ı yalnız kalabileceğimiz bir yere götürebileceğimi bilmem.

En üst kata ulaştık ve koridorda sağa döndüm. Sonunda, aradığım odanın kapısını açtım ve Barrett'ı arkamdan içeri çektim.

"Neredeyiz..."

Burası kütüphanenin sahne malzemeleri odası. İçeride, duvarların kenarına itilmiş eski mobilyalar, bir köşeye sıkıştırılmış kostüm rafları ve odanın her yerine gelişigüzel yığılmış çeşitli kutular bizi karşılıyor. Müzik aletleri, harf tabloları ve haftada bir kez küçük oyuncak kütüphanesi için kullandıkları oyuncak kutuları.

Barrett odaya bir göz attıktan sonra bakışları bana takıldı.

"Konuşmak mı istemiştin?" Dudakları merakla kıvrıldı.

"Burada mı?"

Belki de burası baştan çıkarmak için en uygun yer değil, ama artık geri çekilemem. Zaten buradayız.

"Evet."

Yaklaşıyor ve her adımında ayakkabıları muşamba zemine çarptıkça kalbim bir kat daha hızlanıyor.

"Acil mesele neydi, Chloe?" diye soruyor yumuşak bir sesle, sanki şu anda ne kadar tahrik olduğumu bilmiyormuş gibi. Sanki bana ne yaptığını göremiyormuş gibi.

Cevap veremiyorum, çünkü elleri yüzüme doğru uzanıyor. Parmakları çenemi ve saçlarımı kavlıyor, parmak uçları boynuma yüzümü yukarı doğru çevirecek kadar baskı uyguluyor. Başparmaklarının yanaklarıma dokunmasıyla, dudaklarımız daha birbirine değmeden ağzım ona açılıyor.

Onun sıcak dudakları benimkine değdiğinde, ağzında eriyorum.

Barrett'in öpücüğü tatlı, ama açgözlü. Nazik, ama talepkar.

Sanırım arzusun aciliyetini hisseden tek kişi benim, ama ellerimi karnına bastırıp gömleğini kavradığımda, öpücüğümüz ateşli bir hal alıyor. Sanki biri gaz ocağının ateşini açmış ve biz kaynayacakmışız gibi hissediyorum.

"Seni bekleyemeyeceğim galiba." Barrett'in sesi arzuyla boğuklaşır. Eli elbisemin altına uzanır. *Tanrım, evet.* Parmakları tangamın bel kısmına takılır ve giysiyi bacaklarımdan aşağı çeker, sonra beni kolayca kaldırır. Bacaklarımın arasına bacağını sıkıştırarak beni duvara yapıştırır, oradaki sert kaslar tam da doğru yere baskı uygular. "Beklememi söyle, Chloe."

Gülmek istiyorum. Bunu durdurmamı mı istiyor? Aynaya baktı mı? Onu çocuklara hikaye okurken gördüğümü fark etti mi? Ve gülümsediğini. Aynı anda. Ve okumasının sonunda yaptığı o göz kırpma? Bunun olacağını biliyor olmalıydı.

Onun durmasını çok istiyorum.

Bütün hafta içimde biriken ihtiyaç. Bu noktada bu bir zorunluluk. Onu içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeden daha fazla dayanamayacağım.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum. Elimi pantolonunun önünden aşağı kaydırıp sertleşmiş penisini avuçluyorum ve o ağzıma iniyor.

Ellerim onun ceketinin içine girerken, dudakları boynuma düşüyor. Kravatı aramızda sallanıyor, göğüs dekoltemi gıdıklıyor. Bunun için çok fazla giyinik olduğumuzu, onun çıplak vücudunu tatmin edene kadar beklemem gerektiğini söyleyebiliriz, ama şu anda gerçekten ihtiyacım olan tek bir şey var. Aceleyle kemerine uzanıyorum. Barrett de aynı şeyi düşünüyor olmalı.

Ellerimiz çarpışıyor, ikimiz de hızlı hareket etmeye çalışıyoruz, ama bu sırada sadece birbirimize dolanıyoruz. Sonunda birlikte çalışıyoruz, ben onun kemerini çözüyorum, o da fermuarını hızla açıyor. Ben onun külotunun içine uzanıp ipeksi uzunluğunu okşarken, Barrett elbisenin eteğini kalçalarımın üzerinden kaldırıyor ve beni ona sergiliyor.

Parmakları içime giriyor. Benim hazır olup olmadığımı kontrol ediyor. Ne kadar ıslak olduğumdan utanmıyorum bile. Onun penisini gördüm ve vücudum bunun için neye hazır olması gerektiğini biliyor. Hazır olmaktan da öteyim. O beni kollarının arasına alırken kollarımı boynuna doluyorum, dudaklarımız birbirine çarpıyor, nefesimiz kesilene kadar yalıyor ve ısıyoruz.

"Barrett. Şimdi," diyorum.

Beni üzerine çekip yavaşça indiriyor. Santim santim onu içime alıyorum. O kadar ıslakım ki, içime girerkenki emiş sesini neredeyse duyabiliyorum.

Barrett içime giriyor ve kalçalarım buna tepki olarak esniyor. İçimdeki baskısı çok güçlü ve çok tatmin edici.

"Doğum kontrolü kullanıyor musun?" diye soruyor, penisi çoktan içime girmiş durumda. Geç olsun, güç olmasın. "Temizim. Kahretsin. Bunu konuşmalıydık... Lanet olsun, çok darsın."

"Evet. Doğum kontrolü," diyorum boğuk bir sesle, onun büyüklüğüne alışırken nefesim kesiliyor. "Ben temizim. Üniversiteden beri kimse olmadı."

Barrett kıcımlı kavrır, beni sabit tutarken dışarı çıkar, sonra tekrar içeri girer.

Penisi beni o kadar iyi dolduruyor ki, çekildiği anda boşluk hissediyorum.

"Chloe, çok iyi hissettiriyorsun." Sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor.

"Bu gerçek olamaz."

Yavaşça tekrar içeri giriyor, beni neredeyse ikiye bölüyor.

"Beni çok sıkı tutuyorsun." Nefesi buharlar halinde çıkıyor. Yavaş gitmek için çaba sarf ettiği belli. "Bu iyi mi?"

"Tanrım, evet. Durma."

Bacaklarımı beline sıkıca sarıyorum, bu onu daha derine sokuyor ve ritmi hızlanıyor.

Belki de ben bakireyim. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Partnerinin senin için de kendisi için olduğu kadar iyi olmasını istediği sekse açıkça aşına değilim.

Barrett'ın penisinin başı içimde mükemmel noktayı buluyor. Oradaki sürekli baskı, içimde derin bir ateş yakıyor.

Beni duvara sertçe sikerek derin ve yavaş öpüyor, kalçaları amansız bir ritim oluşturuyor.

Başım geriye düşerken, ona doğru eğiliyorum ve onun itişlerine hevesle karşılık veriyorum. Sırtımı sıyıran tuğla duvarın ve Barrett'ın beni kendine tutmak için etimi kavrayan parmaklarının farkındayım. Ama bu, bacaklarımın arasında oluşan zevkle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Ayrıca, Barrett'ın penisi kesinlikle sihirli. Diğer tüm hisleri açıkça engelledim.

"Oh, Tanrım. Evet!" Onu teşvik ediyorum.

"Bu kütüphane sesin değil, Chloe." Barrett'ın sesi kulağımda alçak ve baştan çıkarıcı. "Biri bizi duyacak. Biri burada iyi ve sert bir şekilde sikildiğini bilecek."

"Çok iyi." İç çekiyorum. Alt karnımda gerginliği hissedebiliyorum. Her şey sıkı bir şekilde kıvrılıyor.

Bir başka itme ve Barrett'in dudakları çeneme değince, onun etrafında titremeye başlıyorum. Neredeyse acı verecek kadar sert bir şekilde boşalıyorum, kalın penisini sıkıca kavıyorum. Barrett titriyor. Bir an sonra, içimde titrediğini hissediyorum, bu hissin ardından sıcak tohumları içime derinlemesine dökülüyor. Benim için bir başka ilk.

Birbirimize bağlı kalıyoruz, Barrett'in tutuşu hafifliyor ama beni bırakmıyor.

Beni kendine yakın tutuyor ve nazikçe öpüyor.

Bir an önce hissettiğimiz çılgın çaresizliğin yerini şimdi bir sükunet aldı.

Barrett geri çekilip bana bakar.

"Bu..."

"Çılgınca," diye tamamlarım onun yerine.

"İyi misin?" diye soruyor. "Sana zarar vermedim, değil mi?"

"Acıdan kastın tam anlamıyla zevk almaksa, evet."

Kıkırdar, sonra beni masaya taşır ve oradaki kutudan birkaç mendil alır. Yavaşça çıkarır, bu hareketin sürtünmesi beni tekrar başlangıç noktasına geri döndürmekle tehdit eder. Onu istemek ve ona sahip olmak için çaresiz ve umutsuzum.

Beni yere indirip bir mendil uzattı. Ben bacaklarımın arasındaki durumu hallederken, o pantolonunu giyip kemerini bağladı. Islak, aceleci bir his beni şaşırttı. Hemen oraya bir mendil soktum.

Endişeli bir şekilde Barrett'a bakıyorum.

"Bu normal mi? Sonra dışarı çıkar mı?"

"Spermim," der ve öne doğru adım atarak elini bacaklarımın arasına koyar. Parmağını içime sokar ve inler. Masaya yaslanarak dengemi korumam gerekir. "İçinde spermimi hissetmek... Lanet olsun... Seni bu masaya yatırmadan önce gitmeliyiz."

İç çamaşırım yerine oturduğunda, Barrett elimi tutup beni odadan dışarı çıkarır.

Tatlı tepsileri çıkarılmaya başlarken partiye katılırız, ama Barrett bizi çıkışa doğru yönlendirir. Seçtiğim mini makaronlara ve ısırik büyüklüğündeki cheesecake'lere özlemle bakarım.

"İstersen kalabiliriz," diyor Barrett. "Ya da eve gidebiliriz ve ben *seni* yalarken sen kurabiye hamuru dondurması yiyebilirsin."

Tamam. Şimdiye kadarki en kolay karar.

JoAnna ve Emma'ya veda etmek zorundayız, yalnız olduğu için ayrıldığımız için kendimi kötü hissediyorum. Alec'in işinde son dakika bir iş çıktı ve gelemedi.

"Haftaya öğle yemeği yiyelim," diyor.

"Çok isterim," diyorum Barrett beni uzaklaştırırken.

Eve vardığımızda, Barrett beni kendine çekip nefesimi kesecek kadar öpüyor. Elbisemin fermuarını açmaya çalışırken Baxter ortaya çıkıyor. Bacaklarımıza dokunup sızlanıyor. Dışarı çıkması gerekiyor.

Geri çekilip dizlerimin üzerine çökerek onu okşuyorum.

"Nasılsın oğlum? Seni özledim." Yüzümü yalıyor, dili Barrett'in az önce olduğu yerden birkaç santim uzakta. "Dışarı çıkman mı lazım?"

"Onu ben götürürüm," diye gönüllü oldu Barrett. Beni tekrar kendine çekti, eli elbisemin altına kayarak popomu sıktı. "Yukarıda buluşuruz. Oraya vardığımda çıplak olursan bonus orgazm var."

Birkaç dakika sonra, Barrett'in odama girdiğini duyduğumda dolabımda elbiseyi çıkarıyordum.

"Çok hızlısın. Ben daha soyunmadım bile."

Sırıttıyor. "Baxter ve benim bir anlaşmamız var. Bu geceki çabukluğunun karşılığında, sabah onu uzun bir yürüyüşe çıkaracağım."

Bana doğru yaklaşırken, hareket ederken ceketini kollarından aşağı indiriyor. Hala sütyen ve iç çamaşırlarımla duruyorum. Bonus orgazmların iptal olup olmadığını merak ediyorum.

Hiç önsöz yapmadan arkamdan uzanıp sütyenimi açarken, ben de parmaklarımı gömleğinin düğmelerine daldırıyorum. Gömleksiz, eğilip sertleşmiş meme ucumu ağzına alıyor. Sıcaklığı beni içine çekiyor ve dizlerim titriyor. Dengemi sağlamak için ellerimle omuzlarının sıcak, kaslı etine tutunuyorum.

Uzun parmakları tangamın bel kısmının altına kıvrılıyor ve sonra onu bacaklarımdan aşağı çekiyor. Barrett, hızlı bir hareketle beni kendine çekiyor ve ayağa kalkıyor.

O bizi koridordan geçip odasına götürürken, ağızlarımız birbirini okşuyor. Beni yatağa yatırıyor.

"Yavaş gitmek istiyorum, ama senin içine girmenin nasıl bir his olduğunu bilmek, bunu tekrar hissetmek için sabırsızlanmamı sağlıyor," diyor, vücudumun üzerinde yukarı doğru ilerleyerek karnıma, göğüslerime, çeneme öpücükler konduruyor, ta ki dudaklarıma tekrar ulaşana kadar.

"Yavaş gitme," diyorum ona, bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu girişimde hissedene kadar.

Ve o da yavaşlamıyor, en azından o seferlik.

BÖLÜM 25

Barrett

Deri koltuğa kayarak oturdum ve kravatımı gevşettim. Marcus arkamdan kapıyı kapattı.

Bu gece, Fred Hinkle ve avukatı Carl'ın karşısında otururken, anlaşmanın sonuçlandırılmasına birkaç hafta kala, son üç ayı düşünmeden edemiyordum, aklım başka yerdeydi. Chloe.

Son birkaç hafta ne kadar güzel geçmişti. Aramızdaki her şey ne kadar çabuk değişmişti. O toplantıdan çıkıp onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Bu hafta her gün böyle geçti. Gece geç saatlere kadar çalıştım, Chloe'nin sıcak vücudunu bulmak için yatağa girdim. Yumuşak çığlıkları yatak odamı doldurana kadar onu nazıkçe becerdim, sonra birbirimize sarılarak birkaç saat daha uyuduk.

O bundan daha fazlasını hak ediyor. Ona daha fazlasını vermek istiyorum. Onu gerçek bir randevuya çıkarmak istiyorum. Saç ve makyaj ekibi ve dikkatimi çekmek için yarışan insanlarla dolu bir balo salonu içermeyen bir randevuya.

Sadece ikimiz.

Eve geldiğimde ışıkların çoğu kapalı, sadece çalışma odamdan sıcak bir ışık geliyor. Ayak seslerimi duyunca Baxter ortaya çıkıyor. Tasmaındaki etiketlerin yumuşak tıkırtıları onun yaklaştığını haber veriyor. Cüzdanımı ve telefonumu kapının yanındaki masaya bırakıp eğilip kulaklarının arkasını okşuyorum. Islak burnunu avucuma sokuyor, ben de çenesini kaşıyorum.

"Kızımız nerede?" diye soruyorum, Chloe'nin iki yerden birinde olduğunu bilerek. Tekrar ayağa kalktığımda, Baxter çalışma odasına doğru ilerliyor.

Çatlak kapıyı iterek açtığımda, Chloe kanepede battaniyenin altında uyuyordu. Baxter hemen şöminenin yanındaki yatağına yerleşti. Ahşap zeminde adımlarımın çıkardığı ses onu ürküttü. Gözlerini ovuşturarak oturdu, dalgalı kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü. Beni çılgına çeviren salon takımındaki ipek kaşkorse giymişti, bir tarafındaki ince askı omzundan düşmüş ve daha fazla tenini ortaya çıkarmıştı.

"Selam," dedi, ben yaklaşırken kollarını başının üzerine uzatarak. "Saat kaç?"

"Geç," diyorum. Sesimdeki açlık, ona olan ihtiyacımın kanıtı değilse de, battaniyeyi çekip onu dantelli külotla gördüğümde sikim şişiyor.

"Toplantı nasıl geçti?" diye soruyor.

"Yaklaşıyoruz. İki hafta kaldı."

Gülümsüyor. "Heyecanlı mısın?"

"Belgeler imzalanana kadar iş bitmiş sayılmaz."

"Heyecanlanman normal. Nefes al ve istediğini elde ettiğini fark et."

Tank topu yana kaymış, bu da bana daha iyi erişim imkanı veriyor. Eğilip köprücük kemiğini öpüyorum.

"Ne istiyorum ben?" diye soruyorum, tenine dokunarak.

"Hmm?" "Voltaire Telecom," diye fısıldıyor.

Ona dokunmamayı planlamıştım, ama kendimi tutamıyorum. Elimi bacaklarının arasına kaydırıp onu okşuyorum. Külotunun kasık kısmını ıslatan ıslak sıcaklığı şimdiden hissedebiliyorum.

"Tekrar tahmin et."

"Mmm," diye inliyor, sonra elime doğru sallanıyor.

Chloe'nin vücudunu arzuluyor muyum? Evet. Ona zevk vermekten ve ondan zevk almaktan hoşlanıyor muyum? Kesinlikle. Ama aynı zamanda yatak odası dışında da onunla zaman geçirmek istiyorum. Ve iş programım nedeniyle, Hamptons'daki hafta sonundan beri sosyal etkinlikler dışında pek fazla zaman geçiremediğimizi biliyorum.

Elimi geri çektim.

"Chloe, ben..."

O öne eğilir ve beni bir öpücükle susturur. Kolları boynuma dolanır, beni kendine çekerek kucağıma tırmanır. Pürüzsüz uylukları

kalçalarını kavrar ve merkezini benim ereksiyonuma bastırır ve sözler dilimde kalır.

"Bugün WordIt oynadın mı?" diye sorar. Cildi uykudan sıcak ve avuçlarımın altında harika hissettiriyor.

"Fırsatım olmadı."

"Spoiler uyarısı. FUCKME'ydi," der, kemerimi açarken.

"Bu iki kelime ve altı harf," diye itiraz ediyorum, tişörtünü başından geçirirken.

"Sen tam bir kelime ustasıydın," diyor ve tangasını yana çekip yavaşça benim sikimin üzerine oturuyor. Nefesini tutuyor.

"Tanrım, Chloe." Kaygan amcığı beni çok sıkı sarıyor.

Kalçalarını tutuyorum, hareket edebilmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Senin o kapıdan girip beni doldurmanı bekliyordum. Bunu düşünerek kendime dokundum bile."

Onun itirafı ile penisim şişer ve onu öpmek için kendime çekerim.

Birkaç hafta öncesini ve Chloe'nin seks konusunda ne kadar çekingen olduğunu düşünüyorum. Şimdi ise, ne zaman ve nerede onu sikmemi istediğini bana söylemekte hiçbir sorun yaşamıyor. Bu en büyük tahrik edici şey. Şu anda, geç kalmamız anlamına gelse bile, onu reddetmem mümkün değil.

Göğüslerini avuçlarım; ellerimde hissettiğim ağırlığının ne kadar iyi olduğunu asla unutamayacağım. Ağzım bir meme ucunu yakalar, dilimle sert tepesini izler, sonra onu derinlemesine emer ve kaslarını benim sikimin etrafında daha da sıkı sıkıştırır.

Onun ritmine uyarak, sertçe içine girerken kalçalarını kavriyorum. İşaret parmağım, kalçalarının arasındaki dantel parçanın altında onu tahrik ediyor. Onun ıslaklığını hissedene kadar aşağı iniyorum, içine girip çıkarken, sonra geri yukarı çıkıp sıkı, buruşuk tomurcuğunu yalıyorum.

Penisimin bir sonraki hamlesiyle, parmağım onun arka girişine baskı yapar.

"Oh. Tanrım." Chloe inliyor.

Başı geriye düşer. Cildinin kızarması ve çıkardığı nefesli seslerden, orgazma yakın olduğunu anlayabiliyorum.

Chloe orgazm olduğunda, amcığı penisimi o kadar sıkı sıkıyor ki neredeyse acı veriyor. Kasları tekrar tekrar titriyor, beni iyice sarıyor. Bir itme daha. Hepsi bu kadar ve ben onun içine derinlemesine boşalıyorum.

Memnun bir iç çekişle göğsüme yığılır ve ben de kollarımı ona dolanırım.

"Bu..." Kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Tamamen bitkinim. "Evet."

Chloe boynuma burnunu sürtüyor. "Kelimeler yetersiz."

Dudaklarımı çenesine bastırıyorum ve ellerimi bir anlığına saçlarına doluyorum, sonra başını kaldırıp ona bakıyorum.

"Bütün gece bu pozisyonda kalmak isterdim, ama gitmemiz gereken bir yer var."

"Ne?" Aşağıya, hâlâ onun içinde sert olduğum yere bakıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Sana söylemek üzereydim, ama dikkatimi dağıttın." Onun içinde kaslarımı gerginleştiriyorum ve o dudağını ısıyor. Belki de gitmemeliyiz. Bütün gece burada, onun içinde kalabilirim.

"Ugh, gece saat 10'da ne yapabiliriz ki?" Dudaklarını büzmesi çok sevimli. Ve orgazmın yarattığı beyin sisinin dağılmasıyla, planı hatırlıyorum.

"Randevuya çıkacağız."

"Şimdi mi?" Üzerimden kalkıyor, ayağa kalkıyor, sonra yeni doğmuş bir tayın zarafetiyle yan masadaki mendil kutusuna doğru sallanarak yürüyor.

"Onları senin için alabilirim," diyorum, gülümsememi saklamaya bile çalışmadan.

"Bu da olur. Yerçekimi sürecin bir parçası." Tanga külotunu çıkarıyor, sonra bir yığın mendili bacaklarının arasına sıkıştırıyor. "Bana önceden söyleyebilirdin, şimdi her yerim dağınık."

Bu kadının bir dakika önce inanılmaz derecede seksi, bir dakika sonra ise sevimli bir şekilde beceriksiz olabilmesini seviyorum. Bu, onun en sevdiğim özelliklerinden biri.

Ayağa kalkıp pantolonumun fermuarını çekiyorum.

Chloe'nin tamamen çıplak halini ve içinden sızan spermimi görmemek için dikkatimi başka yöne çekmek amacıyla saatime bakıyorum. "Marcus birkaç dakika içinde burada olacak."

"Barrett! Ciddi misin?!"

"Rose çantanı hazırladı. Tek yapman gereken giyinmek. Rahat bir şey giy." Gözlerimi onun dolgun göğüslerinden alamıyorum. "Ve kolayca çıkarılabilir."

"Bekle, ne? Nereye gidiyoruz?" İç çamaşırını ve tişörtünü giyiyor.

"Pasaportuna damga vurulacak." Gözleri heyecanla büyüdü.

"Ahh." Bir eliyle göğsünü tutarak nefesini tutar. "Kanada'ya mı gidiyoruz?"

"Hayır."

Dudakları seğirdi. "O zaman, ülkeyi nasıl terk edip yarın işe geri döneceğiz?"

Şimdi tam anlamıyla sırtıyorum. Chloe'nin gözleri kısıılır.

"Cidden anneni arayıp yarın işe gelmeyeceğimi mi söyledin?"

Yanına gidip onu kollarımın arasına alıyorum. Orada çok rahat hissediyor.

"Bana güveniyor musun? Benimle uçağa binip, varana kadar nereye gittiğimizi bilmeden?"

Bir an yüzümü inceledikten sonra başını sallar.

"Güzel. O zaman giyin." Onu yere indirmeden önce dudaklarına son bir öpücük konduruyorum.

"Oh!" Kapıya ulaşmadan önce geri dönüyor. "Baxter ne olacak?"

Uyukladığı yerden başını kaldırıyor. Onun burada olduğunu unutmuş muyum? O orada yatarken seks yapmalı mıydık? Bunu gelecekte düşünmemiz gerektiğine karar veriyorum.

Ben, Chloe ve Baxter'ın hep birlikte burada yaşadığı gelecek. Bu düşünce kolayca aklımda belirir.

"Barrett?" Chloe düşüncelerimi keser.

"Onu şimdi dışarı çıkaracağım. Rose bu hafta sonu onunla burada kalacak." Chloe gülümser. "Tamam. Birazdan dönerim."

O gittikten sonra, Baxter'ın dikkatini çekmek için ısıklık çaldım. Ayağa kalktı, gerindi, sonra beni takip ederek ön kapıya geldi ve ben de tasmaını aldım.

Mahallenin etrafında bir tur atıyoruz. Baxter işini hallediyor ve eve döndüğümüzde Marcus arabaya çantalarımızı yüklüyor.

Baxter geceyi geçirmek üzere köpek kulübesine yerleştirildikten sonra havaalanına doğru yola çıkarız.

Yolda Chloe başını omzuma yaslar, ben de kolumu ona dolarım. O da benim kadar çok çalışıyor, annemin asistanlığı yapmanın yanı sıra, yerine baktığı yardımcı editör pozisyonu için fazla mesai yapıyor. İşinde ve yayıncılık sektöründe kendini kanıtlamak için çok çalıştığını biliyorum ve bir zamanlar hepsini elinden almakla tehdit ettiğim için kendimden nefret ediyorum.

Uçak pistine vardığımızda Chloe'yi nazikçe uyandırıyorum.

Marcus bagajlarımızı indirir ve biz de merdivenlerden uçağa çıkarız. Kabinde Chloe'yi uçuş görevlisi Libby ve pilotlar Kip ve Cory ile tanıştıırım.

Kip ve Cory ile tanıştırdım. Hepsi benim her zamanki ekibimin üyeleri.

Libby bana bir viski doldurur ve Chloe'ye bir içki ikram eder, ardından on dakika sonra kalkış yapacağımızı söyler.

Chloe'yi uçağın arkasına götürüyorum.

"Bu çılgınlık!" Chloe sevinçle bağırır. "Kendi uçağın olduğuna inanamıyorum."

"Aslında, uçak uçak benim benim değil. Kiraladım. kiralanmış. Bu benim mali açıdan sorumlu bir şey.

Bakım masrafları çok yüksek."

O gülüyor. "Milyarlarca doları olan adam diyor." "Ve ben çok fazla uçmuyorum," diye ekliyorum.

"Tanrım, haklısın. Uçmayı sevmiyorsun."

"Ben iyiyim." Viskiye uzun bir yudumla içiyorum, hissettiğim gerginliği yatıştırmak için. Chloe burada olduğunda durum farklı. Onun heyecanı ve coşkusu sinirlerimi yatıştırıyor.

"Orada ne var?" diye sordu, kapalı bir kapıyı işaret ederek.

"Yatak odası."

"Bu uçakta yatak odası mı var?" Ağzı açık kalır.

"On bin fit yükseklikte seni başka nasıl becerebilirim?"

"Aman Tanrım. Yapamayız. İnsanlar öğrenir." Etrafına bakınıyor.

"Libby? Kabindeki diğer kişi?"

"Evet."

"O zaman sessiz olmaya çalışmalısın."

"Belki de beni çılgınlık attırmamaya çalışmalısın." Kibirli bir ifadeyle kaşlarını kaldırır.

Kafamı sallıyorum.

"Pencerenin yanına oturmalsın," diyorum ve koridor tarafındaki koltuğa oturuyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Chloe elimi tutar. "Yapabileceğim bir şey var mı? Dikkatini dağıtmak için?"

Ona doğru dönüp gözlerimi açtım.

"Senin yanımda olman en iyi dikkat dağıtıcı şey."

Uçak pistte hızlanırken motorlar gürültüyle çalışmaya başlar. Chloe pencereyi kapatır ve elimi sıkıca tutar.

"Ailece uçakla seyahat etmedik. Yedi kişi için çok pahalıydı. Bunun yerine karayolu seyahati yaptık."

Ailesinin Güney Dakota'ya yaptığı araba yolculuğunu anlatmaya başladı. Ailesi onlara dinlettirdiği müzikler ve arabanın ne kadar kalabalık olduğunu

ve neredeyse hareket edemeyecek kadar kalabalık olduğunu anlatıyor. En küçük kız kardeşinin bir dinlenme tesisinde unutulduğunu ve minibüsün osuruk ve fast food koktuğunu anlatıyor.

“Bir dahaki sefere özel kiralık uçağınla uçarken, kokuşmuş bir minibüste sıkışıp kalabileceğini unutma.”

Buna gülümsüyorum. Bir dakika sonra havalanıyoruz, Chloe'nin eğlenceli hikayesi bu uçuşla ilgili endişelerimi hafifletiyor. O hikayesini bitirirken ben de viskimi bitiriyorum. Sonra, Atlantik'in üzerinde bir yerde, uçağın yatak odasını iyi bir şekilde kullanıyoruz.

BÖLÜM 26

Chloe

Paris'teyiz.

Işıklar ve aşk şehri.

Barrett beni buraya getirdi. *Bir randevuya.* Bu adam gerçek dışı.

Uçakta neredeyse hiç uyuyamadım, Barrett'ın dolaşan elleri ve ağzı uçuşun yarısında beni uyanık tuttu, ama önemli değil. Bir fincan espresso ve tereyağı ve günah tadı olan gevrek bir kruvasanın ardından, Disney'de beş yaşındaki bir çocuğun enerji seviyesine ulaştım.

Otel çok lüks. Mermer zeminler, altın kaplama tavanlar, altın boyalı karmaşık detaylara sahip Fransız mavisi duvarlar ve kristal avizeler. Bu sadece lobi.

Penthouse'da kalıyoruz. Kapı açıldığında gözlerimin ilk gördüğü şey, pencerenin hemen dışındaki Eyfel Kulesi. Fransız kapılar balkona açılıyor, daha iyi görebilmek için dışarı çıkmaktan kendimi alamıyorum.

"Barrett! Bunu görmelisin."

Dönüp baktığımda onu odanın ortasında, elleri ceplerinde, yüzünde bir gülümsemeyle beni izlerken buldum.

"Buradan manzara çok güzel."

"Doğru." Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Ünlü simgeyi seyrederken, Barrett'ın ne planladığını merak ettim. Gezi mi yapacağız? Müzeleri mi gezeceğiz? Doyana kadar lezzetli Fransız yemekleri mi yiyeceğiz? Gerekirse kruvasanlarla idare edebileceğime karar vermiştim bile.

"Planın nedir?" Kollarımı beline doladım, şakaklarımı göğsünün ortasına dayadım. Barrett'la birlikte Paris'teyim. Gerçeküstü, ama aynı zamanda doğal geliyor. Şu anda herhangi bir yerde olabilseydim, burası olurdu. Ve yanımda herhangi birini seçebilseydim, o kişi Barrett olurdu.

bunu söyleyemezdin. Ona olan hislerimin bu kadar çabuk değişmesine inanamıyorum. "Louvre? Musée d'Orsay? Seine nehri boyunca yürüyüş?"

"Bu yatakta bir tur atalım diye düşündüm."

Başımı çevirip ona baktım. "Beni Paris'e seks yapmak için mi getirdin?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Bana gülümsüyor. Parmakları saçlarıma kayıyor ve beni tatlı bir şekilde öpüyor.

Öpücük saniyeler içinde ateşli bir hal alır ve pencerenin dışındaki büyüleyici şehri tamamen unutarak tüm günü Barrett'la yatakta geçirmeyi düşünürken, o benden uzaklaşır ve kıcıma sert bir şaplak atar.

"Tamam. Gidelim yoksa bu odadan hiç çıkamayız."

İkimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz.

Sokakta bizi bekleyen bir araba var. Şoförümüz Valentin bizi şehirde gezdiriyor. İngilizce onun ikinci dili olduğu için söylediklerini her zaman anlayamıyorum, ama Barrett gayretli bir rehber, dükkanları ve restoranları gösteriyor, tarih ve mimari hakkında bilgiler paylaşıyor.

Gün bir anda geçer.

Louvre'da özel bir tur, Le Servan'ın terasında öğle yemeği... Menüye bakmaya zahmet etmedim ama önüme konulan her şey lezzetliydi: midye, brioche tostunda sardalya ve siyah puding. Barrett'ın tarihini anlattığı Bordeaux şarabı. Bunları anlatırken ne kadar heyecanlandığını seviyorum. Tarih meraklısı biri olmadığım için, beyninde sakladığı tüm bu rastgele bilgileri dinlemek çok eğlenceli.

Öğle yemeğinden sonra yürüyüş yapmaya karar verip Valentin'e veda ediyoruz. Öğleden sonrayı Notre-Dame'ı gezerek geçirip, ardından Ile St. Louis'e doğru yola çıkıyoruz. Öğle yemeğinden dolayı hala tok olsam da, dünyaca ünlü Glacier Berthillon'da dondurma yemeyi kaçırمام.

Ben tiramisu aromasını seçerken Barrett yabani çilek sorbetini tercih ediyor. "Bu Ben & Jerry's'i benim için mahvediyor," diyorum ona yalarken.

Kolunu sırtıma dolayarak beni kendine çekiyor.

"Bu, ağzının benim penisimi emdiğini düşünmeme neden oluyor," diye kulağıma fısıldadı. Neredeyse dondurmamla boğuluyordum.

Dondurmamızı alıp Seine nehri boyunca yürüyüşe çıkıyoruz. Sıcak bir öğleden sonra ve çift top dondurma aldığım için erimeden yemem için çok uğraşmam gerekiyor.

Günün daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda, Barrett beni nehir kenarında demirlemiş bir tekneye götürüyor. Seine Nehri boyunca özel bir tekne turu. Ve

şampanya da var.

"Gelecekteki randevular için çıtayı gerçekten yükseltiyorsun," diyorum ve hemen pişman oluyorum. Barrett başka randevular olacağını hiç belirtmemişti. Bunların hepsi gösteriş için olabilir. Herhangi bir normal çift gibi seyahat ettiğimizi kanıtlamak için özenle hazırlanmış bir randevu.

Barrett beni kucağına çekiyor, saçları tekne yolculuğundan dolayı rüzgârla savrulmuş ve çok seksi.

"Bu meydan okumaya hazırım," diyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor. Tadı çilek ve şampanya gibi. Ve sonsuzluk gibi.

Tekne kaptanı Michelé'nin bize verdiği turla ilgilenmek istiyorum, ama aynı zamanda Barrett'ın kollarında kıvrılıp uykuya dalmak da istiyorum. Seyahat ve heyecan verici gezi günü beni yordu.

Esniyorum.

"Gözlerini kapat. Sorun yok."

Saçlarımda ılık akşam esintisi ve Barrett'ın güçlü kolları etrafımda, kısa bir şekerleme yapmaya karar veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Uyandığımda, hala teknedeyiz, ama artık hava kararmış. Barrett'ın gözleri kapalı, dudakları hafifçe aralık, göğsü avucumun altında düzenli bir şekilde inip kalkıyor.

Yukarı baktığımda, nehirden aşağı, gece gökyüzünde sıcak sarı ışıklarla aydınlatılmış Eyfel Kulesi'ne doğru ilerlediğimizi görüyorum.

Michelé tekneyi yakındaki bir rampaya doğru yönlendiriyor. Artık otelimize yakın olmalıyız.

"Hey." Barrett, etrafına bakmak için altımda hareket ediyor. "Merhaba. İkimiz de uyuyakalmışız."

Gülerek yüzünü ovuşturur.

Michelé, Barrett'ın anlayabileceği bir şey Fransızca olarak söyler. Elini sıkar, sonra başını bana doğru eğirir.

"Bonjour," derim, bildiğim birkaç Fransızca kelimedenden birini kullanmaktan heyecan duyarak. Nehrin diğer tarafına geçmek için köprüden geçeriz.

"Aç mısın?"

"Bir daha asla acıkmayacağımı sanmıyorum." Paris'te bir gün yemek yedikten sonra şortumun bel kısmının daha sıkı hale geldiği karnıma elimi koyuyorum. "Ama yürümek iyi geliyor."

O da başını sallar ve memnuniyetle sessizce yürümeye devam ederiz. Yolumuz belirsizdir, ama şehrin en büyük simgesinin sıcak ışığı bize yol gösterir.

Bugün şehri keşfetmekten ayaklarım yorgun, ama gökyüzü karardıkça havada yeni bir his var. Paris'te gece bambaşka bir deneyim ve ben bunun bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum. Teraslarda toplanan insanlar, yemek yiyip içiyorlar, yabancı dillerdeki akıcı konuşmaları hipnotize edici. Ve müzik var. Bir kadının yumuşak ama büyüleyici sesi uzaktan bize ulaşıyor.

Jardin du Champs de Mars'ta yürürken müziğin kaynağı belli oluyor. Yeşil alanın bir tarafında küçük bir grup çalıyor. Bu gayri resmi bir konser ve birçok çift ve grup battaniyelere uzanmış konseri dinliyor.

"Dans etmeye ne dersin?" diye soruyor Barrett.

"Dans etmeyi sevmediğini sanıyordum."

Sessizce sol kolunu sırtıma doluyor, sonra diğer eliyle elimi tutuyor. Serbest kalan elimi omzuna koyuyorum. Beni kendine çekiyor ve eğiliyor, dudakları çeneme değiyor ve fısıldıyor: "Eskiden sevmediğim birçok şey vardı."

Bu şeylerin ne olduğunu veya "önceden" ile neyi kastettiğini açıklamıyor. Açıklamasına gerek yok. O duyguyu biliyorum.

Orada, ışıklar şehrinde, Barrett'ın kollarında, bu sahte ilişkinin hızla çok gerçek olmaya başladığını fark ettim.

BÖLÜM 27

Barrett

Chloe'nin Paris'i keşfetmesini izlemek bana tuhaf şeyler yaşıyor.

Buraya sayısız kez geldim, ama Chloe ile birlikteyken bu şehri hiç bu şekilde deneyimlemedim. Her şeyi görmek, her şeyi denemek istiyor. Her şeyi içselleştirirken sürekli geniş gözlerle bakması başımı döndürüyor.

Şu anda nasıl görüldüğünden bahsetmiyorum bile, uykudan dağınık saçları omuzlarına dökülmüş, üstümde atlıyor.

Dün gece, jet lag ve gezinti dolu bir günün yorgunluğuyla yatağa düştük. Uykuya dalmadan önce, çarşafı dolanmış bacaklarımızla hızlıca zevkimizi bulduk.

Banyo kapısının arkasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş ayna sayesinde, Chloe'nin göğüslerinin her itişte sallanmasını izlemenin zevkini yaşamakla kalmıyorum, aynı zamanda ıslak kıvrımlarının arasında kayan penisimi de görebiliyorum.

"Siktir. Bunu görmelisin."

Chloe, kalçalarını tutup onu üstümden kaldırdığımda irkildi. Onu sırtı göğsüme gelecek şekilde çevirip, penisimin tabanını tutup tekrar içine girdim.

"Oh, Tanrım," diye inliyor. Chloe'nin kapüşonlu bakışlarının birleştiğimiz yere düştüğünü izliyorum. Görsel şimdi daha da iyi.

Başı omzuma yaslanıyor. Boynunu ve kulak kepçesini öpüyorum.

"Sikimi alırken ne kadar mükemmel görüldüğünü görüyor musun? Tatlı amcığın beni yutmayı ne kadar sevdiğini görüyor musun?"

İkimizin de yaklaştığını biliyorum. Elimi göğsünü okşadığım yerden klitorisine indirip oraya baskı uyguluyorum.

"Oh, Barrett. Evet. Lütfen," diye inliyor.

Onunla böyle ilgilenmeyi seviyorum. Vücudunun her santimini okşamayı, inlemelerini duymayı ve orgazm olurken etrafımda nabzının atışını hissetmeyi. Bunun hiç bitmemesini istiyorum.

Onu tekrar tekrar sikiyorum, beni içine alan, kaygan ve açgözlü halini seviyorum. Chloe geriye uzanıyor, parmaklarını saçlarıma geçiriyor. Kafamdaki keskin çekiş beni daha da tahrik ediyor.

Gözlerimiz aynada kilitliken, birlikte boşalıyoruz.

Duş aldıktan sonra, ünlü yazarları ve filozofları çeken bir kahve dükkanı olan Café de Flore'da kahvaltı yaptık. Seine nehri kıyısındaki kitap tezgahlarını inceledik. Fransızca olmalarına rağmen, Chloe kapakları güzel olduğu için üç kitap satın aldı.

Şimdi, otelimizin yakınındaki bir bistronun terasında öğle yemeğimizi bitiriyoruz. Tıpkı dün olduğu gibi, siparişi bana verdi ve garsonun getirdiği her şeyi denemek için heyecanlandı. Onun hakkında hayran olduğum şeylerden biri de bu. Yeni şeyler denemekten korkmuyor. Konfor alanından çıkmaktan korkmuyor. Bunu biliyorum çünkü bu sahte flört anlaşmasını başlattığımızdan beri onu konfor alanından çıkmaya zorluyorum.

Artık bunda sahte olan hiçbir şey yok. Ona karşı hissettiklerimde sahte olan hiçbir şey yok.

Omuzlarında bağları olan beyaz bir sundress giyiyor. Saçları yüzünde makyaj yok, burnundaki hafif çillerini görebiliyorum.

Bana baktığını fark ediyor.

"Ne?" Arkasına bakıyor, Paris gibi her yerde mimari ve manzaraların nefes kesici olduğu bir yerde, gözlerimi ondan alamadığımı farkında değil.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyorum.

"Oh. Tabii." Ayağa kalkıyor ve küçük çantasını vücuduna asıyor. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Elini tutuyorum ve Rue du Maréchal Harispe boyunca yürümeye başlıyoruz.

Eyfel Kulesi'ni görmek istediğini biliyorum. Sormadı ama. Şehri ona gezdirme işini bana bıraktığını, benim uzmanlığıma güvendiğini biliyorum, ama Eyfel Kulesi'nden manzarayı görmeden gitmesine izin veremem.

Ben gerek hiç isteğim yok bunu bunu ama bu dur
dur Chloe bunu deneyimlemekten alıkoymamalı.

Yürürken Chloe, dün ne kadar eğlendiğini ve hafta sonu için Paris'e geldiğimize hala inanmadığını anlatıyor.

"Jules için bir şeyler almalıyım. Çok sevinecek. Ve ailem için de. Belki bir süs eşyası? Ya da tişörtler? Ne dersin?"

"Sonra hediyelik eşya dükkanına uğrarız." "Ne sonra?" diye soruyor.
Gittiğimiz yönü işaret ederek başımı sallıyorum. Chloe'nin gözleri parlıyor.

"Eyfel Kulesi mi?"

Cevabım, elini tutup onu yan taraftaki küçük bir binaya götürmek olur.

"Kuyruk şurada değil mi?" diye sorar.

"Bea'ya bunu ayarlamasını söyledim," güvenlik görevlisiyle konuştuktan sonra ona söylüyorum.

"İkiniz de yukarı çıkacak mısınız?" diye sorar geri döndüğünde.

"Hayır, sadece o," derim ve elini bırakırım, böylece onu girişe kadar takip edebilir. "Ben burada bekleyeceğim."

Chloe elimi tutar. Ellerimizin birleştiği yerden yüzüne bakarım.

"Benimle gel."

Onunla her şeyi paylaşmak istiyorum, ama bunu yapamıyorum. Kafamı sallıyorum. "Yapamam."

Ayak parmaklarının ucuna yükselir ve yüzümü ellerinin arasına alır. "Barrett, bana güveniyor musun?"

Onun bileklerini tutuyorum.

"Tabii ki. Mesele o değil."

"Öyle değil mi? Nereye gittiğimi bilmeden uçağa bindim, çünkü seninle birlikte olursam her şeyin yoluna gireceğini biliyordum." Etrafına bakınıyor. "Ve her şey yolunda gitmekten de öte. Anlıyorum. Korkuyorsun ve çıldırmak üzere olabilirsin, ama bana güveniyorsan, seninle birlikte olacağım için her şeyin yoluna gireceğini biliyorsun."

Chloe'nin gözlerine bakıyorum ve ona aşık olduğumu biliyorum. Şimdi, içimi kemiren korkunun, yerden neredeyse bin fit yükseklikte olduğumuzu düşünmekten mi, yoksa onun da aynı şekilde hissetmediğinden mi kaynaklandığından emin değilim. Ve eğer hissediyorsa, bunu yürütebilir miyiz? Sahte bir kız arkadaşına ihtiyacım olmasının bir nedeni var. İş her zaman önce gelir.

Şu anda ikincisine odaklanmamaya ve Chloe ile bu anın tadını çıkarmaya karar veriyorum.

Gözlerindeki kendinden emin bakış beni etkiliyor.

"Tamam," diyorum. Chloe kollarıma atlıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Bana daha sonra iyilik yapabilirsin."

Gözleri büyür, sonra dudaklarını sıkıştırır ve gülümsemek için kendini zorlar. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Güvenlik görevlisi bizi doğu tarafındaki girişe götürür ve esplanaddan asansörle ikinci kata çıkarız. Orada bizi en üste çıkaracak özel asansörü çalıştıran başka bir güvenlik görevlisi karşılar. Asansörün içinde Chloe elimi tutar. Elim terlemişti. Korku gözeneklerimden sızmaktadır ve asansör her santim yükseldiğinde başım dönmektedir.

Cam asansör, kulenin etkileyici mimarisinin içinden geçerek, ferforje yapının iç tarafındaki karmaşık işçiliğin manzarasını sunuyor. Ama her santimetre yükseldiğimizde, korkum da artıyor. Gözlerimi kapatıp nefesime odaklanıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, Chloe önümde duruyor.

"Aşağıda kalmalıydım," diyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Kaçıyorsun."

"Tam olarak olmak istediğim yerdeyim," diyor. "Gözlerini açıp bana bakabilir misin?"

Gözlerimi tekrar açtım.

"Sadece bana odaklan. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Derin bir nefes alıp Chloe'nin yüzüne odaklanıyorum. Burnundaki çilleri saymaya başlıyorum ve saymayı bitirmeden asansör gözlem güvertesinde duruyor.

"Keyfini çıkarın," diyor asansör operatörü biz ayrılırken.

"Tamam." Zorlukla yutkunuyorum, ama Chloe elimi tutup beni platforma götürüyor.

"Vay canına," diyor, manzarayı seyrederek. Ona odaklanıyorum ve nefesim biraz normale döndüğünde, bakışlarımı ufka çeviriyorum. Bir tarafta şehir, binalar ve yollar, Seine Nehri'ni geçen köprüler var, arka tarafta ise dün gece dans ettiğimiz Jardin du Champs de Mars var.

Aşağıya değil, uzağa bakarsam nefesimi kontrol edebildiğimi ve bu kadar bunaltıcı olmadığını fark ettim.

Chloe şeffaf platforma adım atarken, ben mesafemi koruyup derin nefesler alıyorum. Yine, onun hayranlığı ve merakı tüm dikkatimi çekiyor. Yükseklik korkumun tetiklendiği durumlarda, korkudan başka bir şeye odaklanmak yardımcı oluyor. Şu anda, Chloe benim için o şey.

Telefonuyla bir kadına işaret ederek, bizim fotoğrafımızı çekip çekmeyeceğini soruyor. Birkaç dakika daha kalıp, asansöre binerek aşağı iniyoruz. Bu sefer gözlerimi açık tutuyor ve Chloe'nin gülümseyen yüzüne odaklanıyorum. O da bana bakıyor ve elimi sıkıyor.

Güvenli bir şekilde yere indiğimizde, kollarını boynuma doluyor ve beni öpüyor.

"Başardın."

"Teşekkür ederim." Onu tekrar öpüyorum. "Bana sabır gösterdiğin için." O geri çekiliyor, ama ben onu bana sıkıca sarıyorum.

"Peki, bayım, istediğiniz bir iyilik hak ettiniz." Kaşlarını oynatıyor. "Cinsel bir şey olsa da olur."

Kıkırdayarak güldüm. Şapşal Chloe en seksi haliyle. Penisim hemen fermuarımın içinde kıpırdanmaya başladı.

Bundan kaçış yok, Chloe'ye ihtiyacım var.

İhtiyacım, vücudumun ona karşı verdiği fiziksel tepkiyle sınırlı değil. Stresli bir anda beni rahatlatacak birine sahip olmaktan da öte.

Onunla gülmek ve gününün nasıl geçtiğini dinlemek istiyorum.

Doğaçlama öğle yemeği randevuları ve birbirimizin artı birleri olmak istiyorum.

Bir gün kendi karım ve ailem olsun istiyorum. Hatta, onun beni kandırarak evlatlık almaya ikna ettiği o köpeği de istiyorum.

Chloe ile her şeyi istiyorum, ama bunu daha önce hiç yapmadım. Bir şirketi yönetmekle bir ilişkiyi sürdürmek arasında denge kurmak zorunda kalmadım hiç. Chloe ile bu ilişki için çaba sarf etmek istiyorum. Umarım her şeyi mahvetmem.

BÖLÜM 28

Chloe

İşten sonra Barrett'ın evine dönüyordum ki, Lauren'ın düğünü için elbisemi diken terziden bir telefon aldım. Bir karışıklık olmuş ve teslimat adresini Barrett'ın evine değiştirmelerini istemiş olmama rağmen, yanlışlıkla benim evime teslim edilmiş.

Ona bunun önemli olmadığını söyledim ve şoförü 116-Cadde'ye yönlendirdim. Neredeyse bir ay önce ayrıldığımdan beri daireme gitmemiştim ve onarımların nasıl gittiğini kontrol etmek iyi bir fikir olacaktı.

Binanın dışında, sakinlerin misafirleri içeri almalarını sağlayan parlak, yeni bir interkom sistemi buldum. Ve sürpriz bir şekilde, kapı ve kapı kolu da değiştirilmişti. Elimdeki anahtarı sokacak yer yoktu. Doğru adreste olduğumu doğrulamak için geri çekildim. Sadece bir ay olmuştu ama Barrett'la yaptığımız onca seksten sonra, eski adresimi beynimden silmiş olabilirdim.

Adres doğru. Burada ne oldu böyle?

Ne yapacağımı düşünürken, tanıdık bir yüz kapıyı içeriden açtı. Komşum Todd'du ve iş kıyafeti olan siyah önlük giymiş, omuzlarında sırt çantası vardı.

"Merhaba Chloe, seni görmek ne güzel." Kapıyı benim için açık tutuyor.

"Sen de, Todd." Gülümsüyorum. O, kırmızımsı kahverengi sakalı ve kel kafası olan iri yarı bir adam.

"Geri mi taşıyorsun?" diye soruyor.

"Şey, bir şey almaya uğramıştım." Posta kutularının altındaki kancaya asılı olan giysi çantasını görebiliyorum. Birisi teslimatçıya kapıyı açmış olmalı.

"Anahtarlığını kaybetme." Anahtarlığını kaldırıp, halkalardan birine takılı küçük bir kartı gösterir. "Yenisini almak 50 dolar, yerinde olsam ona iyi bakardım."

"Tamam." Başımı sallıyorum ve anahtarlığımı aldığımda kaybetmemek için dikkatli olacağım. Barrett'ın evine gönderilmiş olabilir mi diye merak ediyorum.

Todd ayrılır ve ben küçük giriş holünü inceliyorum. Taze boyanmış ve merdivenlerde yeni korkuluklar var. Ayrıca, posta kutularının yanındaki köşede, ağır hizmet tipi, her türlü hava koşuluna dayanıklı bir halı ve sarı bir saksıda bir bitki var. Giysi çantasını koluma asıp merdivenlere doğru yöneliyorum.

Yukarıda da değişiklikler devam ediyor. Yeni boya, yenilenmiş zeminler, yenilenmiş tavan aydınlatmaları. Dairemin kapısına geldiğimde, numarayı kontrol etmek zorunda kalıyorum çünkü tüm kapılar yeni boyanmış ve gözetleme deliğinin altındaki küçük kalp oyması artık yok. Siyah kapılar modern ve güzel, ama o kalp oymasını özlüyorum.

Bir mucize eseri hala çalışan daire anahtarımı kullanmadan önce etrafa tekrar bakıyorum. Ev sahibimin fareleri ortadan kaldıracağını sanıyordum, tüm binayı yenileyeceğini değil. Anahtar çalışıyor, ama kilit artık sağlam, hassas bir şekilde sallamak gerekiyor.

Kapının diğer tarafında daha fazla değişiklik görüyorum. Eşyalarım orada, ama yeniden düzenlenmişler, muhtemelen burada da zemin ve duvar boyası yenilenmiş olduğu için. Tuğla duvar daha az ufalanmış görünüyor, bunu düzeltmek için ne yapıldığını bilmiyorum. Tavan lambası yeni... Artık tavan vantilatörü var. En şaşırtıcı değişiklik, ön tarafta bulunan küçük pencerenin artık küçük olmaması. Büyük ve duvarın üst yarısını kaplıyor. Ayrıca daha sessiz görünüyor; daha fazla yalıtım mı eklediler? Ya da belki de pencerenin düzgün bir şekilde kapatılmasının sonucudur. Ralph'tan da iz yok.

Şok oldum. Burası harika görünüyor. Ama daha da şaşırtıcı olan, Todd'a göre, burası haftalar önce tamamlanmış, ama ben ev sahibimden veya Barrett'tan hiçbir haber almadım.

Onun numarasını çevirip arama düğmesine basıyorum. "Alo?"

"Merhaba, ben 116-Cadde'deki 2B dairesinde oturan Chloe Anderson."

"Merhaba Chloe. Nasılsın? Dairede her şey yolunda mı?" Sesinden memnun etmek istediği belli.

"İyiyim. Anahtarlığımın nereye gönderildiğini merak ediyordum. Dairenin hazır olduğuna dair hiçbir bildirim almadım."

"Oh, çok üzgünüm. Her şeyi sana gönderdiğimden emindim. Birkaç kez kontrol ettim."

"Tamam. Teslimatın yapıldığı yeri doğrulayabilir misiniz?" diye soruyorum.

"Evet, bir bakalım. 10 Temmuz'da kayıtlı geçici adrese teslim edildi."

"İmza alındı mı?" diye soruyorum, belki nakliye sırasında kaybolmuş olabilir diye merak ediyorum. Yeni bir anahtarlık için elli dolar ödemek istemiyorum.

"Evet, B. St. Clair tarafından imzalandı," diye onaylar. "Teslim almadınız mı? Ücretsiz olarak bir tane daha gönderebilirim. Normalde elli dolar tutar, ama bu sefer bir istisna yapabilirim."

"Hayır," diyorum, "gerek yok. Eminim bulabilirim."

Telefonu kapatıp dairemi kilitliyorum. Elimde giysi çantasıyla metroya doğru yürümeye başlıyorum ve Barrett'ın bunu benden neden sakladığını merak ediyorum.

Barrett'ı mutfakta buluyorum. Kolları sıyrılmış mavi gömleği, şarap şişesinin mantarını çıkarmak için güçlü ellerini kullanan hali, beni neredeyse yere düşürüyor. Ayrıca, Baxter ile yoğun bir konuşma yapıyor gibi görünüyor.

"Bence ona söylemeliyiz."

"Neyi söylemeliyiz?" diye soruyorum.

Daha fazla soru sormadan, Barrett beni tutkulu bir öpücükle selamlar ve bir an sonra kendimi mutfak tezgahının üzerinde, bacaklarım onun beline dolanmış halde bulurum. Ellerim onun saçlarında, onun elleri ise uyluklarımdan yukarı doğru, eteğimin altına doğru ilerliyor.

Yoğun öpüşmemiz sırasında elbise çantası tabureden düştüğünde, ona olan kızgınlığımı hatırlıyorum.

Biraz yer açmak için göğsüne bastırıyorum ve tezgahdan atlayıp yere düşen giysi çantasını alıyorum.

"Çantada ne var?" diye soruyor.

"Lauren'in düğünü için giyeceğim elbise."

"Ah. Bekarlığa veda partisinden Lauren." Bu durumun nedenini hatırlayınca sesi ciddileşti. Artık ne olup bittiğini bilmediğim bir durum. Fred ile yaptığı anlaşma önümüzdeki hafta imzalanacak

ve sonra ne olacak? Anlaşma imzalandıktan sonra ne olacağı konusunda hiçbir tartışma olmadı, ama biz bir ilişkiye girdik.

Ayrılmamız gerekiyordu, ama bu ona aşık olmadan önceydi.

"Benim dairemdeydi," diyorum ve onun tepkisini bekliyorum. O, bardağına uzanıp bana diğerini uzattığında, devam ediyorum. "Orada başka ne bulduğumu biliyor musun?"

"Ne?" Masumiyet timsali gibi.

"Tamamen yenilenmiş bir daire." Kollarımı sallıyorum, az önce hissettiğim inanmazlık geri geliyor.

"Dairenin yenilenmesine mi kızdın?" diye soruyor.

"Hayır. Yeni boya, yeni aydınlatma armatürleri, giriş kapısındaki bitki veya lüks interkom sistemi yüzünden üzülüyorum."

"Peki, sorun ne?" Şaşkın görünüyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Yenilenmiş!" Diye bağıriyorum. "Ve ben hiç haberim yoktu. Sorun bu." "Tamam." Yüzünde hiçbir ifade yok.

"Komşum her şeyin haftalar önce tamamlandığını söyledi. Bu adrese bir anahtarlık gönderilmiş ve sen tarafından imzalanmış, ama ben onu hiç görmedim. Bunu açıklayabilir misin?"

Barrett elini alnına götürdü ve parmaklarıyla alnını ileri geri ovuşturdu. Bu sabah duşta beni becerirken göğüslerimi kavrayan o uzun, sert parmaklar.

Barrett'ın parmaklarının dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Ya da bunu benden sakladığı için hissettiğim kızgınlığı yumuşatmasına.

"Haklısın. Paketi teslim aldım." "Ve?"

Devam etmesini sağlıyorum. "Ve masamın çekmecesine koydum."

Barrett'ın beni masasında genişçe açtığı görüntü zihnimin ön plana çıkıyor. *Odaklan, Chloe.*

Kafamı sallayarak bu görüntüyü kafamdan silmeye çalışıyorum. Barrett'ın parmakları, ağzı ve penisi, ona kızmamı zorlaştırıyor.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye soruyorum.

Şarap kadehini tezgahın üzerine koyar, ben de aynı şeyi yaparım, o da ellerini kalçalarımın üzerine koyar ve beni kendine doğru çeker. Ellerim onun ön kollarını kavrar, oradaki deri sıcaktır, altındaki kaslar gergindir, ikisi de onun kollarında olmanın ne kadar güzel olduğunu hatırlatır bana.

"Asla." Bunu o kadar içten söylüyor ki, sinirli refleksim gülmek oluyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Bakışları delici, sarsılmaz. Ama sonra ağzı bir gülümsemeye dönüşür ve omuzlarını silker.

"Eninde sonunda. Çocuklar şehirdeki ilk evinizi sorduğunda ve bu size başka bir yerde yaşadığınızı hatırlattığında."

"Çocuğumuz mu olacak? Seninle yaşamaktan korkmamam için, gelecekteki çocuklarımızdan bahsetmek doğru bir yol değil. Bana taşınmamı bile sormadın. Biz gerçek bir çift bile değiliz. Değil mi? Yani aramızdaki şeyler açıkça değişti, ama resmi bir şey konuşmadık."

"Bunun ima edildiğini sanıyordum. Apartmanının hazır olduğunu sana söylemeyerek."

"Seninle birlikte yaşayamam. Çok erken." Birçok şey için çok erken. Özellikle de ona karşı hissettiklerim için.

"Zaten buradasın."

"Sadece Ralph yerde koşturup beni korkuttuğu için. Gerçi biraz sevimliydi." O küçük gri fareyi düşünüyorum ve şimdi nerede olduğunu merak ediyorum. Umarım dolaşabileceği güzel bir çiftliğe taşınmıştır. "Onun orada olması beni şaşırttı, hoşuma gitmedi. Ama o durum artık çözüldü."

"Öyle mi? Nasıl emin olabilirsin?" Barrett, sahte bir şüpheyle kaşlarını kaldırarak sorar.

Şu anda neler olduğunu bilmiyorum. Barrett benimle burada yaşamamı istiyor, ama önceki anlaşmamızı değiştirmek konusunda bana hiçbir şey söylemedi. Haftaya ayrılacağız ve o çocuklardan mı bahsediyor? Neler oluyor? Bir şeyi mi kaçırdım? Yüzümde büyük bir şaşkınlık ifadesi olmalı.

Barrett eğilip dudaklarıma nazıkçe öpüyor. Güven veren bir öpücük.

"Chloe. Senin burada, benimle olmanı istiyorum. Anlaşmamızın sona ermesini ve

birlikte olmamızı istiyorum. Daireni sakla. İstersen orada olacak. Ama burada olmak istiyorsan, seni burada istiyorum. Kollarımda uyumanı. Her sabah birlikte uyanmamızı."

Barrett bu sözleri söylerken, titrek bir nefes veriyorum. Onunla kalıcı olarak birlikte yaşamaktan daha çok, ilişkimizi gerçek hale getirmek istediğine dair verdiği güvence, midemi kıpır kıpır ediyor ve kalbimi göğsümde mutlu bir şekilde çarptırıyor.

Ama bu, pazarlık yapmayacağım anlamına gelmez.

"Çalışma odasına erişim?"

"Sınırsız."

"Rose buzdolabını kurabiye hamuru dondurmasıyla doldurmaya devam edecek mi?"

"Evet."

"Dolabının yarısı bana mı kalacak?" Başını salladı.

"Benimkine tıpatıp benzeyen ikinci bir dolap var."

Düşünerek parmağımı dudaklarıma dokunduruyorum.

"Ne kadar tenis oynamam gerekecek?"

"Sadece istediğin zaman, ama kıyafet yatak odası kıyafeti olmak zorunda."

"Ders almayı düşünüyordum. Frankie, çok iyi bir tenis hocası olduğunu söyledi."

Barrett başını sallar. "Ben öğretirim."

Omuz silkiyorum. "Tamam."

"Seks?" diye soruyorum. Sanki bu bir sorun olacakmış gibi. Birbirimizden ellerimizi çekemiyoruz.

"Çok." Beni tezgaha yaslar, elleriyle kalçalarımı kavrar. "Tek taleplerin bunlar mı?"

"Ben kolay memnun olurum," omuz silkiyorum, "dondurma ve orgazm."

Ellerimi boynuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Öpücüğümüz beş saniye içinde beni ateşli ve istekli hale getiriyor. Parmaklarım Barrett'ın kemerine uzanıyor, ama o telefonuna uzanıyor. İş için tam da uygun bir zaman.

Dudaklarımı ısıriyorum, o telefonuna dokunurken elimden geldiğince sabırla bekliyorum.

"Al," dedi, ekranı bana doğru çevirerek. Lauren'ın partisi gecesi JoAnna'nın dairesindeki güvenlik kamerası görüntüsü olduğunu fark ettim.

"Sil şunu."

Gözlerimi telefonda kaldırıp onun gözlerine bakıyorum. "Devam et."

Telefonu bana uzatıyor.

Ekrandaki sil düğmesine basıyorum ve videoyu kalıcı olarak silmek isteyip istemediğimi sorduğunda onaylıyorum. Barrett telefonu elimden alıyor ve bir kenara koyuyor.

Elleri tekrar uyluklarıma üzerine gelir ve eteğimin altına doğru kayar. Dudakları çenemi izler, tüy kadar hafif öpücükleri klitorisimi zonkladır.

"Şimdi bana, benim olmak istediğin için benim olduğunu söyle." Sesi alçak, boğuk bir fısıltı, kalbimin atışını hızlandırıyor.

O video olmadan partinin kanıtı yok. Barrett, istersem gidebileceğimi söylüyor.

"Chloe?" Sesindeki kırılganlığı duyuyorum. Kartlarını açıp diğer kişinin de aynısını yapmasını beklerken hissedilen belirsizlik.

Başka hiçbir yerde olmak istemiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. "Ben seninim," diye fısıldıyorum.

Barrett'in dudakları seksi bir gülümsemeyle açılıyor, sonra elleri yanaklarıma uzanıyor ve beni nefes nefese öpüyor.

Ona yaslanıyorum, ellerimle onun mükemmel saçlarını karıştırıyorum. Yine uzaklaşıyor ve ben neredeyse hayal kırıklığıyla inleyeceğim.

"Bekle. Bana sormak istediğin bir şey mi var?"

"Şimdi seks yapabilir miyiz?" diye soruyorum.

Baxter, Barrett'in dikkatini çekmek için havlar. Topu Barrett'in eline koyar ve arka ayakları üzerinde geriye yaslanarak bir sonraki atışa hazır hale gelir.

"Hayır."

Topu fırlatır ve Baxter mutfaktan koşarak çıkar ve topu geri getirir

"Seks için mi hayır, yoksa başka bir şey mi?"

"Chloe." Başını sallar, ama bana gülümser.

Kafamı yoruyorum. Gerçekten seks meselesi olduğunu düşünmüştüm.

Barrett eğiliyor

yerden gelin nedimesi elbisemi almak için eğildi.

"Oh! Lauren'ın düğününe benimle birlikte gitmek ister misin?" diye soruyorum. "Sahte olmayan erkek arkadaşım olarak mı?"

"Evet." Cevabını bir öpücükle vurgular, sonra beni tezgahdan kaldırır ve yemek odasına taşır. Sanırım seks tekrar gündeme geldi. Kelimenin tam anlamıyla.

BÖLÜM 29

Barrett

"Her şey güzel görünüyor," diyor Chloe, menüyü çevirerek. "Nasıl karar vereceğim?"

"Kim karar vermemiz gerektiğini söyledi? Hepsini alalım," diyorum.

Cebimde telefonum titreyerek gelen bir aramayı bildiriyor. Kim aradığını kontrol etme zahmetine girmeden, sessize almak için cebime uzanıyorum.

Tribeca'da, daha önce uğradığımız bağımsız kitapçının karşısındaki popüler bir brunch mekanının arka tarafındaki bir masaya oturmuşuz. Satın aldığımız büyük kitap çantası, Chloe'nin yanındaki masanın kenarında duruyor.

"Bu delilik olur. Ama sanırım bu sabah zaten seks yaptık, o yüzden ne kadar doymuş olursam olursam da fark etmez."

"Bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorsun. Üzerine pudra şekeri serpilmiş yaban mersini ve limonlu ricotta pankekleri yediğini gördükten sonra, seni tekrar becermek isteyeceğim."

Chloe'nin gözleri büyüdü.

"Barrett," diye fısıldayarak tısladı ve koltuğunda kıvranmaya başladı. "Halka açık yerlerde böyle şeyler söyleyemezsin."

Omuz silkiyorum. "Yani seni her zaman sikmek istediğimi söylememem mi gerekiyor?" Elim masadaki elinin üzerine koyuyorum ve başparmağımla parmak eklemlerini okşuyorum. "Merak etme. Seks için çok doymuşsan, seve seve bir saatimi başımı bacaklarının arasına gömerek geçiririm."

"Saçmalıyorsun." Başını sallar. Telefonum yine titremeye başlar.

"Cevaplamam gerekiyor mu?" Chloe titreyen sese doğru başını sallar.

"Hayır, sorun yok."

"Barrett. Telefona cevap verebilirsin. Acil bir durum olabilir."

"Telefona cevap vermek istemiyorum." Ama cebimden çıkarıp ekranda Carl'ın adını görünce pes ediyorum.

"Ne?" Çok hoş bir cevap değil, çünkü ben de pek hoş bir ruh halinde değilim. Bu, Chloe ile geçirdiğim ikinci hafta sonu, iş yok, kesinti yok ve böyle devam etmesini istiyorum.

"Selam dostum. Neredesin?" diyor.

"Chloe ile brunch yapıyoruz. Ne istiyorsun?"

"Ofisteyim. Bugün son sözleşmeleri gözden geçireceğimizi sanıyordum."

"Hayır. Bunun için pazartesi var."

"Gerçekten mi? Daha önce böyle bir anlaşmayı hiç bu şekilde halletmek istemedin."

"O eskiden öyleydi." Menüü derin bir konsantrasyonla inceleyen Chloe'ye bakıyorum. Neden uğraşıyor bilmiyorum; her şeyi almakta ciddiydim. Onu tatlı olarak yemek konusunda da ciddiydim.

"Peki, yarınki toplantımız için gözden geçirip notlarımı yazmamı ister misin?"

"Hayır, şimdi ofisten çıkıp Pazar gününü işle değil başka bir şeyle geçirmeni istiyorum."

Carl iç çeker.

"Bu çok önemli bir anlaşma, Barrett. Bir şey söylemek istemedim ama son birkaç haftadır kafan işinde değilmiş gibi geliyor. Bu belgeler imzalanana kadar Fred gidebilir."

"Gitmeyecek. Gitmesi için bir neden yok." Carl'ın haklı olduğunu bilsem de, her zaman fikrini değiştirebilecek bir şeylerin olma ihtimali olduğunu bilerek, bunu kendinden emin bir şekilde söylüyorum.

"Tamam. Yarın saat yedide görüşürüz," diyor Carl.

"Geç kalacağım. Saat dokuz olsun."

"Bir dakika, ciddi misin?"

"Hoşça kal, Carl." Telefonu kapatıp sessize alıyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor Chloe.

"Tabii ki."

Garson siparişimizi almak için yanımıza gelir.

"Her şeyden birer tane alacağız."

"Anlamadım?" Paniklemiş görünüyor. "Şaka yapıyor."

"Hayır, şaka yapmıyorum. O karar veremiyor, o yüzden her şeyi deneyeceğiz."

"Bu yemek israfı. Hepsini yiyemeyiz," diye itiraz etti Chloe. "Peki. Biz her bir her her bir her bölümünden. Şefin tavsiyesi."

Garson ikimizin arasında bakıp gülümser, sonra not defterine not alır. "Tabii ki." Menüleri toplar ve ayrılır.

"Bu hafta ne yapıyorsun..." diye başlıyorum, ama Chloe'nin dikkati restoranın ön camlarına odaklanmış, gözlerini kısarak dikkatle bakıyor.

"Aman Tanrım. O Frankie mi?"

Chloe'nin bakışını takip etmek için arkamı dönüyorum.

Pencerenin dışında, kaldırımda, dar bir mini elbise ve topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın var, bir adam kollarıyla kadının beline sarılmış, ikisi de kapının yanındaki menüye eğilmişler. Bu Frankie. Ve kulüpten Vance.

Siktir.

Dikkatimi tekrar Chloe'ye çeviriyorum, ama gözleri hala Frankie ve onun yanındaki adamda.

O arkamdaki sahneyi izlerken masamız sessiz kalıyor.

"Bu kesinlikle Frankie! Aman Tanrım, Barrett! Öpüşüyorlar. Fred'i aldatıyor." Chloe'nin gözleri büyür, öfkeyle burun delikleri genişler. "Buna inanabiliyor musun?"

Sözcükleri bulmakta zorlanıyorum. "Bu korkunç. Adam için üzülüyorum. Frankie'yi çok seviyor," diyorum.

"Ona söyleyeceksin, değil mi?" diye soruyor

Chloe. "Ne?"

"Frankie'nin başka bir adamla öpüştüğünü gördüğünü. Fred'e söylemelisin."

Kabinin arkalığına yaslanıyorum. Onları öpüşmekten çok daha fazlasını yaparken gördüm.

Chloe bakışlarını tekrar bana çevirir. Bu keşif karşısında benim onun kadar şaşırmadığımı anladığı an bellidir.

"Bekle. Bunu zaten biliyor muydun?" diye sorar.

Chloe'ye Frankie ve Vance'i birlikte gördüğümü söylememek bir eksiklikti, ama ona yüzüne karşı yalan söyleyemem.

"Evet. Onları birlikte gördüm. Kulüpte. Birkaç hafta önce. Orada tenis profesyoneli."

"Ne?! Neden bana söylemedin?"

Nedenini merak ederek duraksıyorum. "Neden bilmen gerekiyordu?" Bu soru pek iyi karşılanmıyor.

"Şey, çünkü onların ilişkisi bizim sahte bir ilişki yaşamamızın sebebiydi." "O eskiden öyleydi. Artık biz birlikteyiz."

"Öyle mi? Çünkü bu, çıktığın biriyle paylaşacağın türden bir bilgi gibi görünüyor."

"Bu seni etkilemiyor. Ya da bizi," diye tartışıyorum.

"Beni etkilemiyor mu? Ya Frankie arar ve takılmak isterse? Ya bir etkinlikte onları görürsek? Ne olduğunu bilmiyormuş gibi mi davranmam gerekiyor?" Chloe başını sallar. "Fred'e söylemelisin."

"Hayır. Fred'e söyleyemem. Risk çok büyük."

Chloe gülerek, "Anlaşman mı? Bu yüzden mi bir şey söylemedin?" der.

"Ona söyleyeceğim. Anlaşmayı imzaladıktan sonra."

Chloe bana şaşkın şaşkın bakar, yanakları koyulaşır. "Fred'in şirketini sana, güvendiği bir adama devretmesine izin vereceksin, *sonra da* kız arkadaşının onu aldattığını bildiğini söyleyeceksin?"

Durumu kontrol altına almaya çalışarak kahvemi yudumlarım. Chloe'ye bunun, uğruna çalıştığım her şeyi mahvedebileceğini anlamasını sağlamalıyım. Bu anlaşmanın benim için ne kadar önemli olduğunu. Carl haklı. Anlaşma imzalanana kadar bitmiş sayılmaz. Fred'e Frankie'den bahsedersem, nasıl tepki vereceğini bilemeyiz.

Chloe ona bir iyilik yapmış olacağımızı düşünüyor, ama Fred Frankie'den memnun. Her şey yüzüme patlayabilir. Aylarca uğraşarak elde ettiğim anlaşma suya düşebilir.

"Bu anlaşmayı gerçekleştirmek için çok uğraştım. Fred'in kız arkadaşı onu kullanıyor diye bunu çöpe atmayacağım. Kişisel bir şey değil..."

"Bu iş meselesi. Tabii. Elbette, bu çok mantıklı." "Bununla ne demek istiyorsun?" Çenem sıkışır.

"Sanırım kiminle uğraştığımı unutmuşum. Beni bu saçmalığa zorlayan kişinin sen olduğunu unutmuşum. İstedliğini elde etmek için her şeyi yapacağını unutmuşum."

"Bu sabah duşta seni becerdiğimde şikayet etmiyordun." Duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim ve Chloe'nin yüzündeki acıyı görebiliyorum. Ona yaklaşıp elini tutuyorum. "Kahretsin. Öyle demek istemedim... Biz..."

"Ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Ben de seninle birlikte bu oyuna katıldım, Fred ve Frankie'yi bizim birlikte olduğumuzu düşünmelerini sağlayarak aldatarak

anlaşmayı kapatabilsin. Sanırım şaka bana döndü, çünkü senin eskiden düşündüğüm gibi soğuk, hesapçı bir iş adamı olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Sen mükemmel misin? İşini kaybetmemek için anneme onun dairesinde düzenlenen partiyi söylemek istemediğin için burada olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Bu da aynı şey değil mi? İstedikini elde etmek için gerçeği saklamak?"

"İnsanların duygularını hiçe sayarak değil!"

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de taviz vermek istemiyoruz.

"Barrett. Ona söylemelisin," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Yapamam. Bu noktaya gelmek için çok çalıştım. Voltaire, SCM'yi zirveye taşıyacak son anlaşma. Babamın CEO olduğu zamanki gibi. Bunun için çalıştım. Bunu anlamalısın."

"Babanın, senin bu şekilde elde etmeni isteyecek türde bir adam olduğunu sanmıyorum."

"Babamın nasıl bir adam olduğunu bilmiyorsun," diye karşılık veriyorum. Onu pek tanıımıyordum, ama duygularının iş anlaşmasına engel olmasına izin vermeyeceğinden eminim.

"Sanırım ben de seni tanıımıyorum." Ayağa kalkar ve eşyalarını toplar.

İçimde panik yükselir. Böyle gitmesini istemiyorum.

"Chloe." Yanımdan geçerken elini tutuyorum. "Lütfen. Bu bizimle ilgili değil. Bunu anlaman gerekiyor."

Bana dönüp bakar, mavi gözleri cam gibi parlar, gözyaşları doludur.

"Bu senin önceliklerinle ilgili, Barrett. Ve bunu anlamayan biriyle birlikte olamam."

O çekilir ve ben onu bırakırım. Bu ilişki için yaşam tarzımı değiştirmeye çalıştım, ama bu konuda taviz vermeyeceğim. Bunun tartışmaya açık olmadığını anlamasını istiyorum. Voltaire Telecom anlaşmasını devam ettireceğim.

Garson, yiyeceklerle dolu büyük bir tepsi ile ortaya çıktı. "Umarım açsındır."

İştahım kaçtı ve içimden bir ses Chloe'yi kaybettiğimi söylüyor.

BÖLÜM 30

Chloe

Sokakta hızla ilerlerken etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor. Barrett'la restorana gittiğim günkü gibi sıcak ve güzel bir pazar günü, ama her şey değişmiş.

Ne kadar hızlı yürürsem, gözyaşlarımı tutmak o kadar zorlaşıyor. Köşeyi dönerken yanağımı siliyorum ve neredeyse bir kadına çarpıyordum.

Frankie'nin Fred'e karşı niyetinden şüpheleniyordum, ama Frankie'yi başka bir erkekle görmek tam bir şok oldu. Ancak Barrett'ın bu duruma verdiği tepki daha şaşırtıcı olamazdı. Bunu zaten biliyor olması ve Fred'e söylemeye niyetinin olmaması inanılmaz.

Barrett, Fred'in duygularını Voltaire ile yapılan satın alma anlaşmasından daha az mı değer veriyor? Bu, onu hiç tanımadığımı düşündürüyor.

Kafamda düşünceler karışık bir şekilde dolaşıyor, bu yüzden yürümeye devam ediyorum, az önce olanları anlamaya çalışıyorum. Sonunda iki mil yürüyerek daireme varıyorum.

İçeri girince yatağıma yığıldım. Taze boya kokusu hala havada asılı duruyordu. Gelinlik elbisemi almaya gittiğim ve apartmanın yenilenmiş olduğunu keşfettiğim günden beri buraya gelmemiştim. Barrett'ın benden saklamayı tercih ettiği bir başka şey.

Orada yatıp başım ağrıyana kadar ağlıyorum. Gözlerim artık gözyaşı üretemeyene ve göğsümdeki yakıcı acı sönük bir ağrıya dönüşene kadar. Bu kötü rüyadan sonunda uyanacağımı umarak uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah, gözlerim kızarmış ve şişmiş, ne kadar kahve içersem içeyim gözlerimi açık tutamıyorum. JoAnna'yı arayıp kendimi iyi hissetmediğimi söylüyorum. Barrett'in ona aramızda olanları anlattığını sanmıyorum. Anlaşması imzalanana kadar her şeyi gizli tutmak isteyecektir.

Rose'a eşyalarımı toplaması için mesaj atıyorum. Hemen cevap veriyor ve soru sormadan Marcus'a Barrett'in evinden kişisel eşyalarımı bir saat içinde teslim etmesini söylüyor. Şu anda kendime acımdan çekinmiyorum ama bunu iğrenç bir nefesle yapmak istemiyorum, bu yüzden ona minnettarım. Ayrıca, gözyaşlarım yeniden doldu ve dairemnden çıkıp yeni bir diş fırçası almaya gidecek kadar uzun süre ağlamayı kesemiyorum.

Bir noktada gözyaşları durmak zorunda, değil mi? Susuz kalmak için dua ediyorum.

Barrett arıyor ve ben sesli mesaja yönlendiriyorum. Mesajını dinlemekten kendimi alıkoyuyorum.

Sesini duyarsam yine ağlamaya başlarım. İnsanların, şirketinin portföyüne daha fazla para eklemekten daha önemli olduğuna inanmayan bir adama nasıl bu kadar aşık olduğumu sorgulamaya başlarım.

Salı günü kendimi zorlayarak işe gidiyorum. JoAnna'ya Lauren'in partisini anlatmam gerekiyor. Barrett'la olan sahte ilişkimizi. Her şeyi. Yaptığım şeyi doğru hale getirmeyecek, ama en azından tüm gerçekleri öğrenecek ve kendi başına karar verebilecek.

Kariyerimi mahvedebileceğimin farkındayım, ama onun bunu öğrenebileceğinden her zaman endişe duyacağımı biliyorum. Kariyerimde ilerlemek istiyorsam, bunu vicdanım rahat bir şekilde yapmak istiyorum.

JoAnna, beni ofisinin kapısında gördüğü anda bir sorun olduğunu anlar.

"Chloe, içeri gel. İyi misin?"

"Şey..." Konuşmaya nasıl başlayacağımı bilemiyorum.

"Hâlâ iyi hissetmiyorsan, evde kalmalıydın."

Belki de kolay yolu seçebilirim? Kendime bir gün daha zaman kazanabilirim? Bu cazip bir seçenek, ama bu konuyu açıklığa kavuşturmam gerektiğini biliyorum.

Nefes alıp ona her şeyi anlatıyorum. Partiyi. Barrett ile yaptığımız anlaşmayı. Ona karşı gerçek hisler beslemeye başladığımı ve pazar günü ayrılana kadar gerçekten çıktığımızı. Sanırım biz ayrıldık. Göğsümdeki ağrının kırık bir kalpten kaynaklandığından yüzde bin eminim.

JoAnna elimi okşadı, yüzünde nazik bir gülümseme vardı.

"Biliyorum." "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Parti hakkında değil, ama şimdi her şey mantıklı geliyor. Barrett'la birdenbire çıkmaya başlamanız ve bana anlattığınız sabah paylaştığınız öpücük ilginç gelmişti. İlk öpücüğü görmüş olsaydım, işte böyle olurdu. Tereddütlü. Kararsız. Büyüleyici. İkinizin arasında neler olduğunu tam olarak bilmiyordum ama bunun devam etmesini istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, ikinizin birlikte olmasını seviyordum. Hala da seviyorum."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Doğru olanı savunarak doğru şeyi yaptın. Barrett karşı çıkması zor bir adam. Babası gibi, büyük bir hırsı var ve bazen, çoğu zaman, bunun ötesini göremiyor. Ama seninle farklı olduğunu biliyorum. Farklı olmak istiyor."

Başımı sallıyorum. Yapabileceğim tek şey bu. Barrett hakkında konuşmak, içimde yeni bir duygu dalgası yaratıyor. Gözyaşlarım yine akmak üzere.

"Parti konusunda çok üzgünüm. Sana söylemeye korkuyordum. Planlamamıştım. Le Pavillon'daki rezervasyonumu onaylayamadığımda ve rezervasyonu başka bir gruba verdiklerinde, arkadaşımın partisi için bir yere ihtiyacım vardı. Sonra sen aradın ve yanlış teslim edilen kitapları almak için dairenize gelmemi istedin ve ben de kaldım. Senin bunu öğreneceğini düşünmemiştim. Kulağa kötü geldiğini biliyorum. İşimi seviyorum. Kariyerimin bu kadar erken bir aşamasında Lacey'nin yardımcı editör pozisyonunu almam için bana fırsat verdiğin için minnettarım. Yardımcı editör olmak istiyorum. Daha kanıtlamam gereken çok şey olduğunu biliyorum. Umarım St. Clair Press'te bu fırsatı mahvetmemişimdir."

JoAnna sandalyesine yaslanır, bakışları okunamaz. Bu bana Barrett'ı hatırlatır. Hıçkırık tutmak zorunda kalırım.

"Haklısın. Burada kanıtlaman gereken çok şey var," diyor dudaklarını büzerek. "O yüzden bunun bir daha olmasına izin verme."

Ciğerlerimde tuttuğum nefesi yavaşça dışarı veriyorum.

"Kesinlikle olmayacak." Kafamı sallıyorum.

"İyi." O başını sallar, ben ayağa kalkarım.

Ofisinden çıkmak üzereyken beni çağırır.

"Ve Chloe? Bu ikinizin arasında bir mesele olduğunu biliyorum, ama ondan vazgeçme. Seni sevdiğini biliyorum. Sadece neyin önemli olduğunu anlamak için zamana ihtiyacı var."

Ağlamamak için dudağımlı ısırarak başımı salladım. Bunun doğru olmasını istiyorum, ama Barrett en başından beri işinin en önemli şey olduğunu söylemişti. İşin özüne geldiğinde bu seçimi yapacağını bilmeliydim. Ama bu acıyı hafifletmiyor.

Öğle arasında Goldendoodle Foster Programını arayıp Baxter konusunda ne yapmam gerektiğini soruyorum. Onu dairemde tutamam ve Barrett'in onu kabullenmeye başladığını düşünsem de, onu kalıcı olarak tutmak isteyeceğini sanmıyorum.

Resepsiyonist, Jillian'ın müsait olmadığını, ancak Baxter'ın dosyasını inceleyip bilgi verebileceğini söyledi.

"Burada onun evlatlık alındığı yazıyor."

"Ne zaman? Kime?" diye soruyorum.

"Bu bilgiyi açıklayamam."

"Bir gün oldu," diyorum, Barrett'in benim yokluğumda Baxter'ı bu kadar çabuk elinden çıkardığına şaşırılmışım.

"Ama Goldendoodle Foster Programında, hayvanlarımız sonsuza kadar kalacakları bir yuva bulduğunda her zaman mutlu oluruz."

Haklı. Baxter'ın evlat edinilmesine sevinmeliyim. Bariz nedenlerden dolayı onu tutamadım, ama veda edemediğim için kalbim parçalanıyor.

"Tamam. Teşekkürler."

"İyi günler," diyor neşeyle. Telefonu kapattığım anda gözyaşlarıma boğuluyorum.

Sonraki birkaç gün bulanık bir şekilde geçer. Çalışırım, eve giderim, akşam yemeğinde dondurma yerim ve ağlarım. Perşembe sabahı, kararlı bir şekilde uyanırım. Lauren'in düğününde ağlayarak dağılamam. Kalbimin kırıklığını, en azından birkaç günlüğüne de olsa, bir kenara bırakmalıyım. Valizimi toplarım, gelinliklerimin bulunduğu giysi çantasını alırım ve tüm hafta sonu Barrett'ı düşünmemeye yemin ederim.

BÖLÜM 31

Barrett

Kağıda bakıyorum. Chloe'nin listesi.

1. Barrett, Books 4 Kids etkinliğine katılıyor
2. Chloe, Barrett'ın çalışma odasını okumak için kullanıyor
3. Yemek masasında telefon yasak (ahem, Barrett)
4. Foster Baxter
5. Barrett daha çok gülümsesin (bana)
6. Barrett için BJ

Bu bana onunla geçirdiğim son altı haftayı hatırlatıyor. Hayal kırıklığı, kavgalar, anlayış ve sonunda bedenini ve kalbini bana emanet etmesi. Ve ben her şeyi mahvettim.

Bu listedeki maddelerin yarısı benimle ilgili. Her şeyi isteyebilirdi, ama daha çok gülümsememi istedi. Ona.

"Bay Hinkle ve Bay Lancaster geldiler," Bea interkomdan bana haber veriyor.

"Hemen geliyorum," diyorum. Ellerimi saçlarımin arasına geçirip yavaşça ayağa kalkıyorum. Ofisimin kapısına doğru yürüyorum. Bakışlarımı kasıtlı olarak kanepeden başka yere çeviriyorum. Dünün yarısını ona bakarak geçirdim, birkaç hafta önce Chloe'nin ani ziyaretini düşünerek. Onu orada hatırlamak vücudumu ağrıtıyor.

Onun dokunuşunu, tadını özlüyorum. Hiçbir şey hakkında sevimli bir şekilde gevezelik etmesini, yatak başı masamda biriken, hiç bitmeyen kitaplarını. Bol tişörtlerde de seksi ipek geceliklerde de inanılmaz görünmesini.

Onu aramaya çalıştım ama cevap vermiyor. İyi olup olmadığını bilmemekten nefret ediyorum. Tabii ki iyi değil. Onun kalbini kırdım.

Beş geceyi yatakta tek başıma geçirdim ve her anım işkence gibiydi. Bana sarılmasını, yaramaz saçlarının yüzümü gıdıklamasını istiyorum. Yumuşak nefes alışışı, en huzurlu uykularımın fon müziği olmuştu.

Carl çoktan haberdar olmuş olmalı. Ben çıkarken o ofisime yaklaşıyor.

"Bu anlaşmayı yapalım," diyor ve bana yumruğunu uzatıyor. Boş boş bakıyorum ve sonunda kolunu indiriyor. "Hâlâ kötü bir ruh halinde misin?"

"Sence ne?" diye soruyorum ve ona sert bir bakış atıyorum.

Chloe ile Vail'de olmam gerekiyordu, arkadaşının düğünü bu akşam. Onu şaşırtmak için oraya gitmeyi düşünmüştüm, beni affedeceğini umuyordum, ama Voltaire ile olan anlaşma bugüne ertelendiğinde, Bea'ya biletimi iptal ettirdim. Zaten orada olmamı istemiyor.

Voltaire grubunun bizi beklediği konferans salonuna doğru koridordan yürüyoruz. Fred'in parlak kel kafası masadaki deri koltuklardan birinin üstünden görünüyor.

Sabahtan beri midem bulanıyor. Bir anlaşmayı kapatmadan önce hiç böyle hissetmemiştim. Her zamanki heyecan ve zaferin verdiği coşku yok.

Carl ve ben odaya girip Voltaire grubuyla tokalaşıyoruz. Fred, iki gün önce tenis maçında beni nasıl yendiğini diğerlerine anlatırken etli eli omzuma konuyor. Gülümsemem zoraki, çünkü tenis maçımızı umursamadığımdan değil, şu anda hiçbir şeyi umursamadığımdan. Chloe hariç.

Carl, Fred'in hukuk ekibiyle konuşurken ve bağımsız noterin imzalamak için gerekli her şeye sahip olduğunu doğrularken, Fred beni odanın kenarına çağırır.

"Sana daha önce kuyumcudan aldığım şeyi göstermem lazım."

Fred, ceketinin cebinden küçük bir kadife kutu çıkarır. Kalbim göğsümde hızla çarpar ve kutunun içinde bir çift küpe olmasını dilerim. Fred kutuyu açtığında, daha önce hissettiğim mide bulantısı on kat daha fazla geri gelir.

Fred'in kutusunun içinde kocaman bir elmas yüzük vardır.

"Fred, ben..." Frankie'ye evlenme teklif etmeyi planladığına inanamıyorum.

"Hayatımın yeni bir sayfasını açmaya hazırım," diyor Fred. "Bu gece Frankie'ye evlenme teklif edeceğim. Seni ve Chloe'yi tanımak çok keyifliydi, bu yüzden bu haberi seninle paylaşmak istedim."

"Bunun için biraz erken değil mi?"

Fred omuz silkiyor. "Onun evet diyeceğinden hiç şüphem yok."

Fred haklı. Frankie'nin evet diyeceğinden şüphe yok. Açıkça istediği şey bu: Fred ile evlenmek, onun parasına erişmek ve bir yandan da bir ilişki yaşamak. Siktir.

"Hayır, senin ilişkinizi kastediyorum,"
diyorum. "Bildiğinde, bilirsin."

Ama Fred hiçbir şey bilmiyor. Frankie'nin onu aldattığını ve bu yüzden muhtemelen parasını ve statüsünü kullandığını bilmiyor. Fred, Frankie'ye karşı çok sahiplenici olduğu için onun sadakatsizliğini bilse de umursamıyor.

"Sadece benim için mutlu olduğunu söyle, bu anlaşılmayı
yapalım." Boğazımı temizliyorum. "Senin için mutluyum, Fred."

Fred, onu tebrik etmekteki zorluğunu kıskançlık olarak algılamış olmalı.

"Bu bir rekabet değil. Sen de Chloe ile yakında aynı noktaya
geleceksin." Chloe'nin beni terk ettiğini bilmiyor.

Oturduk ve Carl belgeleri incelemeye başladı. Söylediği tek kelimeyi bile duymuyorum. Tek düşünebildiğim Chloe. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar ve geleceğimiz için hayal etmeye başladığım şeyler.

Voltaire ile yaptığım bu anlaşma, onun olmadan hiçbir anlam ifade etmiyor.

SCM en üstte. Yedi yıl önce şirketi devraldığımda belirlediğim hedefe ulaştığımı kabul etmeyi reddettim çünkü bundan sonra ne yapacağımdan çok korkuyordum. Peşinde koşacak başka bir anlaşma, başaracağım başka bir iş olmadan hayatım nasıl olurdu? Chloe bunu değiştirdi. SCM'yi devraldığımdan beri ilk kez, haftada seksen saat çalışmak, yalnız akşam yemekleri ve boş bir ev içermeyen bir vizyonum oldu.

Chloe haklıydı. İnsanlar işten daha önemlidir ve bunu daha önce fark etseydim, Fred ve Voltaire ile yaptığım bu anlaşmayı onunla olan ilişkimin önüne asla koymazdım. Fred ile görüşüp ona haftalar önce gördüğüm şeyi söyleme nezaketini gösterirdim. Sonuç ne olursa olsun, doğru şeyi yaptığımı bilirdim. Bunu anlamak için Chloe'yi kaybetmem gerekti.

Carl, Fred'in imzalaması için çizginin yanına yerleştirilen "burayı imzalayın" işaretini gösterir. Fred kalemi alır ve öne eğilerek ucunu kağıda bastırır.

"Bekle."

Carl, Fred ve diğer herkes bana döner.

"Fred, seninle konuşmam
lazım." Fred kalemi masanın
üzerine bırakır.

"Burada değil. Dışarıda." Odayı terk etmemiz için işaret ederim.

"Ne yapıyorsun, Barrett?" Carl, Fred'in ardından konferans odasından
çıkmadan önce kolumu tutar. "Bu bekleyebilir mi?"

"Hayır." Kafamı sallayıp onu iteklerim.

Fred'e beni ofisime kadar takip etmesini işaret ettikten sonra kapıyı
arkamızdan kapatırım.

"Ne oldu?" Fred ellerini pantolonunun ceplerine sokar. "Hazırız.
İmzalamaya hazırım."

"Frankie seni aldatıyor," dedim.

"Ne?" Yüzü kasvetli bir ifadeye büründü. "Birkaç
hafta önce onu başka bir adamla gördüm."

"Muhtemelen asistanıydı. Sürekli birlikteler."

"Öpüşüyorlardı." Kafamı sallıyorum. "Chloe ve ben geçen hafta sonu
onları tekrar gördük. Harold's'ta brunch yaparken, onlar kaldırımda el ele
tutuşuyorlardı. Öpüşüklerini gördük. Chloe'ye sorabilirsin. O da oradaydı."

"Hayır. Bu doğru değil. Frankie annesini ziyaret etmek için şehir
dışındaydı."

"Gördüğümü gördüm Fred. Bilmeni istedim." Nefes alıyorum, bunu
düzeltmek istiyorsam her şeyi açıkça anlatmam gerektiğini biliyorum. "Ve
Chloe ile ben çıkmıyorduk."

"Ne?" Fred'in gözleri öfkeyle şişti.

"Bu anlaşılmayı yapabilmek için seninle ilişki kurmak için bir kız
arkadaşım olduğunu söylemiştim. Bundan gurur duymuyorum. Anlaşılmayı
kapatmak için çaresizdim, ama bu süreçte Chloe'ye aşık oldum. O, Frankie'yi
sana anlatmamı istedi, ama ben yapmadım. Senin ve onun duygularını
önemsemeden bu anlaşılmayı yapmak istedim.

"Hatalıydım. Güvenini suistimal ettiğim ve Chloe ile benim hakkımda seni
ve Frankie'yi yanılttığım için özür dilerim. Şu anda bana inanmanın zor
olduğunu biliyorum, ama Frankie'yi sana anlatarak en iyi niyetle hareket
ettim."

Göğsüm milyonlarca kilo hafifledi, ama kalbim hala acıyor. Chloe'yi
bulmam lazım. Ona hatalı olduğumu söylemem ve beni affetmesi için
yalvarmam lazım.

Fred bir an sessiz kalır, sonra başını sallamaya başlar.

"Umarım Chloe seni affeder, çünkü şu anda o belgeleri imzalamamın
imkanı yok."

Başımı sallıyorum. Bu beklenen bir şeydi.

Fred ofisimden fırlayıp koridora doğru koşar.

Hiç vakit kaybetmeden Bea'nın masasına doğru yürüdüm.

"Vail'e giden bir uçağa ihtiyacım var. Uçuşumu tekrar kayda geçirebilir misin?" O gülümser. "İlk uçuşu iptal etme zahmetine girmedim."

Saatime bakarım. Bir saat içinde çıkabilirsem, resepsiyona yetişebilirim.

Bir dakika sonra Carl gelir. "Ne oluyor dostum? Fred imza töreninden fırlayıp çıktı. Hiç mutlu değildi. Ona ne dedin?"

"Gerçeği."

Beni ofisime kadar takip eder, ben de aceleyle cüzdanımı ve telefonumu toplarım.

"Gerçek neymiş?"

"Frankie'nin onu aldattığını öğrendim."

"Siktir." Carl elini çenesine sürter. "Sürpriz olmak isterdim, ama değilim."

"Chloe, Frankie'nin aldattığını öğrendi ve ben Fred'e söylemeyi reddettiğimde, o da gitti."

"Bu yüzden bu hafta çok huysuzdun. İkinizin ayrıldığını bilmiyordum."

"Her şeyi mahvettim, ama artık kafam netleşti. Chloe'yi kaybetmeye degecek hiçbir anlaşma yok. Onu geri kazanmalıyım."

"Evet, tabii ki." Carl yumruğunu havaya kaldırdı. "Peki, bunu nasıl yapacaksın?"

"Bilmiyorum, ama bunu düşünmek için uzun bir uçak yolculuğum var."

Valizimi hazırlamaya zahmet etmiyorum, kıyafetlerimi oraya vardığımda düşünürüm. Ama evime uğrayıp Baxter'ı alıyorum. Çalışma odamdaki köpek yatağında uyuyor, ben de yatağı kaldırıp arabaya koyuyorum.

"Seyahate çıkıyoruz," diyorum ona. Artık köpeğiyle konuşan adam oldum. "Chloe'yi geri alacağız."

Dürüstlük en iyi politikadır, biliyorum, ama takviye kuvvetlerin asla zarar vermeyeceğini düşünüyorum. Baxter'ın sevimli, sevimli yüzünün Chloe'yi bana bir şans daha vermesi için ikna etmeye yardımcı olacağını umuyorum.

Altı saatlik bir uçuştan sonra, Baxter ve ben Eagle-Vail havaalanına indi. Kırk dakikalık bir yolculuktan sonra Vail'in eteklerindeki Lionshead Village'a vardık.

Uçuşu atlatmak için içtiğim iki viski etkisini yitirmiş, başımda hafif bir ağrı bırakmış. Baxter elime dokunuyor.

"Merak etme dostum. Onu geri kazanacağız." Baxter için güçlü kalmaya çalışıyorum.

Chloe bizi gördüğünde ne diyecek, hiç bilmiyorum.

Uçağımın rötar yapması nedeniyle törenin tamamını olmasa da büyük bir kısmını kaçırdım.

Lauren ve Jeff'in düğününe giden tabelaları takip ederek Baxter'ı yönlendiriyorum, ta ki tabelalar beni dağın eteğine götürene kadar.

"Lauren ve Jeff'in düğününe gitmem gerekiyor," diyorum küçük operasyon kabinine yaslanmış adama.

"Doğru yerdesiniz." Başını salladı.

"Harika. Nerede?" diye sordum.

Parmağıyla yukarıyı işaret ediyor. "Yukarıda."

İlk kez önümdeki dağ yamacına bakıyorum. Temmuz sonu olduğu için, sadece zirvede kar görünüyor. Dağın geri kalanı çimen ve kayalarla kaplı. Kayak pistleri, sadece parkurun her iki yanında toplanan çam ağaçlarıyla ayırt edilebiliyor. Dağ bisikletçilerinin şu anda aşağı doğru indiği toprak bir yol var.

"Ne?" Dikkatimi dağdan ayırıp adama bakıyorum. "En güzel manzara oradan görünüyor."

Elbette öyle.

"Oraya nasıl gideceğim?"

Adam arkamı işaret ediyor. "Telesiyej seni oraya götürür."

Koltukların kayıştan sallanarak dağa doğru ilerlemesini izliyorum. Kapatılacak bir pencere yok. Sadece açık hava ve on metrelik bir düşüş. Midem hemen burkuluyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor. Korkunun beni ele geçirdiğini hissediyorum. Kafamı sallıyorum. Hayatta olmaz.

Yanımda, Baxter sandalyelerin hareketini izliyor, heyecandan kuyruğunu sallıyor. Binmek için can attığını anlayabiliyorum.

"Aşağı iniyorlar, değil mi?" diye soruyorum. Tören bittikten sonra Chloe ile konuşmak için her zaman bekleyebilirim.

Klipboarduna bakıyor. "Resepsiyon on bir buçuka kadar sürecek."

Saatime bakıyorum. Saat yedi. Kahretsin. Chloe'yi görmek istiyorsam bu telesiyeje binmek zorundayım. Ya da dört saat beklemek.

Genç bir ailenin teleferiğe binişini izliyorum. Eğer bu bir ölüm tuzağı olsaydı, o ebeveynler çocuklarını buraya getirmezd. Mantık bu, ama yükseklik söz konusu olduğunda beynim mantık yürütmüyor.

Eyfel Kulesi'ndeki Chloe'yi düşünüyorum. Korkuyla yüzleşmem için beni nasıl cesaretlendirdiğini. Elimi tuttu ve nefes almama odaklanmama yardım etti. O yanımdayken bunu yapabileceğimi hissettim. Ama şimdi o bu dağın tepesinde ve ben oraya çıkabilirsem beni göreceğim mi bilmiyorum bile.

Baxter elimi yaladıktan sonra asansöre doğru ilerledi. Tereddüt etmeden, sallanan sandalyeye atladı. Asansör operatörü sandalyenin hareketini durdurmak için düğmeye bastı.

"Dostum, biniyor musun?" diye seslenir. "Köpeğin tek başına binemez."

Titrek ellerimi sabit tutmaya çalışarak, yumruk yapıp nefes alıyorum.

Chloe'yi görmek istiyorum. Chloe'yi görmem lazım. Bu asansöre binmeliyim. Şu anda benim mantram bu.

Baxter havlıyor.

"Evet, evet. Geliyorum."

Yol boyunca terliyorum. Kusmak istiyorum ama bakışlarımı yukarıda tutuyorum. Baxter yanımda sakın sakın oturuyor ve ben ona mantıksız bir şekilde kızgınım. Bu kadar yüksekte nasıl bu kadar sakın olabilir?

Bir elimle Baxter'a tutunuyorum ama diğer elimle koltuğu sıkıca tutuyorum.

Yaklaştıkça görevli bana "Beyefendi, çubuğu kaldırmanız gerekecek" diyor. Bacaklarım titriyor ve henüz ayakta bile değilim. "Biliyorum," diyorum biraz nefes nefese.

Bir vuruş daha geçer. Gözlerim sıkıca kapalıdır. "Efendim? Sandalye asansörü hareket edecek."

Yapamıyorum. Ellerimi hareket ettirip çubuğu kaldırmak istiyorum ama yapamıyorum. Şimdi alarmlar çalışıyor ve bunun kafamda mı olduğu yoksa gerçekten mi olduğu emin değilim.

Sesler hala devam ediyor ve durduğumuzu fark ediyorum. Görevli, barı ellerimden çekiyor ve önümde bir grup insan bana bakıyor. Ayağa kalkıyorum ama Baxter'ı yere koymadan önce biraz geriye sendeliyorum. Teleferiğin devam edebilmesi için yolumdan çekiliyorum ve derin nefes almaya çalışarak öne eğiliyorum. Kalp atışlarımın yavaşlaması gerekiyor.

"Barrett?" Arkamda Chloe'nin sesini duyuyorum. Onu gördüğüme sevinmek istiyorum, ama görüşüm henüz düzelmedi. "Aman Tanrım, iyi misin?" Bana doğru koştuğunu duyuyorum.

Gözlerimi açtım ve onu lavanta rengi bir elbiseyle önümde diz çökmüş olarak gördüm. Kızıl saçları arkaya toplanmış, birkaç tutam yüzünü çerçeveliyordu.

Mavi gözleri endişeyle açılmış. Onu son gördüğümünden daha güzel görünmesi imkansız gibi.

"Aman Tanrım! Baxter!!" O, benim çaldığım alarımdan artık korkmadan koşup Chloe'nin kollarına atlayınca Chloe gülüyor. Chloe'nin Baxter'ın kulaklarını okşayıp yüzünü onun yüzüne sürmesini izliyorum. Ondan bana yardım etmesini bekliyordum, ilgiyi üzerine çekmesini değil. "Onu nasıl geri getirdin?"

"Hiç gitmedi," diyorum, nefesim sonunda düzeliyor.

Kaşları karışıklıkla çatıldı. "O evlatlık verildi. Koruyucu aile programını aradım."

"Onu ben evlat edindim." Boğazımı temizledim. "Yani, biz onu evlat edindik." Baxter'ın kafasına son bir kez okşayarak Chloe ayağa kalktı.

Ellerim onun yanaklarına gider. Onu kendime doğru çekerim, alnımı alnına dayarım. Kahretsin. Ona tekrar dokunmak çok iyi geliyor.

"Fotoğraf çekiyorduk. Düğün partisi. Asansör alarmını duyduk ve seni gördüm."

Elleri bileklerimi kavrar. İlk başta, o da bana dokunmak için yaptığını düşünürüm, ama ellerimi yüzünden çekip geri adım atar.

"İyi olduğuna sevindim, ama bunu yapamam."

Onu görmek. Onu hissetmek. Ona söylemek istediğim şeyi unutmuştum.

"Chloe, bekle." Elini tutuyorum. "Açıklamam lazım. Özür dilerim. Her şeyi mahvettim. Seni. Bizi."

Elini çekip kollarını göğsünde kavuşturdu, ama gitmek için harekete geçmedi. Göğsümde umut yeşerdi. Dinlemeye istekli olduğu sürece, aramızdaki sorunu çözebileceğimi biliyorum. Çözmeliyim. Bu kadını çok seviyorum; tekrar uzaklaşırsa ne yaparım bilmiyorum.

Ona daha yakın olmak için bir adım atarım.

"Fred'e Frankie'den bahsettim," derim.

Chloe gözlerini bana

kaldırır. "Ne dedi?"

"Yanıldığımı. İnanmak istemediğini."

Chloe başını sallar. "Bazen sevdiğin kişi hakkında en kötüsünü duymak istemezsin."

Sözleri canımı yakıyor. Benden bahsettiğini biliyorum. Ama aynı zamanda beni sevdiğini de söyledi. Umarım bu hala doğrudur.

"Anlaşmayı iptal etti."

Chloe'nin derin nefes alışı duyuluyor.

"Anlayacağını sanmıştım." Dudaklarını ısırır. "Dürüstlüğünü takdir ediyorum."

Anlaşmanın bozulmasından dolayı yıkılmış olduğumu düşündüğünü biliyorum. Kafamı sallıyorum.

"Anlaşma umurumda değil, Chloe. Benim için önemli olan sensin." Elimi beline kaydırıp onu kendime doğru çekiyorum. "Evet, tek odak noktam anlaşmaydı. Fred'i, şirketini satması gereken kişinin ben olduğuma ikna etmeye kararlıydım. O kadar kararlıydım ki, istediğimi elde etmek için seni kullandığım umurumda değildi. Seni sahte bir ilişkiye zorladığım için pişman olmam gerektiğini biliyorum, ama olamıyorum. Sadece yanında olmak beni daha iyi bir adam yapıyor. Hayatı kaçırdığımı fark etmemi sağladın. Sana aşık oldum, Chloe. Derinden. Seni seviyorum ve bir pislik olduğum için beni affetmeni istiyorum. Bir iş anlaşması için sahip olduğumuz şeyi riske attığım için."

Chloe'nin yanağından bir damla gözyaşı süzülür, ama ben hemen onu siliveririm. "Ağlama."

"Bunlar mutluluk gözyaşları." Gülümser, sonra güler. "Baxter'ı evlat edindiğine inanamıyorum."

Ona gülümsedikten sonra saçlarımı elime alıp karıştırıyorum. "Diğer şeyleri de duydun, değil mi?"

"Hmm?" Kaşları yükselir ve dudakları bir tarafa doğru kıvrılır. Benimle dalga geçiyor.

Ellerimle belini kavrayıp onu kendime yaklaşıtıyorum.

"Lütfen beni affet, Chloe. Her şeyi mahvettim, ama senin benim olmanı istiyorum. Hayır, benim olduğumu söylemeni istiyorum. Çünkü ben seninim ve başka bir niyetim yok. Seni seviyorum, Chloe."

"Seni affediyorum." Chloe'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Ben de seni seviyorum."

Dudaklarımı onun dudaklarına yaklaşıtıyorum ve bu dağın zirvesine çıktığımdan beri yapmak için can attığım şeyi yapıyorum. Dudakları yumuşak ve sıcak. Bana kendini açıyor ve ben onun hissine hızla kapılıyorum. Ellerimle belini kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. Kolları boynuma dolanıyor ve öpücüğü derinleştiriyorum.

Onunla bu anı yaşamak istiyorum, ama itiraf etmem gereken başka bir şey daha var.

Bu yeni bir başlangıç ve Chloe'ye karşı dürüst olmam gerekiyor.

Geri çekiliyorum, başparmağım eskiden benim dudaklarımın olduğu yeri okşuyor. "İtiraf etmem gereken bir şey var."

O burnunu çeker. "Ne?"

"Aldattım."

BÖLÜM 32

Chloe

"Ne?!" Kalbim göğsümden fırlar. Barrett'ın bana söylediğine inanamıyorum.

Gözleri büyüdü. "Oh, lanet olsun. Hayır. *Öyle* değil. WordIt'te hile yaptım."

Onun sözlerini sindirmem biraz zaman aldı, ama duygusal bir rollercoaster yolculuğundan sonra bedenim toparlandığında, Barrett'a bakışlarımın daraldığını fark ettim.

"Biliyordum." Parmakla onu işaret ettim. İtirafına kızmak istiyorum, ama her şeyden çok merak ediyorum. "Nasıl yaptın?"

"WordIt'i satın aldım."

Beklediğim cevap bu değildi. "Ne? Ne zaman?"

diye soruyorum, kafam karışmış bir halde.

"O gün arabada olanlardan sonra."

"İlk kez birlikte işe gittiğimiz gün mü? Sana bundan bahsettiğim gün mü?"

"Evet."

Bir zamanlar solgun olan yüzüne renk geldi, hatta biraz daha fazlası. "Anlamıyorum."

"SCM, uygulamayı orijinal yaratıcısından satın aldı. Oyunu oynadığımızda, kelimelerin ne olduğunu biliyordum." Kötü bir şekilde gülümsüyor. "Hatta onlardan birini seçtim."

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye soruyorum. Barrett sırtıyor. "Sence neden?"

"Şu anda sana çok kızgınım." Ellerimle göğsünü itiyorum ama o beni sıkıca tutmaya devam ediyor. "Kaybettiğimi düşünmeme neden oldun. Kazanamadığım için çok sinirlenmiştim. WordIt'te benden daha iyi olduğunu ve sana yetişemeyeceğimi düşünmüştüm."

Uygulamayı satın aldığına inanamıyorum.

"Ne kadar?" diye soruyorum. Barrett'in yalvardığı şu anda tüm gerçekleri öğrenmenin tam zamanı olduğuna karar veriyorum.

"Ne kadar ne?"

"Uygulama ne kadara mal oldu?"

Yine utangaç bir ifadeyle iç çekiyor. Barrett'ta alışık olmadığım bir şey. "İki milyon dolar."

"WordIt'i kazanmak ve bana oral seks yapmak için iki milyon dolar mı ödedin?"

"Bu niyetle satın almadım, ama işime yaradı." "Bu iyi bir iş anlayışı değil."

"Bence gayet mantıklı." Barrett dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Seni tatmak, tatlı amcığının benim olduğunu bilmek, her kuruşuna değdi."

Daha sonra, düğün fotoğrafları çekildi, akşam yemeği servis edildi ve Barrett annemi ve babamı büyülediğinde, onu dans pistine çektim.

"Ailen harika," dedi.

Dönüp baktığımda, Baxter babamın kucağında, annem ve diğer misafirlerle masada sohbet ediyor. Hiçbir köpek tamamen hipoalerjenik değildir, ama Baxter annemin alerjisini rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Gülümsüyorum. Barrett, yavaş ve romantik bir balad eşliğinde beni kendine çekiyor. Dışarıda barıştığımızı biliyorum ama ona söylemem gereken daha çok şey var.

"Annenize partiden ve bizden bahsettim," diyorum. "Ne dedi?"

"Bir daha onun izni olmadan dairesinde parti düzenlemememi söyledi."

"Anlaşılabilir." Yanağımdaki gevşek bir saç eliyile düzeltir. "Peki ya bizim hakkımızda?"

"Başından beri bizi fark etmişti, ama fikri o kadar beğendi ki hiçbir şey söylemedi."

"Akıllı kadın." Gülümsüyor.

"Bu yeni başlangıçta aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

"Tamam." Devam etmem için başını salladı.

"Eğer çalışacaksak, benden bir şeyler saklamayı bırakman gerekiyor. Anlaşmanı korumak için Frankie'den bahsetmemen bir şey, ama dairemizin bittiğini, WordIt'i satın aldığını ve

Baxter'ı evlat edinmeni söylememek... Sürprizleri severim ama hayatımdaki önemli kararlarla ilgiliyse sevmem. Bunlara dahil olmak istiyorum."

Cevap vermek için bir süre bekledi, bu da gerçekten düşündüğünü hissettirdi.

"Anlıyorum ve bunu yapabilirim. Ama bir noktada muhtemelen yine hata yapacağım, bu kaçınılmaz, ve senin kalıp benimle birlikte bu sorunu çözmeni istiyorum. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyorum.

Barrett beni kollarına alıp nefesimi kesen bir öpücük verir ve gecenin geri kalanı tam bir sihir gibidir.

Ertesi sabah, Barrett içimdeyken, yatağın başucundaki masada telefonu çalmaya başlar.

"Telefonun çalıyor." Tam doğru noktaya dokunduğunda nefesim kesildi.

"Umurumda değil," diyor, bir eliyle kalçamı kavrayarak itişlerini güçlendirirken, diğer elinin topuğu alt karnıma baskı uygulayarak en lezzetli baskıyı yaratıyor. Bakışları, birleştiğimiz yer olan bacaklarımın arasında. Kaşları konsantrasyondan çatılmış, alnından şakağına bir damla ter akıyor. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu asla unutamayacağım. Bir şeye gerçekten odaklandığında üst dudağının kıvrılması. O şey şu anda benim orgazmım.

Sonunda, çınlama duruyor ve Barrett'in başparmağının klitorisimi okşadığına odaklanabiliyorum.

"Benim sikimi alırken çok güzel görünüyorsun." Sözleri müstehcen ama gözleri benimkilerle buluştuğunda saygı dolu. "Benimle gel Chloe." Kalçamı kavrar, açıyı değiştirir ve bu sefer içeri girdiğinde, onun etrafında parçalanırım.

"Tanrım. Evet." Onun etrafında titreyerek, sikini emerek iç çekiyorum. Orgazmımın yoğunluğu Barrett'ı doruğa ulaştırıyor. Titriyor ve içimde attığını hissediyorum.

Bir an sonra üstüme yığılıyor, beni öpücüklerle boğuyor ve sonra yuvarlanarak beni üstüne alıyor.

"Bugün nedime görevlerin var mı?" diye sorar, parmak uçlarıyla sırtımı okşayarak.

"Brunch var, sonra hafta sonunun geri kalanı bizim keşfetmemiz için." Dudaklarımı ısırarak gülümsememi saklamaya çalışıyorum. "Alpine Coaster'a binebiliriz."

Kaşları inanamama ifadesiyle kalkar. "Dün dağın yamacında gördüğüm o ölüm tuzağı mı?"

Beni ters çevirip ellerimi başımın üstüne sabitlerken gülüyorum.

"Sen belasın."

"Beni seviyorsun."

"Seviyorum." Burnumu öptü, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Altı hafta önce, bu senaryoyu hayal bile edemezdik. Barrett'ın sahte kız arkadaşı olmak istemiyordum, ama keskin sözler ve ateşli bakışlar arasında, ona aşık oldum. Şimdi, onun gerçek kız arkadaşı olmamayı hayal bile edemiyorum.

Barrett'a aşığım, işimde yardımcı editör olmak için ilerleme kaydediyorum ve bir köpeğimiz var, dikkatli olmazsak babam onu kaçırmaya çalışabilir. Ve hepsinden önemlisi, bugünün WordIt kelimesi HAPPY idi. SCM'nin WordIt'in sahibi olduğu ortaya çıktığında, bunun Barrett tarafından ayarlanmış olabileceğini fark ettim, ama hislerim aynı. Mutluyuz ve önemli olan da bu.

Epilog

DÖRT AY SONRA

CHLOE

Kar, benim ve süveter giymiş Baxter'ın etrafına büyük taneler halinde yağıyor. Barrett, bu sabah ona giydirdiğim süveteri sorgulamıştı, ama şimdi hava şartlarından korunmasına seviniyorum. Baxter, eve yaklaştığımızı biliyor, çünkü rotamızı iyi biliyor, ama bunun nedeni, şu anda Empire State Binası gibi ışıklandırılmış olması da olabilir.

Barrett'in -artık bizim olan- kahverengi taş evinin pencerelerini tatil için ışıklı çelenklerle süsleme fikrim hayata geçirildi. Şükran Günü'nden önceki hafta sonu bunları asmakla geçirdik. Barrett neden bunu yapmak için birini tutmadığımızı anlamadı ve ben de ona bunu kendin yapmanın eğlenmenin yarısı olduğunu açıklamak zorunda kaldım. Sonunda o da bu ruha kapıldı ve ben de onu muhteşem bir oral seksle ödüllendirdim, arka planda yeni aydınlatılmış Noel ağacımız parılıyordu.

Büyük ana kat penceresinde, yangın tehlikesi oluşturacak kadar ışıkla kaplı dokuz fitlik bir Douglas köknar ağacı var. Mükemmel bir şekilde büyülü görünüyor.

Şimdiye kadar bu manzaraya alışmış olmam gerekirdi, Noel süsleri Şükran Günü'nden önce asılmıştı. Hafta sonu ailemle tatili kutlamak için Colorado'ya uçmadan önce. Ailem, Barrett'ı Lauren'ın düğününde tanışmış ve başından beri onun hayranı olmuşlardı, ama onu kardeşlerimle birlikte görmek çok eğlenceliydi. İşini ve kendini bu kadar ciddiye almaması, ona insanlara daha kolay açılma yeteneği kazandırmış gibi görünüyor. Aileme çok iyi uyum sağladı. Anneme

akşam yemeğini hazırlamasına yardım etti. Ben kenardan onu izlerken, kardeşlerim ve babamla futbol oynadı. Lila ile bu dönem aldığı işletme dersleri hakkında konuştu. Barrett'ın işletme stratejisi ve etiği hakkındaki görüşlerinden çok, onun ilgisini çekmeye çalışıyor gibiydi. Barrett bakmadığında, kendini yelpazelemeye başladı.

İçeride, elimdeki giysi çantasını, sonra da paltomu askıya astım. Baxter üzerindeki karları silkeledikten sonra, nemli süveterini çıkardım ve onu da askıya astım.

Baxter çalışma odasına doğru ilerledi, ben de onu takip ettim. İçeride Barrett masasında oturuyordu. Baxter, şöminenin yanındaki yatağına yerleşmeden önce Barrett'a sevgi gösterisi yapmak için yanına gitti. Kapıyı tamamen açtığımda, gözleri beni kapıda gördü.

"Selam," diyor, sesi derin ve kısık. Sadece bu tek hece midemi kıpır kıpır ediyor.

"Selam," diyorum, ortamı gözlemleyerek. Bilgisayarı kapalı, cep telefonu görünmüyor, masasında sadece bir bardak viski duruyor. Masama bakıyorum. Ben resmi olarak taşındığımdan beri, Barrett ofisini benim masam için yeniden düzenlemiş. Onu iş için kullanacağımı ısrarla söyledim, ama henüz oturmadım. Bunun yerine, hafta sonları sık sık gittiğimiz ikinci el kitapçıda bulduğum el yazmaları ve ticari kitaplarla doludur.

Onunla masanın arasına giriyorum, elleri kalçalarımı sıkıyor. "Geciktiğim için özür dilerim. Emma ile alışveriş yapmak eğlenceli ama zaman alıyor."

"Önemli değil," diyor ve dudaklarını nazikçe benimkilere bastırıyor. Onun tadı, Barrett'a özgü viski, baharat ve erkeklik karışımı, ağzımda eriyor.

EVLEN

Bugünün WordIt kelimesi kapalı gözlerimin arkasında parlıyor. Tekrar düşünmek vücudumda bir heyecan dalgası yaratıyor.

Şaşırmıştım. İlk başta, yaklaşan tatil için MERRY olduğunu düşünmüştüm, ama bir harfin yanlış olması yanıldığımı kanıtladı.

EVLEN

Bütün gün kendime, Barrett'ın şirketi artık WordIt'in sahibi olsa da, kelimelerden doğrudan sorumlu olmadığını hatırlattım. Ve, uygulamayı satın aldığını ve benimle ilgili olarak kendi çıkarları için kullandığını itiraf ettiğinden beri, en sevdiğim kelime oyununa müdahale etmekten kaçındı.

Bunu konuştuk. Evlilik hakkında. Ama bu her zaman uzak bir gelecekte olacak bir şey olarak kaldı.

resmi olarak çıkmaya başladıktan dört ay sonra.

Barrett kollarıyla beni sardı ve ben kendimi mutlu hissettim.

Dışarıda kar yağıyor ve şömine odanın her yerine sıcak bir ışık yayıyor. Bu gece dışarı çıkmak için kendimi zorluyorum. Bütün gece burada, bu rahat ortamda Barrett'la öpüşerek geçirebilirim. Ama JoAnna bir tatil partisi veriyor ve katılmasak hoş karşılanmayız.

Barrett gülümsüyor. "Eğlendiğine sevindim. Bir şey aldın mı?"

"SCM tatil partisi için bir elbise buldum."

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sırtı açık." Barrett gözlerini kısarken ben şeytani bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

"Tabii ki öyledir," diyor ve boynumu öpüyor. Bir dakika boyunca onun sıcak dudaklarının tadını çıkarıyorum, sonra kendimi zorlayarak uzaklaşırken iç çekiyorum.

"Geç kalacağız. Hala giyinmem lazım."

"Çok güzelsin. Hiçbir şey değiştirme," der, hiç bıkmayacağım hayranlıkla bana bakar.

"Kot pantolon giyiyorum. JoAnna St. Clair kot pantolon giymez, bunu biliyorsun." Beni, kığım ona dönene kadar döndürüyor.

"Hmm. Bence o da bu kot pantolonun özel olduğunu kabul ederdi. Kığın çılgınca görünüyor." Beni kot pantolonun üzerinden kavradı ve onunla bu anı yaşamak istesem de, bunun nereye varacağını biliyorum. Bu masanın üzerine eğileceğim. Sonra yeni bir kıyafetin yanı sıra duş almam gerekecek. Bunun için zaman yok.

Ondan uzaklaşıp kapıya doğru koşuyorum.

"Bana on dakika ver." Üst kata koşarak üstümü değiştiriyorum. Arabada Barrett bir şişe şampanya açıyor.

"Fred ve Helen'dan bir tatil hediyesi," diyor ve bana bir kadeh uzatıyor.

"Çok tatlı," diyorum ve şampanyadan bir yudum alıyorum.

Aldatma suçlamaları arasında bile, Fred Frankie'ye evlenme teklif etti. Birkaç hafta sonra, onun sadakatsiz olduğunu kendi başına keşfetti ve yüzüğü geri aldı. Frankie ile ayrıldıktan sonra, Fred hala çok sevdiğini fark ettiği eski karısı Helen ile yeniden bir araya geldi. Sonra Barrett'a SCM'nin Voltaire Telecom'u satın alma anlaşmasını yeniden canlandırmak için teklifte bulundu. Anlaşmayı birkaç ay önce imzaladılar. Barrett, Fred'den CEO olarak kalmasını istedi, ancak Fred emekli olmaktan çok memnundu. O ve Helen seyahat ediyorlar ve Mayıs ayında ilk torunlarını bekliyorlar.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyorum, ona WordIt'teki bugünün kelimesini sormak zorunda kalmayacağım bir konu bulmaya çalışarak.

"İyiymi. İşler yavaşlıyor. Yıl sonu analizini tamamladık. Hala üzerinde çalıştığımız birkaç anlaşma var, bunları yılın ilk gününe kadar erteleyeceğiz, böylece herkes önümüzdeki iki hafta izin yapabilecek."

"Harika."

"Noel alışverişimi çoktan bitirdim." "Bea'nın yardımıyla mı?"

Kafasını salladı. "Hayır, kendim yaptım. Mağazalara gittim falan."

"Noel alışverişini kendi başına yaptığın için şerefe."

"Ve terfin için tekrar tebrikler." Barrett kadehimi kaldırıp bana gülümsedi. "Bunu hak ettin."

"Teşekkür ederim."

Son birkaç aydır, JoAnna'ya kendimi kanıtlamak ve Lauren'ın partisinden sonra onun güvenini yeniden kazanmak için çok çalıştım. Geçen hafta, resmi olarak yardımcı editörlüğe terfi ettim. Gallagher's'ta akşam yemeği yiyerek kutladık.

"Kutlayacak çok şey var."

Köpekler başımı döndürüyor.

"Bugünün WordIt'i gibi," diyorum, kendimi tutamadan. "Bugünün WordIt'i neydi?"

"İlk harfleri gördüğümde, tatil için E ile MERRY olacağını düşündüm, ama A ile MARRY çıktı..."

"İlginç." Barrett, gözleri mizahla dolu bir şekilde başını salladı. Tanrım. Bu olayı çok fazla abartıyorum.

"Bunun için kutlama yaptığımızı düşünmüyorum. Sadece bir oyundaki bir kelime. Bizimle ya da başka bir şeyle alakası yok. Kesinlikle öyle bir şey beklemiyorum. Belki programcılar hata yapmış ve MERRY olması gerekirken MARRY yazmışlardır. Bu kelimeler homofon ve insanlar için kafa karıştırıcı olabilir." Bardağımdaki son yudumu yudumladım. "Söylediğimi unut."

O anda, varış noktamıza ulaşıyoruz. Pierre Oteli.

Hala hafifçe kar yağıyor, bu yüzden Marcus bizi şemsiyeyle kapıya kadar geçiriyor.

Sessiz olan lobiden içeri girip asansörle JoAnna'nın çatı katındaki dairesine çıkıyoruz. Çok geç kalmadığımız için, partinin diğer konuklarının gelmemiş olması tuhaf geliyor. Kapılar açıldığında, Barrett beni boş bir antreye, boş bir oturma odasından geçip doğrudan mutfak kilerine götürdüğünde daha da şaşırıyorum.

"Burada kimse yok. Saati yanlış mı aldık?"

Arkamızdan kapıyı kapatıyor.

"Burada ne yapıyoruz?" diye soruyorum.

"En iyi pazarlıklarım burada yapılır," diyor.

"Annenin kilerinde mi?" Altı ay önce onunla burada olduğum anıların şimdi bana yabancı gelmesi çok komik. Eskiden onun soğuk ve ilgisiz olduğunu düşünürken, şimdi onun sıcaklığını ve nezaketini keşfettim. Ve ona karşı duyduğum küçümseme? Şimdi sadece sevgi duyuyorum.

"Evet." O başını sallar.

Barrett ellerimi ellerine alır.

"Chloe Elizabeth Anderson, sana bir teklifim var."

"Neymiş?" Gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum, çünkü ne olduğunu anlamıyorum. Tabii...

"Bir randevuya ihtiyacım var." Ceketinin cebinden küçük bir kadife kutu çıkarır ve önümde diz çöker. "Hayatımın geri kalanı için."

Aman Tanrım. Gözyaşlarımın hemen alt göz kapaklarıma bastırdığını hissediyorum. Barrett titreyen sol elimi tutar, diğer elimi ağzıma bastırarak kaçmak üzere olan hıçkırığı bastırır.

"Seni tanımak bile beni daha iyi bir adam yapıyor. Seni sevmek beni değiştirdi. Daha iyiye doğru. Seni seviyorum, Chloe. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek istiyorum." Ela gözleri bana ciddiyetle bakıyor. "Benimle evlenir misin?"

Sözleri zar zor çıkarabiliyorum, ama başımı evet anlamında salladığımı biliyorum, çünkü Barrett gülümsüyor ve elmas yüzüğü parmağıma takıyor. Şu anda düşünemiyorum. Duygularım ve bu muhteşem yüzüğün ağırlığı beni boğuyor.

Barrett beni kollarına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Sen benim için teksin, Chloe. Senin istediğin hızda ilerleyeceğim. Yarın evlenebiliriz ya da iki yıl nişanlı kalabiliriz. Tek umursadığım şey, senin benim olman ve benim senin olman. Tek ihtiyacım olan bu."

"Yarın biraz aceleci olur. Emma'nın elbise hazırlamak için fazla zamanı olmaz."

"Tamam, yarın olmaz." Öpücüğümüzü derinleştirir; elleri saçlarıma kayar ve içimde o lezzetli heyecan oluşmaya başlar.

"Seni seviyorum," öpüşmelerin arasında ona söylemeyi başardım. "Şimdi eve gidelim mi? Annenin kilerinde seks yapmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Barrett inleyerek saçlarını elleriyle taradı. "Bunu pek düşünmemiştim."

"Sorun değil, on beş dakika sonra yatakta olabiliriz."

Gülümser, elimi tutar ve beni kilerden çıkarır. Bu sefer oturma odasına girdiğimizde, oda insanlarla doludur. Onun hayal kırıklığını anlamaya başlıyorum.

"Evet dedi!" diye duyurur, büyük elmas yüzüğü olan elimi kaldırarak bana gülümser. Herkes alkışlar.

JoAnna yaklaşır ve bana sarılır. "Tebrikler," der ve bana sıcak bir kucak verir.

Sonra Jules heyecandan neredeyse üzerime düşecek. "O elmas devasa!" diyor.

Emma, Carl, Lindsay. İş arkadaşlarım. Bea ve kocası, Stan olarak tanıtıyor. Ailem. Bekle. *Ailem*.

"Bunun için New York'a geldiğinize inanamıyorum," diyorum, mutlu gözyaşları içinde gülerek.

"Barrett çok ikna edici." Babam gülüyor. "Özellikle de seni özel bir uçakla almaya geldiğinde. Hayır demek zor oluyor."

Annem ona gözlerini devirdi. "Uçmak zorunda kalsak bile bunu kaçırmazdık," dedi annem gözlerinde yaşlarla. "Seni çok seviyoruz."

Diğer konukları selamlayıp şampanya yudumluyoruz.

Herkes kaynaştıktan sonra, Barrett ve ben sessiz bir köşe buluruz ve o beni kollarına alır. Parmaklarım onun gece mavisi kravatını okşar.

"Yanılmışım," diyor. "Seninle evlenmek için iki yıl bekleyemem."

"Ben de iki yıl bekleyemem." Dudaklarımı çenesine bastırıyorum. "Bir yıl."

"Dört ay."

Gülüyorum. "Altı."

"Anlaştık."

Sahte flört planımızın başladığı JoAnna'nın çatı katı dairesinde, ailemiz ve arkadaşlarımızla gerçek nişanımızı kutluyoruz.

SON

Ön İzleme

*Unexpectedly
Mine*

BÖLÜM 1 EMMA

İğne parmağımı deldi ve hemen kırmızı bir kan damlası belirdi. Kahretsin. Acı hissetmedim, sadece panikledim ve kanamayı durdurmak için delinen parmağımı ağızma soktum. Bu elbisenin üzerine kan lekesi bulaşması en son istediğim şeydi. Beyaz renkteki bu elbise, koleksiyonumun en önemli parçası ve beş dakika sonra podyumda sergilenecek.

"Dört dakika kaldı, millet!"

Dört dakika kaldı.

"Modeller, lütfen yerlerinize geçin." Gösterinin koordinatörü Jen, kollarını sahneye doğru sallıyor. Havaalanındaki yer ekibi gibi, ama turuncu batonlar sallamak yerine, bir klipboard ve bir telsizle kadınları yerlerine yönlendiriyor.

Çevremdeki hareketlilik başkalarına kaotik gelebilir, ama ben buna alışkınım. Yıllarca annemin New York Moda Haftası'nın en önemli defilelerinde podyuma çıkmasını izledim.

New York moda haftasının en önemli defilelerinde podyuma çıktığını izledim. O zamanın ikonik moda görünümlerini giyen esnek vücuduna hayran kaldım ve modaya aşık oldum.

Hayal edebileceğiniz her couture defilesinde sahne arkasında bulundum, Lagerfeld ve Versace gibi isimlerle omuz omuza çalıştım. Tamam, belki de daha çok benim omuzlarım onların bacaklarına değiyordu, çünkü altı yaşındaydım, ama bu ortamın benim için ikinci bir doğa olduğunu söyleyelim.

Işıklar, enerji, defilenin başlamasına kadar geçen heyecanlı geri sayım. Tasarımcının mankene elbisesini dikerken parmağını kesmesi. Bu kısım yeni ama yine de heyecan verici.

İpliği bağlayıp düğüm atıyorum ve fazlasını kesiyorum.

"Tamam, Jocelyn, sen de varsın." Sözüme güvenerek, diğer modellerin yanına gitmek için aceleyle arkasını dönüp bakmıyor bile. Jocelyn'in elbisesinin detaylarını bitirmek için yerde çömeldiğim yerden ayağa kalktığımda, pembe elbisemdeki koyu siyah lekeleri fark ediyorum. Kahretsin. Elbiseyi dikmeye o kadar odaklanmışım ki, onu hazır hale getirmeye o kadar kararlıydım ki, kirli zeminde diz çöküp, elbisenin narin etek ucunu dizlerimin altına sıkıştırdığımı düşünmek için durmadım.

"İki dakika!" diye bağırır Jen.

Yakındaki saç ve makyaj istasyonuna koşarak kendimi temizlemek için kullanabileceğim bir havlu, mendil veya başka bir şey arıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Jess yanımda belirir. Kir lekelerini çıkarmakta başarısız olan, hatta lekeleri ıslatıp lekeleri daha da belirgin hale getiren mendili çektiğimde gözleri fal taşı gibi açılır.

"Kimse fark etmez, değil mi?" Aşağıya bakıp sonra Jess'in yüzüne geri dönüyorum. Defile'da mankenlik yapmıyorum ama tasarımcıyım ve sonunda podyumda yürüyeceğim.

Las Vegas'ta düzenlenen Blushing Bride fuarında, ilk resmi defilem için bulunuyoruz. En iyi beş yeni gelinlik tasarımcısı davet edildi ve benden defilenin başrolünü üstlenmem istendi. Broşüre göre, ben "gününüzü unutulmaz kılmayı garantileyen, cesur ve çekici gelinlikler" tasarlayan, yeni ve popüler bir gelinlik tasarımcısıyım.

"Bekle." Jess parmağını havaya kaldırdı. "Fazladan bir tane var."

"Elbise mi?" diye sordum ve hemen onu takip ettim.

Kongre salonunun arkasındaki askıya vardığımızda nefesim kesilmişti. Tanrım, burası çok büyük. Jess giysi çantasının fermuarını açtı ve hemen ağzım açık kaldı.

"Olamaz." İnanamayıp başımı sallarım. "Bu nasıl buraya geldi?"

"New York'ta diğer çantalara karışmış. Senin bedeninde elimizde sadece bu var." Jess elbise çantasını çıkarır ve annemle babamın düğününde annemin giydiği beyaz slip elbise tarzı gelinliği ortaya çıkarır. 1991 yılına ait bir Dior haute couture ve ben ona takıntılıyım. Annem bana verdiğinde, onu biraz güncellemek için birkaç küçük değişiklik yapıp kendi düğünümde giymeyi hayal etmiştim.

"Bu kader. Alec seni bu elbiseyle gördüğünde diz çöküp evlenme teklif edecektir." Jess'in sözleri midemi bulandırdı, çünkü tam da istediğim şey buydu.

Bu rüya gibi günün mükemmel bir sonu olurdu. Alec'in New York'tan kalkan uçağı kırk beş dakika önce inmesi gerekiyordu, bu da ona benim defileme yetişmesi için yeterli zamanı verecekti. İlk defilemden sonra bu elbiseyle sahneye çıkıp onu seyirciler arasında görmek ne kadar harika olurdu! Sonra defileyi ve doğum günümü kutlamak için yemeğe çıkacağımızı hayal ediyorum, çünkü bugün benim doğum günüm de var ve Alec bana evlenme teklif edecek. Her şey mükemmel bir şekilde ayarlandı. İki yıldan fazla süredir çıkıyoruz ve bir yıldır birlikte yaşıyoruz.

Alec yakışıklı ve zeki, bence birbirimize çok yakışıyoruz. Aramızda mükemmel olmayan birkaç şey var, mesela onun daha dikkatli olmasını ve benim sevdiğim şeyleri yapmak için daha fazla zaman ayırmasını isterdim, ama aşkta önemli olan uzlaşmaktır. Hayatımızın geri kalanında romantik kaçamaklar yapabiliriz ve kız arkadaşlar, benim izlemeyi sevdiğim klasik eski filmler için gerçekten daha iyi arkadaşlardır, siyah beyaz ekran hakkında şikayet etmezler veya filmin ortasında telefon görüşmesi yapmazlar. Alec, aşka aşık olduğum için benimle dalga geçer, ama nasıl aşık olmam? Bu, dünyadaki en büyüğü duygu değil mi? Gelinlik tasarımlarım sayesinde, bu aşkın, hayatlarının geri kalanını birlikte geçirecek iki insan arasındaki bir birliğe nasıl dönüştüğünü görebiliyorum. En sevdiğim kısım bu. Gelinliklerimin, hayatlarının en özel gününde birinin anılarının bir parçası olması. Ve bugün bu gelinliği giymek, Alec'e küçük bir dürtü vermek için tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

"Emma! Gözlerindeki o bakışı görüyorum. Anıları sonra yad edelim. Gösterin başlamak üzere."

"Oh, haklısın." Jess'in elbisenin fermuarını açması için arkamı dönüyorum, böylece elbiseden çıkıp hızlıca Christian Dior'a geçebileceğim. Jess arkadaki düğmeleri iliklemeye başlıyor.

"Bunu şimdi giymenin kötü bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Düğünümü veya evliliğimi mahvetmeyecek ya da bana kötü şans getirmeyecek, değil mi?"

Beni döndüren Jess gözlerini devirir. "Hayır, harika görünüyorsun." Vücudu saran elbiseyi işaret eder. "Bu elbisenin tek yapacağı şey, seni yatırmak olacak." Kıkırdar. "Ve muhtemelen sol parmağına bir yüzük takmak."

"Şşş." Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Alec'in evlilik teklifini uğursuzluk getirmek istemiyorum. Son zamanlarda biraz tuhaf davranıyor ve bu taahhüdü vermekten dolayı gergin olduğunu biliyorum."

"Senin onun başına gelen en iyi şey olduğunu bilmiyorsa deli olmalı." Jess gözlerini devirir.

Jess ve ben bu konuyu daha önce de konuşmuştuk. Birçok kez.

"Tabii ki. Çok şey atlattık. Ben kendi markamı kurdum, Alec hukuk fakültesini bitirdi, şimdi de şirkette uzun saatler çalışıyor. Ama bence sonunda bir sonraki adıma geçmeye hazırız."

"Alec'i şimdilik bir kenara bırakalım. Bu seninle ve senin sıkı çalışmanla ilgili."

"Takımdaki herkesin sıkı çalışması," diye araya giriyorum.

"Doğru, ama sen olmasan Emma Belle Bridal da olmazdı, o yüzden harekete geç, bayan."

Jess popomu tokatlayarak beni sahneye geri gönderir ve ilk modelin podyuma çıkmasını izlemek için tam zamanında yetişirim.

Mekan, parlak pembe podyumdan yansıyan yumuşak beyaz ışıklarla aydınlatılıyor. Klasik bir düğün şarkısının neşeli bir dans şarkısıyla remikslenmiş hali olan müzik, tasarladığım sofistike ama aynı zamanda çekici elbiseler için mükemmel bir atmosfer yaratıyor. Bu benim ilk koleksiyonum olmasa da, dünyaya sergilediğim ilk koleksiyon. Parmağım otomatik olarak ağzıma gidiyor. Bu, manikürümü düzgün tutmamı engelleyen kötü bir alışkanlık. Alec bunu iğrenç buluyor. Çocukken ayak tırnaklarımı ısırığımı ona hiç söylemediğim için mutluyum, yoksa muhtemelen bir daha beni öpmezdi. Alec demişken, bakışlarımı podyumdan çekip seyircileri tarıyorum. Salon tıklım tıklım dolu. Her koltuk dolu, bu da midemi heyecandan altüst ediyor. Ama Alec'i göremiyorum. Geç kalmış olabilir ya da içeri girip arkadan izliyor olabilir.

Bloomingdales ve Bergdorf's'tan gelen alıcıları görüyorum. Geçen mankenleri işaret edip, not defterlerine bir şeyler yazarken, birbirlerine şüpheyle bakıp

bir sonraki modelin ilerlemesini izlemek için geri dönüyorlar. Her zaman özel tasarımlar yapmaktan keyif almışımdır ve bazı arkadaşlarım ve tanıdıklarım için de tasarımlar yaptım, ama elbiselerimin ülke çapındaki mağazalarda ve gelinlik butiklerinde herkesin satın alabileceği bir ürün olması fikrini çok seviyorum.

Ülkenin dört bir yanından bahsetmişken, Alec'in dün uçarak bu heyecan verici günü benimle geçirmesini umuyordum, ama o, yoluma çıkacağından ve benim de defile ve gelinlik fuarında düzenlenen diğer etkinliklerle meşgul olacağımdan emindi. Onu aramaya çalışırken, gösterinin sona yaklaştığını fark ettim. Elbisesini benim diktiğim model Jocelyn, benden önce son sırada. Aylarca süren yoğun çalışmanın, bu iki dakika yirmi altı saniyelik gösteri için olduğunu fark etmek biraz komik.

Jocelyn podyumdan geri döndüğünde, mankenler tekrar podyuma çıkıyor ve bu sefer ben de onları takip ediyorum. Seyirciler ayağa kalkmış. Alkışların sesiyle, bir duygu dalgası beni sarıyor. Benim tasarımlarımı giyen mankenleri podyumda takip etmek, heyecan verici olmanın ötesinde bir duygu. Omuz uzunluğundaki saçlarımdan bir tutamı gergin bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırıp ışıkların altına çıkıyorum. Elbisem, nötr makyajım ve rahat saç stilim için biraz fazla olabilir, ama bu muhteşem vintage elbise bana tam oturuyor ve bu parlak sahnede dik durmaya çalışırken bana güven veriyor.

Seyircinin alkışları kulakları sağır ediyor ve ışıklar gözleri kamaştırıyor ama daha da önemlisi, Alec'in burada olup olmadığını görmek için tekrar etrafa bakarken tüm bunları algılamakta zorlanıyorum. Tanıdık yüzleri fark edince gülümsüyor ve el sallıyorum. Annem ve babam işleri çok yoğun olduğu için gelediler ama kuzenim Barrett ve nişanlısı Chloe ön sıradan el sallayıp tezahürat yapıyorlar. O anda görüyorum. Midemi bir ağrı kaplıyor. Yanılmışım. Seyirciler arasında bir koltuk boş. Alec için ayırdığım koltuk.

Hayal kırıklığına rağmen gülümsüyorum, umarım sadece geç kalmıştır ve arkadan izliyordur. Onunla birlikte katıldığım tüm hukuk firması etkinlikleri ve şirket yemeklerinden sonra, bu sefer benim için geleceğinden emindim, bu yüzden inancımı kaybetmemeye çalışıyorum.

Mankenler podyumdaki turlarını bitirir ve ben son bir kez el sallayıp, hala alkışlayan seyircilere öpücük gönderir, sonra sahne arkasına çekilirim. Kalbim heyecandan çarparken, mankenlerin birbirlerine sarılmalarını, gülümsemelerini ve gülmelerini izlerim. Adrenalin patlamasından sakinleşmek için nefes alırım.

O ana odaklanmak, her şeyi içime sindirmek istiyorum, ama Alec'in geleceğinden emindim ve hayal kırıklığı dalgasını savuşturmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Çantamı karıştırıp telefonumu çıkarırken içimde ağır bir his var. Bir cevapsız arama ve bir sesli mesaj var. Hemen oynat düğmesine basıp telefonu kulağıma dayıyorum.

"Selam Em, dinle, bu gece gelemeyeceğim için üzgünüm. Yine işte takıldım. Uçağımı kaçırdım ve yarın kadar yeniden rezervasyon yapamadım, ama o zaman çok geç olacak. Orada olacağımı söylediğimi biliyorum ama..." Bir an sustu ve ben de tanıdık hayal kırıklığı hissini içimi kaplamasına izin verdim. Dürüst olmak gerekirse, bu yıllar içinde alıştığım bir duygu, keskinliği zamanla körelmiş bir acı. "Kahretsin," diye devam etti, "bu zor bir durum ve bunu telefonda yapmak istemedim. Bu gece senin için önemli bir gece, gösterin var ama dürüst olmak gerekirse, bence ikimiz farklı yollarda ilerliyoruz. Kariyerimde bana destek oldun ama ben sana bunu geri veremiyorum. Şu anda kendime odaklanmam gerekiyor. Her an bir evlilik teklifi beklediğini biliyorum ve bunu düşündükçe bunun doğru olmadığını anladım. Biz birbirimize uygun değiliz. Artık sana aşık değilim, Em." Duraklaması, titreyerek nefes almamı sağladı. Etrafımdaki sohbet ve kahkahalar, telefon hattındaki uğursuz sessizlikle keskin bir tezat oluşturuyor. "Belki de hiç sevmedim. Bilmiyorum. Bu çok kötü. Üzgünüm. Belki daha fazla zamana ihtiyacım var. Bilmiyorum. Haftaya San Francisco'da olacağım ve ben yokken taşınman en iyisi olur diye düşünüyorum. Üzgünüm, Em. Oh, ve mutlu yıllar."

Sesli mesaj biter ve telefonu kulağımdan indiririm. Etrafımı saran gülümseyen, kutlama yapan yüzler ile Alec'in az önce verdiği haber arasındaki zıtlık beni dengesiz hissettiriyor. Şaşkıyım. Şok olmuşum. Biri elime bir şampanya kadehi tutuşturur ve kendi kadehi ile çınlatır.

"Şerefe! Harikaydın!"

"Emma," satış ekibimden Maggie yanıma koşar, "Bergdorf's'tan bir teklif aldım. Tekel istiyorlar ve Bloomingdales bunu duyunca tekliflerini yükselttiler. Bir teklif savaşındayız! Harika değil mi?!"

"Vay canına." Alec'in sesli mesajını hala sindirmeye çalıştığım için tek söyleyebildiğim bu.

Mankenlerden saç ve makyaj ekiplerine, defile prodüksiyon ekibine ve Emma Belle Bridal'daki ekibime kadar herkes etrafımda toplanıyor.

"Bu gece büyük bir başarıydı ve cesur liderimiz Emma olmasaydı bunu başaramazdık." Prodüksiyon asistanım Leo kadehini kaldırıyor. "Tasarımlarınız artık resmen piyasada ve hepimiz biliyoruz ki, özenle dikilmiş her bir dikişle, zarif tasarımlı gelinlikleriniz her gelini düğün gününde bir kraliçe gibi hissettirecek."

"Emma Belle Bridal'a şerefe!" Herkes bağırıyor.

Leo eliyle herkesi susturur. "Ve tüm bu heyecana rağmen, bugünün başka bir özel gün olduğunu da unutmadık."

Kalabalık ayrılır ve Jess ile Lauralee, üzerinde havai fişekler bulunan büyük beyaz bir pasta ile bir araba getirir. Pastanın üstünde, koleksiyonumdakine benzer bir gelinlik vardır. Çok güzeldir, ama orada yalnız görünür. Damadı olmayan bir gelin. Alec'in sözleri beynimde yankılanır. *Sana aşık değilim. Belki de hiç olmadım. Oh, ve mutlu yıllar.*

Çevremdeki kalabalık, beni güldürmesi gereken neşeli ve detone bir doğum günü şarkısı söylüyor, ama şu anda beynim son on dakikanın iniş çıkışlarını işlemek için dakikada bir mil hızla çalışıyor. Neredeyse boynum tutulacak.

Kadehimi kaldırıp içindekileri bir dikişte içiyorum. Grup, gösterinin sonlandırılması için dağılmaya başlıyor, ama Jess kolumu tutuyor.

Yüzümdeki şoku görmüş olmalı.

"Korkuyor musun? Herkesin sevmesi delilik değil. Sevileceklerini biliyorduk. Artık resmiyet kazandı." Gülüyor. "Alec nerede? Bu anı kaçıramaz."

Alec'ten bahsetmesi, gözlerimin kenarındaki yaşları serbest düşüşe geçirir. Jess'in kahkahası sakinleşir ve yüzü farkına varınca düşer. "Oh, lanet olsun."

Elinde tuttuğu şampanya şişesini alıp içmeye başlıyorum.

BÖLÜM 2

GRIFFIN

"Bu boka ne koymuşlar?" Ronnie makyaj mendiliyle yanağını ovuşturuyor.

"Kalıcı kalem mi?"

"O zaman sikinde olmaması iyi bir şey." Dallas botlarını bağlarken gülüyor.

"Kenny'nin son sevgilisiyle yattıktan sonra aldığı kızarıklktan se, ruj izini tercih ederim." Ronnie, kırmızı lekelerle kaplı yanağını silmeye devam ederken sırtıyor.

"Onun dil piercinginin metaline karşı alerjik bir reaksiyondur." Ken, odanın diğer ucunda yeleğini iliklerken sesini duyurur.

"Siktir. Bu çok berbat." Dallas gülüyor. "En azından iyi miydi? Penise takılan dil piercinginin dünyadan çıkmış gibi olduğunu duymuştum."

"Evet, kurdeşen dökülene kadar çok iyiydi." Ken, penisinin saatlerce şişmesi ve onu hastaneye götürmek zorunda kalmamın önemsiz bir şey gibi gülüyor.

"Bir dahaki sefere dalmadan önce ağzının saf platin olduğundan emin ol, dostum." Dallas, Ken'in omzuna vurur ve saçını kontrol etmek için makyaj masasına doğru koşar.

"Hey, Griffin." Aynada gözlerini yakaladı. "Hazırlanacak mısın, ne yapacaksın?"

Ayaklarımı dayadığım tabureden indirip ayağa kalkarak dolabıma doğru ilerliyorum. Yıllar içinde rutinlerdeki değişikliklere ve çeşitli kostümlere rağmen, uykumda bile hazırlanabilirim. İster solo kovboy rutinim olsun, ister Dallas ve Mike ile birlikte sergilediğim smokinli üçlü, ister trençkotlar ve şemsiyelerle sergilediğimiz grup kapanış numarası Rainin' Men. Bu, revümüzün tanındığı imza performansıdır. Beş yıl önce, koreografımız Rita sahneye yağmur unsurunu ekledi. *Flashdance*'i birkaç kez fazla izlemiş ve ünlü su kovası sahnesini taklit etmek istemişti, ancak bu sefer rutin boyunca neredeyse üç dakika boyunca üzerimize sürekli yağmur yağıyordu.

Rutinleri öğrendiğimiz ilk hafta, erkekler sağda solda düşüyordu. Şu anda emekli olan Romeo, kuyruk kemiğini kırdı ve Dax, ıslak zeminde kayarak omzunu incitti. Su varken rutini güvenli bir şekilde dans edemiyorsanız, bu iş size göre değil olduğu açıkça ortaya çıktı. Bazı erkekler ilgi görmek için dans ederken, çoğumuz para ihtiyacımız olduğu için revüdeyiz, bu yüzden hızlıca dans ayakkabılarımıza takılabilecek ve daha iyi tutunma sağlayan kaymaz bir taban tasarladım ve tüm erkeklerin ayakkabılarına taktım.

"Griffin sizin gibi palyaçolar gibi süslenmek zorunda değil. O doğal olarak yakışıklı." Mike çenesini kaldırıp bana öpücük gönderip göz kırptı.

Tek yapabileceğim gülümsemek ve başımı sallamak. "Teşekkürler dostum. İltifatlarına her zaman minnettarım."

"Doğal olarak yakışıklı ve *heteroseksüel*, Mike." Dallas alay ediyor.

"Bilmiyorum." Mike dolabından trençkotunu alır ve kaslı kollarını içine sokar. "Onun, siz aptallar gibi kızları eve götürdüğünü görmedim

düşündüğüm gibi bir şans var."

Ben cevap veremedim, Dallas aynadan kalkar. "Çünkü Griffin hayran kızlarla yatmaz."

O haklı. Eşcinsel olan Mike dışında, ama bizim gösterilerimize sık sık gelen erkeklerden payına düşeni alan Mike dışında, ekibimizden gösterilerden bir kadın eve götürmeyen tek kişi benim. Bu benim kuralım. Yedi yıl önce Rainin' Men erkek revüsünde dans etmeye başladığımda koyduğum bir kural. O zamanlar hayatımda, biyolojik dürtülerimden daha öncelikli olan bir kız vardı, kardeşim Sophie.

Zarfı elime alıp dolabımın üstüne koyuyorum ve yeleğimi ve papyonumu alıyorum. Tişörtümü çıkarıyorum, Mike'ın ıslığını görmezden geliyorum ve grubun açılış numarası için giyinmeye başlıyorum. Yırtma pantolon, kolay açılan yelek, cırt cırtlı papyon ve gömlek manşetleri.

Çoğu erkek için dans, sosyal hayatlarının bir uzantısıdır. Alkol ve kadınların tadını çıkarmadan önce gecelerine başlamak için bir yol. Dans ederler, parti yapmak için striptiz kulüplerine giderler, sonra ertesi gece aynı şeyi tekrar yapana kadar akşamdan kalma halini atlatmaya çalışırlar. Ben hiç parti insanı olmadım. Övünmüyorum, çünkü yirmili yaşlarımda, kendimden başka kimseye karşı sorumluluğu olmayan normal bir adam olmak istediğim birçok zaman oldu, ama ailem bizi hayal kırıklığına uğrattığında, Sophie'yi hayal kırıklığına uğratmayı reddettim.

İş için kostüm odasındaayken, başka biri oluyorum. Alternatif bir kişilik. Her gösteride seyirciyi eğlendiren çekici flörtçü gerçek değil. O, onlara istediklerini vermek için geliştirdiğim bir maske, fantezi, kaçış, eğlence.

Vegas'ta bir cumartesi gecesi pek bir anlam ifade etmez, çünkü Vegas'ta her gece birinin doğum günü, kızlar gecesi veya bekarlığa veda partisi vardır, ama yine de hafta sonu seyircisi daha yoğun olur.

Salıdan cumartesiye kadar her gece gösteri yapıyoruz, cuma ve cumartesi geceleri ise üç aylık dönemler halinde çift gösteri yapıyoruz. Gösteriler arasında iki hafta ara veriyoruz, genellikle yeni materyaller öğrenmek için ama bu gecedan sonra gerçek bir tatile hazırım.

"Ama her kadın bizim gösterimizin hayranı değil mi? Yani kaslarımız var, hareketlerimiz var ve DJ Vince kafasını kışından çıkarırsa, müziğimiz de var."

"Geçen hafta perde açılış saatini kaçırdığından mı bahsediyorsun? Vince'in suçu değil, önceki gösteriden bir hayran kızla tuvalette takılıyordun."

Onların şakalarını dinleyerek başımı sallıyorum, papyonumu ve manşetlerimi düzeltiyorum, sonra dolabımı kapatıyorum. Yaş olarak çoğu arkadaşımından çok da büyük değilim, ama şu anda en yaşlı ve bu işte en deneyimli olan ben, grubun kendiliğinden atanmış ağabeyi oldum. Bu rol bana çok tanıdık geliyor.

Diğer çocuklar gibi gürültücü olmak, sürekli birbirlerini kışkırtmak ve birbirlerini geçmeye çalışmak benim kişiliğime uygun değil. Chad, sahnede Romeo olarak bilinen, emekli olduğunda, revüdeki en yaşlı ve en deneyimli çocuk ben oldum. Otuz yaşında, bana yaşlı adam diye sataşıyorlar, ama bu yirmili yaşlarındaki gençlerin bazıları için öyleyim.

Rainin' Men ile dans etmeye başladığımdan beri tek bir hedefim var. Küçük kız kardeşimin okul masraflarını karşılamak. Üniversite masraflarını karşılamak için direk dansı yapan kadınlar klişesi akla geliyor. Sophie'yi asla striptiz kulübüne ya da para için kıyafetlerini çıkarmak zorunda kalacağı başka bir mesleğe yaklaştırmam. Belki bu çifte standarttır, ama bunu yapanın ben olmasını tercih ederim.

Erkekler Ken'in yeni saç kesimiyle dalga geçmekle meşgulken, telefonumu alıp Sophie'yi arıyorum. Dördüncü çalınıştta telefonu açıyor.

"Selam." Nefesi kesilmiş ve arka planda bir hareketlilik var.

"Selam, kardeşim." Erkeklerin şamatalarını duymamak için kafamı dolabımın sessizliğine yaklaştırıyorum. "Derslerin nasıl gidiyor?"

"Griffin, bugün Cumartesi gecesi."

"Biliyorum. Final sınavları iki hafta sonra değil mi?"

"Evet." Sesi küçümseyici. Bu durumumuzun en nefret ettiğim yanı bu. Aramızda sekiz yaş fark var ama sanki yirmi yaş fark varmış gibi hissediyorum. Onu barlara gizlice sokan ya da eve geç kaldığında onu koruyan eğlenceyi seven bir ağabey olmak isterdim, ama bunun yerine, lise yıllarında bana taktığı isimle, huysuz Griffin olmak zorunda kaldım, eve dönüş saatini uygulayıp, onun flört çabalarını engelliyordum. Bunun nedeni onun sorun çıkaran biri olması değildi, tam tersine, ona bir şey olabileceğinden korkuyordum ve hala da korkuyorum. "Ama her gün her dakika ders çalışmam. Ayrıca, sınavlarımın çoğu uygulamalı ve aynada sadece belirli sayıda prova sunum yapabiliyorum, sonra kendimi deli gibi hissetmeye başlıyorum. Final etkinlik panomu tamamladım ve düzenlemem gereken bir bütçe var."

Sophie'nin Otelcilik ve Etkinlik Planlama bölümünde gösterdiği yoğun çabayı düşünüyorum. Onun mezun olması, omuzlarımdan küçük bir yükü

ve dans etmekten başka bir şeye odaklanarak geçimimizi sağlayabileceğim.

Devam ediyor. "Ve bu, üniversitedeki son iki haftam. Artık mezun olacağımı bildiğime göre, biraz eğlenmeme izin var, değil mi?"

"Olur. Ama çok fazla eğlenme. Sınavlarına odaklanman gerekiyor." "Evet, efendim." Telefonun diğer ucunda bana selam verdiğini duyabiliyorum sanki. "Bu gece

"

"Yoğun. Her zamanki gibi birçok bekarlığa veda partisi var. İyi bir gece olacak." Gözlerim odanın diğer ucunda şakalaşan erkeklere kayıyor. Ken'i başından tutup Dallas'ın çantasından garip görünümlü bir madde yedirmeye çalışıyorlar.

"Belki sen de gevşer ve biraz eğlenirsin?" Sophie alay ediyor.

"Sanmıyorum." Mırıldanıyorum. Bu sersemlerin arasında

"Gitmeliyim. Çocuklar bir sürü hayvan gibi davranıyorlar." "Her zamanki gibi mi?" O gülüyor. "Seni seviyorum, G."

"Seni seviyorum Soph. Sabah görüşürüz."

Sophie ile konuşmamı bitirir bitirmez, koreografımız Rita kapıdan içeri girer.

"Tamam, çocuklar, dinleyin. Jackson dün gece kasıklarını incitti," Rita'nın sözleri birkaç ıslık ve bağırışla kesilir, *whoo, shit* ve *yeah he did*, "ve bu gece dans edemeyecek." Rita, sözünü kesenlere gözlerini dikerek cümlesini bitirir. "Arkadaşınızın eğlenceli bir gece geçirdiğini bildiğim için heyecanlandığınızı biliyorum, ama şimdi bu geceki gösterilerin bonusunu kaçırıyor."

"Griffin." Rita'nın gözleri beni bulur. "Sen kapanışı yapacaksın. Dallas, Jackson'ın inşaat işçisi rolünü üstlenmeni istiyorum. Vince'in müziğini bildiğinden emin ol, böylece geçen seferki gibi bir sorun yaşamayız."

Dallas sert bir bakışla onları susturana kadar odada alçak gülüşmeler duyulur. Grup dağıldıktan sonra Rita beni kenara çeker.

"Bu gece nasıl hissediyorsun?"

"Her zamanki gibi." Omuzlarımı gevşetmek için omuzlarımı döndürürüm.

Kafasını sallar ve güler. "Orada eğlenmeye çalış."

Beş dakika sonra, açılış numaramızın perdesi açılır. Tiyatro karanlıktır, seyirciler göz kamaştırıcı sahne ışıkları tarafından dışarı atılmıştır, ama ben onları hala duyabiliyorum. Faturalarımı, Sophie'nin üniversite harçlarını ödeyen ve farklı bir hayat için hayallerimi canlı tutan kadınlar ve erkekler. Müzik başladığında, cinsel doruk noktası gibi nabız gibi atan gürültülü bir bas sesi, vücudum kontrolü ele geçirir. Binlerce kez prova edilmiş ve sergilenmiş dans hareketleri. Ben

Artık bunu düşünmek zorunda değilim. Gömleğimi çıkarırım ve spor salonunda geçirdiğim saatler, şeritler ve taçlar takmış, pahalı kokteyllerini yudumlayan çığlık atan kadınlar tarafından hemen fark edilir. Kalçalarımı suggestif bir şekilde sallayıp itiyorum, bir elim çıplak göğsümde dolanarak ılık sesleri çıkarıyor. Yıllar içinde, kimseye özel olarak bakmadan, ama sanki her birine gözlerimle kişisel bir okşama yapıyormuşum gibi görünmeyi öğrendim. Bu öğrenilmiş bir beceri. Chad'in bana öğrettiği bir beceri. Kimsenin ulaşamayacağı kadar uzak durma yeteneği, onun geliştirdiği bir beceri. Yıllar boyunca bana çok yararı dokunan bir beceri. Seyirciler arasında ya da başka yerlerde kişisel bağlantılar kurmamak, ailemin bana verdiği bir hayat dersi.

Yetmiş beş dakika sonra, yarı çıplak ve sıırıslıklamım. Son numara bitti, tekrar sahneye çıkmamıza kırk beş dakika var. Sahne arkasında bulunan atıştırmalık masasından bir su şişesi ve protein bar alıyorum. Rita, dans ederken kas krampı yaşamamamız için performanslar arasında enerji depolamamızda ısrar ediyor. Yıllar boyunca birkaç kez erkeklerin başına geldi.

"Harika bir gösteriydi çocuklar." Ken kolunu omzuma attı. Sırıslıklam ve nefes nefeseydi. "Bu gece G ile daha uyumluyduk. Rita, sen benim kızımsın ama G'yi Jackson ile takas etmekle deli olduğunu düşünüyorum."

Rita'nın dudakları seğiriyor, sonra gözleri benimkilere takılıyor. Kafamı sallıyorum. "Not edildi." Bize gözlerini devirip uzaklaşıyor. "Kurulan ve ıslak giysilerinizi çamaşır sepetine atın. Ben sizin hizmetçiniz değilim."

"Teşekkürler dostum." Ken'in göğsüne hafifçe vurup kollarından kurtuluyorum. "Bu gece eğlenceliydi, ama benim gibi yaşlı adamlar her gece point guard oynayamaz."

Soyunma odasına giderken, suyumun kapağını açıp hepsini bir dikişte içiyorum. Soyunma odası ilk gösteriden sonra her zaman daha sakin olur. Konuşma ve şakalaşma azalır. Şimdi egzersiz yaptık ve ikinci gösteri için enerjimizi yeniden toplamamız gerekiyor. Geç saatteki gösteriye gelenlere saygıdan, soyunup duş alıyoruz, böylece papatya gibi tazeleniyoruz. Kulağa tuhaf geliyor, ama lap dance yaptığım bir kadın burnunu koltuk altıma soktu. İnsanlar çok tuhaf.

"Kadınlar, partiden sonra eğlenmek istiyorsanız geç saatteki gösteriye gelmeniz gerektiğini bilmiyorlar mı? Kırmızı elbiseli kadın çok güzeldi, ama saat dokuzda bir taahhütte bulunamam. Gece daha çok genç."

Havluyla kurulandıktan ve giyindikten sonra, dolabımdan zarfı alıp merdivenlere yöneliyorum. İki dakika içinde çatıya çıkıyorum ve geri girebilmek için kapıyı açık bırakıyorum. Buraya ilk birkaç kez çıktığımda, *Hangover* filmindeki adam gibi burada mahsur kalacağımdan korkuyordum. Tiyatronun bekçisi Von bir keresinde beni burada buldu ve her ihtimale karşı bana bir anahtar verdi.

Güneş batmış olsa da, 32 derecelik sıcaklık pek azalmamıştı. Hala 27 derece olmalı ve çok uzun süre dışarıda kalırsam terleyeceğim, ama gruptan uzaklaşmam gerekiyordu.

Şerit ışıklar harfi kolayca aydınlatıyor ve bir kelime büyük harflerle öne çıkıyor. Yavaşça nefes verirken, sadece zarfı açarken son birkaç saniye boyunca tuttuğum nefesimi değil, on iki yıldır tuttuğum nefesimi de bırakıyorum. Sophie'nin velayetini üstlendiğim günden beri. Annemin altı aydır ayık olduğu gün, sarhoş bir sürücü tarafından T-boned olduğu gün. Tek teselli, benim on sekiz yaşında olmamdı, bu sayede Sophie ve ben koruyucu aileye verilmekten kurtulduk. Babam çoktan gitmişti, ortalarda görünmüyordu. Beşinci doğum gününden beri, Sophie'nin babasının kim olduğunu hiç bilmedik.

Sophie'nin üniversiteden mezun olmasına sadece birkaç hafta kaldı ve son on iki yıldır yaptığım tüm zorlu çalışmaların ve fedakarlıkların karşılığını aldığımı biliyorum. Ve ilk kez, hayatımla ilgili kararları başkasına bağlı olmadan kendim verebileceğim.

BÖLÜM 3

EMMA

Büyük bir kumarbaz değilim, ama penny slotlarını sevdiğimi keşfettim. Slot makinesinin kolunu çekmek çok tatmin edici bir şey. Üç sıra nesnenin, şekillerini tanınmaz hale getirecek hızda döndüğü o birkaç saniye içinde çok büyük bir umut var. Bir saattir bu makinenin başında oturuyorum. Sağımdaki mavi saçlı küçük hanım Dottie, Cleveland'lı, 87 yaşında ve Alec'in değersiz bir pislik olduğunu düşünüyor. Bu benim değil, onun sözleri.

Jess makinemin yanına yaslanıyor. "Tamam, bence bu gecelik bu kadar yeter. Oda servisi sipariş edip, rahat pantolonlarımızı giyip *Dirty Dancing'i* izleyebiliriz."

Az önce en sevdiğim şeylerin hepsini saydı, ama dürüst olmak gerekirse, şu anda kumarhanenin kaosunu, madeni paraların tıkırtısını, makinelerin ping seslerini, yanıp sönen ışıkları arkamda bırakıp Alec'in sesli mesajını gerçekten sindirirsem, aklımı kaçıracığımdan korkuyorum. Ayrıca, bir şişe şampanya içtim ve bugün benim doğum günüm. Otuzuncu doğum günümün, terk edilmiş, evsiz ve sarhoş bir şekilde Patrick Swayze'nin dansını izleyerek geçmesini istemiyorum.

Cevap veremeden, kumarhanenin uzak tarafındaki reklam panosu yanıp sönüyor. Ekran kararıyor ve trençkot giyen bir grup adam beliriyor. Tekrar yanıp sönüyor ve göğüsleri çıplak kalıyor. Kalça hareketleriyle eşgüdümlü bir başka yanıp sönme ve ekranın üzerine Rainin' Men yazan son bir yanıp sönme daha oluyor. Ağzımın köşeleri gülümsüyor.

"Daha iyi bir fikrim var!"

Jess'in gözleri merakla büyüdü. "Oda servisi ve Patrick Swayze'den daha iyi ne olabilir ki?"

Cevap vermiyorum, kalan bozuk paralarımı Dottie'nin kovalasına dökmekle meşgulüm. "Yak şunu, Dottie!" O, çarpık parmaklarıyla bana minnetle el sallıyor, ben de Jess'in kolunu tutup onu kumarhanenin karşısına götürüyorum. Telefonumda hızlı bir arama yapıyorum ve saat dokuz buçukta, yirmi dakika sonra Rainin' Men gösterisi olduğunu görüyorum. Şansımıza, tiyatro bir asansör yolculuğu uzaklıkta.

"Ne yapıyoruz?" Jess arkamdan sesleniyor, ama cevap vermeme gerek yok çünkü bir dakika sonra tiyatronun önündeyiz. Çok fazla kuyruk yok. Görünüşe göre çoğu kişi biletlerini çoktan almış ve yerlerine oturmuş.

"İki bilet lütfen." Kredi kartımı plastik ekranın altından gişe görevlisine uzatıyorum. "Bay Swayze hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, ama bence bu gece yeni bir şeye ihtiyacımız var."

"Cidden erkek revü şovuna mı gidiyoruz?"

"Evet."

Jess onaylayarak başını sallar ve ona uzattığım bileti alır.

"Çıplak erkeklerin dans etmesine her zaman varım."

Kapıdaki adam biletlerimizin son kısmını yırtıyor ve kimlik kontrolünden sonra her birimizin bileğine birer bileklik takıyor. Bizi lobiden geçip başka bir kapıya doğru yönlendiriyor. O kapının ardında, tiyatro ışıkları loş ve duvarlardaki aplikler sayesinde odada kırmızı bir ışık var.

"Kaç kişisiniz?"

"İki." diye cevap veriyorum.

Gösteri görevlisi Jess'e ve bana bakar. En azından, benim elbisemi incelediğini fark edene kadar, ikimizi birlikte incelediğini düşünüyorum.

O ana kadar ne giydiğimi unutmuştum. Annemin eski gelinliği. Moda defilemin sahne arkasında yapılan doğum günü kutlamasından sonra, ekibime izin verdikleri kadar gelinlikleri toplamaya yardım ettim, sonra Jess ve ben doğrudan bara ve slot makinelerine yöneldik. Barrett ve Chloe bizi geç saatte akşam yemeği ve içki içmeye davet ettiler ve normal şartlarda onlarla vakit geçirmekten heyecan duyardım, ama Alec'i açıklamak istemiyordum.

"Bekarlığa veda partisi mi?" diye sordu. "Şey..."

Tereddüt ettim.

"Evet!" Jess heyecanla bağırdı.

"Bu taraftan."

"Jess." O, yerimize doğru giden görevliyi takip ederken arkadan fısıldarım.

"Ne? Bazen bedava şeyler veriyorlar. Ne sunduklarına bir bakalım. Ayrıca, bu senin fikrindi. Ben sadece en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorum."

Kalabalığın içinden geçerken, kadın grupları arasında benim gibi giyinmiş, dar beyaz kokteyl elbiseleri ve payetli tulumlar giymiş, kuşak ve taç takmış bekarlar olduğunu fark ediyorum. Burada büyük kadın grupları gelin adaylarıyla birlikte kutlama yapıyor.

Belki de partisinde tek bir arkadaşı olan bekar bir kadın olarak bana acıyor, ya da belki de tiyatrodan kalan tek koltuklar bunlar olduğu için, ama sahnenin ortasında, ön sırada bulunan küçük bir masa ve iki sandalyeyi gösteriyor.

"Gördün mü?" Jess başını sallıyor.

Etrafa bakıyorum. Yaklaşan düğünlerini kutlamak için orada bulunan kadın kalabalığı beni derinden etkiliyor. İki saat önce yeniden bekar olduğumu hatırlıyorum ve aniden temiz hava almaya ihtiyaç duyuyorum. Bir garson tepsiyle yanımdan geçiyor ve ben onun dikkatini çekmek için el sallıyorum.

"Bir dakika sonra gelirim, tatlım."

"Aslında, temiz hava alabileceğim bir yer var mı diye merak ediyordum." Elimi yüzümün önünde sallıyorum. "Çok fazla şampanya içtim."

Garsonun cevabı hızlı, muhtemelen burada ne kadar uzun durursam, yerden kusmuşu temizleme ihtimalinin o kadar artacağından korkuyor. Saat daha dokuz buçuk bile değil ama burası Vegas, muhtemelen insanların içki içmesine alışkındır.

ve bütün gün parti yapıyorlar. "Lobiden geri dönün, soldaki son kapı, orada bir merdiven var."

"Teşekkürler."

"Kapıyı kapatma, kilitlenir!" Arkamdan seslendi.

Merdiveni bulmak kolay ve dışarı çıktığımda, kumarhanenin taze, dolaşmamış havasını içime çekerek derin bir nefes alıyorum. Garsonun tavsiyesine uyarak, vücudumu açık kapı ile çerçeve arasında tutuyorum. Vegas etrafımda ıslıl ıslıl, parıldaayan ışıklar bana moda şovumdaki kamera flaşlarını, tasarımlarımın arkasından podyumda yürürken hissettiğim coşkuyu hatırlatıyor ve bir an için huzur buluyorum. Sonra telefonumu çıkarıp Alec'in sesli mesajını tekrar dinleyerek tüm bu güzel duyguları mahvediyorum. Tanıdık tenoru, aşağıdaki trafiğin uzak seslerini kesiyor. Bu, onu dinlediğim sadece ikinci sefer. Ne dinlediğimi bilmiyorum. Mesaj ilk seferinde oldukça açıktı. Beni sevmiyor. Son ilişkim olacağını düşündüğüm ilişkimiz bitti.

"... *Artık sana aşık değilim, Em.*" Evet, bu çok açık. Mesajı tekrar dinlemek, düşündüğüm kadar acı verici değil. Nişanlanabileceğimizi düşünerek aptalca davrandığım için kendime daha çok kızgınım. Açıkça aynı fikirde değildik.

Onu mu özlüyorum, yoksa onun doğru kişi olduğunu düşünmeyi mi özlüyorum? İki yılımı, kocam olacağını düşündüğüm bir adama yatırmıştım, ama onun aynı şekilde hissetmediğini öğrendim.

Önümden birisi boğazını temizledi ve Alec'in saçmalıklarını kesintiye uğrattı.

Hazırlıksız yakalandığım için telefonum elimden kayar ve onu yakalamak için öne doğru atılırım. Vücudum artık kapı durdurucu olarak kullanılmadığı için metal kapı arkamda çarparak kapanır. Otomatik kilidin yerine oturmasının uğursuz sesi, yine de kapı kolunu kontrol etmemi engellemez. Evet, kilitli.

Kahretsin. Garson kapıyı kapatmamamı söylemişti. Ama sonra boğazını temizleyen sesi hatırlarım ve dikkatim arkama çekilir. Bir adam, çatı katının karanlık köşelerinden, tek bir tavan lambasının onu büyük yapısını gösterecek kadar aydınlattığı kapıya doğru adım atar. "Üzgünüm, sizi korkutmak istemedim." Elini uzatıyor. Beynim bunun ne anlama geldiğini algılayamıyor çünkü bu adamın ön kolunu oluşturan kasları dikkatimi çok dağıtıyor. Açık kahverengi saçları ve kolunun uzunluğu boyunca uzanan belirgin damarları, tanrısal ön kollarının en mükemmel aksesuarları. Bu, dikkat çekmemesi gereken bir vücut parçası.

beni telaşlandırdı, ama daha önce onun gibi n kolları hiç görmemiştim. Elbette bu bir yanılısama, ıřıĝın bir oyunu ya da sadece 140 gram aĝırlıĝındaki telefonumun aĝırlıĝıyla mümkün olan bir esneme pozuydu. Bu yüzden kolunu uzatmıştı. "aldıĝın mesaj özel gibi geliyordu. Yalnız olmadıĝını bilmeni istedim."

"Oh. Doĝru." Sonunda telefonumu kabul ediyorum, bir yabancının erkek arkadaşımın sesli mesajla benden ayrıldıĝını duyduĝunu bilmekten içimde hissettiĝim utanç yüzüme yansımamış olmasını umuyorum. Yüzlerden bahsetmişken... bu adamın yüzü var.

Nasıl olur da onun yüzüne bakmamışım? Ah, doĝru, onun bana sunduĝu n kol pornosuna hayranlıkla bakmakla meşguldüm. Gözlerim vücudunda dolaşıyor. Ve merak edenler için, o Popeye deĝil. n kolları, kaslı vücudunun geri kalanıyla mükemmel bir uyum içinde. Kesinlikle spor yapıyor. Belki de bir spor dalında oynuyor. Yüzüne geri dönelim. Güzel. Güzelden de te. Kare ene, belirgin burun, çenesindeki sakal, damarlarında bolca testosteron dolařtıĝını dünyaya ilan ediyor. Kalın, kum rengi kahverengi saçları, hafif dalgalı olacak kadar uzun. Loş ışıkta gözlerinin rengini anlayamıyorum, ama glmsediĝinde gözleri mizahla doluyor ve sol yanaĝında bir gamze beliriyor.

Bunu biliyorum nk şu anda bana gülümsüyor.

"Bugün benim doĝum günüm." Birdenbire söylüyorum. Muhtemelen benim gibi mükemmel bir sohbet arkadaşıyla burada sıkışıp kaldıĝı için çok heyecanlıdır.

"Doĝum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler." Yüzümde beliren aptalca gülümseme beni şaşırtıyor. Neden bu adam beni heyecanlandırıyor?

Bir yabancıyla çatı katında mahsur kalmış olmaktan biraz fazla heyecanlandıĝımı fark ediyorum. O kadar kaslı bir adam beni kolayca alt edebilir, ama bu adamın tavırlarında beni öyle hissettiren hiçbir şey yok. Aslında tam tersi. Elleri n ceplerinde, rahat ve tatlı bir şekilde duruşu. Onun gibi bir adamın kendini beĝenmiř ve kendinden emin olmasını beklerdim. Gözlerim onun kasıklarına kayıyor, sonra hızla başka yere bakıyorum. Neden böyle yaptım ki? Kendini beĝenmiřlik hakkında düşünüyordum ve bu da aklıma... Gözlerim yine onun kot pantolonundaki řiřkinliĝe kayıyor. Damarlarımda dolaşan alkol, erkeklerin kasıklarına bakmak için onlara serbestlik veriyor gibi görünüyor.

"Az önce bizi dışarıda mı kilitledim?" Arkamdaki kapalı kapıyı işaret ettim. "Hayır. Anahtarım var."

"Oh." Başımı sallıyorum. Bu rahatlatıcı olmalı, ama birdenbire birlikte dışarıda kilitli kalmadığımız için hayal kırıklığına uğruyorum. Bunun, doğum günümde benim için kaderimde yazılı romantik bir karşılaşma olmadığı için.

"Öyleyse, bu gece çöl sıcaklıkları düştüğünde ısınmak için birbirimizin kollarında yatmamıza gerek kalmayacak mı?"

Ne dediğimi fark ettiğimde, utançtan yanaklarım kızardı, ya da belki de şampanya cildimi ısıtıyordu. Şampanya başımı döndürmüştü. Ve bu adamın seksi gülümsemesi doğrudan kadınsı bölgelerime etki etmişti.

"Ya da telefonlarımızla birini arayıp kapıyı açmasını isteyebiliriz?" Sesinde alaycı bir ton duyuyorum.

"Evet, onu da yapabiliriz." Onun telefonunu alıp binanın kenarından aşağı atmayı planlamaya başlamalı mıyım?

Çatıya doğru ilerlerken, etrafımızı saran ışıkları içime çekiyorum.

"Ben Emma."

"Griffin." Beni dikkatle izliyor.

"İyi misin?" Nazik gözleri benimkileri arıyor. Bu çok garip bir duygu. Bu adama bu gece olan her şeyi anlatma isteği birdenbire içimi kaplıyor. Belki alkolün etkisi, belki yalnızlık. Alec bu gece sesli mesajını bırakmadan çok önce kalbimi saran bir duygu. Açıklayamıyorum, ama kendimi sessiz kalmaya zorluyorum. Bu adamın en son isteyeceği şey benim sorunlarımı dinlemek. O Vegas'ta ve çoğu insan gibi muhtemelen eğlenmek için dışarı çıkmış.

"Oh, evet. Kendimi çatıdan atmayacağım falan." "Bunu duyduğuma sevindim."

"Sadece biraz hava almam gerekiyordu."

"Ben de." Birkaç adım öne çıkıp benimle aynı hizaya geldi. Yüzümün yan tarafına bakışlarını hissedebiliyorum.

"Duyduğun mesaj. O, erkek arkadaşım, eski erkek arkadaşımın bu akşam bana bıraktığı sesli mesajdı. New York'tan buraya uçup moda gösterimi izleyecekti."

"Model misin?" Griffin beni baştan aşağı süzer, muhtemelen benim gibi kısa boylu birinin podyumda nasıl yürüyebileceğini merak ediyordur. Standart boy gereksinimini karşılamak için giymem gereken 12 cm topuklu ayakkabılar, her iki bileğimi de kırmama neden olur. Annem uzun boylu olduğu için bana sıkça sorulan bir soru bu, ama babam daha kısadır ve ben onun ailesinin genlerini almışım.

"Tasarımcıyım. Gelinlik tasarlıyorum."

"Bunu sen mi tasarladın?" Elbisemi işaret ediyor.

"Hayır. Bu annemin gelinliği. Vintage Dior." "Dee kim?"

"Dior. Tasarımcı."

Omuz silkiyor. "Moda hakkında pek bilgim yok."

"Sorun değil."

"Demek New York, ha?"

"Hiç gittin mi?"

"Hayır. Nevada'dan neredeyse hiç çıkmadım." Elini saçlarının arasından geçirirken, kolunun içindeki pazı kaslarının gerilmesini izlemek beni büyüledi.

"Hiç uçağa binmedim."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlığım belli oluyor, ses tonum neredeyse küçümseyici.

Griffin burnundan güldü. Utandığını anlayabiliyordum.

Herkesin podyum mankeni bir anne ve profesyonel fotoğrafçı bir babayla büyüdüğünü unutmamam gerekiyor. Onların kariyerleri bizi dünyanın dört bir yanına götürdü. Dokuz yaşına gelmeden dokuz farklı ülkeye gitmiştim.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim." İçgüdüsel olarak elim Griffin'in koluna uzanır ve onu teselli etmek isterim. Bu, onu rahatlatmak için yapılan bir harekettir, ama parmaklarım onun sıcak tenine dokunduğunda, altlarında sert kasların gerildiğini hissettiğimde, tüm vücudum arzuyla titremeye başlar.

Doğası gereği ben bakıcı biriyim. Muhtemelen bu yüzden Alec, birbirimize uygun olmadığımızı fark ettiğinde bile benimle kaldı. Bakılmayı, ihtiyaçlarının karşılanmasını ve öncelikli tutulmasını seviyordu. Arkadaşlarına benim sakın, bakımı kolay bir kız arkadaş olduğumu övünerek anlatmayı seviyordu. Beni mutlu etmek için çok fazla şeye gerek olmadığını. Onun arkadaşlarının şikayet ettiği gibi muhtaç bir kız arkadaş olmadığım için her zaman gurur duyuyordum, ama bu onur nişanı Alec'e ondan ne istediğimi söylememi zorlaştırıyordu. Ve az bakım gerektiren bir kız arkadaş olmaktan, hiç bakım gerektirmeyen bir kız arkadaş olmaya dönüştüğümde, kendimi köşeye sıkışmış gibi hissettim. Sürekli verip verdikten sonra, Alec ilişkimizde daha fazla ilgi ve bakım istememden "ani" bir şekilde şok olmuştu.

Alec'ten sadece akşam yemeğinde veya bir etkinlikteyken bana daha fazla sevgi göstermesini istiyordum. O ise PDA'dan hoşlanmadığını söyledi. Ben ise PDA ile benim varlığımı kabul eden tatlı jestlerin iki farklı şey olduğunu savunuyordum. Şimdi, daha önce bıraktığı mesajdan, onun *benden* gerçekten hoşlanmadığı açıkça anlaşılıyor.

Griffin'in gözleri elimden yüzüme kayınca, hemen elimi çektim.

"Üzgünüm. Ben ellerini çok kullanan biriyim." Bunun ne kadar tuhaf geldiğinin farkındayım. "Ellerimle jest yaparım ve insanlara çok dokunurum." Bu da pek iyi bir açıklama sayılmaz. Griffin'in kaşları yukarı kalkar, ama yüzünün geri kalanı okunamaz. Eğer bizim etkileşimimizden dolayı cildi karıncalanıyorsa, bunu benden çok daha iyi saklıyor.

"Sorun yok." Bakışlarını tekrar şehre çevirir. "Benim için önemli olan her şey hep burada olmuştur."

Bunu o kadar saygıyla söylüyor ki, acaba bir kadından mı bahsediyor diye merak ediyorum, çok değer verdiği birinden. Yüzündeki sevgi dolu bakış, kıskançlıktan göğüslerimi sıkıştırıyor, ki bu çok saçma çünkü bu adamla daha yeni tanıştım ve ona karşı hiçbir hakkım yok. Birkaç saat önce, Alec'in bu gece bana evlenme teklif etmesini umuyordum. Şimdi ise, bu düşünce, beş dakikadır tanıdığım bir adama karşı kıskançlık duymam kadar saçma geliyor.

"Bu çok kötü bir şey." diyor. "Ne?"

"Biriyle telefonda ayrılmak."

"Sesli mesajdı, yani teknik olarak benimle konuşmadı bile."

Griffin başını sallar. "Bu çok saçma."

Omuz silkiyorum, son birkaç saattir içinde bulunduğum şampanya sisinin içine onun sözlerinin girmesini istemiyorum. "Ama şimdi buradayım. Eğleniyorum."

Telefonum çalıyor. Arayan Jess.

"Neredesin? Gösteri birkaç dakika sonra başlayacak."

"Oh, doğru. Evet, bir dakikaya orada olurum." Telefonumu çantama geri koyuyorum.

Griffin saatine bakar.

"Kahretsin. Gitmem gerek."

Kapıya doğru ilerliyoruz ve Griffin kilidi açarken ben bekliyorum.

Tereddüt ediyorum. Ona daha sonra ne yapacağını sormak çok mu cüretkar olur? Bu benim gecem. Yeni ürün serimin lansmanının başarısını kutlamalıyım. Ayrıca bugün benim doğum günüm ve yeni bekar oldum. Griffin iyi birine benziyor. Biraz eğlenebileceğim türden birine. Sözleri ağzımdan çıkmadan, o veda etmek için dönüyor.

"İyi geceler, Emma," der derin sesi, okşayan bir ses tonuyla.

"Sana da." Sonunda, merdivenlerin dibine geldiğinde sesleniyorum, ama o geriye bakmıyor.

Tiyatroya geri d6nerken, daha 6nce g6steriye karşı hissettiğim heyecanı yeniden canlandırmaya 6alışıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, lobiden ge6erken başımı 6evirip Griffin'i arıyorum. Belki de kapı g6revlilerinden biridir ve 6atıda mola veriyordur? Belki de yarı 6ıplak erkeklerden hoşlanıyordur ve g6steriyi izlemeye gelmiştir? Eşcinsel olabilir mi? Oh, hayır. Belki de uzun s6uredir fl6rt d6nyasından uzak kaldığım i6in heteroseks6el erkeklerle eşcinsel erkekleri ayırt etme yeteneğim kaybolmuştur.

Masaların arasından ge6erek, Jess'in i6eceklerimizle beklediği masamıza geri d6nuyorum.

"Tanrım, beni terk ettiğini sandım." Bana bir kadeh şampanya uzattı, ama ben hala Griffin ile olan etkileşiminin heyecanını yaşıyordum.

Tiyatro ışıkları kararır ve y6ksek sesli bir tekno ritmi başlar, dikkatimizi 6n6m6zdeki sahneye 6eker.

"Hayır, ama bir adamla tanıştım."

"Ne? Nerede?" Tiyatroya bakınıyor, ama seyirciler karanlıkta olduğu i6in bunun bir anlamı yok. Tek ışık, sahnenin ortasına y6neltilmiş spot ışığı. "Burası 6strojenle dolu."

"Rainin' Men'e hoş geldiniz. Bu geceki g6sterinin keyfini 6ıkarmanızı dileriz." Hoparl6rden anons geliyor.

şampanyadan bir yudum alıyorum. Huzursuz hissediyorum. G6steriden ayrılıp Griffin'i aramalı mıyım? Bunu istemem delilik mi?

Ne yapacağımı d6ř6n6rken perde a6ılır ve sahnede beş adam belirir, etraflarında sis y6kselir, v6cutları sahne arkasında ışıklandırma ile g6lgelenir. Başları eğiktir. M6zik bir an durur. Seyirciler sessizdir, arkada birkaç ıslık sesi dışında herkes koltuğunun kenarında oturmuş, gelecek olan aksiyonu beklemektedir.

Bir saniye sonra m6zik tekrar başlar, spot ışığı yanar ve erkeklerin başları kalkar. Onu tanımam iki saniye s6rer. Grubun ortasında, m6ziğe uyarak kal6alarını sallayan Griffin'dir.

[Goodreads'e Unexpectedly Mine'ı ekleyin!](#)

Teşekkürler

Sevgili Okuyucu

Kitabımı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Seçebileceğiniz milyonlarca kitap olduğunu biliyorum, bu yüzden bağımsız bir yazara şans veren sizin gibi okuyucular çok değerli. TEŞEKKÜR EDERİM!

Yazma tutkumu destekleyen eşim Eric ve çocuklarımıza teşekkür ederim. Sizin sevginiz ve desteğiniz olmasaydı bunu başaramazdım.

Aileme, anneme, babama, Jenny'ye, John'a, Linda'ya, Adam'a, Debbie'ye, Jill'e ve Paul'a: Sürekli sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli!

Bu yolculukta beni destekleyen, yazımın nasıl gittiğini soran, kitaplarımı satın alan ve herkese duyuran arkadaşlarıma teşekkür ederim. Dostluğunuz ve sevginiz için teşekkür ederim: Amanda, Ashley, Courtney, Erica, Hadley, Kate, Sam ve Sara. Chloe'nin Lauren'in partisi için aldığı pastaya ilham veren, yaramaz bekarlığa veda pastasının fotoğraflarını paylaştığı için Amanda'ya özel teşekkürler.

Erin Hawkins tarafından

[En İyi Planlar](#) (seksi bir doktorla tek gecelik bir ilişki, daha fazlasına dönüşür!)

[Planlarda Yoktu](#) (kardeşinin en iyi arkadaşı, huysuz/neşeli, ikinci şans aşkı)

Kitap yayın haberlerini doğrudan e-posta kutunuza almak için buradan haber bültenime kaydolun:

[Haber Bülteni](#)

Yazar Hakkında

Erin Hawkins, kocası ve üç küçük çocuğuyla Colorado'da yaşıyor. Okumayı, koşmayı, dağlarda vakit geçirmeyi, reality TV programlarını ve tüm gün süren brunch'ları seviyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

